

Háo sắc tướng công là của ta

Contents

Háo sắc tướng công là của ta	4
1. Chap 1 Người Thật Xinh Đẹp Nha!	4
2. Chap 2 Tên Ta Là Bảo Bối	5
3. Chap 3 Ta Dùng Hoa Hồng Để Trao Đổi Với Người	6
4. Chap 4 Con Hổ Tên Là Tiểu Ngoan	7
5. Chap 5 Xe Ngựa Kéo Phòng Ổ	8
6. Chap 6 Hấn Đẹp Quá A!	9
7. Chap 7 Bảo Hộ Ca Ca Xinh Đẹp	10
8. Chap 8 Bảo Bối Rời Núi	12
9. Chap 9 Ta Không Có Rửa Người A.	13
10. Chap 10 Ta Đánh Nhau Rất Giỏi Nha!	14
11. Chap 11 Kém Đến Quá Xa	15
12. Chap 12 Ta Lần Này Hiểu Là Gì Rồi?	16
13. Chap 13 Không Cho Người Khác Khi Dễ Hấn	17
14. Chap 14 Vì Thiếu Gia Mà Mệt	18
15. Chap 16 Giúp Ta Cứu Bức Tranh	18
16. Chap 15 Nữ Tử Trong Bức Tranh	19
17. Chương 17 Cá Ăn Bánh Bao, Ta Ăn Cá	20
18. Chap 18 Ở Nhà Ăn Không Đủ No	21
19. Chap 19 Thấy Nam Nhân Đẹp Mất Đều Gọi Ca Ca Xinh Đẹp	22
20. Chap 20 Thiếu Gia So Với Cơm Quan Trọng Hơn	23
21. Chap 22 Thiếu Gia Sẽ Chết Sao?	24
22. Chap 21 Hấn Cũng Có Mặt Ôn Như Thế Sao	25
23. Chap 23 Bởi Vì Ta Thấy Người Là Ca Ca Xinh Đẹp Nhất	26
24. Chap 24 Làm Gì Có Đại Ca Như Vậy	27
25. Chap 25 Nha Đầu Kia Thích Mặc Huyền?	28
26. Chap 26 Không Thấy Thiếu Gia Đầu	29
27. Chap 27 Quần Áo Thiếu Gia Không Chỉnh Tề.	30
28. Chap 28 Nàng Chỉ Quan Tâm Nam Nhân Xinh Đẹp Thôi	31
29. Chap 29 Biểu Độ Của Ta Đối Với Nha Đầu Của Người Đúng Là Có Để Tâm.	32
30. Chap 30 Tặng Thiếu Gia Phần Sơn 1	33
31. Chap 31 Tặng Thiếu Gia Phần Sơn 2	33
32. Chap 32 Tặng Thiếu Gia Phần Sơn 3	34
33. Chap 33 Tặng Thiếu Gia Phần Sơn 4	35
34. Chap 34 Tết Trung Thu 1	36
35. Chap 35 Tết Trung Thu 2	37
36. Chap 36 Tết Trung Thu 3	38
37. Chap 37 Tết Trung Thu 4	39
38. Chap 38 Tết Trung Thu 5	40
39. Chap 39 Tết Trung Thu 6	41
40. Chap 40 Tết Trung Thu 7	42
41. Chap 41 Tết Trung Thu 8	43

42. Chap 42 Tết Trung Thu 9	44
43. Chap 43 Hoa Đào Trại 1 (ta Thấy Hoa Đào Trại Nghe Có Vẻ Hay Hơn Trại Hoa Đào Nên Ta Để Nguyên)	45
44. Chap 44 Hoa Đào Trại 2	46
45. Chap 45 Hoa Đào Trại 3	46
46. Chap 46 Hoa Đào Trại 4	47
47. Chap 47 Mặt Khác Của Bảo Bối 1	48
48. Chap 48 Mặt Khác Của Bảo Bối 2	49
49. Chap 49 Mặt Khác Của Bảo Bối 3	50
50. Chap 50 Mặt Khác Của Bảo Bối 4	51
51. Chap 51 Mặt Khác Của Bảo Bối 5	52
52. Chap 52 Mặt Khác Của Bảo Bối 6	53
53. Chap 53 Mặt Khác Của Bảo Bối 7	54
54. Chap 54 Bà Bà Quái Dị 1	55
55. Chap 55 Bà Bà Quái Dị 2	56
56. Chap 56 Bà Bà Quái Dị 3	57
57. Chap 57 Bà Bà Quái Dị 4	58
58. Chap 58 Bà Bà Quái Dị 5	59
59. Chap 59 Bà Bà Quái Dị 6	60
60. Chap 60 Bà Bà Quái Dị 7	60
61. Chap 61 Hành Trình Đến La Quốc 1	61
62. Chap 62 Hành Trình Đến La Quốc 2	62
63. Chap 63 Hành Trình Đến La Quốc 3	63
64. Chap 64 Hành Trình Đến La Quốc 4	64
65. Chap 65 Hành Trình Đến La Quốc 5	65
66. Chap 66 Hành Trình Đến La Quốc 6	66
67. Chap 67 Hành Trình Đến La Quốc 7	67
68. Chap 68 Sự Xuất Hiện Huyền Náo 1	68
69. Chap 69 Sự Xuất Hiện Huyền Náo 2	69
70. Chap 70 Sự Xuất Hiện Huyền Náo 3	70
71. Chap 71 Sự Xuất Hiện Huyền Náo 4	71
72. Chap 72 Sự Xuất Hiện Huyền Náo 5	72
73. Chap 73 Vì Cái Gì Luôn Phạt Ta Không Được Ăn CƠM Chứ	73
74. Chap 74 Tiểu Ngoan Không Bao Giờ Kén Ăn	73
75. Chap 75 Ăn CƠM Với Tốc Độ Kinh Người	74
76. Chap 76 Mặt Lam, Ta Muốn Lấy Lại Bức Tranh	75
77. Chap 77 Tùy Ý Để Bảo Bối Sờ Soạng Mấy Lần	76
78. Chap 78 Nàng Thật Sự Rất Quan Tâm Đến Người Thiếu Gia Kìa	77
79. Chap 79 Sao Lại Quan Tâm Đến Người Kìa Như Vậy?	78
80. Chap 80 Hôm Nay Là Ngày Gì A	79
81. Chap 81 Cầu Nhân Duyên	80
82. Chap 82 Khắc Tương Tư Đậu?	81
83. Chap 83 Bảo Bối Kìa Ở Đâu Cũng Đều Gây Ra Tai Hoạ	82
84. Chap 84 Làm Sao Người Có Thể Không Chịu Trách Nhiệm Như Vậy. Lướt [2009 Chữ]	83
85. Chap 85 Tiểu Tử Kìa, Hôm Nay Vì Sao Cao Hứng Như Thế [2044 Chữ]	85
86. Chap 86 Cũng Có Người Muốn [2010 Chữ]	88
87. hap 87 Thiếu Gia Bị Bắt Đi [2006 Chữ]	90
88. Chap 88 Thiếu Gia Đừng Thành Thân, Ta Không Có Đáp Ứng Đâu [2075 Chữ	92
89. Chap 89 Lần Này Gây Ra Hoạ Lớn. Lướt [2052 Chữ]	94
90. Chap 90 Bản Vương Muốn Giữ Người Ở Lại Bên Cạnh Ta Lướt [2035 Chữ]	96
91. Chap 91 Vì Sao Tâm Sẽ Đau Nhức Như Thế? Lướt [2188 Chữ]	98
92. Chap 92 Thiếu Gia, Ta Có Thể Không Đi Sao? Lướt [2007 Chữ]	100
93. chap 94 Người Đến Tột Cùng Là Ai? Lướt [2075 Chữ]	102
94. Chap 95 Người Sẽ Không Ghét Bỏ Ta Sao? Lướt [2041 Chữ]	104

95. Chap 96 Nàng Sao Lại Gọi Hắn Là Tiểu Hiên Hiên? Lướt [2000 Chữ]	106
96. Chap 97 Hôn Môi Thiếu Gia. Lướt [2067 Chữ]	108
97. Chap 98 Thiếu Gia Đối Với Bảo Bối Mà Nói, Rất Trọng Yếu. Lướt [2009 Chữ]	110
98. Chap 99 Người Chiến Đấu Cho Đến Chết. Lướt [2198 Chữ]	112
99. Chap 100 Hắn Từ Từ Cuối Thấp Xuống Lướt [2039 Chữ]	115
100. Chap 101 Bảo Bối, Người Thiên Vị! Lướt[2037 Chữ]	117
101. Chap 102 Ra Trận Không Được Thiếu Vũ Khí Là Phụ Nữ [2025 Chữ]	119
102. Chap 103 Nam Tử Sao Có Thể Lớn Lên So Với Nữ Nhân Xinh Đẹp Hơn?[2052 Chữ]	121
103. Chap 105 Ta Khi Dễ Thiếu Gia Sao?[2098 Chữ]	123
104. Chap 104 Mang Theo Tiểu Ngoan Vào Cung [2018 Chữ]	125
105. Chap 106 Lập Thái Tử [2047 Chữ]	127
106. Chap 107 Thiếu Gia, Ưu Điểm Của Ta Là Cái Gì?[2070 Chữ]	129
107. Chap 108 Học Cách Tách Khỏi Thiếu Gia [2046 Chữ]	131
108. Chap 109 Nàng Là Nữ Nhân Bản Vượng![2049 Chữ]	133
109. Chap 110 Thế Nhưng Một Ngày Cũng Không Hồi Cung [2038 Chữ]	135
110. Chap 111 Thiếu Gia, Người Có Thể Yêu Thích Ta Hay Không?[2050 Chữ]	137
111. Chap 112 Hôn Lên Môi Bảo Bối [2032 Chữ]	139
112. Chap 113 Đá Hoàng Hậu Xuống Nước [2018 Chữ]	141
113. Chap 115 Thật Sự Chán Ghét Ta Sao?[2011 Chữ]	143
114. Chap 116 Ta Thích Cháu Rể Đây [2036 Chữ]	145
115. Chap 117 Bí Mật Của Bảo Bối [2056 Chữ]	147
116. Chap 118 Hôm Nay Là Ngày Chết Của Người	149
117. Chap 119 Muốn Giết Bảo Bối [2046 Chữ]	151
118. Chap 120 Chảy Đến Tận Giọt Máu Cuối Cùng [2025 Tự]	153
119. Chap 122 Người Cũng Học Cách Gạt Ta [2029 Tự]	156
120. Chap 123 Thái Tử Đêm Nay Không Trở Về [2080 Chữ]	158
121. Chương 124: Bảo Bối Có Điểm Lạ	160
122. Chương 125: Bảo Bối Đùng Khóc	162
123. Chương 126: Chúng Ta Là Cướp!	164
124. Chương 127: Quyết Định Của Bảo Bối	166
125. Chương 128: Nhất Định Để Cho Nàng Cướp Được	168
126. Chap 129 Không Sợ Hắn Chán Ghét Người Sao [2005 Tự]	170
127. Chap 130 Bộ Dạng Của Muội Phụ Rất Yêu Nghiệt [2026 Tự]	172
128.	174
129. Chap 132 Chúng Ta Là Người Nhà Mẹ Để Của Thái Tử [2020 Chữ]	177
130. Chap 133 Tay Thiếu Gia Rất Lạnh A [2033 Chữ]	179
131. Chap 134 Con Rể Nhìn Từ Xa Càng Đẹp Mắt [2033 Chữ]	181
132. Chap 135 Người Rốt Cuộc Có Thích Bảo Bối Hay Không A [2073 Chữ]	183
133. Chap 136 Thiếu Gia, Ta Sẽ Phụ Trách [2011 Chữ]	185
134. Chap 137 Cuộc Chiến Của Tam Quốc [2032 Chữ]	187
135. Chap 138 Thiếu Gia Kia Có Nói Là Thích Con Sao?[2008 Chữ]	190
136. Chap 139 Giúp Người Cướp Muội Phụ [2103 Chữ]	192
137. Chap 140 Ta Thích Người, Vẫn Luôn Như Vậy! [2007 Chữ]	194
138. Chap 141 Không Cho Phép Người Rời Ta Mà Đi! [2059 Chữ]	195
139. Chap 142 Không Muốn Nàng Quá Thương Tâm [2008 Chữ]	197
140. Chap 143 Thiếu Gia Đi Di Viện Hồng Hoa [2014 Chữ]	198
141. Chap 144 Về Sau Chỉ Được Nhìn Ta, Chỉ Được Đối Với Ta Chảy Nước Miếng [2068 Chữ]	199
142. Chap 145 Người Không Biết Là Người Cũng Cần Phải Đối Với Ta Chịu Trách Nhiệm Hay Sao [2038 Chữ]	201
143. Chap 146 Đánh Bại Những Nữ Nhân Bên Cạnh Thiếu Gia [2058 Chữ]	203
144. Chap 147 Biến Động Hoàng Cung [2049 Chữ]	205
145. Chap 148 Bức Điện Bảo Bối [2028 Chữ]	207
146. Chap 149 Chờ Người Tỉnh Lại [đại Kết Cục][2737 Chữ]	209

Háo sắc tướng công là của ta

Giới thiệu

Từ nhỏ sống ở thâm sơn, Bảo Bối có được võ công cao cường nhưng nhược điểm duy nhất chính là h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-sac-tuong-cong-la-cua-ta>

1. Chap 1 Người Thật Xinh Đẹp Nha!

Chap 1 Người thật xinh đẹp nha!

“Như Phi, người không thể đi được.” Bên cạnh là một nha đầu được hóa trang đang gắt gao lôi kéo một vị nữ tử tuyệt sắc, nàng là Hoàng Phi mà đương kim Hoàng Thượng thương yêu nhất, Như Phi từng là người trong chốn võ lâm tên là Ngọc Hồ ngàn mặt cũng là mỹ nhân đệ nhất giang hồ, cùng lúc ấy nàng bất ngờ gặp gỡ thái tử của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng đối nàng nhất kiến chung tình, điên cuồng theo đuổi nàng, hai người rơi vào bể tình, hẳn tuyên thệ muốn lập nàng làm Hoàng Hậu, làm cho ngay lúc đó Hoàng Thượng mặt rồng giận dữ, chỉ đồng ý lập nàng làm Phi, năm đó thái tử từng vì nàng mà buông tha cho ngôi vị hoàng đế. Cuối cùng, nàng không đành lòng nhìn tình hình như vậy, nàng đành lựa chọn nhượng bộ, chỉ vì muốn ở lại bên hắn nàng cam tâm làm phi. (Ta khó hiểu quá ruốt cuộc là cả thái tử và hoàng thượng đều yêu nàng à hay là chỉ có 1 ng sao mà gọi loạn cả lên ô...ô... thật khó khăn)

Hành động năm đó của nàng làm cho thái tử đối với nàng càng cảm thấy áy náy vì vậy càng thêm sủng nịch nàng, sau khi đăng cơ làm hoàng đế thì tình cảm lại càng tăng chứ không hề giảm.

Chính vì duy nhất nàng được sủng nên Như Phi gặp phải chuyện làm cho nàng thống khổ một thân thương tổn. Mười lăm năm trước, nàng lâm bồn sinh hạ một tiểu hoàng tử. Khi tiểu hoàng tử mới được sinh ra thì bị Hoàng Hậu âm mưu hạ độc được. Mặc dù nàng phát hiện kịp thời, dốc hết công sức cả đời mới cứu được sinh mạng của nhi tử, nhưng độc đã xâm nhập ngũ tạng lục phủ. Thái y chẩn trị, tiểu hoàng tử sống không quá mười sáu tuổi, trừ phi có thể tìm được hoa Huyết Linh Lung hiếm có.

Không người nào biết nó mọc chính xác ở đâu, nghe đồn hoa Huyết Linh Lung mọc ở đáy vách núi sâu vạn trượng, trừ phi người nào có khinh công tuyệt đỉnh cùng với thân thủ cao cường, mới có thể đến đáy vách núi để hái hoa Huyết Linh Lung, bằng không đem hài cốt về, cho dù có người may mắn tới được đáy cốc, thì bên cạnh có mọc một loại cỏ không ra hoa có màu đỏ đặc biệt rất độc, có thể phát ra bất cứ lúc nào, căn bản ở đây là không có người nào có khả năng đến hái được hoa Huyết Linh Lung.

Hoàng Thượng hạ chỉ treo giải thưởng vạn lượng hoàng kim cho ai có thể hái được hoa Huyết Linh Lung. Nhưng mười lăm năm đã qua đi, không có người nào giao nộp được hoa này, Như Phi sống ở địa phương đó thêm hai tháng thì nhận được bức tranh vẽ nơi mọc hoa Huyết Linh Lung. Nàng không để ý đến sự cản trở của Hoàng Thượng, nàng kiên trì chính mình tự đi tìm kiếm không thể đợi thêm chút nào nữa. Lại nhớ tới nhi tử trên mặt không hề có huyết sắc, nàng liền đau lòng không dứt, tổn thương ở thân nhi mà đau ở tâm nương.

Rơi vào đường cùng, Hoàng Thượng đành phải an bài ba mươi cao thủ cùng đi với Như phi để tìm kiếm. Rốt cục trong hai ngày cũng tìm được rồi, quả nhiên rất là hiểm trở. Đứng ở đỉnh núi nhìn xuống phía dưới thì thấy sương mù rất nhiều không thể nhìn đến đáy cốc, nghĩ hết các loại phương pháp mà căn bản không thể xuống được đáy cốc.

Đã có hai mươi lăm tên cao thủ đi xuống đều có đi nhưng mà không có ai trở về. Lần này Như Phi quyết định chính mình tự đi xuống, Lý Cần đứng bên cạnh sợ tới mức gắt gao lôi kéo Như Phi.

“Các người đang làm gì vậy?” Đột nhiên phía sau có một tiếng khê kêu, làm cho Như Phi cùng các nàng ngây ngẩn cả người, nơi này làm sao có thể có người?

Như Phi quay đầu lại, trời ạ! Hoàng phi và bọn người đều hít một hơi, các nàng nhìn tiểu cô nương quá lắm mười ba tuổi, mặc váy da dã thú, chân mang đôi giày nhỏ da hổ, đang cưỡi trên lưng một con hổ trắng rõ như ban ngày, phía sau đi theo còn có nhị Đầu đại sói hoang, ở chính diện thè ra đầu lưỡi dài.

Tiểu cô nương nhảy xuống ngựa, vỗ hai tiếng, con hổ cùng sói hoang đều ngồi xổm xuống, cực kì nghe lời của tiểu cô nương đó. (rõ ràng là cưỡi hổ tại sao lại nói nhảy xuống ngựa nhỉ *ôm đầu hủ đập đầu*)

Tiểu cô nương đi tới bên cạnh Hoàng Phi, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Như Phi, nàng ngây người một chút: “Người thật xinh đẹp nha.”

2. Chap 2 Tên Ta Là Bảo Bối

Chap 2 Tên ta là Bảo Bối

Như phi không nghĩ tới nàng đột nhiên sẽ thoát ra một câu như vậy, mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Tiểu cô nương nhìn xuống phía dưới lại ngẩng đầu lên hỏi: “Các người đang nhìn gì vậy?”

Hoàng phi phục hồi tinh thần lại: “Chúng ta muốn đi xuống hái hoa Huyết Linh Lung, nhưng lúc trước đã có hơn hai mươi người đi xuống đều không có đi lên.”

“ A! Các người cũng muốn hái hoa hồng làm Hoa Quan* sao?” tiểu cô nương kinh ngạc hỏi.

* Đó là vòng hoa trên đội trên đầu

“Làm Hoa Quan?” Hoàng phi nhìn tiểu cô nương kỳ quái.

“ Ân, hàng năm đến sinh nhật nương của ta, ta đều đến đáy cốc này hái chút hoa hồng cho nương ta làm Hoa Quan đội, rất đẹp, hơn nữa cha ta cũng nói màu đỏ là màu vui mừng.” tiểu cô nương mỉm cười ngọt ngào .

Như phi nghe xong thì chấn động, bên cạnh mọi người lộ ra biểu tình khiếp sợ.

“ Ta không phải làm Hoa Quan, ta muốn đem về cứu mạng người.” Như phi chần chờ nói. Không ai có thể nghĩ đến, trên đời ngàn vàng khó cầu được hoa Huyết Linh Lung thế nhưng lại bị một tiểu nha đầu lấy làm Hoa Quan để đội, nếu là đã biết, khẳng định sẽ đau lòng muốn chết a.

“ Như vậy a, chúng ta đều cần nhưng là không biết có đủ hay không a.” tiểu cô nương phát sầu gãi gãi tóc.

Nha đầu Lý Cần bên người Như phi đã đi tới, không tin nhìn nàng: “Người thật sự có thể hái hoa Huyết Linh Lung, phía dưới không phải có độc thảo sao?”

“Từ nhỏ người ta đã bách độc bất xâm, phía dưới có độc thảo, còn có mọc mấy cái sừng rất lớn, mỗi lần ta đi xuống vừa đi, vừa đùa giỡn, nhưng mà hiện tại chúng nó vừa nhìn thấy ta liền chạy , thật là đáng ghét mà, lần này đừng làm cho ta bắt được, nếu không ta bắt đem trở về làm cho phụ thân nương ăn.” Tiểu cô nương vừa nói vừa mân mê miệng, vung quả đấm nhỏ, tựa hồ là đường như đang chịu ủy khuất.(ta á khẩu)

Như phi kích động bắt được tay nàng: “Ta thật sự cần nó cứu mạng người, ta cầu xin người, giúp ta được không, ân nhân?”

Như vậy tiểu cô nương bị Như phi xinh đẹp nắm chặt, nên có chút ngượng ngùng, nàng xấu hổ nói: “Tên ta không phải là ân nhân, tên ta là Bảo Bối.”

Nàng bị nước mắt của Như phi làm cho có phần không biết phải làm sao, nàng nhúc nhích đầu ấp a ấp úng nói: “Như vậy người thật sự cần hoa hồng trong lời nói, không bằng chúng ta trao đổi đi, thế nào có được không?”

“Trao đổi?” Như phi khó hiểu nhìn Bảo Bối, tên này thật sự là đáng yêu, đến gần nhìn hình dáng tiểu cô nương trước mắt này, khuôn mặt tròn tròn, sáng sủa trông suốt mắt to không có bất kỳ tạp chất nào, vô cùng thuần khiết.

Chớp chớp đôi mắt to, Bảo Bối gật gật đầu, lấy tay chỉ chỉ cái trâm gài tóc trên đầu Như phi, đó là một cái trâm sử dụng viên trân châu màu hồng phấn xuyên thành một đóa hoa nhỏ, ở giữa dùng một viên dạ minh châu màu trắng tô điểm, là của Hoàng Thượng tặng nàng.

“Dùng cái này để đổi sao?” Như phi từ trên đầu lấy trâm gài tóc xuống, nàng chỉ cần cái này là có thể trao đổi sao? Như phi không thể tin được nhìn Bảo Bối

3. Chap 3 Ta Dùng Hoa Hồng Để Trao Đổi Với Người

Chap 3 Ta dùng hoa hồng để trao đổi với người

Bảo Bối nghĩ là nàng không chịu, vội vàng nói: “ta không phải lấy không của người, mà ta dùng hoa hồng để trao đổi a.”

Như phi tỉnh lại, lập tức nói: “Ta nguyện ý, ta nguyện ý”. Trao đổi như vậy thì ai cũng đều nguyện ý nha.

“Thật sự, vậy người chờ ta một chút, ta lập tức sẽ trở lại.” Bảo Bối vui vẻ nhảy dựng lên, một lát thì nhảy xuống vách núi.

Như phi giật nảy người lên, chạy nhanh đến nhìn xuống, chỉ thấy Bảo Bối dễ dàng nhảy mấy cái, liền không thấy bóng người đâu.

“Như phi, Bảo Bối này thật sự là không đơn giản a.” Phía sau mã thị nữ đã đi tới, nàng và Như phi cùng nhau nhìn xuống.

Như phi nghi hoặc gật gật đầu. Xoay người ngồi ở bên cạnh tảng đá lớn chờ.

Thời gian đợi đã hết một chén trà nhỏ, Bảo Bối còn chưa đi lên, mã thị nữ đợi dài cả cổ liền đến nhìn xuống dưới rồi xoay người đi đến bên người Như phi “Như phi, thời gian đã lâu như vậy người nói nha đầu kia có thể hay không đã chết”

Như phi trong lòng cũng bồn chồn, đúng vậy a, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ, xem ra là muốn chính mình tự thân xuất mã*

* Đích thân làm

Như phi lại bắt đầu đứng lên, sửa sang y phục trên người, đi tới vách đá.

Mã thị nữ bị hù dọa sợ tới mức mặt bắt đầu trở nên trắng bệch “Như phi, người trăm ngàn đừng dọa nô tỳ a.” Nước mắt ào ào chảy xuống.

Như phi bất vi sở động*, nàng đem dây thừng quấn trên người đi đến gần vách núi định nhảy xuống.

*ý nô nà là không lung lay

“A, Như phi, người xem!” Mã thị nữ kích động chỉ vào phía dưới, ở phía dưới xa xa có một bóng dáng nhỏ nhắn đang lúi lúi hướng lên trên mà nhảy lên, động tác vô cùng nhanh, trong nháy mắt đã nhảy lên, đứng là Bảo Bối.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bối có chút hồng nhuận, phía sau công một cái gói to, nhìn Như phi liền buông xuống gói to đưa cho nàng, ngưng ngưng nhúc nhúc nói: “Ta xuống phía dưới mới nhớ đến là muốn hỏi người, người muốn bao nhiêu mới đủ, ta sợ không đủ, thấy phía dưới có mấy đóa lớn nhất hái xuống toàn bộ, người xem có thể đổi được chưa?”

Như phi cùng vài người đứng bên cạnh toàn thể đều kinh sợ, bên cạnh Tiểu Phong* thổi qua ầm ập quá.

*Làn gió nhỏ

Mở ra cái túi nhỏ, bên trong mấy đóa hoa Huyết Linh Lung như hoa trong sương mù, màu đỏ ở giữa trong suốt, còn lộ vẻ bọt nước.

Như phi vội vàng phân phó người bên cạnh lấy ra một cái thùng tinh xảo đem Huyết Linh Lung cẩn thận thả vào, trong suốt toàn bộ quá trình hơi thở mạnh cũng chưa kịp phát ra.

Bảo Bối vỗ vỗ tro bụi trong tay, vươn tay bàn nhỏ bé ra: “Có thể cho ta được chưa?”

Như phi không có kịp phản ứng trần trần nhìn Bảo Bối, mã thị nữ chỉ chỉ trầm gài tóc trên đầu nàng, Như phi lập tức tỉnh ngộ lấy trầm gài tóc trên đầu xuống, đưa cho Bảo Bối.

Bảo Bối vui vẻ hoa chân múa tay vui sướng, năm nay sinh nhật nương, cuối cùng cũng thay đổi một cái gì đó khác để tặng, nương nhất định rất vui vẻ nha.

4. Chap 4 Con Hổ Tên Là Tiểu Ngao

Chap 4 Con hổ tên là Tiểu Ngao

Bảo Bối cảm trầm gài tóc vui vẻ chạy tới con hổ to lớn trước mặt “Tiểu Ngao, người xem, có xinh đẹp không, so với cái lần trước ở trên đường cái thì cái này xinh đẹp hơn, đúng không.” Nàng đặc ý vung vẩy cây trầm gài tóc lên.

Tất cả mọi người đều hít vào một hơi, con hổ trắng kia rõ ràng là lớn như vậy, mà nàng cứ tự nhiên kêu nó là Tiểu Ngao nhưng chỉ thấy con hổ nhảy dựng lên, vui vẻ dùng đầu cọ vào người Bảo Bối, nhị đầu Đại Lang hưng phấn vẩy cái đuôi xoay quanh bên cạnh Bảo Bối

Bảo Bối dùng bàn tay vỗ lên đầu nó “Cái này không thể cho người lấy, người sẽ phá hư nó mất.” Nói xong rồi nhìn xung quanh tiếp đến cái cây to bên cạnh để hái một cái lá, cẩn thận cuốn cây trầm gài tóc để vào trong lòng.

“Vị Bảo Bối này, thật sự cảm tạ người.” Như Phi rất muốn đến gần Bảo Bối, nhưng nàng không dám tới gần. Nàng ở tại chỗ quỳ xuống, nhi tử được cứu rồi, bảo nàng làm sao không cao hứng cho được.

“Ai nha.” Bảo Bối trông thấy a di xinh đẹp quỳ xuống, lập tức chạy tới đỡ nàng đứng lên.

“Không thể làm như thế được, nương nói chỉ có tiểu hài tử mới bị bắt quỳ xuống bề trên, cha ta thường bắt ta quỳ.” Bảo Bối sốt ruột nói.

Như Phi cười cười, tiểu cô nương này thật sự là đáng yêu nha.

“Trời sắp tối rồi, không bằng các người đến nhà của ta đi, hôm nay sinh nhật nương ta muốn trở về sớm một chút.” Bảo Bối nhìn lên bầu trời, trên núi thời tiết biến hóa rất nhanh, vừa rồi còn tinh không vạn lí*, hiện tại thì trời đã tối sầm xuống rồi, có chút cảm giác lạnh.

* Bầu trời quang đãng

“Sẽ không quấy rầy nhà người chứ.” Như Phi có chút do dự.

“Sẽ không đâu, nhà của ta ngay tại đầu sơn kia, đường có chút khó đi, người ngồi ở trên người Tiểu Ngoan đi.” Bảo Bối chỉ ngón tay về phía con hổ.

“Không cần, không cần.” Như Phi nhanh chóng lắc đầu “Chúng ta có thể tự đi.”

“Cha, nương, ta đã trở về.” Bảo Bối đứng ở trước một cái sơn động hưng phấn hô, nàng đương nhiên hưng phấn rồi, trong nhà lần đầu tiên có người xa lạ đến, nàng vui vẻ cười ha hả một mạch, không biết dọa chạy biết bao nhiêu là động vật, ngược lại nhóm Như Phi đi ở phía sau, trên đường không ai nói gì, vẻ mặt hồi hận vì đi theo rất rõ ràng.

Bảo Bối vọt tới cửa sơn động hô to “Cha, nương, ta mang thiếp nhiều người đến chơi.”

Không đồng nhất cùng nhau từ trong động đi ra một đôi phu thê, nam nhân nhìn qua cao lớn hung mãnh nhưng mà nữ nhân thì bộ dạng ôn nhu im lặng.

Bảo Bối hưng phấn vọt tới trước mặt phụ thân, lời kéo cánh tay, chỉ vào nhóm Như Phi “Cha, mau nhìn, ta đi hái hoa cho nương, gặp được thiếp nhiều người nha.”

Nam nhân nhìn về phía nhóm Như Phi, mặt mang vẻ đề phòng “Các người là người nào?”

Như Phi vội vàng tiến lên “Chúng ta là tới tìm được cứu người, hôm nay may mắn được tiểu nữ tương trợ, mới có thể lấy được được, chúng ta cố ý tới cửa để cảm ơn.”

Bảo Bối lập tức gật gật đầu, từ trong lòng lấy ra một cây trâm gài tóc đã được gói kĩ, vui vẻ mở ra đưa cho nương “Nương, mau nhìn xem, thật xinh đẹp nha .”

Nữ tử cầm lấy trâm gài tóc nhìn một chút rồi lại nhìn về phía Như Phi.

Đột nhiên, nữ tử bước nhanh đi tới trước mặt Như Phi, kinh hỉ nói “Người là Ngọc Hồ ngàn mặt?”

5. Chap 5 Xe Ngựa Kéo Phòng Ở

Chap 5 Xe ngựa kéo phòng ở

Như phi ngây ngẩn cả người, đã nhiều năm rồi không có ai xưng hô với nàng như vậy.

“Ta là Tô Nhã a.” Nữ tử vui vẻ nói.

“Tô Nhã?” Như phi cẩn thận nghĩ nghĩ “A? Tô Nhã, nữ nhi của Tô thần y, người như thế nào ở trong này? Năm đó nghe nói người kiên trì phải gả cho cuồng ma Vua Lục Thiên, người nhà kiên quyết không đồng ý, kết quả là người lựa chọn nhảy xuống vực , chẳng lẽ hẳn là?” Như phi xoay người nhìn bên cạnh khuôn mặt hung ác của Lục Thiên.

“Ân, năm đó là ta cố ý chọn chỗ ấy để nhảy, nơi đó có cái lỗ nhỏ, ta để cho hắn chờ ở đấy đón ta.” khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhã nổi hồng.

Như phi cùng Tô Nhã hai người đã từng gặp mấy lần coi như là có duyên phận, thật là hợp ý nha. Tô Nhã yêu thương Lục Thiên, nàng liền nói cho Như phi biết chuyện quan trọng nhất của nàng, Như phi trăm phần trăm ủng hộ nàng, làm cho nàng càng thêm giữ vững tình yêu với Lục Thiên.

“Thiên, nàng chính là người mà ta thường nhắc tới Ngọc Hồ tỷ, năm đó nàng vô cùng ủng hộ chúng ta.” Tô Nhã ôn nhu hướng Lục Thiên cười cười, Lục Thiên lập tức tiến lên, lộ ra tươi cười.

“Ngượng ngùng quá, vừa rồi đã thất lễ .” Lục thiên ngượng ngùng cười, không thể tưởng tượng được năm đó cuồng ma làm cho tất cả bạch đạo nghe tin đã sợ mất mật, vậy mà bị Tô Nhã thu phục dễ bảo như vậy.

Như phi vui vẻ cười.

“Nương, các người là người quen a.” Bảo Bối tò mò bu lại đây

“Ân, Bảo Bối, mau gọi di.” Tô Nhã cười nói

“Di!” Bảo Bối ngoan ngoãn kêu.

“Bảo Bối của các người thật đáng yêu nha.” Như phi nói ra từ nội tâm của mình.

“Aizz” Không nghĩ tới phu thê họ Lục đồng thời phát ra cảm thán.

“Làm sao vậy?” Như phi nhìn phu thê này có vẻ mặt biểu tình.

“Một lời khó nói hết a.” Tô Nhã đến kéo Như phi vào trong động.

Trong động, đồ trang trí rất đơn giản, lời dụng sơn động có điều kiện mà đã thông vài cái động để làm phòng.

Tô Nhã thấy Bảo Bối vui vẻ chuồn ra phía ngoài liền nói: “Đều do phu thê chúng ta lúc trước không đủ chu đáo, chỉ nghĩ sẽ sống cuộc sống quy ẩn ở núi rừng không nghĩ đến vấn đề khác. Lúc trước ta nhảy xuống vực thì đã mang thai Bảo Bối, sinh hạ xong sẽ đến nơi này ở lại, cuộc sống cũng trôi qua yên ổn, nhưng mà chúng ta đã không để mắt đến môi trường lớn lên của Bảo Bối. Từ nhỏ nàng cùng một đám động vật lớn lên, chưa từng thấy người lạ. Mấy ngày hôm trước, chúng ta mang theo Bảo Bối đi đến thôn làng gần núi để đi chợ, định đổi vài thứ rồi trở về, kết quả..” Tô Nhã muốn nói lại thôi nhìn Bảo Bối ở ngoài động.

“Kết quả làm sao vậy?” Như phi rất là hiếu kỳ, đến mã thị nữ cùng theo vào cũng rất muốn nghe.

“Kết quả, Bảo Bối nhìn thấy những người đó lại lớn tiếng chỉ vào đám người kia hô: Cha mẹ, nguyên lai trên đời này còn có người a. Làm hại mọi người đều nhìn chăm chăm vào chúng ta.” Tô Nhã nói ra những lời này thì cả mặt đều đỏ.(hongnhi:*sặc nước* đúng là sống trong núi có khác*haha*...Bảo Bối tỷ: muốn gì*tiểu ngoan đầu xé xác nó*...hongnhi: á á em không dám*cầm dép vọt lẹ*)

Phốc, Như phi nhin xuống không cười, kết quả mã thị nữ bên người không nhin không được bật cười, còn vài tùy tùng bên cạnh ngồi cách đó không xa kìm nén đến phát ghen .

Tô Nhã bất đắc dĩ lắc lắc đầu “Không những vậy lúc nàng trông thấy một chiếc xe ngựa đang đi trên đường, nàng chạy đến, hướng về con ngựa nàng đánh một quyền đem ngựa người ta đánh chết.”

“Không thể nào, chuyện này là tại sao?” Như phi kinh ngạc .

“Nàng nói là đó quái vật, phía sau còn kéo phòng ốc mà chạy.” Tô Nhã bất đắc dĩ nhìn Như phi.

Như phi hoàn toàn không đành chỉ được nở nụ cười ha ha, không thể chú ý đến hình tượng được nữa, tùy tùng đang ghen cười rất cục có thể bật cười.

6. Chap 6 Hấn Đẹp Quá A!

Chap 6 Hấn đẹp quá a!

Nhìn nhóm Như phi không nhin được cười, Tô Nhã lại càng khó chịu, nàng chùi nước mắt.

Như phi thấy vậy liền thu tiếng cười lại: “Này, kỳ thật, cái kia, ta.” Như phi luôn luôn có thể nói nhưng lúc này lại có chút ghen lời.

“Người không cần an ủi ta , aizz, những ngày qua ta cùng Lục Thiên vì chuyện này đều làm cho sầu gần chết.” Tô Nhã ngồi ở chỗ đó nhìn Lục Thiên không nói lời nào , Lục Thiên trong lòng quả thật chịu khổ sở, nữ nhi là bảo bối trong lòng bọn hắn, nay nữ nhi đã dần dần lớn lên, tương lai như thế nào có thể lập gia đình a?

“Cha,nương, bên ngoài nương thật tốt lắm!” âm thanh trong trẻo của Bảo Bối vang đến.

Như phi được bỏ qua vấn đề này bỗng thở phào nhẹ nhõm vì nàng cũng không biết nên nói như thế nào. (ta chém a)

Phu thê họ Lục đứng dậy, thỉnh các nàng cùng đi ra, chỉ thấy một mình Bảo Bối vui vẻ từ phía đông đi về phía tây nướng thịt, một mùi thơm bốc tỏa ra từ món thịt đang cầm trên tay nàng.

Như phi nhất thời cảm thấy bụng có chút đói bụng, những người khác cũng đói bụng, mọi người cùng nhau nhìn Bảo Bối đang ngồi bên cạnh con hổ cùng với con sói, một con nằm sắp ăn, một con thì ngồi liếm liếm, còn nói to: “Thơm quá a!” Chọc cho cả đám động vật kia mồm to chảy nước miếng, nhìn chăm chăm vào Bảo Bối đang đang đưa bàn tay nhỏ bé.

Như phi đồng cảm nhìn thoáng qua Tô Nhã, Tô Nhã cùng Lục Thiên nướng lông mày nổi giận hướng về phía Bảo Bối khiển trách: “Bảo Bối, cha mẹ dạy người như thế nào, ăn cơm thì phải ngồi im lặng.”

Bảo Bối nghe thấy liền cầm thịt trong tay ném ra ngoài, khiến chúng nó tranh nhau cướp lấy.

Như phi lẳng lặng ngồi ở trên tảng đá lớn nhìn bầu trời, không thể tưởng được trong núi sâu này ban đêm bầu trời bao la đẹp như vậy.

Nàng từ trong lòng lấy ra một bức tranh nhỏ, mở ra thì thấy được người trong bức họa, lông mi cong mắt xé, đôi môi khẽ mở như có thiên ngôn vạn ngữ *, hàng nghìn sợi tóc đen bung ra, khuôn mặt nhu nhược gầy yếu, khóe môi mang theo một tia tà mị khi cười.

*hàng nghìn hàng vạn tiếng nói

Người trong bức họa đúng là hoàng tử Hiên Viên Mặc Huyền của nàng, bức họa này là nàng trước khi xuất phát lấy được trong tay thích khách “Không nghĩ tới là nàng vẫn chưa từ bỏ ý định.” Nhất định là hoàng hậu, năm đó nàng hạ độc nhưng không tìm được căn cứ xác thực, mà nàng trong lòng vẫn thấy Như phi cùng Mặc Huyền như cái đinh trong mắt, không thể không trừ.

“Oa, tỷ tỷ thật xinh đẹp a!” giữa lúc đó Bảo Bối bưng một chén trà nóng đi ra, nhìn thấy người trong bức họa, hai mắt sáng lên.

Như phi nhếch nhẹ khóe môi “Hắn là con ta.”

“A, hắn là nam .” Bảo Bối chỉ vào người trong họa, tiến tới cầm lấy bức họa, tim của Bảo Bối xúc động đập nhanh “Người muốn cứu hắn a.” Hắn đẹp quá a!

“Aizz” Như phi thở dài “Không biết hắn có thể chờ được hay không đến khi ta trở về.”

“Hắn làm sao vậy?” Bảo Bối lo lắng hỏi.

“Có người muốn đưa hắn vào chỗ chết, nghe nói đã bắt đầu hành động.” Ánh mắt của Như phi u ám.

“Ai? Là ai?” Bảo Bối đột nhiên kích động đứng lên “Ca ca xinh đẹp như vậy cũng dám động.” Quả đám nhỏ lại bắt đầu vung lên.

Như phi cười cười, đứng lên “Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai ta sẽ xuống núi trở về để đưa thuốc .”

Bảo Bối nhìn thân ảnh Như phi lại nhìn trong tay bức họa ca ca xinh đẹp, cái não nhỏ bé bắt đầu vì cuộc sống mà suy tư lần đầu tiên.

7. Chap 7 Bảo Hộ Ca Ca Xinh Đẹp

Chap 7 Bảo hộ ca ca xinh đẹp

“Cha, nương, ta quyết định muốn cùng đi đi.” Sáng sớm tỉnh lại, liền trông thấy Bảo Bối hiên ngang lẫm liệt đứng chờ bọn họ ở trước động khẩu*.

*Cửa động

“Bảo Bối, người muốn đi?” phu thê họ Lục kinh ngạc nhìn nhau.

“Ta muốn cùng đi đi.” Bảo Bối vừa nhắc lại một lần nữa, ánh mắt thật to nhìn cha mẹ, khẳng định gật gật đầu.

Phu thê họ Lục lập tức đứng dậy “Vì sao?”

Bảo Bối vung quả đấm nhỏ lên “Ta muốn bảo hộ ca ca xinh đẹp.”

“Cái gì, ca ca xinh đẹp?” phu thê họ Lục ngây ngẩn cả người.

Bảo Bối thật cẩn thận từ trong lòng lấy ra một bức họa, cha mẹ nàng nhận lấy, vừa thấy hình nhất thời hiểu được, nguyên lai Bảo Bối nhà ta thích người trong bức tranh này.

“Nhưng là, Bảo Bối?” phu thê họ Lục lo lắng, điều này sao có thể.

“Các người đều tỉnh, ta đang muốn đến chỗ các người cáo từ.” Như phi đã thu xếp lại hảo, đang chuẩn bị cáo từ.

“Di, ta muốn đi theo người.” Bảo Bối chạy tới bên cạnh Như phi.

Như phi giật mình nhìn Bảo Bối một cái, lại nhìn phía phu thê họ Lục, phu thê Lục cầm bức họa nhi tử của nàng mặt co mày cau nhìn nàng.

“Bảo Bối, người không thể đi, thế giới bên ngoài rất rối loạn.” Lục phu nhân vội vàng tiến lên lôi kéo Bảo Bối.

“Cha, nương, ta muốn đi!” Bảo Bối lần đầu tiên nói khẳng định như vậy.

Như phi trong lòng lúc này vui vẻ vạn phần, tối hôm qua rời đi thấy vẻ mặt Bảo Bối nhìn nhi tử của nàng, nàng cũng biết Bảo Bối nhất định sẽ thích nhi tử, công phu cao cường của Bảo Bối nàng chính mắt nhìn thấy, nếu làm cho nàng đến bảo hộ Mặc Hiên, chờ một năm sau, Mặc Hiên mãn* mười sáu tuổi được lập thái tử, nàng mới có thể yên tâm.”

*Đây

Nhưng xem ra phu thê họ Lục không muốn nữ nhi đi, Như phi trong lòng cân nhắc, mỉm cười đi tới:“Nguyên lai là Bảo Bối muốn đi ra ngoài nhìn xem, bản thân ta cảm thấy rất tốt nha.”

Như phi nhìn Tô Nhã “Tô Nhã, người có thể tin tưởng ta, ta sẽ hảo hảo chăm sóc nàng, chờ nàng hiểu chuyện một chút, liền mang nàng trở về, hơn nữa các người cũng không hi vọng nàng ở trong này trụ cả đời nha.”

Như phi nói những lời này không nghi ngờ gì sẽ đụng đến tâm khảm lý* của phu thê họ Lục

*Đáy lòng

Lục thiên nhìn Tô Nhã, khẽ gật đầu một cái, nên cho nữ nhi đi ra ngoài tìm hiểu.

Tô Nhã không thôi nhìn Bảo Bối “Người phải nghe lời nói của di, nếu không nghe lời, ta liền nói di đưa người trở về.”

Bảo Bối hưng phấn gật gật đầu, lập tức xoay người vui vẻ hướng ngoài động chạy đến.

“Các người yên tâm đi!” Như phi lôi kéo Tô Nhã hướng ngoài động đi đến.

Đi tới cửa động, Như phi ngây ngẩn cả người, đó là cái gì? Một con hổ mang theo cái khăn che mặt, sau lưng ngồi bên cạnh là nhị lang chỉ treo mảnh vải trắng, bọn chúng đều dùng ánh mắt ai oán nhìn qua các nàng.

Lục Thiên phấn nộ chỉ vào chúng nó hô “Bảo Bối, người làm cái gì vậy?”

8. Chap 8 Bảo Bối Rời Núi

Chap 8 Bảo Bối rời núi

“Lần trước phụ thân không cho ta mang chúng nó đi ra ngoài, nói sợ người khác thấy, lần này ta đem vải bố bịt kín hết chúng nó, như vậy không ai nhận ra được.” Bảo Bối đối với ý tưởng thông minh của chính mình rất vừa lòng.

“Người, người!” Lục Thiên giận đến nổi tay cũng bắt đầu run, Tô Nhã vội vàng cầm tay kéo hẳn lại.

“Bảo Bối, người có thể lựa chọn, hoặc là cùng nhóm tiểu ngoan ở lại đây, hoặc là tự một mình người đi theo đi đi.” Tô Nhã nói.

“Vì sao?” Bảo Bối kháng nghị

Kháng nghị không có hiệu quả, không ai đứng về phía nàng.

Bảo Bối nhìn không thấy người nào vì nàng mà lên tiếng, nàng đưa ngón tay ra chỉ cái khăn che mặt con hổ “Vây ta chỉ mang Tiểu Ngoan đi, Đại Bảo cùng Tiểu Bảo ở lại trong nhà.”

“Không được!” phu thê họ Lục cùng hô lên.

Bảo Bối bị dọa rút tay về, nhìn Như Phi, hẳn là hi vọng nàng nói giúp.

Như Phi đi đến trước mặt Bảo Bối thấp giọng nói “Vị ca ca kia nhất gan, thấy Tiểu Ngoan sẽ sợ hãi, có thể sẽ không để ý tới người.”

Ánh mắt Bảo Bối trừng lớn, Tiểu Ngoan đáng yêu như vậy, sao lại có thể sợ hãi. Như Phi kiên định hướng Bảo Bối gật đầu.

“Vậy được rồi, ta tự mình đi, Tiểu Ngoan cũng để lại.” Bảo Bối nhìn Tiểu Ngoan.

Nhìn Như Phi cùng Bảo Bối một đám người xuống núi, Tô Nhã rốt cục cũng khóc, Lục Thiên lập tức tiến lên an ủi “Đừng buồn, Bảo Bối công phu không tệ, lại có Như Phi bảo hộ, không có việc gì đâu.”

Tô Nhã lắc lắc đầu “Ta là vì lo lắng cho Như Phi.” Lục thiên cũng đi theo thở dài.

Bảo Bối vừa mới đi thì bắt đầu hưng phấn sau thì chậm rãi biến nhàm chán, nàng nằm ở trên đỉnh mũi của xe ngựa, nhìn lên bầu trời, vạn dặm không có gợn mây.

“A!” Bảo Bối lớn tiếng hô một tiếng.

“Làm sao vậy?” Như Phi lập tức kéo mình.

“Rất nhàm chán a.” Bảo Bối nhăn tiểu mày lại, miệng bắt đầu bĩu lên.

Như Phi che miệng nở nụ cười “Nhanh thôi, chúng ta chỉ còn đi cỡ nửa ngày là sẽ đến.”

Nghĩ tới sắp nhìn thấy ca ca xinh đẹp, bách hợp lập tức lại bắt đầu hưng phấn lên, nàng từ trong lòng thật cẩn thận lấy ra bức họa, mỗi lần nàng đều rất cẩn thận lấy ra xem một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn liền cười rục rịch giống như hoa.

Xe ngựa cuối cùng dừng ở trước cửa một tòa nhà lớn, Bảo Bối nhảy xuống, đi theo sau Như Phi rồi đi vào, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy phòng ở lớn như vậy, bên trong trang hoàng vô cùng xa hoa, Bảo Bối vừa vào đến cửa liền tròn tròn con mắt.

Đi vòng rất nhiều con đường, rốt cục cũng đến một đại sảnh đường thì ngừng lại. Bên trong đã có người đang chờ Như Phi, nhìn thấy Như Phi liền lập tức quỳ xuống: “Tham kiến Như Phi, thiên tuế thiên tuế Thiên Thiên tuổi.”

9. Chap 9 Ta Không Có Rửa Người A.

Chap 9 Ta không có rửa người a.

“Đứng lên đi.” Như phi ngồi xuống, cũng ý bảo Bảo Bối tiến vào.

Bảo Bối tiến đến bên cạnh Như phi, thấp giọng hỏi nói: “Vì sao lão nhân như vậy cũng muốn hướng người quý xuống như vậy, cha ta nói chỉ có tiểu hài tử mới bị quý xuống.”

Như phi cười nói: “Nơi này không giống chỗ của người, chúng ta nơi này là xem trọng vai vế, vai vế ta so với bọn hần cao hơn.”

Bảo Bối nhìn Như phi lý giải tựa hồ có chút hiểu, miệng khê nhếch lên.

“Trương mục, tiểu thiếu gia đâu?” Như phi hỏi.

Một vóc người là nữ nhân hơi mập đứng dậy nói: “Khởi bẩm Như phi, thiếu gia đang chạy tới, hần là sẽ nhanh chóng đến đây.”

Lúc này, liền nghe được một tiếng ho khan nhẹ nhàng, cách đó không xa Hiên Viên Mặc Huyền chậm rãi đi tới.

“Mặc Huyền, người đã đến rồi, mau đến xem, mẫu phi lấy giải được cho người.” Như phi nhìn thấy con trai bảo bối, lập tức nở nụ cười.

Mặc Huyền đang đứng ở ngoài cửa, muốn rảo bước tiến lên, đột nhiên thấy hoa mắt, trước mặt đã bị người ngăn trở, hé ra cái mặt háo sắc đang nhìn hần, nước miếng nhiều xuống từng giọt .

Mặc Huyền nhú hạ mày tránh xa nàng, Bảo Bối thật vất vả mới gặp được người trong bức họa, làm sao có thể dễ dàng buông tha được, lập tức nàng vươn tay kéo hần lại: “Người thật xinh đẹp nha, ta sẽ bảo hộ cho người!”

Một câu nói, làm ọi người đang ngồi nén nhịn xuống không cười, Như phi đã chứng kiến thấy sự ngớ ngẩn của Bảo Bối nên đối với chuyện này tương đối bình tĩnh, nhưng chính là nhi tử của nàng, khuôn mặt tuần tú nhất thời đỏ lên, hơi thở càng thêm thở gấp.

Như phi thấy vậy, lập tức tiến lên lôi kéo nhi tử vào cửa, Bảo Bối theo sát ở phía sau.

“Người xem, để có những bông hoa Huyết Linh Lung này là nhờ có nàng a, là Bảo Bối hái cho người, mẫu phi lần này khả năng thiếu chút nữa đều không về được.” Như phi mở thùng ra, chỉ mấy Huyết Linh Lung còn rất tươi đẹp.

Bảo Bối lập tức tranh công, con gà mổ thóc đứng ở phía sau hần gật đầu “Sớm biết rằng là cứu người, ta sẽ hái nhiều một chút, tận lực ăn, không đủ ta lại trở về hái nữa.”

Mặc Huyền xoay người nhìn nàng: “Người đang rửa ta sao?”

Bảo Bối vừa thấy cặp mắt hồ mị kia của Mặc Huyền, lập tức liền choáng váng, ấp a ấp úng vô tội nói “Rửa? Ta không rửa người a?”

Mặc Huyền nghiêng mắt nhìn liếc mắt nàng một cái, liền xoay người ngồi xuống trên ghế, nhẹ nhàng khụ một cái.

“Gần đây sớm muộn gì cũng sắp lạnh, hay là người muốn lấy thêm chăn.” Như phi đau lòng nhìn nhi tử.

Mặc Huyền gật gật đầu, lấy nước trà người hầu đang bưng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Oa, uống trà đều tao nhã như vậy sao, Bảo Bối hoàn toàn đang đắm chìm nhìn hần, hoàn toàn khẳng định điệu bộ của hần xinh đẹp hơn!

10. Chap 10 Ta Đánh Nhau Rất Giỏi Nha!

Chap 10 Ta đánh nhau rất giỏi nha!

Mặc Huyền buông chén trà, nhìn phía mặt háo sắc đang chảy nước miếng của Bảo Bối, chỉ chỉ Bảo Bối “Nàng là?”

Như phi cười cười “Mẫu phi đang muốn giới thiệu, nàng tên là Bảo Bối, ta nhờ nàng đến bảo hộ người!”

“Bảo hộ ta?” Về mặt thật háo sắc, càng lo lắng ỉnh sẽ bị nàng ăn, trong phủ những người khác cũng là vẻ mặt không thể hoài nghi đầu hướng về Mặc Huyền cùng ánh mắt đồng tình.

“Người thân thể yếu đuối, kinh thành thời tiết không thích hợp với người. Thái y đều nói nơi này độ ẩm thích hợp cho người điều dưỡng, nhưng là mẫu phi không yên để người lại ở nơi này, cho nên nhờ nàng đến bảo hộ người.” Như phi đau lòng nhìn nhi tử, tựa hồ rất gầy .

“Ta không cần!” Mặc Huyền ghét bỏ nhìn nàng một cái, toàn thân mặc y phục kì lạ? Một miếng da thú phân mấy miếng quần lại trên người, vẻ mặt vừa háo sắc lại vừa ngốc, ghê tởm hơn còn chảy nước miếng.

“Thiếu gia, người đừng coi khinh Bảo Bối tiểu thư, nàng thật sự rất lợi hại nha.” Mã thị nữ lập tức nói.

Như phi cũng gật đầu.

“Ta không cần!” Mặc Huyền càng lớn tiếng cự tuyệt.

“Vì sao?” Bảo Bối nhìn hấn nói chuyện lớn tiếng, lập tức hoàn hồn, tò mò hỏi hấn.

“Người bộ dạng thì xấu, toàn thân thì lại mang một cổ mùi lạ, ta nhìn thấy người liền ghê tởm.” Mặc Huyền nhú mày che miệng.

“Xấu? Mùi lạ?” Bảo Bối lấy mũi người chính mình, không có a, xấu thôi, cùng hấn so thì đương nhiên xấu a, điểm ấy nàng vui vẻ nhận.

Nàng đi đến trước mặt hấn, quả đấm nhỏ vung lên “Nhưng ta đánh nhau rất giỏi nha!”

Mặc Huyền che miệng kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm, không nghĩ tới nàng sẽ khoa trương chính mình như vậy.

“Mặc Huyền, Bảo Bối là ta cố ý mang về đến, nếu người vẫn cự tuyệt, thì mẫu phi sẽ không hồi cung, vẫn cùng người ở trong này.” Như phi nói.

Lời này vừa nói ra, trong mắt Mặc Huyền hiện lên một tia kinh hoảng, mẫu phi lắm nhai, là hấn sợ hãi nhất, mỗi ngày đều ưa thích niệm kinh, đầu hấn muốn nhanh hỏng mắt, Như phi đặc ý nhìn con biểu tình, nàng biết lần này nàng nhất định thắng rồi!

“Ồ lại, có thể, nhưng nàng phải cách ta xa ba trượng.” Mặc Huyền hừ lạnh một tiếng, xem như chấp nhận .

“Hảo, hảo, ta đồng ý!” Bảo Bối lập tức vỗ lên bộ ngực nhỏ, nhưng trong lòng thì ngược lại lại muốn gần hấn, ba trượng là rất xa nha? Mặc kệ, chỉ cần ở bên người hấn là tốt rồi, Bảo Bối vui vẻ cười.

Như phi cười cười “Trương mục, bây giờ người đến chỗ viện* của tiểu thiếu gia vì Bảo Bối tiểu thư chuẩn bị một cái phòng thật tốt, cố gắng xếp gần phòng thiếu gia.”

*Nhà ở có tường thấp bao chung quanh

“Dạ, Như phi.” Trương mục đáp.

Trương mục mang theo Bảo Bối đi đến viện của tiểu thiếu gia, trên đường không khỏi nhìn nhìn Bảo Bối, khuôn mặt tròn tròn, ánh mắt thật to, hai bên má có lúm đồng tiền, cười rộ lên nhìn rất ngọt ngào, kỳ thật nàng rất đáng yêu

11. Chap 11 Kém Đến Quá Xa

Chap 11 Kém đến quá xa

Bảo Bối nhìn thấy Trương mục đang đánh giá mình, liền đối với nàng mỉm cười ngọt ngào: “Trương mục, ta đến giúp người cầm nha.” Tiếp nhận món đồ từ trong tay Trương mục đưa vào trong phòng của thiếu gia.

Trương mục đối với tiểu cô nương này trong lòng cảm nhận rất thích “Bảo Bối à, nhà người ở đâu a?”

“Trên núi” Bảo Bối đáp thực rõ ràng.

“A!” Trương mục sững sốt một chút, ngược lại hỏi: “Vậy trong nhà người còn có người nào a?”

“Có cha mẹ!” Bảo Bối vươn bàn tay lên đếm “Còn có Tiểu Ngoan, Đại Bảo, Tiểu Bảo còn có Tiểu Ngoan cục cưng nữa.”

“Người có nhiều huynh muội như vậy a.” Trương mục kinh ngạc.

“Không phải, cha và nương ta chỉ có mình ta, Tiểu Ngoan chúng nó là do ta nuôi dưỡng.” Bảo Bối lắc đầu.

Nói chuyện này với nàng một thời gian, đã đi tới cửa sân, Trương mục mang Bảo Bối đi vào một gian trong phòng “Về sau, người ở nơi này, bên cạnh chính là phòng thiếu gia, lúc hần đi ngủ đặc biệt rất thính, bất cứ có tiếng động lớn nào thì sẽ tỉnh, cho nên người đừng lớn tiếng nói chuyện a.”

Trương mục nhắc nhở Bảo Bối, chỉ chỉ phòng bên cạnh.

“Ân.” Bảo Bối vui vẻ nhìn phòng bên cạnh.

“Thiếu gia không gọi người, người cũng đừng đi vào, hần đặc biệt chán ghét người khác tiến vào phòng hần, hần đặc biệt yêu sạch sẽ.” Trương mục nhìn bách hợp thân da thú này “Ta cho người mấy bộ y phục nha, người đem thay thế bộ này đi.”

“Vì sao?” Bảo Bối tự mình nhìn quần áo trên người một cái.

“Thiếu gia không thích, ta cho người mấy bộ y phục mới.” Vừa nghe thiếu gia không thích, Bảo Bối lập tức phối hợp gật đầu.

“Người vì sao phải tới nơi này?” Trương mục nhìn y phục của Bảo Bối đã được thay, bộ dạng thật sự là đáng yêu nha, nàng đem bức họa kia cẩn thận chuyển dời đến y phục mới trên người, trong lòng không khỏi hỏi: “Đó là cái gì?”

“Bức họa ca ca xinh đẹp.” Bảo Bối đắc ý mở ra cho Trương mục xem, sau đó giống như cầm lấy trân bảo dường như cất vào trong lòng.

Trương mục buồn cười nhìn Bảo Bối, đứa nhỏ này thật sự là rất thẳng thắn, mặc dù có rất nhiều tiểu thư thích thiếu gia, nhưng cũng không ai giống Bảo Bối như vậy.

Tuy rằng Bảo Bối bộ dạng rất đáng yêu, nhưng đối với dung nhan khuynh thành tuyệt mỹ của thiếu gia lại kém đến quá xa, các tiểu thư thích thiếu gia mỗi người đều là mỹ nhân tuyệt sắc, cầm kỳ thư họa lại không cần phải nói, xem ra Bảo Bối này tựa hồ kém quá xa.

Trương mục thở dài.

Ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân, Hiên Viên Mặc Huyền nghiêm mặt đi vào sân, từng bước không ngừng đi vào gian phòng của mình.

“Hần đã trở về!” Bảo Bối lập tức liền xông ra ngoài, Trương mục không có kịp phản ứng.

12. Chap 12 Ta Lần Này Hiểu Lắm Rồi?

Chap 12 Ta lần này hiểu lắm rồi?

“Người đã trở lại!” Bảo Bối cười ngọt ngào liền xông vào trong phòng, nha đầu bên người chưa kịp cởi áo khoác Mặc Hiên.

“Các người đang làm cái gì?” Bảo Bối vọt đến bên người Mặc Huyền, một tay kéo hẳn ra phía sau mình, tức giận chỉ vào nha đầu đang đứng sững sờ tại chỗ.

“Người rốt cuộc đang làm cái gì?” y phục của Mặc Huyền bị níu, thẹn quá hóa thành giận.

Trương mục đã theo Bảo Bối tiến vào, nhìn tình trạng này, mắt lập tức mở to ra nhìn Bảo Bối.

“Trương mục, các nàng đang thoát y phục của hắn.” Bảo Bối tức giận xoắn tay áo đang nghĩ muốn xông lên.

Trương mục giữ chặt Bảo Bối “Đây là việc các nàng phải làm, hầu hạ thiếu gia thay y phục, rửa mặt, dùng bữa, ngủ đều phải làm.”

Bảo Bối nhìn Trương mục, tò mò hỏi “Việc này không phải tự chính mình làm sao?”

Mặc Huyền nén nhịn cơn thịnh nộ, nhìn Bảo Bối.

“Ừ, đó là việc các nàng phải làm”. Trương mục gật đầu.

Bảo Bối lại ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của Mặc Huyền muốn ăn tươi nuốt sống nàng, trong lòng nàng có chút sợ hãi, nàng nói thầm: “Ta lần này hiểu lắm rồi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời vừa cười lên, lập tức nói: “Việc này về sau ta sẽ làm!”

“A?” Trương mục và các nàng đều nhìn Bảo Bối, ánh mắt Mặc Hiên cũng lộ ra khó hiểu.

Bảo Bối vỗ vỗ lên cái ngực nhỏ “Tốt việc như vậy đã xong, đương nhiên từ sau ta sẽ đến làm, ta sẽ cởi y phục cho người!” Nói xong liền muốn đi lấy y phục cho hắn.

“Người, người cút ngay cho ta!” Mặc Huyền nhìn đến cặp móng vuốt ở trên người hắn, nhất thời xấu hổ không chịu nổi, tức giận đến nổi mặt đen thui.

Bảo Bối nhìn thấy tình hình Mặc Huyền đang nổi giận, lập tức thu hồi bàn tay.

Mặc Huyền miệng mở to thở phì phò, chỉ ra bên ngoài: “Người đi ra ngoài.”

“Đi đâu?” Bảo Bối nhìn xem bên ngoài.

“Người thích đi đâu thì đi?” Hồi phục tâm tình của mình, không nên tức giận.

“Nhưng ta thích ở trong này.” Bảo Bối cong cái miệng nhỏ nhắn lên.

“Người!” Mặc Huyền đã có chút nhẫn nhưng không thể nhẫn được nữa, chỉ tay vào nàng.

Trương mục lập tức lôi kéo Bảo Bối hướng đi ra phía ngoài: “Mau, đi theo ta!” Lôi tên ngốc xuống phía dưới, không thì xảy ra chết mạng người a! Tiểu thiếu gia không bị độc chết, thì cũng bị nàng làm cho tức chết a.

Trải qua hai ngày Trương mục kiên nhẫn dạy dỗ, Bảo Bối rốt cục chậm rãi đi vào quỹ đạo, ví dụ như không đi đánh nha đầu hầu hạ thiếu gia thay y phục, không đi đánh nha đầu đưa nước cho thiếu gia rửa mặt, nhưng có chuyện nàng vô cùng kiên trì, đó là khi thiếu gia tắm rửa, nàng tuyệt đối cố thủ ở cửa, không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Mặc Huyền sau khi tắm rửa người hơi ẩm ướt đi ra, một thân trường bào màu trắng, một đôi trường ngõa* màu trắng. Bảo Bối lập tức đứng ở phía sau thiếu gia “Thiếu gia!” Trương mục dạn dò nàng nhất định phải kêu thiếu gia

Từ chap này cho đến các chap sau tác giả lúc thì gọi là Mặc Hiên lúc thì gọi là Mặc Huyền ta không biết làm sao nên để y nguyên nha.

13. Chap 13 Không Cho Người Khác Khi Dễ Hắn

Chap 13 Không cho người khác khi dễ hắn

Mặc Hiền ngạo mạn nhìn thoáng qua Bảo Bối, người này đang cúi đầu, tay cầm một áo choàng dài màu trắng, hẳn là Trương mục để lại.

Từ trên tay nàng cầm lấy áo choàng, Mặc Huyền đi ra hướng ngoài viện, mẫu phi ngày mai phải về kinh, đêm nay muốn cùng mẫu phi cùng nhau dùng bữa.

Bảo Bối theo sát phía sau thiếu gia, miệng cười toe toét, thật không biết nàng vì sao luôn vui vẻ như vậy? Mặc Hiền trong lòng thâm nghĩ.

“Huyền nhi, mẫu hậu ngày mai phải về kinh, người ở nơi này nhất định phải hảo hảo dưỡng thân thể của mình, Huyết Linh Lung được đã được điều phối hảo, người nhớ rõ mỗi ngày uống một chén, cho đến khi ngực người không đau nữa mới thôi, hiểu chưa?” Như phi không bỏ qua lời kéo con dận dò, Hoàng Thượng đã kịch liệt thúc dục mấy lần, muốn nàng mau tức tốc hồi kinh.

“Con hiểu được, mẫu thân không cần lo lắng.” Mặc Huyền gật gật đầu.

“Bảo Bối a, cầu xin người bảo hộ Huyền nhi.” Như phi nhìn Bảo Bối đang đứng ở phía sau Huyền nhi, Bảo Bối đã thay y phục da thú ra, để nha đầu hầu hạ chải đầu buộc thành hai búi tóc, tôn lên khuôn mặt tròn càng thêm đáng yêu nha.

Bảo Bối lập tức gật đầu “Yên tâm đi đi, ta sẽ bảo hộ thiếu gia. Không cho người khác khi dễ hắn, hay có chủ ý đánh hắn.”

Mặc Huyền nghe vậy vô cùng không thoải mái, lúc này mà lại nói chuyện đó.

Như phi cười cười, lời kéo Bảo Bối ngồi xuống bàn ăn cơm.

Bảo Bối nhìn một bàn toàn sơn hào hải vị*, từ nội tâm phát ra cảm thán “Oa! Oa! Oa!” Bảo Bối không biết nên biểu đạt tâm tình của mình như thế nào vào lúc này, liền hô ba tiếng.

*Của ngon vật lạ.

“Đói bụng rồi à, nhanh ăn đi!” Như phi cười cười gấp chân gà lớn nhất để vào trong bát Bảo Bối, Bảo Bối hoàn toàn quên hết tất cả mọi người bên cạnh, ra sức phần đầu ăn, hơn mười loại món ăn, nàng nhất nhất phải nếm qua, một vùng bữa bãi.

Nàng ăn không nhiều lắm, nàng ăn no đánh ợ ra một tiếng hài lòng hướng phía sau lưng ghé dựa vào thì mới phát hiện, trên bàn tất cả người đều nhìn nàng, cũng không từng động đũa, nhất là Mặc Huyền ánh mắt như là thấy được chuyện kinh khủng giống như mọi người trừng mắt nhìn nàng, trong tay hắn vẫn nắm chiếc đũa giữ nguyên chưa từng hạ xuống.

Bảo Bối bị Mặc Huyền nhìn có chút ngượng ngùng, nàng lập tức đứng dậy, nuốt một chút nước miếng “Nơi này còn có rất nhiều.” Chỉ một chút phần gà còn thừa ở trên bàn.

Như phi nhìn thấy ánh mắt nhi tử tựa hồ muốn nuốt trọn Bảo Bối, lập tức nhìn thức ăn còn lại ở trước mặt, gấp một ít để vào trong chén Mặc Huyền “Nào, mau ăn, đồ ăn sắp nguội rồi.”

Tiến bước Như phi xong, Bảo Bối bắt đầu thám hiểm chung quanh, mặt sau chỗ ở là một tòa núi nhỏ, không tính là quá cao, Bảo Bối thỉnh thoảng thích đi dạo ở bên trong, cảm giác giống như ở nhà, sân phải thiếu gia gần một bên núi, khi trở về, còn có thể gặp qua dòng suối nhỏ, Bảo Bối thường đi đến dòng suối chơi đùa.

14. Chap 14 Vì Thiếu Gia Mài Mực

Chap 14 Vì thiếu gia mài mực Khi nàng quay về luôn thích hái dóa hoa nhỏ đem về, lặng lẽ chạy vào trong phòng thiếu gia, cắm vào trong bình hoa trên bàn sách của thiếu gia. Hôm nay nàng vừa chuẩn bị tiến vào, lại trông thấy thiếu gia đã tỉnh, đang đứng bên bàn đọc sách nghiêm túc vẽ tranh, bên cạnh nha đầu tiểu Lục vừa nhìn thiếu gia vẽ vừa mài mực. Hôm nay đi chơi về hơi muộn, Bảo Bối nhìn bông hoa trong tay một chút, lặng lẽ đi vào. Đứng bên cạnh thiếu gia, hướng về phía tiểu Lục đang mài mực nàng vung quả đấm nhỏ, ý bảo nàng tránh ra, sống ở đây bọn nha đầu cũng đã biết rõ Bảo Bối này không dễ chọc, tiểu Lục bất mãn để mực xuống rồi tránh ra, Bảo Bối lập tức thay thế tiểu Lục tiếp tục mài trên nghiên mực, nàng nên vì thiếu gia mài mực, hai ngày này nàng đều có xem tiểu Lục mài. Bảo bối tò mò nhìn hấn đang chuyên chú vẽ cái gì? Trong bức tranh là một nữ tử đang ngồi tựa cửa sổ, xinh đẹp động lòng người, một đôi mắt mong nước yêu kiều uyển chuyển nhìn hấn. Tay Bảo Bối mài mực càng lúc càng nhanh. Rốt cục nét bút cuối cùng cũng hạ xuống bức tranh, Mặc Huyền thở dài một cái rồi buông xuống bút lông trong tay, cầm lấy khăn tay bên cạnh lau lau cái trán rịn mồ hôi một cái, ngẩng đầu nhìn lên, nhưng Bảo Bối vẫn đang nhìn hấn, tay vẫn đang dùng lực mài mực, trời ạ! Một đôi bàn tay nhỏ bé đã nằm ở trong nghiên, trên tay áo thì dính đầy nước mực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dính không ít nước mực, Mặc Huyền nhìn không được cười một tiếng. Bảo Bối chứng kiến thiếu gia cười lập tức nịnh bợ nói “Thiếu gia, hôm nay ta không có làm ầm ĩ người nha.” Mấy lần trước hấn đã nhiều lần đuổi nàng đi ra ngoài “Thiếu gia, người giao bức tranh cho ta để ta treo lên.” Tiểu tử kia đặc biệt bán lực* nịnh bợ. *Ra sức Mặc Huyền lập tức tiến lên bắt được móng vuốt đen của nàng “Tay người đừng đụng vào bức tranh này của ta?” Bảo Bối lúc này mới thấy tay dính đầy nước mực của mình, nàng lập tức rút về, hướng trên người mắng thăm “Tốt lắm, thiếu gia người nói treo bức tranh ở đâu?” Mặc Huyền nhìn trên người Bảo Bối toàn dính mực, nước mực dính đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn nịnh bợ, hấn chậm rãi cầm khăn trong tay lên, đi tới trước mặt Bảo Bối, nhẹ nhàng lau sạch mực trên mặt nàng “Nhanh đi thay bộ y phục khác, rồi đem bức tranh mang tới đại đường gặp ta.” Nói xong, hấn liền đem khăn ném đi, xoay người đi ra ngoài. Bảo Bối nửa ngày mới tỉnh lại, nàng lập tức nhặt khăn tay lên cất vào trong ngực, vui rạo rục chạy đi thay y phục. Vừa khắc sau, Bảo Bối tay cầm bức họa cuộn tròn đi ra, đi đến đại đường, Mặc Huyền đang bức mình nhìn nàng. “Đi thôi.” Hấn không đợi Bảo Bối tiến đến liền đứng dậy đi ra, đi qua người nàng tự cầm lấy bức tranh, Bảo Bối lập tức xoay người đi theo phía sau hấn. Thấy thiếu gia vừa vào trong xe ngựa, Bảo Bối lập tức nhảy lên trên mui xe, đóng cửa hai bắp chân. “Xuống!” Trong xe ngựa truyền ra thanh âm gầm thét của Mặc Huyền, Bảo Bối lập tức le lưỡi một cái, nhảy xuống, ngồi bên ngoài xe ngựa, cùng người đánh xe song song ngồi.

15. Chap 16 Giúp Ta Cứu Bức Tranh

Chap 16 Giúp ta cứu bức tranh

Bút trong tay nàng rớt vô số lần, một giọt nước mực nhỏ xuống trên bức họa, nhỏ xuống ở trên trán hấn, bảo bối cuống cuống bỏ lại bút lông, bàn tay nhỏ bé sượt qua, làm nước mực càng thêm lấm ra, Bảo Bối nôn nóng khiến đầu cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

“Người ở đây làm cái gì?” Sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm Mặc Huyền.

Bảo bối cuống cuống nói “Bẩn.”

“Cái gì bẩn?” Mặc Huyền đi đến bên cạnh, đập vào mắt đó là bức họa vẽ hấn.

“Làm sao người có bức họa vẽ ta?” Nói xong liền cầm lấy bức họa, vò thành một cục liền ném.

A! Bảo bối kinh hô bật lên, khăn trương lấy tay vuốt lên.

“Ném!” Mặc Huyền phi thường không thích người khác nhìn bức họa mình như vậy.

“Không được!” Bảo bối tức giận nhìn thoáng qua hấn, cầm lấy bức họa liền chạy ra ngoài.

“Trương mục, nàng đi đâu?” Mặc Huyền lúc ăn cơm, đột nhiên thấy yên tĩnh dị thường, nghĩ đến chỗ này lúc nào Bảo Bối cũng đều xuất hiện rất đúng giờ, thường thì ở cách vách phòng Bảo Bối vừa ăn vừa hô so với ở nhà thức ăn ở đây rất ngon, hẳn mỗi lần ăn cơm đều nghe thấy nàng líu ríu.

“Không biết.” Trương mục lắc đầu.

Nha đầu tiểu Lục nhìn nhìn Trương mục “Buổi sáng thấy nàng cầm một bức họa từ trong phòng thiếu gia vọt ra, còn hỏi ta làm sao có thể xóa được nước mực dính, ta nói nàng đến cửa hàng bức tranh trên đường có thể họ xóa được.”

Trương mục suy nghĩ một chút “A, bức họa kia a, nha đầu kia coi như báu vật, buổi tối mỗi ngày ngồi ở trước cửa sẽ vừa nhìn bức tranh thiếu gia, vừa nhìn phòng thiếu gia bên cạnh, nhìn thấy nàng cười thật háo sắc.”

Tâm của hắn động một chút.

Tiểu Lục tò mò hỏi Trương mục “Bức tranh nào vậy a?”

Trương mục nhìn thoáng qua thiếu gia “Mau đi ăn cơm đi, đừng có nhiều lời như vậy.” Lôi kéo tiểu Lục nghiêng người đi về phòng ăn cơm.

Mặc Huyền ngồi ở trong phòng, lẳng lặng nhìn trên bàn thức ăn.

Bảo Bối chạy đến đường cái, chứng kiến người đến người đi trên đường phố, tìm không được phương hướng, nàng đứng ở trên đường ngăn một nông phu đi tới để hỏi đường đến cửa hàng bức tranh, rồi lập tức chạy như bay.

Đi vào, nàng liền nhanh chóng hô: “Mau tới giúp ta cứu bức tranh a!”

Chưởng quỹ vừa nghe sợ hết hồn, có nghe qua cứu người, chưa từng nghe qua cứu bức tranh. Chưởng quỹ vội vàng đi tới hỏi “Tiểu cô nương, có chuyện gì?”

Bảo bối từ trong lòng lấy bức tranh ra chỉ vào nước mực “Giúp ta lau đi.”

Chưởng quỹ nhìn thấy vội vàng lắc đầu “Tiểu cô nương, người thật sự nói đùa sao, nước mực nhỏ lên thì làm sao có thể lau được? Vứt đi”

Bảo Bối thất vọng nhìn chưởng quỹ, lại cúi đầu xem bức họa, bức tranh tựa hồ đang ghét bỏ nhìn nàng.

16. Chap 15 Nữ Tử Trong Bức Tranh

Chap 15 Nữ tử trong bức tranh Xe ngựa dần dần tăng tốc độ nhanh hơn, chạy đi lên phía trước. Xe ngựa cuối cùng cũng dừng ở bờ sông. “Thiếu gia, đã đến nơi rồi.” Người đánh xe nói. Mặc Huyền từ trong xe ngựa vén rèm xe lên, nhảy xuống, mấy ngày nay uống thuốc, hắn đã cảm giác được sự thay đổi của thân thể mình, hơi thở so với trước kia cũng ổn định hơn rất nhiều. Mặc Huyền cầm lấy bức họa cuộn tròn đi vào bên trong một con thuyền, Bảo Bối theo ở phía sau tò mò nhìn, thuyền nhỏ nàng đã gặp qua, phụ thân cũng có làm một cái thuyền nhỏ, có khi đi ra ngoài thì chuẩn bị cá mang theo để ăn, nhưng con thuyền lớn như vậy, nàng lần đầu tiên chứng kiến. Bảo Bối vươn tay sờ sờ bên trái, sờ sờ bên phải, nhìn phía đông, lại nhìn sang phía tây, quá to lớn nha. Một hồi thì có tiếng đàn vang lên, Bảo Bối nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử đưa lưng về phía bọn họ, nhẹ nhàng gảy lên. Mặc Huyền đã ngồi ở đối diện với nàng, lẳng lặng nhìn nàng, Bảo Bối đã nhìn ra, nàng chính là nữ tử trong bức tranh, thì ra là hắn muốn nhìn thấy nàng. Giơ tay nhắc chân cũng đều tuyệt đẹp như thế a, nữ tử đã thấy được Mặc Huyền, nét mặt tươi cười mở ra, kết thúc một khúc, nàng liền đi đến. “Mặc Huyền công tử đến thật là đúng giờ.” Nha đầu bên người nàng đã rót đầy trà vì bọn họ. Mặc Huyền khẽ môi nhếch lên một tý, đem bức họa bên cạnh lấy ra “Ca ca người hẳn liên tục van ta về một bức tranh cho người, lần này ta mang đến.” “Uỷ Dung tạ ơn công tử” Cô gái ngạc nhiên mừng rỡ tiếp nhận bức họa mở ra, thở dài nói “Công tử bức tranh thật sự là xuất thần nhập hóa*, vẽ giống như đúc, khó trách mọi người đều nói bức tranh của công tử khó cầu, Uỷ Dung thật sự là tam sinh

hữu hạnh**.” Ẩn tình nhìn hẩn. *Tuyệt vời **Có phúc ba đời “Ca ca ngươi đâu? Hẩn không phải nói đến đây sao?” Mặc Huyền nương lông mày nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy Bảo Bối đang ngồi bên cạnh kia vừa ăn vừa uống nước trái cây, vừa nhìn phong cảnh ngoài thuyền, bộ dạng say mê. “Ca ca hẩn tạm thời có việc không thể tới đây được, để cho tiểu muội thay mặt hẩn bồi thật là không phải.” Uyển Dung ôn nhu nói. “A, tất nhiên như thế, xin mời cho thuyền cập bờ, ta cáo từ trước.” Nói xong, hẩn liền đứng lên. “Thiếu gia!” Bảo Bối lập tức đứng dậy đi tới đây. “Công tử, hãy dừng bước lại đã, có thể hay không hẩn hạnh công tử cùng Uyển Dung cùng nhau ăn một bữa cơm.” Uyển Dung nhìn nha đầu bên cạnh nhảy mất, nha đầu lập tức an bài bọn hạ nhân bưng lên rất nhiều món ăn. “Xem ra, Uyển Dung cô nương đã sớm có chuẩn bị rồi, vậy tại hạ liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Mặc Huyền ngồi xuống. Bảo Bối lập tức cũng ngồi xuống. “Lớn mật, ngươi rõ ràng là người làm mà dám ngồi xuống đây?” Uyển Dung chứng kiến Bảo Bối ngồi xuống, quá sợ hãi. “Tỷ tỷ, nơi này món ăn nhiều lắm, các người hai người ăn không hết đâu, nên ta dùng giúp các người a.” Bảo bối thành khẩn nhìn nàng. Uyển Dung thân thể run rẩy một tý “Người gọi ai tỷ tỷ?” Nhận thức lâu như vậy a. “Người so với ta thì lớn hơn, đương nhiên ta phải gọi người là tỷ tỷ a.” Bảo Bối nói chuyện đồng thời mắt đưa về phía cái mâm, nàng nhìn chằm chằm gà nướng thật lâu. “Người cần phải xưng nàng là tiểu thư.” Nha đầu bên cạnh Uyển Dung nhắc nhở nàng. “A, tiểu thư.” Bảo Bối trong miệng đã chất đầy thức ăn. Mặc Huyền sớm đã tới mặt, hẩn dùng cây quạt đánh lên đầu Bảo Bối một cái “Qua bên kia ăn.” Bảo bối ngẩng đầu kháng nghị, nhưng nhìn thấy sắc mặt của hẩn đã đen thui, ánh mắt nguy hiểm nhìn nàng, đây là điềm báo hẩn muốn nổi giận, Bảo Bối đã hoàn toàn tiếp thu ý tứ của hẩn, lập tức bưng cái mâm đi ra ngoài. Bảo bối bủm môi ngồi xuống bên cạnh kia, nhìn thấy thiếu gia ôn hòa nhìn qua Uyển Dung “Không cần để ý nàng.” Uyển Dung tiểu thư che miệng cười vui vẻ. Bảo Bối lập tức cảm thấy gà nướng giữa tay không còn ngon nữa. Trở lại trong phủ, sắc trời đã tối, Hoàng tổng quản nhìn thấy thiếu gia đang đi vào, liền tiến tới nói khẽ “Thiếu gia, đã nhận được tin tức, ba vị hoàng tử ba ngày nữa sẽ tới đây, bắt đầu mùa săn bắn rồi, Phùng phi muốn ta nhắc nhở người phải cẩn thận.” “Ừ, ta biết rồi.” Mặc Huyền nghe xong khẽ cau mày đi vào trong phòng. Bảo Bối nhìn thấy tất cả mọi người ở đây đang dọn dẹp. “Trương mục, những người kia rất quan trọng sao?” Bảo Bối muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị Trương mục ngăn cản, nàng không giúp đỡ chính là hỗ trợ bọn họ. Trương mục gật gật đầu “Là ba vị hoàng tử khác, đương kim hoàng thượng có bốn vị hoàng tử, tiểu thiếu gia của chúng ta đứng thứ tư, bởi vì nơi này cũng không phải là hoàng cung cho nên ở chỗ này chúng ta đều gọi hẩn là tiểu thiếu gia, còn ba vị khác, Đại hoàng tử là con trai đương kim hoàng hậu, Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử là con trai Mai phi, tiểu hoàng tử là con trai Như phi.” Trương mục đột nhiên hạ thanh âm thấp xuống “Về sau, đều có tin đồn người có hi vọng lên được ngôi thái tử nhất chính là tiểu thiếu gia, Đại hoàng tử hẩn là người hận thiếu gia nhất.” Bảo Bối có chút hiểu nhẹ gật đầu. “Trương mục, vị Uyển Dung tiểu thư kia là người nào?” Bảo Bối hỏi Trương mục nhìn nhìn bảo bối “Uyển Dung là thiên kim của đương kim Quách tể tướng, ca ca của nàng Quách Kính Vô là tri kỷ của thiếu gia lúc nhỏ, Uyển Dung từ nhỏ đã biết tiểu thiếu gia.” Bảo Bối thất vọng nói “Biết lâu như vậy a.” Trương mục buồn cười vỗ vỗ bảo bối, xoay người vội đi. Bảo Bối cầm lấy hoa trong tay lặng lẽ chạy vào trong phòng thiếu gia, cắm hoa vào trong bình hoa. Nàng thấy bức tranh trắng, đột nhiên từ trong lòng lấy ra bức họa, chiếu theo bức họa bắt đầu nương mày lên nghiêm túc học vẽ tranh.

17. Chương 17 Cá Ăn Bánh Bao, Ta Ăn Cá

Chương 17 Cá ăn bánh bao, ta ăn cá

“Làm sao vậy?” Bên cạnh truyền đến thanh âm dễ nghe.

“A, Cao công tử, tiểu cô nương này muốn ta xóa nước mực trong bức tranh, nhưng điều này sao có thể làm được?” Chương quỹ chỉ chỉ Bảo Bối, lộ ra vẻ mặt khó xử.

“Ta xem một chút.” Một bàn tay trắng trẻo với tới “Ừ, xóa là xóa không xong, bất quá vẫn có biện pháp.”

“Người nói thật a?” Bảo Bối lập tức xoay người nắm lấy bàn tay trắng trẻo đó, oa, lại là một mỹ nam nha, khuôn mặt trước mắt rất yêu mỹ nha, đôi môi thì hồng hồng, tại sao nam nhân lớn lên có thể yêu mỹ như

vậy được, nước miếng Bảo Bối sắp rơi xuống.

Namtử thấy vậy, nở nụ cười “Mau lau đi, nước miếng người muốn rót kìa.”

Bảo Bối hoàn hồn, lập tức lau lau khõe miệng đang phát ra nước miếng, xin lỗi nói “Người mới vừa nói có biện pháp, là thật sao?”

Namtử yêu mỵ gật đầu “Biện pháp là có, nhưng người muốn báo đáp ta như thế nào đây?”

Bảo Bối vừa nghe, lập tức lấy tay móc trong túi, móc ra các loại đồ, trong đó có kẹo, một quả táo, một bông hoa, nửa cái bánh bao, một túi hạt dưa, sau đó vui vẻ nói “Người muốn lấy cái nào cũng được.” Đột nhiên, nàng lấy bông hoa xuống, đó là nàng muốn để lại cho thiếu gia.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Namtử nhin không được bật cười, chỉ vào những thứ trên bàn “Người muốn dùng những thứ này để báo đáp ta?”

Bảo bối rất khách khí gật gật đầu “Người có thể lấy hết đi.”

Chưởng quỹ rất cục nhin không được cười trước rồi nói ra “Tiểu cô nương, Cao công tử chúng ta ở nơi này là tài cao tuần tử*, một bức họa của hấn đúng là vô cùng quý báu, người dùng những vật này làm sao có thể, ha ha”

*Nhân tài khôì ngô tuần tú

Bảo bối nhìn nhìn chưởng quỹ, lại đứng lên sờ soạng trên người, cuối cùng lấy ra một miếng bánh điểm tâm, đây là miếng bánh nàng thích ăn nhất, nàng mở to mắt ra chân thành nói “Ta thật sự chỉ có miếng bánh này thôi.” Sau đó lại nhìn thoáng qua điểm tâm không dứt.

Cao công tử cười đi lên trước, chỉ vào nửa cái bánh bao “Người tên là gì? Như thế nào mà lại đem cái bánh dư lại một nửa lấy ra báo đáp ta?”

Bảo Bối đi theo lên phía trước “Ta tên là Bảo Bối, bánh bao này không phải là cho ta ăn, mà cho cá ăn.”

“Bảo Bối?” Cao công tử mỉm cười nhìn tiểu cô nương trước mắt, bộ dạng nhin dễ mến, rất đáng yêu, bên má có hai lũng đồng tiền thật sâu, ánh mắt to, cái miệng thì hay lắm bả “Vì sao lại cho cá ăn?”

Bảo Bối chỉ vào bánh bao nói “Cá ăn bánh bao, ta ăn cá!”

Cao công tử cười cười “Có ý tứ, không bằng như vậy đi, người cho ta xem làm sao người có thể dùng bánh bao cho cá ăn được, ta liền giúp người, như thế nào?”

Bảo Bối vội vàng gật đầu.

Cao công tử đem bức tranh bỏ lên trên bàn, sau đó cầm lên bút lông ở bên cạnh, tỉ mỉ họa, Bảo Bối tò mò nhin, chưởng quỹ cũng đứng ở bên cạnh nhin.

18. Chap 18 Ở Nhà Ăn Không Đủ No

“Tốt lắm!” Vài nét bút đi xuống, Cao công tử buông bút lông xuống, trên trán người trong bức họa dính nước mực được hấn biến hóa, biến thành một đóa hoa, đứng ở trên trán, làm cho khuôn mặt Mặc Huyền vốn là tuần mỹ mang theo một phần xinh đẹp, càng thêm xinh đẹp.

Oa! Bảo Bối trợn to hai mắt nhin bức tranh, thiếu gia lại trở nên xinh đẹp. Bảo Bối vui vẻ cầm bức tranh nhẹ nhàng thổi một chút, làm cho bức tranh khô nhanh hơn một chút.

Cao công tử nhin Bảo Bối đối với bức tranh cẩn thận như thế, cười khẽ hỏi “Hấn là tình lang người?”

“Tình lang?” Bảo Bối kinh ngạc, lắc đầu “Hắn không phải là lang*, Đại Bảo cùng Tiểu Bảo không có xinh đẹp như hắn, hắn là thiếu gia của ta.”

*Chị ý hiểu nhầm tưởng nói thiếu gia là sói

“Ừ?” Cao công tử không hiểu nhìn Bảo Bối, trong đầu tên tiểu tử này sao lại kỳ quái như thế.

Bảo Bối xem bức tranh đã khô, lại cẩn thận vuốt lên chiết khấu phía sau, bỏ vào trong ngực, nàng đem đồ trên bàn bỏ vào túi, nhìn Cao công tử nói “Đi thôi, ta bắt cá cho người ăn!”

Trải qua một đoạn đường, Bảo Bối dẫn Cao công tử đi tới bờ sông, nàng nhìn xuống lòng sông một chút, sau đó vén tay áo lên, cởi đôi vớ ra, từ trên nhánh cây bên cạnh giật xuống một cây con, nhìn nhìn càn, cầm lấy bánh bao liền hướng con sông đi đến.

“Bảo Bối.” Cao công tử liên tục tò mò nhìn nàng, cho đến khi nàng chân không đi xuống sông, nhin không được gọi nàng, không thấy có cô nương nhà nào cư nhiên hào phóng như vậy cởi cả vớ giày, làm hắn chấn động.....

Bảo Bối xoay người nhìn Cao công tử, sau lưng dần dần mặt trời đang lặn, làm Cao công tử càng lộ vẻ mặt tươi đẹp, Bảo Bối cười cười “Người chờ một chút, rất nhanh sẽ có cá để ăn.”

Cao công tử ngồi trên tảng đá bên cạnh, lẳng lặng nhìn nàng.

Bảo Bối đem nửa cái bánh bao nhẹ nhàng dùng nội công bóp nát, sau đó hướng lòng sông rắc, con mắt tròn to, nghiêm túc chờ cá trông sông bơi đến tranh thức ăn, nàng từ từ giương lên cành cây trên tay, dùng sức hướng sông đập, trong nháy mắt mười mấy con cá lớn nhỏ liền bơi ra sông, Bảo Bối lập tức dùng chưởng lực đánh cá lên trên bờ.

Cao công tử bất khả tư nghị* nhìn dưới chân cá sống đang nhảy, hắn chưa bao giờ nhìn thấy có cách bắt cá như vậy.

*Không thể tưởng tượng nổi

Bảo Bối bắt nhảy lên, nhảy tới trên bờ, hưng phấn nói “Rất nhiều a, chúng ta nhất định sẽ ăn không hết, ta đem cá con thả, lần sau chúng ta lại đến bắt ăn.”

“Lần sau chúng ta lại đến! Có thật không?” Cao công tử nhìn vẻ mặt hưng phấn bắt cá của Bảo Bối đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, thấp giọng nói ra.

“Ừ, nơi này ta thường đến, ở nhà ăn không đủ no.” Bảo Bối đã đem cá rửa sạch xuyên thành một xâu, vừa vặn cũng đốt được lửa bắt đầu đem nướng, một loạt động tác này đối với nàng mà nói thì quá thuần thục, cha thường chỉ cho nàng cách duy trì sự sống.

“Ăn không đủ no?” Xem cách ăn mặc nàng là một nha đầu, sao lại có sức lực như vậy, thậm chí chắc là do bức tranh thiếu gia của nha đầu này, xem ra nàng ở nhà rất cực khổ

19. Chap 19 Thấy Nam Nhân Đẹp Mắt Đều Gọi Ca Ca Xinh Đẹp

Chap 19 Thấy nam nhân đẹp mắt đều gọi ca ca xinh đẹp

“Cho người!” Qua một hồi, Bảo Bối liền đem cá nướng chín đưa cho hắn, hắn sớm đã ngửi thấy mùi cá thơm ngào ngạt, cảm giác cũng muốn ăn nên nhanh tay nhận lấy.

“A, chờ một chút.” Bảo Bối vỗ đầu một cái, gấp rút móc ra từ trong túi một ít bình muối nhỏ, rắc lên cá, nàng thật sự là rất có kinh nghiệm nha, Cao công tử thầm nghĩ.

“Có thể ăn rồi.” Bảo Bối cũng rắc một chút lên cá của mình, bắt đầu há miệng to ăn, trên đường không quên lấy miếng bánh điểm tâm thích nhất kia phân ra một nửa đưa cho hắn ăn, người này vừa xinh đẹp lại vừa sửa được bức tranh thiếu gia rất tốt nha, Bảo Bối đối với hắn thật sự là cảm kích a.

Sau khi ăn xong, Bảo Bối nhìn lên bầu trời, đã tối rồi, nàng lập tức đứng lên “Ai da, thời gian cơm tối đã đến rồi, ta phải trở về thôi.” Nói xong nhanh chân bỏ chạy.

“Bảo Bối.” Cao công tử ở phía sau hô “Nhà ngươi ở đâu?”

“Tại trong sân rộng!” Bảo Bối đã chạy xa.

“Trong sân rộng? Nàng vừa rồi nói ăn cơm tối?” Cao công tử nhìn trên đất đầy xương cá cùng mảnh diêm tâm, vậy mà nàng còn chưa có ăn no sao? Cao công tử vui vẻ nở nụ cười, hần lần đầu tiên vui vẻ như vậy.

“Ngươi đi đâu?” Mặc Huyền khiêu mi nhìn vẻ mặt Bảo Bối tràn đầy vui mừng đang vào cửa, nàng vui vẻ chạy đến bên cạnh Mặc Huyền.

“Thiếu gia, ta hôm nay gặp được một ca ca xinh đẹp, hần rất thân thiện còn giúp ta sửa lại bức tranh nha.” Ánh mắt vui mừng nhìn thiếu gia, liền vào bên trong xem “Thiếu gia, sao còn chưa đi ăn cơm, thật đói a.”

“Ca ca xinh đẹp?” Mặc Huyền nhú mày.

“Đúng vậy, ca ca kia rất thân thiện còn sửa lại bức tranh nữa, muốn ta báo đáp, ta liền nướng cá cho hần ăn.” Bảo Bối đưa tay phẩy phẩy trên y phục lại xoa xoa, mùi cá nặng như vậy, lau cũng lau không xong a.

“A? Tốt như vậy sao?” Mặc Huyền trong lòng có chút không thoải mái, cái gì gọi là ca ca xinh đẹp? Nàng như thế nào nhìn thấy nam nhân đẹp mắt đều gọi ca ca xinh đẹp sao?

“Ừ!” Bảo bối hoàn toàn nhìn không ra trong mắt thiếu gia đang mất hứng, vẫn đắm chìm trong sự hưng phấn của mình, nàng từ trong lòng móc ra bức tranh “Thiếu gia ngươi xem nè, hần vẽ thêm vài nét bút, bức tranh càng xinh đẹp hơn.”

Mặc Huyền nhìn thấy bức họa của mình còn nhiều hơn một đóa hoa, càng thêm lộ vẻ tuyệt mỹ đẹp đẽ, trong nội tâm bắt đầu giận dữ, hần muốn tự tay giành lấy bức tranh, lần này Bảo Bối đã có kinh nghiệm, nàng lập tức giật ra nhảy rất xa “Ha ha, thiếu gia, ta cũng biết là ngươi lại muốn xé bức tranh, ta không ngu ngốc lần nữa đâu.” Bảo bối đắc ý đem bức tranh bỏ vào trong ngực “Thiếu gia, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Cơm đã ăn xong rồi, ngươi đêm nay không được ăn.” Mặc Huyền hất tay áo lên, mặt đen thui xoay người lại bước đi. Sau lưng truyền đến thanh âm thê thảm của Bảo Bối “Không thể nào a, thiếu gia, ta rất đói bụng a.”(ăn quá dữ chặc chặc)

20. Chap 20 Thiếu Gia So Với Cơm Quan Trọng Hơn

Chap 20 Thiếu gia so với cơm quan trọng hơn

Hần đột nhiên nhớ tới ban ngày Trương mục có nói, mỗi ngày buổi tối Bảo Bối đều ở ngồi trước cửa ngắm tranh.

Hần ngồi dậy, lặng lẽ đi đến cửa sổ nhìn, quả nhiên thấy Bảo Bối đang ngồi ở cửa chống cằm nhìn bức tranh mình, nhìn thấy một nhóm người, nàng đem bức tranh bỏ vào trong ngực, từ trong túi tiền móc ra trái táo gặm “Sớm biết vậy, nướng thêm mấy con cá ăn a.”

Bảo Bối gặm táo hướng gian phòng bên cạnh nhìn “Cần phải đi ngủ thôi”, nàng cắn hai ba miếng trái táo thì đã ăn xong, hướng trên người xoạt, từ trong túi tiền móc ra đóa hoa kia “Còn có mùi thơm a.” Bảo bối ngửi một cái, đứng lên hướng trong phòng đi vào.

Mặc Huyền lẳng lặng trở lại trên giường của mình, cửa lặng lẽ được mở ra, Bảo Bối nhẹ nhàng đi đến bên giường, nhìn nhìn Mặc Huyền ngủ, nàng nhẹ nhàng đi tới bình hoa, đem bông hoa trong tay cắm hoa vào, sau đó lại quay trở lại ngồi chồm hổm ngồi ở cuối chân giường của Mặc Huyền, nằm ở bên giường theo dõi hần, nghe được hần thanh âm điều đặn, bàn tay nhỏ bé với tới nhẹ nhàng sờ soạng một tý trên mặt hần, sau đó mới thỏa mãn đi ra ngoài.

Mặc Huyền mở mắt trợn to, thì ra đóa hoa trong bình là nàng cấm, nhìn ngoài cửa, từ nhỏ thân thể hần không tốt, bên cạnh không có người làm bạn, mẫu phi cũng chỉ là ngẫu nhiên mới có thể đến thăm hần, nghĩ đến nàng vừa rồi trộm đạo mặt của hần, hần bắt đầu đỏ mặt lên.

“Thiếu gia, dậy sớm vậy.” Bảo Bối vừa rời giường, liền đứng ở cửa chờ thiếu gia đi ra.

Mặc Huyền không nói mắt nhìn Bảo Bối, liền đi ra ngoài. Bảo bối đi theo phía sau hần “Thiếu gia, sớm như vậy đi đâu? Còn không ăn điểm tâm nữa nha.” Bảo Bối tối hôm qua chưa ăn cơm, đến bây giờ đã muốn trước ngực dán sau bụng quá a, bụng bắt đầu thăm thì nổi dậy rồi nha, đang đi phía trước Mặc Huyền nghe được nhất thanh nhị sở.

Hần ngừng lại: “Người đi ăn cơm đi, không cần phải đi theo ta.”

Bảo Bối lập tức lắc đầu “Vậy không được, thiếu gia so với cơm quan trọng hơn.”

Mặc Huyền lắc lắc đầu, tiếp tục hướng đi về phía trước, hần đi ra viện, liền lên xe ngựa, Bảo Bối lập tức phi thân ngồi ở bên cạnh người đánh xe, nàng rất rõ chỗ ngồi của nàng ở đâu.

Nàng lặng lẽ hỏi người đánh xe “Đại ca, chúng ta đi đâu vậy?”

Người đánh xe cười cười “Chúng ta đi Tề Phúc sơn trang, thiếu gia cách vài ngày sẽ đi đến đó một chuyến.”

“Đi chỗ đó làm cái gì vậy?” Bảo Bối từ miệng túi lấy ra một miếng bánh, tối hôm qua nàng đi vào phòng bếp trộm vài thứ cho vào trong túi, để dành khi không có cơm để ăn.

“Đi gặp Oánh Oánh tiểu thư của Tề Phúc sơn trang, nàng đúng là đại mỹ nhân a, thiếu gia của chúng ta rất thích nàng.” Người đánh xe cười đáp.

Cái bánh Bảo Bối đang gặm một nửa bỗng rớt xuống.

“A Nông, người thật nhiều lời mau lên đường đi.” Trong xe ngựa truyền ra thanh âm lười biếng của hần.

21. Chap 22 Thiếu Gia Sẽ Chết Sao?

Chap 22 Thiếu gia sẽ chết sao?

“Biểu đệ, người biết nàng sao?” Oánh Oánh tò mò chỉ chỉ Bảo Bối.

Tĩnh Tông nhìn Bảo Bối bên cạnh đang hướng về phía hần chảy nước miếng, không nhịn được cười một tiếng, con mắt hần tà mị nhìn về hướng Bảo Bối nói “Nàng là bằng hữu của ta.”

“Bằng hữu?” Oánh Oánh nhìn Bảo Bối, Bảo Bối đã bị con mắt kia của Tĩnh Tông nhìn đến chóng mặt, nàng chỉ lo gật đầu.

Lúc này, bụng Bảo Bối lại bắt đầu vang lên, Tĩnh Tông cười nói với nàng “Tối hôm qua chưa ăn no bụng sao? Chạy gấp gấp như vậy”

“Tối hôm qua thiếu gia không cho ăn cơm.” Bảo Bối thở dài cúi đầu, người bên cạnh đều dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng, lại dùng ánh mắt trách cứ làm sao người có thể làm như vậy được nhìn về phía Mặc Huyền.

Lúc này Mặc Huyền nhẫn nhịn, nhìn về phía Bảo Bối “Người đi ra ngoài đi.”

Bảo Bối ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt nổi giận của thiếu gia, ánh mắt này nàng hiểu a, nàng lập tức đứng lên “Thiếu gia, đừng đuổi ta đi, ta không đói bụng đâu.” Bụng lại vang lên một tiếng. Người bên cạnh đều nở nụ cười, Mặc Huyền mặt càng đen lại.

“Bảo Bối, ta dẫn người đi ăn cơm.” Tĩnh Tông nhìn một chút, lập tức đứng lên lôi kéo Bảo Bối hướng đi ra ngoài.

“Không cần, trong phủ chúng ta vẫn có cơm cho nàng ăn.” Mặc Huyền đứng lên, vươn bàn tay to kéo Bảo Bối ra bên ngoài.

Trở về phủ, Mặc Huyền trở lại trong phòng của mình ở trong nội viện, không để ý bất luận kẻ nào, cũng không cho phép bất kỳ ai đi vào, một ngày không chịu ăn cơm.

Tại bên ngoài Bảo Bối sốt ruột đứng giậm chân, chính là không dám đi vào, nàng không biết mình rốt cuộc đắc tội thiếu gia cái gì, trên đường trở về hắn cũng không để ý đến nàng, cũng không nói với nàng câu nào, trước kia khi hấn tức giận cũng sẽ hướng nàng gầm thét, ít nhất cũng cho nàng biết mình làm sai, hiện tại không nói lời nào, nàng còn nôn nóng hơn, thiếu gia có thể hay không không cần nàng?

“Aizz, vậy phải làm sao bây giờ a?” Trương mục bưng thuốc ở bên ngoài vội muốn chết “Thân thể thiếu gia vốn gầy yếu, hiện tại lại phát giận, không ăn không uống, vậy làm sao có thể chịu nổi a, lần trước hấn phát giận, ba ngày không ăn, hiện tại chủ yếu là uống thuốc bây giờ nên làm cái gì đây, Như phi đã giao cho ta nhất định phải mỗi ngày đều phải uống nha.”

Tiểu Lục chỉ chỉ Bảo Bối “Nhất định lại là người chọc thiếu gia tức giận, thuốc này người phải đưa vào, nhất định phải làm cho thiếu gia uống, nếu không thiếu gia mà chết thì người phải gánh tội đó.”

Bảo bối khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa trắng không còn chút máu “Thiếu gia sẽ chết sao?”

“Người không biết thân thể thiếu gia cốt là trúng độc mới yếu nha, hiện tại giải được không ăn, vậy không chết mới lạ nha.” Tiểu Lục trừng mắt Bảo Bối.

Bảo Bối lập tức bưng thuốc từ trong tay Trương mục, khấn trương nói “Ta đi!” Trương mục cùng Tiểu Lục khích lệ nhìn thoáng qua Bảo Bối, sau đó liền chuyển mắt.

22. Chap 21 Hấn Cũng Có Mặt Ôn Nhu Như Thế Sao

Chap 21 Hấn cũng có mặt ôn nhu như thế sao

“Vâng, thiếu gia.” Người đánh xe lập tức quất con ngựa, con ngựa lập tức chạy.

Dọc trên đường đi, Bảo Bối không nói thêm gì nữa, chỉ là tiếp tục lấy ra từ trong túi tiền cái bánh mà gặm.

Đại khái nửa canh giờ sau, xe ngựa dừng lại ở Tề Phúc sơn trang, ở cửa lớn sơn trang quản gia vừa nhìn xe ngựa, liền lập tức tiến lên nghênh đón.

Đi sau lưng thiếu gia, Bảo Bối trong lòng có chút mất mát, nàng lặng lẽ nhìn nhìn thiếu gia, thiếu gia mỉm cười chậm rãi bước lên phía trước tựa hồ tâm tình thật không tệ nha, nàng cúi đầu đi theo không nói lời nào.

“Người đã đến rồi.” Thanh âm mềm mại truyền đến, Mặc Huyền ngồi bên cạnh một nữ tử.

Thanh âm thật là dễ nghe, Bảo Bối ngẩng đầu nhìn nữ tử, thật là một tuyệt đại giai nhân, mặt trái xoan tinh xảo, lông mi lá liễu cong cong, đôi môi đỏ thắm, một thân váy dài trắng như tuyết làm cho nàng càng nhìn lại càng xuất trần, cùng thiếu gia ngồi cùng một chỗ thật sự là một bức tranh xinh đẹp.

Bảo Bối trong nội tâm cảm thấy có chút ê ẩm, nàng ngồi ở trên lan can ngoài đình, hướng bọn họ mà nhìn, Mặc Huyền tựa hồ cảm giác được, hấn quay đầu nhìn thoáng qua Bảo Bối bên kia, sau đó lại xoay lại.

“Lần trước người có dạy ta một khúc nhạc, ta có luyện qua một khoảng thời gian thật dài, người nghe thử một chút thế nào?” Oánh Oánh nhìn Mặc Huyền, ôn nhu cười.

Nàng ngồi ở trước đàn cầm từ từ gảy, Bảo Bối chưa từng nghe qua, nhưng nàng cảm thấy thật sự rất êm tai, khúc nhạc kết thúc, Mặc Huyền vỗ nhẹ bàn tay “Oánh Oánh tiểu thư, quả nhiên dung nhan thông minh, thủ khúc xuân thân này phi thường rất khó đàn, không thể tưởng tượng được người rõ ràng đã gắn vào khúc nhạc một sự tinh túy, Mặc Huyền bội phục.”

Thiếu gia rõ ràng sẽ khen ngợi người, Bảo Bối khiếp sợ nhìn qua, thiếu gia mỗi lần đều là đuổi nàng đi ra ngoài, hướng nàng gầm thét làm cho nàng cú ngay, chưa bao giờ từng gặp hắn có mặt ôn nhu như thế.

“Bảo Bối?” Bên cạnh có người gọi nàng, Bảo Bối ngẩng đầu nhìn lên, là Cao công tử, hắn đang dùng cặp mắt hồ mị kia mỉm cười nhìn nàng.

“A, làm sao người lại ở chỗ này?” Bảo Bối cao hứng nhảy dựng lên.

“Ta cũng muốn hỏi người a, đây là nhà đi ta.” Cao công tử buồn cười nhìn nàng.

Oánh Oánh tiểu thư hướng Cao công tử vẫy vẫy tay “Biểu đệ, mau tới đây, ta giới thiệu cho người một người.”

Cao công tử lười kéo Bảo Bối hướng trong đình đi đến “Đến đây, chúng ta đi vào thôi.”

Từ lúc mới bắt đầu, Mặc Huyền liền chú ý đến bộ dáng hưng phấn của Bảo Bối, hắn lảng lảng ngồi ở chỗ kia nhìn bọn họ đi tới.

“Biểu đệ, đây người mà ta thường nhắc tới Hiên Viên Mặc Huyền, hắn là Cao Tĩnh Tông, là biểu đệ của ta, rất ít tới đây.” Oánh Oánh vui vẻ giới thiệu hai người với nhau.

23. Chap 23 Bởi Vì Ta Thấy Người Là Ca Ca Xinh Đẹp Nhất

Chap 23 Bởi vì ta thấy người là ca ca xinh đẹp nhất

Bảo Bối bưng thuốc nhẹ nhàng gõ gõ cửa, nhỏ giọng hô “Thiếu gia, thiếu gia, ta tiến vào nha.”

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn thấy thiếu gia đang nằm nghiêng ở trên giường, Bảo Bối đi đến bên giường nhìn trái nhìn phải “Thiếu gia, người đã ngủ chưa?”

Bảo Bối đem thuốc để trên mặt đất, nàng ngồi xổm ở bên giường, lấy ngón tay đẩy “Thiếu gia, người ngồi dậy uống thuốc đi.” Trên giường người nào đó vẫn không động dậy.

“Thiếu gia, người uống thuốc đi mà, người ngàn vạn ngàn lần đừng chết nha, ta nghĩ bảo vệ người nên mới đến nha, không muốn hại chết người đâu.” Bảo Bối lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, nếu như hắn chết thì nên làm cái gì bây giờ? Nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Trên giường Mặc Huyền xoay người nhìn nàng “Bảo vệ ta?”

Bảo Bối cúi đầu xoa bàn tay nhỏ bé “Kể từ lúc ở trên chân núi nhìn thấy bức họa của người, Như di còn nói có người muốn hại người, nên ta liền quyết định tới bảo vệ người.”

“Vì cái gì, phải bảo vệ ta?” Mặc Huyền nhìn chằm chằm vào mặt của nàng.

“Bởi vì ta thấy người là ca ca xinh đẹp nhất.” Bảo Bối ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói ra.

Mặc Huyền bị những lời này làm ngây ngẩn cả người, không thể tưởng tượng được nàng còn dám nói như vậy.

“Thiếu gia, người mau uống thuốc đi, ta bảo đảm về sau cách xa người ba trượng, tuyệt đối không chọc người tức giận nữa.” Bảo Bối bưng thuốc đưa tới.

Mặc Huyền chậm rãi ngồi dậy, ực một cái cạn chén thuốc, Bảo Bối lập tức tiếp nhận chén, vui vẻ cười chạy ra ngoài “Trương mục, thiếu gia sẽ không chết!”

“Nói gì vậy?” Mặc Huyền cau mày lại nói, khóe môi lại khẽ nhếch lên.

Bảo Bối hai ngày này thật biết điều, Mặc Huyền mỗi lần quay đầu lại cũng có thể thấy nàng giữ khoảng cách đúng ba trượng, vì ba trượng này, Bảo Bối cố ý đi hỏi Trương mục, không xa cũng không gần vừa vặn đúng ba trượng.

Hắn đứng ở đại viện hướng đại đường đi tới, đột nhiên một thân ảnh hướng hắn đánh tới, lại bị Bảo Bối chặn trước “Làm cái gì vậy?”

“Tứ đệ, nàng là ai vậy?” Bị Bảo Bối ngăn chặn nam tử hướng Mặc Huyền hô.

“Tam ca, người đã đến rồi?” Mặc Huyền ngạc nhiên mừng rỡ tiến lên ôm hắn.

“Tam ca?” Bảo Bối đứng ở bên cạnh, nhìn tên nam tử kia, thì ra hắn chính là người mà Trương mục trước kia có nhắc tới Tam ca Hiên Viên Chí Viễn, mặt mày hắn trong lúc đó quả thật cũng nhìn được, tuy không có ôn nhu xinh đẹp như thiếu gia, nhưng dưới ánh mặt trời nhìn hắn cũng đẹp trai nha, Bảo Bối cảm thấy lần này xuống núi thật sự đáng giá nha.

“Nàng là nha đầu của ta.” Mặc Huyền lơ đãng nhìn nàng một cái.

“Nha đầu?” Chí Viễn nhìn thoáng qua Bảo Bối, mặt tròn tròn thật là đáng yêu. “Tứ đệ, lần này bọn họ đều đến đây.”

“Ý của người là đại ca cùng nhị ca đều đến đây?” Mặc Huyền quan sát, dĩ vãng bọn họ sẽ luôn vắng mặt, không bao giờ tới đủ như vậy.

24. Chap 24 Làm Gì Có Đại Ca Như Vậy

Chap 24 Làm gì có đại ca như vậy

“Ừ, theo ta nghĩ, bọn họ hẳn là có nghe nói Mẫu phi người vì người đã tìm được Huyết Linh Lung chữa bệnh cho người, liền đến xem có đúng sự thật không đó mà.” Chí Viễn hơi khinh bỉ nói.

Mặc Huyền không nói nhìn Tam ca.

“Thì ra các người đang ở tại đây a.” Phía trước vang lên một thanh âm vang dội, bóng người đã vọt đến trước mặt bọn họ, chính là đại ca Hiên Viên Tuấn Tư, cùng nhị ca Hiên Viên Mộc Tư. Hiên Viên Tuấn Tư từ nhỏ được hoàng hậu thỉnh cao thủ đến dạy, nên hắn có công phu tuyệt vời, hắn luôn xem thường bộ dạng yếu đuối của Mặc Huyền, nhưng hắn biết rõ địa vị thái tử, Tứ đệ lại là cường địch lớn nhất đối với hắn. Lúc trước cho là hắn sống không quá mười sáu tuổi nên không để trong lòng, nhưng bây giờ nghe nói bệnh tình đã được chữa sức khỏe cũng tốt hơn, không thể không khiến hắn để bụng, lần này hắn tới chính là xem tin tức có thật hay là giả.

Hắn phi thân đến bên cạnh Mặc Huyền, liền nhìn nhìn rồi chụp lấy tay chế trụ Mặc Huyền, Mặc Huyền bị đau nhứt mày “Đại ca, buông tay.”

Tuấn Tư sao có thể nghe lọt, hắn càng dùng sức chế trụ, hắn cười nói “Tứ đệ gần đây sống hẳn là không tệ, khí sắc rất tốt nha?”

Lúc này, Bảo Bối đã đứng bên cạnh Tuấn Tư, bàn tay nhỏ bé giữ lại kinh mạch của hắn “Thiếu gia nói muốn người buông tay.” Thanh âm yếu ớt, Tuấn Tư cúi đầu nhìn nàng, trong nội tâm không khỏi có chút kinh ngạc, công lực của hắn bây giờ, căn bản không thể nào không biết có người tới bên cạnh nha.

Bộ dạng hắn phục tùng cười cười “Ở đâu ra nha đầu hoang dã vậy?” Nói xong, hắn liền dùng tay kia, xuất ra năm thành lực hướng nàng mà chụp, Bảo Bối trở tay chuyển một cái, giữ lại tay của hắn, hai ngón tay dễ dàng bị Bảo Bối giữ chặt ở trong tay, Bảo Bối nhíu mày “Người làm thiếu gia không thoải mái.” Nói xong liền đem hắn đẩy ra cách xa thiếu gia ba trượng.

Tuấn Tư trong nội tâm chấn động nhưng ngay lập tức ổn định lại bản thân, Mộc Tư cũng nhanh đến bên cạnh “Ngày mai chúng ta sẽ gặp lại tại khu vực săn bắn.” Nói xong hai người liền bước nhanh đi xa.

Bảo Bối xoay người cầm tay Mặc Huyền lên “Bị hắn bóp đến đỏ cả rồi, làm gì có đại ca như vậy a?” Mặc Huyền giật mình nhìn Bảo Bối, nhìn bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt ve tay mình, chỉ nghe Mẫu phi nói Bảo

Bối rất lợi hại, lại không ngờ tới, sẽ lợi hại như vậy! Ngày thường nàng thường nói phải bảo vệ mình, hẳn cũng làm như đang nghe chuyện cười.

“Tứ đệ, ta vốn còn lo lắng ngày mai khu vực săn bắn sẽ xảy ra chuyện, nhưng bây giờ ta có thể yên tâm rồi.” Tam ca đi đến bên cạnh, hiểu rõ nhìn Bảo Bối, lại nhìn Mặc Huyền nở nụ cười, Mặc Huyền rút tay mình về, bước nhanh đi thẳng về phía trước.

“Nha đầu kia rốt cuộc là lai lịch ra sao?” Hiên Viên Tuấn Tư nhìn Mộc Tư.

“Không biết, ta vừa rồi có đi tìm hiểu, chỉ là nghe nói là lúc Như phi đi hái thuốc mang về, nha đầu kia cả ngày lẫn đêm đều đi theo hắn, rất khó đến gần hắn.” Mộc Tư lắc lắc đầu, khó hiểu nói “Nhìn bộ dáng nàng ngày ngốc như vậy, mà không ngờ công phu lại lợi hại như vậy.”

25. Chap 25 Nha Đầu Kia Thích Mặc Huyền?

Tuấn Tư cúi đầu nhìn thoáng qua tay của mình, vừa rồi hắn đã dùng hết năm thành công lực, vậy mà nàng chỉ nhẹ nhàng là có thể phá vỡ được, hơn nữa còn dễ dàng bắt được tay của mình. Vừa rồi hắn đã tranh thủ bắt mạch của Tứ đệ, mạch rất ổn định, xem ra tin đồn quả nhiên là sự thật, Tứ đệ bệnh tình đã được chữa khỏi sức khỏe cũng tốt hơn.

“Đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện cho ngày mai ở khu vực săn bắn chưa?” Tuấn Tư hỏi.

“Yên tâm đi, đại ca!” Mộc Tư trả lời chắc chắn mọi việc đã đâu vào đó.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, một đội ngũ người ngựa tầng tầng lớp lớp xuất phát đến khu vực săn bắn, lộ trình đến khu vực săn bắn cách nơi này có nửa ngày đi đường, Mặc Huyền cảm thấy có chút yên tĩnh không có nghe được thanh âm của ai đó, hắn nhẹ vén màn nhìn ra, thấy Bảo Bối đang nằm ngang ở trên xe ngựa ngủ ngon lành, bỗng xe bị xóc một cái, Bảo Bối lật nghiêng lăn vào trong xe, Mặc Huyền còn chưa kịp tránh đi, bị Bảo Bối nằm ở dưới mặt.

Bảo Bối cục cựa di chuyển thân thể, ôm bắp đùi của hắn mà gôi lên, tiếp tục cùng Chúc Công nói chuyện phiếm. (Hơ hơ ăn đậu hũ ngon lành quá)

“Phốc”, trong xe Hiên Viên Chí Viễn nhìn Bảo Bối, thấy chuyện ngoài dự tính hắn nhin cười không được, thật là một tiểu cô nương đáng yêu a.

Mặc Huyền vội vàng đẩy nàng ra, đỡ mặt ngồi trở lại của vị trí mình, nhìn phong cảnh ngoài màn xe.

Bảo Bối chớp chớp hai mắt của mình, nhìn thấy thiếu gia đang dựa vào bên cửa sổ mà ngủ, Chí Viễn vừa vặn cười nhìn nàng, lấy ngón tay để lên miệng ý nói nàng không cần phải lên tiếng.

Bảo Bối vui vẻ ngồi dậy, khó trách chính mình ngủ thư thái* như vậy, hóa ra là ngủ ở bên trong xe nha.

*Thoải mái

Nàng nhìn bộ dạng ngủ say của thiếu gia, nhưng bởi vì có chút xóc, nên trong xe lung la lung lay tựa hồ ngủ không thật thoải mái a.

Nàng lặng lẽ bò dậy tiến đến băng ghế dài chen chúc ở giữa hai người bọn hắn, làm bộ chu môi, ý nói Chí Viễn xích ra cho nàng chen vào. Chí Viễn tò mò nhìn nàng, dịch qua bên cạnh một tít, Bảo Bối nhẹ nhàng dựa vào thiếu gia, thân thể nhỏ nhắn tận lực ngồi thẳng, giúp cho hắn không cảm thấy sự lung la lung lay của xe nữa.

Chí Viễn nhìn Bảo Bối cẩn thận dựa vào Mặc Huyền, trong nội tâm không khỏi vừa động, chẳng lẽ nha đầu kia thích Mặc Huyền?

Ngủ một hồi, Mặc Huyền bỗng nhúc nhích, Bảo Bối lập tức lặn xuống, nằm ở lòng bàn chân tiếp tục giả vờ ngủ.

Hắn từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Tam ca đang mang vẻ mặt buồn cười nhìn hắn, hắn không hiểu quay lại nhìn Tam ca.

“Đến nơi rồi!” Xe ngựa rốt cục cũng ngừng lại, tất cả mọi người đều tiến vào khu vực sân bắn.

“Vấn quy củ cũ, ai bắn được nhiều con mồi, người đó chính là người thắng!” Hiên Viên Tuấn Tư nhìn nhìn chờ các vị xuất phát “Chia ra hai đường, ta cùng Nhị đệ cùng nhau đi về hướng đông bên cạnh, Tam đệ cùng Tứ đệ cùng nhau đi về phía tây đi, hai canh giờ sau trở lại, bọn hạ nhân không được đi vào, ở chỗ này chờ đợi” Ánh mắt lơ đãng liếc mắt nhìn Bảo Bối, nàng đang mở to mắt ngẩng đầu nhìn Mặc Huyền, thiếu gia đã thay trang phục săn bắn bộ dạng cũng rất đẹp nha.

26. Chap 26 Không Thấy Thiếu Gia Đâu

Chap 26 Không thấy thiếu gia đâu

“Tốt!” Hai người bên cạnh mang theo thủ hạ đều tự tản ra. Bảo Bối đang muốn đi theo, Mặc Huyền xoay người nói với nàng “Người ở nơi này chờ ta.” Sau đó giục ngựa rời đi.

“Bảo Bối, người còn không mau tới đây a.” Tiểu Lục vẫy vẫy tay, chỉ vào cái bàn đầy thức ăn phong phú cao hứng nói “Lần này chúng ta có rất nhiều đồ ăn ngon nha.”

Bảo Bối nhìn thấy một bàn đầy thức ăn ngon lập tức nhào tới.

“Tứ đệ, người phải cẩn thận một chút phải luôn đi sát ta.” Chí Viễn nhắc nhở Mặc Huyền bên cạnh.

“Mau nhìn, có thỏ hoang kia.” Chí Viễn chỉ cách đó không xa, lập tức rút tên từ phía sau ra, nhắm nó mà bắn tới, con thỏ hoang ngã xuống, hắn cao hứng cỡi ngựa chạy về phía trước, một con Bạch Hồ* thoáng qua, đang cố gắng chạy trốn thật nhanh.

*Chồn bạc

“Bạch Hồ!” Con thú này thật đúng là khó gặp nha, Chí Viễn hưng phấn đuổi theo, bắt được Bạch Hồ này, mùa đông năm nay vì mẫu phi làm một cái áo bông thật ấm.

Theo đuổi một hồi, hắn rốt cục cũng bắn được Bạch Hồ, hưng phấn giơ lên “Tứ đệ, mau nhìn, ta bắt được Bạch Hồ rồi. Tứ đệ?” Không thấy đáp lại, hắn nhìn bốn phía chỉ có binh sĩ đi theo, còn Tứ đệ thì lại không thấy?

Hắn lập tức hoảng hốt, lớn tiếng kêu gọi “Tứ đệ?” Hắn quay lại chỗ hồi nãy, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tứ đệ, trong lòng hắn hô to không tốt đã xảy ra chuyện rồi, lập tức phái thủ hạ phân tán tìm kiếm, cũng lập tức cho người quay trở về tìm thêm viện binh để tìm kiếm Tứ đệ.

“Người nói cái gì? Không thấy thiếu gia đâu?” Bảo bối đang gặm chân gà, nghe được có người quay trở lại tìm thêm viện binh để kiếm thiếu gia, Bảo Bối lập tức bỏ lại chân gà thì triển khinh công thật nhanh vọt tới, rất nhanh liền chạy tới chỗ đội ngũ của Chí Viễn.

“Hắn ở đâu? Tìm được rồi sao?” Bảo Bối cuống cuống ngẩng đầu lập tức hỏi Chí Viễn, Chí Viễn lo lắng lắc đầu, lúc trước thật không nên đuổi theo con Bạch Hồ chết tiệt đó, Tứ đệ vạ lần không nên xảy ra chuyện gì nha.

Bảo Bối cuống cuống nhìn quanh mọi nơi một chút, nàng đột nhiên ngồi xuống, nhắm mắt lại, lẳng lặng nghe âm thanh. Chí Viễn trông thấy tình hình này, lập tức giơ tay làm ọi người im lặng nhìn nàng.

Bảo Bối nhảy dựng lên “Hắn ở bên kia”, liền chạy như bay thật nhanh đến chỗ thiếu gia, tất cả mọi người không thấy được nàng chạy như thế nào, thoáng một cái liền không thấy bóng người, Chí Viễn lập tức ra lệnh cho tất cả hướng bên kia chạy tới, nàng rõ ràng chạy so với ngựa còn nhanh hơn.

Mặc Huyền đi theo đằng sau Tam đệ đang chạy băng băng, đột nhiên một tiếng còi vang lên, con ngựa liền chuyển hướng hồi hã chạy trốn, rất nhanh liền thoát ly khỏi đội ngũ, hã ra sức giữ chặt dây cương, muốn nó dừng lại, chạy được một đoạn đường, con ngựa chạy vào một rừng cây nhỏ, dần dần dừng lại, bốn phía có chút màu trắng loăng đang tản ra, Mặc Huyền muốn cỡi ngựa quay trở lại.

27. Chap 27 Quân Áo Thiếu Gia Không Chính Tề.

Chap 27 Quân áo thiếu gia không chính tề.

Lúc này, sau ngọn cỏ không xa bỗng phát ra tiếng động, có một cái gì đó đang muốn tới đây, con ngựa đột nhiên kinh hoảng hí lên, giương lên vó ngựa, đợi cái vật đó đến gần, Mặc Huyền rốt cục cũng thấy rõ, đó là hai con con hổ lớn trên trán li ti những đốm trắng, chúng nó một trước một sau từ từ đến gần hã, hã rút tên từ phía sau ra, ánh mắt hướng về một con hổ bắn tới, nhưng không trúng lại càng khiến cho con hổ tức giận, con hổ hướng phía hã gầm lên một tiếng, sau đó cùng nhau xông tới hã.

Con ngựa kinh hoảng dựng đứng lên, quăng Mặc Huyền xuống rồi liền xông ra ngoài.

Mặc Huyền kinh hãi nhanh chóng lui về phía sau, nhưng làm sao có thể so với tốc độ của hổ, hai con hổ vươn người hướng phía hã mà bổ tới, hã đã mất đường lui.

Lúc này, Bảo Bối đã đuổi tới, nàng hét một tiếng kinh hãi dùng sức phóng tới, xoay người một cái nhảy tới chỗ con hổ, một cước đá văng ra một con, đồng thời nàng nhảy lên một con khác, cười trên lưng nó, hướng cái trán mà đánh, nó liền ngã xuống máu tươi văng khắp nơi.

Con hổ bị đá đã đứng lên được, chứng kiến đồng bạn bị đánh chết, lại càng nổi điên, gầm lên hung ác bổ nhào về phía Bảo Bối, Bảo Bối không tránh, lại lấy tay nhắm chính diện lao thẳng tới gần miệng hổ, quán một tay trên cổ nó, một cái hạ xuống dưới cổ, dùng lực kiên quyết bẻ gãy cổ của nó.

Trông thấy hai con hổ đã chết, Bảo Bối lập tức chạy tới bên cạnh Mặc Huyền, nhìn thấy hã một thân toàn là máu, lập tức kinh hoảng lên “Thiếu gia, thiếu gia, người bị thương ở đâu.” Nàng kinh hoảng lật tung y phục, sờ eo, chân của hã, hoàn toàn ăn đậu hủ của hã. (== tranh thủ gồm)

Mặc Huyền ra sức tránh móng vuốt của nàng “Đó là máu hổ, mau buông ta ra.”

Bảo Bối đâu còn nghe lọt, nàng vẫn vuốt chân của hã, hã nhìn thấy vẻ mặt kinh hoảng của Bảo Bối khiến hã ngại ngùng cả người “Đâu có thấy vết thương, thiếu gia bị thương chỗ nào.” Bảo Bối vẫn không ngừng hỏi.

Chí Viễn mang theo binh lính đã đuổi tới nơi, nhìn nàng đang lục tung y phục Mặc Huyền, kéo quần hã, thấy Tứ đệ bộ dạng chật vật, hã xem như không có việc gì, Mặc Huyền hiện tại bất đắc dĩ nhìn nàng đang sờ thân thể xung quanh của mình, Tam ca nhin không được liền nở nụ cười, binh lính bên cạnh cũng không nhin được cười theo.

“Mau buông ra.” Mặt Mặc Huyền đỏ bừng, nhin không được gào lên.

Bảo Bối bị thiếu gia rống, mới dừng lại cái tay đang tranh thủ sờ đậu hủ, nhìn quần áo thiếu gia không chính tề, lập tức nhảy qua một bên.

“Tứ đệ, người cũng đừng tức giận với nàng, người không nhìn thấy lúc nàng biết người biến mất, dáng vẻ rất khẩn trương lập tức đi tìm người.” Sau khi trở lại, mặt Mặc Huyền đen thui, trước mặt nhiều người như vậy mà sờ loạn hã, vậy về sau hã còn mặt mũi nào mà gặp người ta a? “Hơn nữa, người không thấy lần này thật kỳ quái sao? Chúng ta đến khu vực săn bắn này bao nhiêu lần nhưng chưa từng nghe nói có hổ xuất hiện.” Mặc Huyền trong nội tâm cũng đang có nghi hoặc

28. Chap 28 Nàng Chỉ Quan Tâm Nam Nhân Xinh Đẹp Thôi

Chap 28 Nàng chỉ quan tâm nam nhân xinh đẹp thôi

Bảo Bối đang ngồi ở cửa lớn không dám đi vào, nàng cúi đầu nhìn máu trên tay, vừa rồi thật sự nguy hiểm thật a.

“Bảo Bối, người lại gây họa.” Trương mục đồng tình thoải mái đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống.

“Ai da, nhiều như vậy máu sao, vừa rồi nghe những người kia nói, nói người đánh chết hai con hổ, thật lợi hại nha.” Trương mục khen Bảo Bối, Bảo Bối như thế nào cũng rất vui mừng nhưng không đứng dậy, vừa rồi tại bên trong kiệu thiếu gia lại bảo nàng cúi.

Bảo Bối ngẩng đầu lên nhìn Trương mục “Trương mục, vì sao ta làm cái gì thì cuối cùng đều chọc thiếu gia tức giận?”

Trương mục hết than lại thở, vỗ vỗ tay Bảo Bối “Bảo bối a, thiếu gia từ nhỏ đến chỗ này dưỡng bệnh, thân thể không tốt, cả ngày nằm ở trên giường, cũng không có bằng hữu, không có thân nhân ở bên người, mỗi ngày đều phải uống thuốc, hần luôn khóc nói rằng thà chết cũng không uống thuốc, thiếu gia hần rất cô độc, không hiểu được làm sao để ở chung cùng mọi người, nhưng tâm hần không xấu, vì Trương mục nhìn hần lớn lên.”

Bảo Bối cúi đầu xuống không nói.

“Bảo Bối, nói cho Trương mục, người có phải hay không thích thiếu gia?” Trương mục nhẹ giọng hỏi.

“Thích?” Bảo Bối kỳ quái hỏi “Cái gì là thích?”

“Thích chính là ngày ngày muốn gặp được hần, mỗi ngày đều sẽ nghĩ đến hần, nhìn thấy hần liền cao hứng, không thấy hần sẽ nhớ nhung.” Trương mục cười nói.

Bảo Bối suy tư một tý “Thì ra đây là thích.”

“Bảo Bối, Trương mục nhìn người là hài tử đơn thuần, không muốn hại người, Trương mục khuyên người ngàn vạn không cần phải thích thiếu gia.” Trương mục thành khẩn nói.

“Vì cái gì?” Bảo Bối ngẩng đầu lên.

“Thiếu gia là con vua, tương lai có thể là làm người của hoàng thượng, người hần kết đôi cũng nhất định là nhân trung chi phượng, cho dù hần không làm Hoàng Thượng, nữ nhân kết đôi với hần cũng phải là xinh đẹp, tài hoa, gia thế đều tốt nhất mới có thể xứng với hần, nếu người thích hần, nhất định không có kết quả tốt.” Trương mục thân thiết vỗ vỗ gò má Bảo Bối, nhìn vẻ mặt nha đầu cũng biết nàng căn bản nghe không hiểu “Nhanh đi tắm rửa đi, toàn thân bẩn chết.”

Bảo Bối đứng dậy đi ra ngoài, Trương mục thở dài cũng đứng lên đi ra ngoài.

Mặc Huyền cùng Chí Viễn đứng ở cửa sổ nghe thấy được hai người các nàng đối thoại, Chí Viễn nhìn qua Mặc Huyền nói “Nha đầu kia thật sự rất quan tâm người, người không thích nàng, cũng cố gắng đừng làm tổn thương nàng.”

Mặc Huyền nhìn qua bên ngoài bóng lưng Bảo Bối đã đi xa, ung dung nói ra: “Nàng chỉ quan tâm nam nhân xinh đẹp thôi.”

Chí Viễn cười cười, Tứ đệ thật đúng là người có tính tình cố chấp a.

29. Chap 29 Biểu Đệ Của Ta Đối Với Nha Đầu Của Người Đúng Là Có Để Tâm.

Chap 29 Biểu đệ của ta đối với nha đầu của người đúng là có để tâm.

Từ lúc trở lại trong phủ, Bảo Bối không dám đến gần thiếu gia, nàng luôn cách xa ba trượng ngoại trừ hay đứng tại chỗ ngây ngô.

“Bảo Bối.” Trương mục từ ngoài viện đi đến, trên tay cầm một cái bọc vải.

“Trương mục.” Bảo Bối ngẩng đầu nhìn Trương mục.

Trương mục đem bao đồ trên tay đưa cho Bảo Bối “Bảo Bối, cái này là đưa cho người, các thiếu gia sáng nay đều đi rồi, Tam vương gia trước khi đi giao cho ta nói là do người đánh hổ, nên da hổ này thuộc về người!” Trương mục nhìn Bảo Bối, cười nói “Da hổ này rất đáng giá đó, buổi sáng người có rảnh đi ra ngoài thì đến hiệu cầm đồ, có thể cầm ít nhất hai mươi lượng bạc cho người, có thể mua nhiều đồ ăn để ăn nha.” Nhìn bộ dạng Bảo Bối cúi đầu ủ rũ, Trương mục nghĩ nên trêu chọc nàng vui vẻ một tý.

“Là thật sao?” Nhắc đến ăn, trong mắt Bảo Bối rốt cục cũng lóe sáng.

Trương mục cười gật gật đầu, quảng cục nợ xong liền đi.

“Thiếu gia, Oánh Oánh tiểu thư đã tới.” Trong phủ Đỗ quản gia tới bẩm báo.

“Để cho nàng đi vào đi.” Mặc Huyền để quyển sách trên tay xuống, nhìn Bảo Bối đang ngồi ở cửa hành lang trên bậc thang, nàng đang nhìn chăm chăm trong bao quần áo xem cái gì đó.

“Mặc Huyền công tử, nghe nói người bị đả thương, ta cố ý ghé thăm người một chút.” Oánh Oánh vừa vào cửa, liền dùng ánh mắt lo lắng nhìn hắn.

“Ta không sao, chỉ là té ngựa nên mới bị thương.” Hắn cười nhẹ.

“Vậy là tốt rồi, ta thật sự lo lắng gần chết, lập tức từ trong kinh thành quay trở lại.” Oánh Oánh yên tâm nói.

“Hại người lo lắng rồi.” Mặc Huyền ôn nhu nhìn Oánh Oánh.

Bảo Bối ngồi ở bên ngoài, nhìn thiếu gia ôn nhu “Chỉ có trước mặt Oánh Oánh tiểu thư, thiếu gia mới có thể cười đẹp mắt như vậy.” Bảo Bối nhẹ giọng lầm bầm, trong lòng có chút chua chua.

“Bảo Bối, đang làm sao?” thanh âm Cao công tử từ đỉnh đầu truyền đến, Bảo Bối ngẩng đầu lên nhìn Cao công tử.

“Người đáp ứng ta là sẽ mời ta ăn cá, mấy ngày nay ta đi đến đợi cũng không thấy người đến a.” Cao công tử vậy mà cũng ngồi ở cửa lớn tựa ở bên cạnh nàng.

“Ta tâm tình không tốt.” Bảo Bối đầu rũ xuống, thiếu gia liên tục không nói với nàng lời nào, vừa rồi đối với Oánh Oánh tiểu thư cười đến vui vẻ như vậy.

“Tâm tình không tốt, nên đi ra ngoài một chút, ta dẫn người đi ra ngoài đi dạo.” Cao công tử đứng lên, kéo Bảo Bối, hướng về phía phòng nhìn bọn Mặc Huyền nói ra “Ta mang nàng đi ra ngoài một chút, hai người các người cứ từ từ mà tán gẫu.” Lôi kéo Bảo Bối đi.

Oánh Oánh nhìn biểu đệ lôi kéo Bảo Bối đi ra ngoài, nhẹ nhàng nở nụ cười một tý “Xem ra, biểu đệ của ta đối với nha đầu của người đúng là có để tâm.”

Mặc Huyền nhìn bên ngoài một chút, không đáp lại lời nàng, đáy mắt có vẻ lo lắng

30. Chap 30 Tặng Thiểu Gia Phần Sơn 1

Chap 30 Tặng thiểu gia phần sơn 1

Bảo Bối đầu cụp xuống vô tình giống như cái chần bị Cao công tử lôi kéo đi trên đường cái, trên đường cái người đến người đi, Cao công tử xem bộ dáng Bảo Bối như đưa đám, cười nói “Bảo Bối, không bằng chúng ta đi ăn cơm có được hay không? Ta dẫn người đi ăn cơm.” Bảo Bối giờ lên phía dưới, nghĩ tới trên người đang công bao đồ “Nơi nào có hiệu cầm đồ?”

Cao công tử chỉ chỉ hiệu cầm đồ cách đó không xa “Người định đến đó làm cái gì?”

Bảo Bối vỗ vỗ bao đồ “Để ta đi đổi đồ có tiền, ta mời người ăn cơm.”

“Thật sự?” Cao công tử hoài nghi nhìn nàng.

Bảo Bối đắc ý vọt vào hiệu cầm đồ, đem bao đồ lần lượt đi vào, bàn tay nhỏ bé đưa ra ngoài, lớn tiếng nói “Hai mươi lượng!” Trương mục nói đúng là số này a.

Chương quỹ của hiệu cầm đồ đứng dậy mở bao đồ ra, da hổ thật lớn, xác thực giá trị hai mươi lượng, hần lập tức xuất bạc đưa nàng, Bảo Bối lần đầu tiên cầm lấy bạc, cảm giác đặc biệt vui vẻ, tựa hồ đã quên vừa rồi mình không được vui vẻ.

Nàng sôi nổi nhảy ra hiệu cầm đồ, cầm lấy bạc hướng hần quơ quơ, vỗ vỗ ngực “Đi thôi, ta có bạc, ta mời khách!”

Cao công tử cúi đầu cười nhỏ một tiếng, Bảo Bối này thật sự là không có âm điệu thấp a.

Cao công tử đi ở đằng trước, Bảo Bối theo ở phía sau, đứng đắn đi qua một hàng xén, đại thẩm hàng xén đang mặt mày hơn hờ rao hàng là phần sơn.

“Mau đến xem xem a, có đặc chế phần sơn vị hoa quế, càng xoa càng trắng nõn a, càng đỏ nhuận a, tặng người trong lòng, người trong lòng nhất định mặt mày sẽ hơn hờ, bảo đảm hài lòng”

Tiếng âm rao hàng hấp dẫn rất nhiều cô nương đi qua dừng lại xem, Bảo Bối cũng bị hấp dẫn, nàng nghe thấy “Tặng người trong lòng, người trong lòng nhất định mặt mày sẽ hơn hờ.”

Nàng chen lên phía trước, nhìn hàng xén đang trưng bày phần sơn một chút, muôn màu rực rỡ, hoa hết cả mắt, Bảo Bối cầm lên một cái hộp phần sơn tinh xảo mở ra, một mùi thơm xông vào mũi, thơm quá a, Bảo Bối để cái hộp xuống, lại cầm lên một cái khác.

“Tiểu cô nương, ánh mắt người thật biết nhìn nha, đây là loại đặc hiệu của hàng xén chúng ta, đặc chế phần sơn vị hoa quế, bôi trên làn da vừa trắng lại vừa mịn nha.” Đại thẩm khen.

“Đại thẩm, thứ này tặng người trong lòng, người trong lòng nhất định sẽ vui vẻ sao?” Bảo Bối tò mò nhìn đại thẩm.

“Đó là điều đương nhiên” Đại thẩm nhìn Bảo Bối, cũng nhìn thấy sau lưng có Cao công tử đang tới, con mắt ngó ngó hần.

Cao công tử chạy tới bên cạnh Bảo Bối “Người thích ư? Vậy ta tặng cho người.” Nói xong liền móc ra bạc.

“Không cần, ta có bạc.” Bảo Bối từ trong túi móc ra bạc vừa rồi, nàng tiếp nhận phần sơn đã được bọc lại, cẩn thận bỏ vào túi, sau đó ngẩng đầu lên, hai mắt tỏa sáng nhìn Cao công tử nói “Chúng ta đi ăn đi, ta thật đói a.” Cảm thấy trong lòng không còn buồn bã nữa, lập tức cảm nhận được cơn đói a.

31. Chap 31 Tặng Thiểu Gia Phần Sơn 2

Chap 31 Tặng thiểu gia phần sơn 2

Cao công tử mang theo Bảo Bối tiến vào một quán trà, lúc này đang có người kể chuyện cổ tích, kể rất vui vẻ, tại chỗ mọi người cười ha ha, kể chuyện đặc sắc ở chỗ, mỗi người đều nín thở để nghe.

Bảo Bối tò mò đi theo Cao công tử ngồi ở vị trí gần cửa sổ.

“Tiểu nhị, lấy một bình trà, mang điểm tâm ngon nhất lên đây.” Cao công tử hướng tiểu nhị nói.

“Bảo Bối, nhà ngươi ở đâu?” Cao công tử vẫn luôn muốn hỏi vấn đề này, xem cử chỉ của nàng, không giống như làm nha đầu, không có một chút quy củ, hẳn còn quan sát Mặc Huyền, tựa hồ tên đó rất chán ghét nàng.(nhằm to rồi huynh ơi)

“Trên chân núi.” Điểm tâm mới vừa bưng lên, Bảo Bối không thể chờ đợi được liền đưa tay bắt luôn đĩa điểm tâm tới đây.

“Trên núi? Ngọn núi nào?” Chưa từng nghe qua câu trả lời kì quái như vậy.

“Ngọn núi rất cao.” Bảo Bối đáp.

“Vậy sao ngươi lại đến nơi này?” Cao công tử gấp lên một khối điểm tâm đưa vào trong miệng, tinh tế nếm thử vị ngon của nó.

“Vì bảo vệ thiếu gia.” Bảo Bối trong miệng đã chất đầy thức ăn, thật sự ăn rất ngon, từ ngày hôm qua cho tới giờ liên tục không có ăn cái gì hết a.

“Ăn từ từ.” Cao công tử buồn cười đưa qua một ly trà cho nàng, Bảo Bối nhận lấy uống một hớp đem đồ nuốt xuống.

Nàng thở dốc một hơi “Trên chân núi nhìn thấy bức tranh thiếu gia, ta liền quyết định phải bảo vệ hắn.”

“Vì cái gì?” Cao công tử tò mò hỏi

“Bởi vì thiếu gia rất đẹp.” Nói xong, Bảo Bối sờ sờ bức tranh đặt ở trong ngực.

“Khụ” Cao công tử mới vừa uống trà, bị lời của Bảo Bối làm cho sặc, hắn mãnh liệt ho khan vài cái, sau khi bình tĩnh lại, hắn kinh ngạc lắc đầu, không tin lại hỏi “Cứ như vậy, ngươi coi như nha đầu của hắn rồi?”

Bảo Bối nghiêm túc gật gật đầu, Cao công tử nhìn không được rốt cục nở nụ cười, Bảo Bối này thật sự là đáng yêu nha.

Ước chừng ăn hơn một canh giờ, Bảo Bối rốt cục no bụng ăn không vô nữa, nhìn trên bàn cái mâm trống rỗng, Cao công tử rốt cục hiểu vì sao ngày đó tại bờ sông nàng nói muốn trở về ăn cơm tối, thân thể nhỏ nhỏ này, sao có thể ăn nhiều thức ăn như vậy.

Bảo Bối hài lòng ợ lên một tiếng, sờ sờ bụng một chút.

“Chúng ta trở về đi.” Cao công tử đứng lên, vỗ vỗ đầu Bảo Bối.

“Còn chưa trả bạc mà.” Bảo Bối móc bạc.

“Không cần, lần này ta mời, lần sau ngươi phải mời ta ăn cá a, được không?” Cao công tử ôn nhu nhìn qua nàng, Bảo Bối cảm thấy một hồi gió nhẹ đang hướng mình thổi qua, Cao công tử thật là một người tốt, không giống thiếu gia luôn không nhìn ăn cơm a.(dụ thử TTTT)

32. Chap 32 Tặng Thiếu Gia Phần Son 3

Chap 32 Tặng thiếu gia phần son 3

Biết được Oánh Oánh cô nương đã rời đi, Cao công tử không đi vào, tiễn Bảo Bối tới cửa, hắn cười nhìn Bảo Bối nói “Đừng quên mời ta ăn cá nha.” Bảo Bối vui vẻ gật đầu, hướng trong phủ chạy vào.

Vừa tới cửa viện, lại nghe thấy tiếng cười một người con gái “Mặc Huyền ca ca, người nói có được hay không vậy.”

“Không phải nói Oánh Oánh tiểu thư đi rồi sao? Đây là ai?” Bảo Bối thả chậm cước bộ, lại gần cửa, nàng đứng ở ngoài cửa sổ, nhón chân lên hướng trong phòng mà nhìn, chỉ thấy ô gái Uyển Dung ở trên thuyền lần trước, nàng nhìn thấy thiếu gia che miệng cười, Mặc Huyền khẽ gật đầu, hẩn hữu ý vô ý nhìn bên ngoài cửa trước.

“Ha ha” Cô gái rất cực vui vẻ nở nụ cười “Thật tốt quá, ca người xem, Mặc Huyền ca ca đáp ứng rồi.” Nàng đắc ý hướng nam tử bên cạnh nhìn thoáng qua, Bảo Bối chỉ thấy được một bóng lưng.

“Là ai?” Bóng lưng đột nhiên xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Bảo Bối lập tức ngồi xổm xuống, cuống cuồng quát lên “Không có ai.”

Người ở bên trong xì bật cười, một nam tử đã vọt đến trước mặt Bảo Bối cúi đầu xuống nhìn nàng, Bảo Bối ngẩng đầu nhìn hé ra mặt cười, nam tử ôn hòa nhìn Bảo Bối “Người là tiểu anh hùng Bảo Bối đánh hổ mà Mặc Huyền nhắc tới.”

Bảo Bối cảm thấy ánh mắt nam tử ấm áp, không khỏi gật đầu nhẹ.

“Mau vào đi thôi.” Nam tử kéo Bảo Bối, bắt nàng phải đi theo vào trong phòng. Bảo Bối vừa vào cửa phòng, liền thấy thiếu gia dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng, Bảo Bối không khỏi lui về phía sau một bước, dự định lui ra ngoài.

“Tới đây.” Mặc Huyền nhìn thấy Bảo Bối sợ hẩn như thế, trong lòng có chút không thoải mái.

Bảo Bối nghe được thiếu gia mở miệng nói với nàng, nàng lập tức hưng phấn lên, bỗng chốc liền chạy đến trước mặt thiếu gia.

“Thiếu gia.” Bảo Bối vui vẻ kêu, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tỏa sáng.

Mặc Huyền nhăn nhu mày, không vui hỏi “Đi đâu?” Sáng sớm đi theo người nọ đi ra ngoài, chơi đến bây giờ mới về.

“Đi ăn ngon a.” Bảo Bối vui vẻ đáp.

“Ăn ngon?” Mặc Huyền nhìn bộ dáng hưng phấn của Bảo Bối, trong nội tâm lại càng tức giận thêm.

“Ừ, thức ăn thật sự ăn rất ngon.” Bảo Bối trở về chỗ cũ một chút, nàng đột nhiên nghĩ tới, cúi đầu móc trong túi ra, cầm lên một món đồ, con mắt lóe sáng lấp lánh nhìn hẩn “Thiếu gia, ta tặng người, người đừng tức giận nha.” Nói xong, bàn tay nhỏ bé mở ra, một tiểu bọc giấy ở trong tay Bảo Bối.

Mặc Huyền dừng một tý, nàng lại còn nói có đồ vật tặng hẩn, mắt hẩn nhìn Bảo Bối, từ từ vươn tay cầm lấy, vừa mở túi giấy ra, hẩn lập tức nổi trận lôi đình, dĩ nhiên đó là phần son a.

33. Chap 33 Tặng Thiếu Gia Phần Son 4

Chap 33 Tặng thiếu gia phần son 4

Hai người bên cạnh đã bật cười, Uyển Dung cười thở không ra hơi, gọi thẳng là cười đến nỗi đau cả bụng, ca ca Uyển Dung là Quách Kính Võ đang cười cười, liền thu lại tiếng cười, bởi vì hẩn thấy trong mắt Mặc Huyền đang bốc lửa, người bạn này hẩn biết được bảy năm, đây là lần đầu tiên chứng kiến hẩn phát hỏa.

Bảo Bối hoàn toàn không để ý đến mắt thiếu gia đang bốc hỏa, nghe thấy người bên cạnh cười, nghĩ thầm đại thẩm nói quả nhiên nói đúng, thật sự rất vui vẻ nha!

Nàng hưng phấn nói “Thiếu gia, đại thẩm nói rất đúng, thứ này đưa cho người trong lòng, người trong lòng nhất định sẽ rất vui vẻ.” Ha ha, Bảo Bối nổi hứng vỗ vỗ tay.

“Người trong lòng?” Mặc Huyền chuẩn bị ném món đồ đi thì tay bỗng dừng lại, hấn đưa tay rút trở về, cúi đầu nhìn phần son trong tay.

“Đúng vậy, thiếu gia, thứ này xoa lên vừa trắng lại vừa mịn, ta xem mặt thiếu gia nhất định là xoa cái này, cho nên mới đẹp mắt như vậy.” Bảo Bối đặc biệt tự tin nói.

“Tiểu nha đầu, ngươi biết đây là vật gì sao?” Uyển Dung bên cạnh dừng tiếng cười, khinh bỉ nhìn nàng.

“Biết rõ, phần son a.” Bảo Bối đáp rất nhanh a.

“Vậy ngươi có biết phần son là do nam nhân đưa cho nữ nhân, không phải là do nữ nhân tặng nam nhân chứ?” Uyển Dung mắt đắc ý nhìn Bảo Bối.

“A?” Bảo Bối trừng to mắt, nhìn nhìn mặt thiếu gia đỏ bừng, Quách công tử ôn hòa cười nhìn nàng, Bảo Bối vươn tay chuẩn bị đem đồ cầm về, dè dặt nói “Thiếu gia, ta lần sau tặng ngươi món đồ khác.”

Mặc Huyền đem phần son bỏ vào trong tay áo, không liếc nhìn nàng một cái “Đã đưa ra cái gì đó, còn có thể lấy lại được sao.” Nói xong liền đứng dậy rời đi, lúc đi ra khỏi cửa, hấn hé miệng cười trong trẻo.

Sáng sớm tỉnh lại, Bảo Bối liền đi lòng vòng phía sau núi, lúc trở lại trên tay còn cầm đóa hoa, nàng nhìn thấy Trương mục và các nàng đang thu xếp, Bảo Bối tò mò đi tới.

“Trương mục, các ngươi đang làm gì?”

“Bảo Bối, ngươi đã trở lại, ngươi nhanh đi thu thập một chút đồ đạc của mình, một lúc sau, chúng ta sẽ lên đường.” Trương mục không nhìn mà gấp rút cúi đầu thu thập.

“Đi đâu?” Bảo Bối tò mò hỏi.

“Thiếu gia phân phó, hai ngày nữa là tết Trung thu, đi lên núi sơn trang ngắm trăng, nghe nói là do huynh muội Quách gia cùng Oánh Oánh tiểu thư mời.” Trương mục vừa nói vừa thu thập đồ của mình “Bảo Bối, ngươi nhanh lên a.”

Bảo Bối lập tức quay người chạy về phòng thu thập mấy bộ y phục.

Một lúc sau, huynh muội Quách gia cùng Oánh Oánh tiểu thư đều đến đây, Cao công tử cũng đã tới, hấn nhìn thấy Bảo Bối đi ra, lập tức vẫy vẫy tay “Bảo Bối, tới đây ngồi đi.”

34. Chap 34 Tết Trung Thu 1

Chap 34 Tết Trung thu 1

“Lên xe.” Mặc Huyền từ bên cạnh Bảo Bối đi qua, chỉ nói hai chữ liền tự mình lên xe ngựa.

Bảo Bối nhìn về phía Cao công tử xua tay, sau đó ngồi xuống bên cạnh phu xe.

“Vào đây.” Trong xe tiếng người nói vọng ra.

Bảo Bối chui vào, nhìn thiếu gia.

Thiếu gia chỉ chỉ cái nệm dưới chân không xa “Ngươi ngồi ở chỗ đó.”

Bảo Bối ngồi trên nệm lót, nhìn thiếu gia, hôm nay thiếu gia mặc một thân trường bào màu vàng ấm, mắt xéch giương nhẹ, hai lông mày lá liễu cong lên, mặt phần hàm uy xuân mà không lộ, búi tóc buộc trên đầu chỉ mang một cây kim, thân thể hơi gầy lộ vẻ cao ráo, hấn đang tựa một bên, trên tay thì cầm một quyển sách.

Hấn lật qua một trang “Mau lau đi, đừng làm hư xe ngựa của ta.”

Bảo Bối vội vàng thu hồi ánh mắt lại, lau nước miếng, nằm ghé bên cạnh mà ngủ.

Sau một lúc lâu, Mặc Huyền buông quyển sách trong tay xuống, lẳng lặng nhìn Bảo Bối đang ngủ say, hẳn nhớ tới bộ dạng Bảo Bối tay không đánh chết con hổ, tâm của hắn thật sự rất kinh ngạc, mỗi lần nhớ tới, ánh mắt Bảo Bối đi đến bên cạnh hắn khẩn trương nhìn hắn, trong lòng hắn vẫn còn ảm áp.

Bảo Bối này dường như làm việc từ trước tới giờ không theo nguyên tắc nào cả, nhưng thâm nghĩ lại, nàng làm việc gì dường như cũng là vì hắn!

Mặc Huyền đi đến bên cạnh lấy áo choàng nhẹ nhàng choàng lên người nàng.

Nằm mãi một bên nàng cảm thấy lưng hơi mỏi, Bảo Bối xoay người, nàng mơ mơ màng màng bò dậy, mới nhớ hiện tại đang ở trong xe ngựa, chẳng biết xe ngựa đã dừng lại lúc nào, trong xe ngựa chỉ có một mình nàng.

Nàng vội vàng đứng dậy lập tức nhảy xuống xe. Chỉ thấy cách đó không xa thiếu gia đang chấp tay ngắm nhìn phong cảnh, bên cạnh Oánh Oánh tiểu thư đang mỉm cười nhìn hắn, bên kia Nhã Dung cũng không cam chịu yếu thế trừng mắt Oánh Oánh tiểu thư.

Tuần nam mỹ nữ ba người đứng ở dưới tàng cây bên cạnh, Bảo Bối không phải không thừa nhận, bọn họ đứng chung một chỗ thật sự rất đẹp mắt.

“Bảo Bối, người đã tỉnh.” Ánh mắt Cao công tử đã nhìn thấy Bảo Bối xuống xe ngựa, Bảo Bối đang đi tới.

“Nhìn bộ dáng của người.” Cao công tử buồn cười nhìn thoáng qua Bảo Bối, đầu tóc nàng rối bời, cổ áo đều lệch qua một bên, hắn tự tay khép lại một chút tóc của nàng, chỉnh lại cổ áo cho nàng, Bảo Bối dụi dụi con mắt “Đến giờ ăn cơm chưa?”

“A, người chỉ có biết ăn thôi.” Cao công tử cười sảng ái, từ bên cạnh lấy ra một cái hộp “Ta có giữ lại cho người đây. Cứ ăn từ từ, chúng ta hiện đã đến dưới chân núi, đợi tí nữa là bắt đầu lên núi.”

Bảo Bối tiếp nhận cái hộp, mở ra nhìn thấy bên trong tất cả đều là đồ ăn ngon, nàng cao hứng không ngậm miệng được, hưng phấn bắt đầu ăn, cách đó không xa Mặc Huyền vẫn luôn không nói mà nhìn nàng.

35. Chap 35 Tết Trung Thu 2

Chap 35 Tết Trung thu 2

“Bảo Bối, đừng đứng ngây ngốc ở đó người nhớ chiếu cố thiếu gia lên núi là tốt rồi, chúng ta ở phía sau khuôn đồ lên sau.” Trương mục đi tới, dặn dò một tý liền đi.

Đường lên núi, xe ngựa không đi được, tất cả mọi người chỉ có thể xuống đi bộ, núi không cao, cũng có người xây dựng bậc thang rất tốt, cho nên lúc lên núi cũng không quá khó khăn, nhưng, đi được một đoạn đường ngắn, thể lực Mặc Huyền đã chống đỡ hết nổi, từ thở gấp đến thở mạnh, dù sao thân thể cũng mới vừa khôi phục.

“Thiếu gia, người có khỏe không.” Bảo Bối nhìn thấy thiếu gia lúc lên núi còn nhẹ cười, hiện tại đã bắt đầu thở hổn hển, nàng đến gần thiếu gia đỡ hắn, Mặc Huyền tựa ở trên người nàng tựa hồ cảm thấy đặc biệt yên tâm, hắn khẽ gật đầu, ý bảo tiếp tục đi lên trên.

Nhóm người đi phía sau rất nhanh liền đi tới trước mặt của bọn họ, đội ngũ càng kéo càng xa.

Bảo Bối lo lắng ngẩng đầu nhìn thiếu gia, sắc mặt đỏ thắm vừa rồi của hắn đã biến mất, bắt đầu có chút trắng bệch, xem ra hắn thật sự chịu không nổi, Bảo Bối cất bước khom lưng trước mặt hắn “Thiếu gia, ta công người.”

Nhìn thân thể trước mặt đang khom lưng xuống, Mặc Huyền cười cười “Người mà cũng công được ta sao?” Bất luận như thế nào, hắn dù sao so với nàng cũng cao to hơn a.

“Ừ, yên tâm đi thiếu gia, ta sẽ không làm té người.” Trên chân núi, nàng thường xuyên vác những cái túi lớn nhỏ mà chạy.

Mặc Huyền cố ý để thân thể nằm ở trên người nàng, thân thể thật nhỏ a, hấn tà tà cười “Ta rơi xuống mất.”

Bảo Bối lập tức nâng thân thể lên, nhẹ nhàng công hấn, hướng lên trên chạy thật nhanh.

Mặc Huyền kinh hãi “Mau dừng lại!”

“Thiếu gia, sẽ nhanh đến thôi.” Nhảy mất liền đến cửa sơn trang, Bảo Bối buông thiếu gia xuống, xoay người nhẹ nhàng chỉnh sửa y phục thiếu gia. Mặc Huyền nhìn nhìn chung quanh, mọi người đang kinh ngạc nhìn hai người bọn họ.

Mặc Huyền mặt lạnh băng, đẩy tay Bảo Bối ra đi thẳng một mạch. Bảo Bối không hiểu gì hết nhìn mọi người một chút, nhóm Cao công tử vẫn dùng con mắt không thể tin nổi nhìn nàng.

Sơn trang bình thường chỉ giữ vài người làm để trông coi, phần trước sau của sơn trang tổng cộng hai tòa đại viện tạo thành, Tiễn viện Bạch Ngọc xây thành bậc thang sau khi tiến vào chính là đại đường, bên trong trang hoàng theo phong cách cổ xưa, ở giữa đại đường là bình phong ngăn cách đại sảnh bên cạnh, sảnh bên cạnh là phòng ăn của mọi người, phía sau có một lối đi nhỏ, xuyên qua chính là hậu viện, hậu viện do bốn sương phòng liên tiếp tạo thành, mỗi sương phòng đều phân hai tầng, để phân biệt trên biển của mỗi sương phòng viết “Xuân, hạ, thu, đông”.

Bảo Bối đi theo thiếu gia, Trương mục, tiểu Lục tiến vào xuân viện, Oánh Oánh tiểu thư cùng Cao công tử ở tại hạ viện, huynh muội Quách gia ở tại thu viện, tùy tùng cùng người làm ở tại đông viện.

36. Chap 36 Tết Trung Thu 3

Chap 36 Tết Trung thu 3

Trương mục tiến vào buồng đồ xuống, ngồi xuống “A, đã lâu rồi không đến đây, ở đây vẫn như thế không thay đổi chút nào.”

“Nơi này thật lớn a.” Tiểu Lục vui vẻ ngồi ở bên giường.

“Thiếu gia khi còn bé vì bảo dưỡng thân thể, thường đến nơi này tĩnh dưỡng, về sau thiếu gia rồi rã thấy nơi này không có ai nên sinh ra bực bội, mấy năm trước mới chuyển xuống dưới.” Trương mục nhìn quanh bốn phía một cái, dường như đang nhớ lại quá khứ.

“Tại sao người vẫn còn ở phía dưới.” Chẳng biết thiếu gia đi xuống lúc nào, cau mày nhìn Bảo Bối, đợi nửa ngày, mà nàng vẫn còn chưa đi lên.

Bảo Bối nhìn thiếu gia.

“Người ở bên cạnh phòng ta, phía dưới chen chúc một lăm.” Thiếu gia cau mày nói xong liền xoay người đi.

Bảo Bối lập tức cầm lấy bao đồ chạy đi lên.

Trương mục cùng tiểu Lục liếc mắt nhìn nhau, quay lại nhìn cái giường lớn kia, bốn người ngủ cũng được mà.

Bảo Bối vui vẻ tiến vào phòng bên cạnh, vểnh tai nghe thanh âm cách vách, hình như thiếu gia đã nằm xuống nghỉ ngơi rồi.

Bảo Bối đi ra ngoài, đứng ở lan can bên cạnh, nàng vui vẻ nhìn phong cảnh bên ngoài, giống như đang ở nhà a, không khí trong lành phủ vào mặt, Bảo Bối nhắm mắt lại thở thật sâu.

Nàng đi xuống, đi tới đại sảnh, Oánh Oánh tiểu thư cùng Nhã Dung tiểu thư đều ngồi ở chỗ kia uống trà, nhìn thấy Bảo Bối đi đến, đều hướng phía sau nàng nhìn thoáng qua.

“Bảo Bối, thiếu gia của người đâu?” Nhã Dung tiểu thư hỏi

“Thiếu gia ngủ rồi.” Bảo Bối tới gần, cầm lên một quả táo gặm.

“Xem ra, hẳn thật sự mệt mỏi.” Oánh Oánh tiểu thư cúi đầu, sắc mặt hẳn vừa rồi có chút tái nhợt.

Bảo Bối gặm trái táo xoay người rời đi, nàng muốn đi tìm Cao công tử chơi.

Bảo Bối đứng ở hậu viện, nhìn xem chữ trên biển của bốn sương phòng, nàng căn bản không biết chữ, nhưng nàng biết rõ Cao công tử sẽ ngủ ở phòng bên cạnh kia, nàng đi vào “Cao công tử.” Tầng một không có người nào, nàng hướng mặt lên nhìn nhìn, vậy thì nhất định là ở tại tầng hai, nàng chạy lên lầu, đang đứng trước cửa, nghe thấy bên trong phòng Cao công tử kêu lên một tiếng “Ai nha.” Bảo Bối lập tức vọt vào.

Bảo Bối xông vào, lập tức ngây ngẩn cả người, người bên trong vừa tắm rửa xong đang đi ra, còn chưa kịp nhặt y phục ở dưới đất lên, trên người còn đang khỏa thân ngẩng đầu lên nhìn thấy Bảo Bối đang xông tới. Da thịt trắng trẻo nhẵn nhụi còn lấp lánh bọt nước, ánh mắt người trước mặt hiện lên một vẻ bối rối.(phi lễ chớ nhìn..BB: chắc ta lỡ nhìn roài)

“A!” Rốt cục hai người đồng thời hô lên, Bảo Bối lập tức lấy tay che mắt, hoảng loạn nói “Sao người không mặc y phục a?”

Không có người trả lời, Bảo Bối sít sao nhắm mắt lại, bàn tay nhỏ bé vươn ra chỉ chỉ “Người mặc xong chưa?”

37. Chap 37 Tết Trung Thu 4

Chap 37 Tết Trung thu 4

Không có người trả lời, Bảo Bối sít sao nhắm mắt lại, bàn tay nhỏ bé vươn ra chỉ chỉ “Người mặc xong chưa?”

“Ừ.” Tay Bảo Bối đụng trúng một thân thể đang tới gần, Cao công tử một hồi lâu mới trả lời.

Bảo Bối từ từ mở mắt, người trước mắt đã mặc y phục vào, nhưng y phục trước ngực còn chưa hoàn toàn đóng lại vẫn còn đang mở, Bảo Bối lập tức tiến lên vội vàng kéo y phục của hắn lại, Cao công tử bắt được tay của nàng, tà mị cười cúi đầu nhìn Bảo Bối trước ngực.

“Có chuyện gì ở đây?” Bên ngoài bọn họ nghe được thanh âm Mặc Huyền, đều chạy tới, thấy một màn như vậy, tại hiện trường tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Không có gì.” Bảo Bối buông vạt áo của hắn ra, nhưng tay vẫn còn bị hắn nắm chặt.

“Không có gì?” Cao công tử nhướn lông mày nhìn nàng, sau đó cõi lòng đầy ủy khuất nhướn mắt nhìn mọi người, tựa vào người Bảo Bối “Người ta đều bị người xem hết trơn rồi, người phải chịu trách nhiệm với người ta đó nha.”(HN: má ơi có phải là nam không vậy..Cao công tử: *liếc mắt* người nói cái gì..HN: dạ em không nói gì hết a*lắc đầu xua tay* *vọt gấp*)

“A?” Bảo Bối vội vàng đẩy Cao công tử ra, xoay người đối với Mặc Huyền nói “Ta không có.” Nhìn thấy trong mắt của hắn có lửa giận, làm Bảo Bối có chút ấp a ấp úng nói “Ta không có thấy rõ ràng.” Sau đó chuyển hướng Cao công tử “Ta không phải cố ý, ta nghe được tiếng người kêu, cho là người có việc, liền vọt vào, là, là thật đó.” Bảo Bối cuống cuống nhìn bốn phía giải thích, nhưng ánh mắt Mặc Huyền lại càng ngày càng lạnh, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Oánh Oánh tiểu thư cùng Nhã Dung tiểu thư cũng đi theo ra ngoài, Bảo Bối nhìn Quách công tử “Là thật, ta thật không phải là cố ý nhìn hắn.” Lắc lắc ngón tay út của hắn.

Quách công tử cúi đầu cười một tiếng, vẻ mặt ý nói người coi bộ lại gây họa rồi cũng đi ra ngoài.

“Là thật mà!” Bảo Bối chạy đến lan can hướng về phía Mặc Huyền hô một tiếng, nhưng không người nào để ý tới.

“Bảo Bối, người không chịu nhận sao?” Cao công tử đi tới phía sau nàng, nhẹ giọng cười.

“Không, không phải là...” Bảo Bối có điểm cứng họng, dù sao cũng là nàng vọt vào, Bảo Bối nhìn vẻ mặt đầy ảm đạm của Cao công tử, lập tức từ lầu hai nhảy xuống, biến mất như một làn khói.

Nhìn bóng lưng chạy trốn của Bảo Bối, Cao công tử cười vui vẻ, nàng chạy trốn rất là nhanh nha.

Bảo Bối hoảng sợ chạy ra phía sau, trở lại trong sương phòng không nhìn thấy thiếu gia, nàng lại chạy ra, tại khúc quanh của hậu viện nhìn thấy tiểu Lục cùng vài nha đầu đang cúi đầu tranh luận chuyện gì đó.

Bảo Bối đi tới, đứng ở đằng sau nghe được.

“Ta cảm thấy Mặc Huyền công tử lớn lên so với Cao công tử đẹp mắt hơn a, Mặc Huyền công tử tựa như tiên tử, mong muốn không thể thành a.” Nha đầu kia Bảo Bối đã gặp qua, hình như gọi là Tiểu Diệp, là nha đầu của Oánh Oánh tiểu thư.

38. Chap 38 Tết Trung Thu 5

Chap 38 Tết Trung thu 5

“Vậy thì sao, Mặc Huyền công tử luôn dùng bộ mặt lạnh như băng, lạnh như băng khuôn mẫu ý, dáng vẻ của Cao công tử so với Mặc Huyền công tử, thì vóc người đẹp mắt, đối đãi với mọi người hiền hoà, đối với người làm chúng ta tính tình cũng không xấu.” Lúc này nha đầu tiểu Thanh bên cạnh Nhã Dung biểu tình, nàng lắc đầu.

Tiểu Lục nghe lập tức gật đầu “Đúng vậy, thiếu gia của chúng ta gần đây tính tình thường xuyên thất thường hay tức giận.” Nhìn thấy Bảo Bối đang đứng phía sau.

Bảo Bối đứng ở phía sau liềm mạng gật đầu, nói đến tính tình thiếu gia thì rất đáng sợ a.

Tiểu Lục phát hiện Bảo Bối đứng ở phía sau, lập tức kéo nàng xuống, thấp giọng hỏi “Bảo Bối, chúng ta dù sao cũng là tỷ muội, vừa rồi ngươi có phải hay không đã thấy vô cùng rõ ràng a.”

Bảo Bối nhìn nhìn bọn nha đầu đang vây tới, đều mồm bầy miệng tám bu lại đề ra nghi vấn hỏi Bảo Bối.

Bảo Bối bị dọa lập tức lao ra ôm chặt, liềm mạng lắc đầu “Không có, ta không thấy rõ ràng.” Kỳ thật, lúc ấy thấy quá rõ ràng, Bảo Bối hiện tại nhớ tới, tâm đều đập rất nhanh.

“Ta không tin” Tiểu Lục ở phía sau hướng về phía Bảo Bối đang chạy xa lớn tiếng hô.

Chạy ra sơn trang, Bảo Bối thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, nàng nhìn thấy vách tường trước mắt một đôi đang ôm nhau, là thiếu gia cùng Oánh Oánh tiểu thư, Oánh Oánh tiểu thư tựa ở trong ngực hắn, đang xấu hổ cười không nói, mà thiếu gia cũng đang cúi đầu nhìn Oánh Oánh.

Bảo Bối đột nhiên cảm thấy chân nặng ngàn cân, không cách nào hoạt động, lúc thiếu gia xoay người nhìn về phía nàng, Bảo Bối mới phản ứng được, nàng lập tức xoay người chạy như bay vào sơn trang.

Mặc Huyền nhìn thấy thân ảnh Bảo Bối rời đi, liền đẩy Oánh Oánh ra “Bên ngoài gió rất lạnh, chúng ta vào đi thôi.” Hắn vừa rồi nhìn thấy Bảo Bối chạy ra sau, trong nội tâm kia không khỏi bốc lửa lên, đột nhiên hắn cầm tay kéo Oánh Oánh bên cạnh vào trong ngực, Oánh Oánh mặc dù cảm thấy kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền cúi đầu mỉm cười, nàng thích hắn rất lâu rồi.

Bảo bối chạy trở về phòng, không nói một lời ngồi trên giường, trong đầu liên tục hiện lên cảnh vừa rồi, trong lòng cảm thấy thật khó chịu, ả, không thêm nghĩ nữa, Bảo Bối ngã xuống giường dứt khoát ngủ.

Màn đêm dần dần phủ xuống, buổi tối trên núi đặc biệt mát lạnh, Bảo Bối chậm rãi tỉnh dậy, nàng bò dậy, nằm ở bên tường nghe một tí, thiếu gia hình như đã ngủ.

Bảo Bối lặng lẽ chạy vào trong phòng của hắn, mỗi đêm nàng đều muốn nhìn thiếu gia một chút, mới có thể vừa lòng thỏa mãn trở về ngủ.

Thiếu gia nằm ở bên giường, nàng nhìn thấy thiếu gia đang cau mày lại tựa hồ mơ tới chuyện không vui, Bảo Bối đưa tay nhẹ nhàng rờ lên nơi lông mày đang nhíu lại của hắn, thiếu gia bỗng nhiên nhúc nhích, nàng lập tức rút tay trở về, nhìn thấy thiếu gia tiếp tục ngủ, nàng liền nâng má lên nhìn hắn.

39. Chap 39 Tết Trung Thu 6

Chap 39 Tết Trung thu 6

Nhìn một chút, nàng dần dần cảm thấy có chút buồn ngủ, từ từ nằm ở bên giường hắn mà ngủ.

Mặc Huyền từ từ mở mắt, giấc ngủ của hắn vẫn luôn rất ngắn, mỗi lần Bảo Bối đi vào, hắn vẫn chưa ngủ, xé chiều hôm nay thấy Bảo Bối bỏ chạy sợ nàng sẽ không xuất hiện, còn đang suy nghĩ nàng đêm nay có tới hay không, nhìn Bảo Bối nằm ở bên giường, nước miếng trong suốt, hắn không khỏi cười một tiếng, đứng dậy nhẹ nhàng ôm nàng đem lên giường, đặt ở bên cạnh, đắp chăn mềm lên.

Bảo Bối lúc ngủ cảm nhận được mùi hương đặc biệt, nàng cảm giác mình giống như đang ôm thiếu gia ngủ, tựa hồ còn cảm nhận được hô hấp của hắn, Bảo Bối vui vẻ ở trong mộng cười không ngớt.

Khi tỉnh lại, Bảo Bối đảo tròn mắt, ơ, nàng cảm thấy có chút xa lạ, cảm thấy tay của nàng giống như ôm cái gì rất mềm mại nha, nàng xoay người lại, mắt Bảo Bối trừng lớn, thiếu gia đang bị nàng ôm vào trong ngực, gương mặt tuyệt mỹ kia đang ghé vào trước mặt của nàng, chớp mũi thì đụng tới hai bên gò má nàng, Bảo Bối hít vào một hơi, âm thầm nghĩ tới, chính mình không hiểu tối hôm qua như thế nào mà lại bò lên trên trên giường thiếu gia, xem ra thiếu gia còn đang ngủ, thừa dịp hắn chưa tỉnh tranh thủ chạy ra ngoài, nếu không, nhất định sẽ bị hắn giết rất thảm a.

Bảo Bối khẳng định, kết quả phát hiện sẽ rất nghiêm trọng, vì vậy nàng nhẹ nhàng rút tay đang ôm thân thể hắn lại, để chân bước nhẹ nhàng qua bên người hắn, dịch về phía sau vài cái, từ từ xuống giường, như một làn khói xông ra ngoài, Mặc Huyền liếc trông mắt vẫn hơi mở nhìn về mặt nàng đang hoảng sợ chạy thực mạng, nhin không được, cho đến khi nàng chạy ra ngoài, mới nhẹ giọng nở nụ cười.

Nàng ôm cánh cửa, thở phào nhẹ nhõm.

“Bảo Bối, sao dậy sớm vậy.” Tiểu Lục bưng nước đứng ở đằng sau.

Bảo Bối sợ hết hồn, nàng xoay người nhìn tiểu Lục.

Tiểu Lục đem nước đưa cho Bảo Bối “Người đưa vào đi, sắc mặt thiếu gia ngày hôm qua không tốt, dù sao người bị chửi quen rồi.” Nói xong, liền xoay người xuống lầu.

Bảo Bối bưng nước, gắng gượng gõ gõ cửa sau đó đẩy cửa tiến vào.

Mặc Huyền đang nằm ở trên giường không nói nhìn nàng, bộ dạng Bảo Bối tựa như làm việc trái với lương tâm, không dám ngẩng đầu nhìn hắn, đem nước bỏ lên trên bàn, khăn trương nói “Thiếu gia, rửa mặt.” Nói xong liền muốn chạy.

“Không biết hầu hạ ta rửa mặt à?” Thiếu gia chậm rãi ngồi dậy, xuống giường đi tới bên cạnh bàn.

“A?” Bảo Bối xoay người lại nhìn thiếu gia, có thể vừa thấy được ánh mắt song Đan Phượng câu hồn của thiếu gia, nàng liền lập tức cúi đầu, ai bảo nàng tối hôm qua làm việc trái với lương tâm làm chi, bò lên trên giường người ta.

Nàng bối rối bước tới, làm theo bộ dạng tiểu Lục lúc trước, đem khăn lông vắt khô, cúi đầu đưa cho hắn, hắn lau mặt xong, đem bàn tay vào trong nước làm ướt, giơ lên nhìn Bảo Bối “Còn không mau lau khô?”

40. Chap 40 Tết Trung Thu 7

Chap 40 Tết Trung thu 7

Bảo Bối lập tức cầm lấy một khăn lông khô khác, lau qua, một đôi tay trắng trẻo thon như ngọc, Bảo Bối vừa lau tay của hắn, lại vừa nhìn nhìn tay nhỏ nhắn của mình, không khỏi thở dài, khác biệt thật sự rất lớn nha.

Mặc Huyền bên miệng xẹt qua một nụ cười, đưa tay rút trở lại “Thay quần áo.”

Bảo Bối cầm lên trường bào đi đến bên cạnh Mặc Huyền.

“Ô? Y phục của ta như thế nào mà lại ướt vậy?” Thiếu gia nhìn thấy trước ngực ướt một mảnh, nghi ngờ hỏi.

Bảo Bối nhìn thấy trên ngực thiếu gia ướt một mảnh kia, nàng suy nghĩ, tất nhiên đó là nước miếng của Bảo Bối, tối hôm qua cười không ngớt, nước miếng đương nhiên đều chảy xuống.(dơ thế)

Bảo Bối vội vàng lắc đầu “Không biết a.” Ánh mắt mập mờ, làm người ta vừa nhìn cũng biết nàng đang nói xạo.

Mặc Huyền cố ý nghiêm mặt “Thật không có biện pháp, đành đổi áo trong thôi.” Nói xong bắt đầu từ từ cởi y phục, Bảo Bối mặt đỏ bừng.

Mặc Huyền cười đến rất xinh đẹp, hắn đến gần bên cạnh Bảo Bối “Người nói ngày hôm qua người không thấy rõ ràng, là thật sao?”

Bảo Bối không nghĩ tới hắn đột nhiên lại hỏi nàng những câu này, đầu óc đã như một cái mái chèo trên hồ (không suy nghĩ được gì đây mà), nàng choáng váng gật đầu, lại lắc đầu.

Mặc Huyền đột nhiên sắc mặt lạnh xuống, chỉ ra bên ngoài “Hừ, ta nhìn cũng biết, người đang nói láo, đi ra ngoài.”(HN: sắc mặt thay như chong chóng...MH: *đạp một phát* rống to cút...HN: ôm hông chạy)

Bảo Bối dường như chạy trốn thật nhanh ra bên ngoài.

Hai ngày của Bảo Bối trôi qua rất vất vả, nàng vừa ỉn núp Cao công tử, lại không dám gặp thiếu gia, nàng nằm trên nóc nhà, rầu rĩ nhìn bầu trời, trên bầu trời đám mây trôi qua, đặc biệt thanh thản dễ chịu, Bảo Bối hâm mộ nghĩ tới.

“Bảo Bối, mau xuống đây, giúp ta làm việc.” Trương mục hướng trên nóc nhà hô Bảo Bối xuống.

“Dạ.” Bảo Bối nhảy xuống.

“Người đi giúp tiểu Lục dời vài thứ đi, một món đồ mà nàng di chuyển rất nhiều lần.” Trương mục thở dài.

Bảo Bối lập tức chạy tới, chỉ thấy tiểu Lục cùng tiểu Thanh đang dời mấy cái bàn con.

“Sao chỉ có hai người các người a?” Bảo Bối đi tới.

“Những người khác đang bận dựng đài cùng nấu cơm, buổi tối sẽ có người tới đây hát hí khúc.” Tiểu Lục dựng đứng người lên, thở dốc một hơi “Mau tới đây giúp ta, đem những cái bàn này mang ra ngoài.”

Bảo Bối lập tức đi tới vịn vào bàn, di chuyển đi ra ngoài.

Có Bảo Bối trợ giúp, rất nhanh đã dọn xong mấy cái bàn.

“Tiểu Lục, hát hí khúc là làm cái gì?” Bảo Bối dọn xong mấy cái bàn, ngừng đầu hỏi.

“Chính là lấy một chuyện xưa hát lại ọi người nghe.” Tiểu Lục trả lời ngắn gọn, Bảo Bối cái hiểu cái không nhìn nàng một chút, xoay người đi ra ngoài.

41. Chap 41 Tết Trung Thu 8

Chap 41 Tết Trung thu 8

Nhìn thấy cả bàn đầy thức ăn phong phú, Bảo Bối tâm hoa nộ phóng*! Nhìn về phía bàn khác của Mặc Huyền, bọn họ đang nâng cốc nói chuyện trông rất vui vẻ nha, hai tiểu thư kia lại càng lộ rõ nét mặt vui mừng, bởi vì Mặc Huyền hôm nay tựa hồ đặc biệt vui vẻ.

*Giống như mở cờ trong bụng ấy

Bảo Bối quyết định im miệng, oán hận cầm lên một móng heo lớn nhất, ta gặm ta gặm chết người, vừa gặm vừa nhìn bọn họ, Mặc Huyền tựa hồ có cảm nhận được ánh mắt của nàng, nhìn sang bên kia, chỉ thấy tay nhỏ nhỏ của nàng đang cầm lấy một móng heo lớn, mặt mũi lynn y phục dính đầy dầu mỡ, vừa gặm vừa nhìn hần bên này, khoe miệng hần khe nhếch lên, Oánh Oánh bên cạnh gấp một miếng ngó sen “Mặc Huyền, món ăn này tương đối nhẹ, không ngấy, người ném thử đi.”

Mặc Huyền gật gật đầu, gấp lên một miếng ngó sen nuốt vào, cũng tán thưởng gật đầu.

Bảo Bối càng thêm nẩy sinh tức giận cắn móng heo, đột nhiên một tiếng đàn vang lên, tất cả mọi người ngẩng đầu lên, chỉ thấy Cao công tử mặc một thân áo bào đỏ thắm cả ống tay, con mắt hồ mị nhẹ nhàng giơ lên, gạt mái tóc dính trên vai, cái trán có một cái chấm chu sa màu hồng, có vẻ đẹp dễ vạn phần, tay hần nắm một thanh trường kiếm đi về hướng chính giữa đài, dần dần cử động kiếm trong tay, cổ tay linh xảo chuyển động, thân hình nhẹ nhàng linh hoạt xoay tròn, phi thân cầm kiếm hai mắt hần thẳng nhìn Bảo Bối, ánh mắt chứa đựng muôn vạn phong tình nhìn nàng, tay Bảo Bối run lên khiến móng heo trong tay nàng rớt xuống, thức ăn trong miệng cũng rơi xuống bởi vì nàng đang há to miệng.

Cao công tử ra sân khẩu như thế, không chỉ riêng Bảo Bối chấn động, mà những người khác cũng kinh hãi, hần ăn mặc cũng quá yêu mỹ* nha, viên chu sa này lại càng mê hoặc chúng sinh, khi hần dùng ánh mắt mê hoặc kia liếc về phía Bảo Bối, tất cả mọi người xác định: Hần đang dùng mỹ nam kế, câu dẫn Bảo Bối!

*Mê hoặc lòng người

Mặc Huyền càng xem càng nén giận, nhìn về phía Bảo Bối, vẻ mặt Bảo Bối đã nói cho hần biết, hồn nàng đã bay mất!

“Biểu đệ, chuyện này là thế nào? Hần trước kia ghét nhất bị người khác bắt hần nhảy Kiếm Vũ, vì ngại cái này quá quyến rũ.” Oánh Oánh không thể tưởng tượng nổi nhìn biểu đệ trên đài.

Khúc hát kết thúc, Cao công tử chậm rãi đi xuống bậc thang, chân thành đi về hướng Bảo Bối, Bảo Bối ngay lập tức dừng lại bộ dạng thù tiên tam xích (thèm nhỏ dãi), khi hần đến gần, người bên cạnh đều tự động nhường ra, hần ngồi ở bên người nàng, từ từ đến gần đến Bảo Bối, Bảo Bối nhìn hần đang dùng ánh mắt mị người chớp chớp với nàng, lông mi thật dài làm tâm nàng đập nhịp, hơn phân nửa thân thể hần đều dựa vào người Bảo Bối, Bảo Bối nuốt nước miếng, hai tay dầu mỡ đẩy hần ra, hần không ngại mà còn cười, khe nâng tay áo lau miệng đầy nước miếng bên cạnh cùng miệng đầy dầu mỡ của nàng, bình tĩnh nhìn nàng, khe hé đôi môi đỏ mọng “Bảo Bối, ta đẹp không?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, ngón tay Mặc Huyền đã nổi lên gân xanh, trở nên trắng bệch.

Bảo Bối lại nuốt ngụm nước miếng, ập a ập ứng “Đẹp, đẹp.”

Cao công tử quyến rũ cười một tiếng “Vây người theo ta hồi kinh, được không?” Nhìn nàng mở trừng hai mắt, kéo tay của nàng.

42. Chap 42 Tết Trung Thu 9

Chap 42 Tết Trung thu 9

Cao công tử quỳn rũ cười một tiếng “Vậy người theo ta hồi kinh, được không?” Nhìn nàng mở tròng hai mắt, kéo tay của nàng.

“A?” Bảo Bối nhìn hần.

“Biểu đệ, người đừng có làm náo loạn nha.” Oánh Oánh nhìn bàn bên kia “Mau tới đây ngồi.”

“Ai nói ta náo loạn.” Cao công tử ngẩng đầu lên nhìn về phía Oánh Oánh, lập tức nhìn về phía Mặc Huyền “Ta thấy người vẫn luôn chán ghét nàng, không bằng cho nàng theo ta đi.”

“Biểu đệ?” Oánh Oánh bất an nhìn Mặc Huyền bên cạnh, ánh mắt của hần càng ngày càng lạnh.

“Nếu nàng muốn đi, ta sẽ không ngăn cản.” Mặc Huyền trầm mặc một lát, nhìn qua Bảo Bối, tay của hần đã lạnh buốt.

“Thật sự!” Cao công tử vui vẻ xoay người nhìn Bảo Bối “Bảo Bối, đi theo ta được không? Người không phải là thích bảo vệ người xinh đẹp à, vậy người về sau bảo vệ ta đi.”

“A?” Bảo Bối lần thứ hai phát ra thanh âm nghi vấn, nàng nhìn về phía thiếu gia, hần tựa hồ không muốn nhìn nàng.

Nhã Dung nhìn Mặc Huyền nói “Mặc Huyền ca ca, xem ra Cao công tử thật đúng là thích nha đầu của người, nha đầu này ngây ngốc, không bằng cho hần cũng được.” Thân thể Mặc Huyền run lên một cái, Quách Kính Võ bên cạnh lập tức kéo muội muội ra, hần đã nhìn ra thái độ của Mặc Huyền, tuy diễn ra rất nhanh a.

“Không được, ta không muốn đi theo người.” Bảo Bối đẩy Cao công ra, đứng lên.

“Vì cái gì?” Cao công tử trong mắt có chút bi thương, những người khác cũng nhìn Bảo Bối, Bảo Bối bất an lắc lắc tay, sau đó ngẩng đầu lên ưỡn cao bộ ngực nhỏ nói ra “Ta muốn bảo vệ thiếu gia thôi.”

Trong mắt Mặc Huyền hiện lên một tia ánh sáng.

“Nhưng hần rất chán ghét người.” Cao công tử hoài nghi nhìn nàng, hần không thể tin được nàng lại cự tuyệt hần.

“Ta biết rõ.” Bảo Bối gật gật đầu, thiếu gia luôn gầm lên muốn nàng cút xéo, đương nhiên là chán ghét nàng.

“Biểu đệ, người rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao nhất định phải bắt Bảo Bối đi theo người?” Oánh Oánh rốt cục nhịn không được đi tới.

“Ta chỉ là cảm thấy có nàng bên cạnh rất vui vẻ.” Cao công tử trong mắt tràn đầy tịch mịch.

Hần nhếch miệng, sau đó vừa cười vừa đứng lên “Tất nhiên người không đi kinh thành với ta, nhưng ta phải đi Hoa Đào trại chơi vài ngày, người cũng có thể đi, người đối với ta phải chịu trách nhiệm a.” Nói xong, hần lại ăn vạ nhìn Bảo Bối, Bảo Bối biết rõ hần lại muốn nói gì, cúi đầu xuống xin lỗi.(HN: chắc chắc mỹ nam nì toàn ăn vạ tội nghiệp bé BB của ta...BB: sao lại tội nghiệp ta làm sai nên phải chịu thôi...HN: người...ngu ngốc *phẩy tay bỏ đi*)

“Biểu đệ, người sẽ không mang nàng đi gặp người kia chứ.” Oánh Oánh khiếp sợ chỉ vào Bảo Bối.

“Ừ, đúng như vậy thì sao?” Cao công tử hoàn toàn bỏ qua khuôn mặt khó hiểu của Bảo Bối, hần ngẩng đầu lên nhìn về phía Mặc Huyền “Không biết Mặc Huyền công tử có cho phép ta không?”

Mặc Huyền xoay người nhìn về phía Bảo Bối “Chính nàng tự quyết định, ta cùng nàng không có liên quan.”

43. Chap 43 Hoa Đào Trại 1 (ta Thấy Hoa Đào Trại Nghe Có Vẻ Hay Hơn Trại Hoa Đào Nên Ta Để Nguyên)

Chap 43 Hoa Đào trại 1 (ta thấy hoa đào trại nghe có vẻ hay hơn trại hoa đào nên ta để nguyên)

Mặc Huyền xoay người nhìn về phía Bảo Bối “Chính nàng tự quyết định, ta cùng nàng không có liên quan.”

“Không bằng như vậy đi.” Nhã Dung đột nhiên đứng dậy nói ra “Chúng ta cùng đi chứ, cùng đi du ngoạn tốt lắm, Mặc Huyền ca ca, lúc trước ngươi không phải đã đáp ứng ta là giúp ta đi ra ngoài du ngoạn sao? Không bằng lần này chúng ta đi nha.” Nhã Dung chờ đợi nhìn Mặc Huyền.

Mặc Huyền do dự một chút, khẽ gật đầu.

“Thật tốt quá!” Nhã Dung thắng lợi ngẩng nhìn Oánh Oánh. Oánh Oánh lo lắng nhìn biểu đệ, hiện giờ nàng không hiểu rõ biểu đệ, chuyện này là thế nào?

Cao công tử cười cười mở ra hai tay “Tại hạ vô cùng hoan nghênh!” Sau đó lại ngồi xuống, tựa bên cạnh Bảo Bối, diễm nhiên như không cảm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn.

Trương mục đứng ở bên cạnh, lập tức nháy mắt, gọi người hát hí khúc lên đài biểu diễn, khúc hát vang lên, cùng lớp người bắt đầu ở trên đài hát lên, dưới đài tất cả mọi người đều mang tâm tư suy nghĩ vấn đề không còn lòng dạ nào mà nghe khúc hát, nghe câu được câu không, duy chỉ có Bảo Bối cảm thấy kỳ kỳ nhìn lên trên đài, lại lần nữa cảm lên một cái móng heo gặm, hát gì không biết, chẳng qua là cảm thấy có ý nghĩa thôi.

Lần này lên núi ngắm trăng rằm tại đây không ai hiểu không khí kết thúc kì lạ này.

“Biểu đệ, ngươi hôm nay là thế nào?” Oánh Oánh trở lại trong phòng rót cục nhện không được phải hỏi.

“Không có gì.” Cao công tử không sao cả đáp.

“Ngươi sẽ không thật sự thích nha đầu kia chứ? Nha đầu kia không thích hợp với ngươi.” Oánh Oánh không yên tâm hỏi.

“Ta chỉ là cảm thấy nàng rất thú vị.” Cao công tử cười cười “Không nghĩ tới rõ ràng nàng không muốn đi theo ta.” Hắn có diễm tự giễu lắc lắc đầu, liền xoay người về phòng của mình.

Bảo Bối trở lại trong phòng, nhớ tới cặp mắt hồ mị kia của Cao công tử, nàng đã cảm thấy đầu óc choáng váng, nàng từ trong lòng lấy ra bức tranh, bức tranh thiếu gia vẫn không nói mà chỉ nhìn nàng, đôi mắt xéch chứa ẩn tình, Bảo Bối nhìn nhìn “Vẫn là thiếu gia đẹp nhất.” Nàng lại đem bức tranh cẩn thận bỏ vào trong ngực.

Ngày hôm sau, mọi người bắt đầu thu thập đồ, chuẩn bị xuống núi, đồ Bảo Bối cũng không nhiều lắm, một nhóm đã thu thập xong, bắt đầu bốn phía di chuyển, đúng lúc gặp được Cao công tử đi ra, nàng vui vẻ thoải mái đi tới “Cao công tử.”

Cao công tử dừng bước lại, mỉm cười nhìn Bảo Bối “Bảo Bối, về sau gọi ta là Tĩnh Tông ca ca.”

“Tĩnh Tông ca ca?” Bảo Bối ngửa ra phía sau một tý.

“Ừ, gọi Cao công tử quá khách khí, chúng ta cũng không phải người ngoài, ngươi cứ gọi như vậy đi?” Dòng họ Cao Tĩnh thân thiết đi tới, mị mắt chớp chớp nhìn nàng, Bảo Bối không tránh khỏi liền gật gật đầu “Ừ, Tĩnh Tông ca ca.”

Mặc Huyền đứng ở trên lầu nhìn thấy màn này, liền xoay người quay vào trong phòng.

44. Chap 44 Hoa Đào Trại 2

Chap 44 Hoa Đào trại 2

Gần hai ngày hành trình, Bảo Bối trừ lúc ăn cơm ra, rất khó nhìn thấy mặt thiếu gia, nhìn thấy thiếu gia, hẳn cũng nhường lòng mây tương đối lạnh lùng xoay người rời đi, Bảo Bối hoàn toàn không hiểu mình lại làm sai cái gì nữa.

Rốt cục cũng tới dưới chân Hoa Đào trại.

Hoa Đào trại có tên như vậy, nguyên do Tư Nghị trong sơn trại dùng hoa đào làm thánh hoa, vốn là tháng ba hoa đào sẽ nở rộ, bởi vì khí hậu nơi đây là nguyên nhân khiến hoa đào nơi này hàng năm nở rộ, Hoa Đào trại không cho phép người xa lạ tiến vào nơi này, Cao công tử hai năm trước vô tình mà tiến vào Hoa Đào trại này, trong trại nữ nhân chiếm đa số, mỗi người lớn lên đều sánh bằng hoa đào, xinh đẹp động lòng người, mà đẹp nhất chính là Cung trại chủ của Hoa Đào trại, so với hoa đào lông mây nàng như nét mực bức tranh, mặt giống như hoa đào, con ngươi như sóng Nhược Thu, một thân váy dài màu hồng càng làm nổi bật vẻ đẹp động lòng người. (cái gì cũng so với hoa đào chắc chắn)

Khi nàng nhìn thấy Cao công tử tiến vào sơn trại, nàng lập tức ra trại nghênh đón, có thể xem như người có vinh dự lớn nhất ở Hoa Đào trại “Tình Tông, người thật sự đến đây, ta còn tưởng rằng người năm nay cũng không đến chứ.”

Cao công tử cười cười “Ta còn không dám đến sao? Thư của người gửi cho ta ba ngày đều nhận được một phong, người xem, ta còn dẫn theo rất nhiều bằng hữu đến đây.” Cao công tử chỉ vào người phía sau.

“Bằng hữu của Tình Tông, cũng chính là bằng hữu Cung trại chủ ta, các vị mời tiến vào.” Cung trại chủ nhìn quanh bốn phía, khi thấy Mặc Huyền, trong ánh mắt tất cả đều là khiếp sợ, nàng cho rằng Tình Tông đã là nam tử đẹp nhất, nhưng cùng hẳn so sánh lại thiếu phần thoát tục xuất chúng, Tình Tông là mỹ, nhưng hẳn thì lại tuyệt mỹ đến cực điểm. Nàng bưng tỉnh bảo mở cửa trại ra, kéo hẳn tiến vào sơn trại.

Dẫn đám đông vào bên trong một tòa nhà lớn.

Cung trại chủ mắt thấy mọi người “Mọi người sẽ ở lại nơi này, tùy tùng cùng nha đầu thì nơi khác, Tuyết Nhi sẽ dẫn mọi người đi.” Bên cạnh một nữ tử cao gầy đi tới trước mặt đưa tay ra thỉnh mọi người, Trương mục, tiểu Lục cùng những tùy tùng khác liền đi theo, quay đầu lại nhìn Bảo Bối đeo túi xách đang đi theo Mặc Huyền đi vào tòa nhà, lập tức gọi nàng “Bảo Bối, bên này.”

Bảo Bối quay lại nhìn Trương mục và các nàng, lắc lắc đầu “Không cần, ta muốn ở cùng thiếu gia.” Cung trại chủ cùng đám người nhìn về phía Bảo Bối, tiểu nha đầu này lớn lên thật đáng yêu, đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh, hai bên má là lúm đồng tiền thật sâu, chỉ vì bên người nàng đứng là Oánh Oánh cùng Nhã Dung, một người cao nhả thanh lệ, một người mỹ nhân xinh đẹp, cho nên nhìn Bảo Bối có vẻ rất bình thường.

Tất cả mọi người nhìn về phía Mặc Huyền, hẳn chỉ là khe cau mày nhìn Bảo Bối, không biết hẳn đến tột cùng muốn làm gì? Lúc này, Tình Tông bên cạnh đi tới “Bảo Bối, đương nhiên là đi theo chúng ta.” Nói xong liền lôi kéo Bảo Bối đi vào bên trong, đứng ở một bên Cung trại chủ nhìn thấy tình hình này, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh, nàng từ từ đi theo đằng sau.

45. Chap 45 Hoa Đào Trại 3

Chap 45 Hoa đào trại 3

Nghỉ ngơi một lát, mọi người liền đi theo Cao Tình Tông cùng đi đến nơi Cung trại chủ tiếp khách, lúc này nội đường đã ngồi đầy nữ nhân, mỗi người một vẻ, Cung trại chủ ngồi trên cao ngay chính giữa ghế mây lớn, nàng nhìn thấy Cao Tình Tông đi vào, khuôn mặt hiện ra sự hạnh phúc của nữ nhân cùng vui sướng, nhìn thấy Mặc Huyền, nàng âm thầm quyết định.

Thấy mọi người đã ngồi xuống, Cung trại chủ bưng rượu trong tay lên “Các vị lần đầu tới đến Hoa Đào trại của ta, ta đại diện mọi người ở Hoa Đào trại hoan nghênh các người, ta cung kính cạn trước để tỏ lòng hiếu khách.” Nói xong liền cầm chén rượu uống cạn.

Những người khác liền rồi rút bưng lên chén rượu lên uống cạn, nhưng Bảo Bối vẫn bưng chén lông mày cau lại, Nhã Dung đẩy nàng ý bảo nàng uống nhanh, Bảo Bối bủ môi nói “Cha ta đã dặn, ta không thể uống rượu.”

Nhã Dung khinh bỉ liếc nhìn nàng một cái, cầm lấy chén không trên tay quơ quơ “Rượu này không gắt đâu.”

Bảo Bối chần chờ một chút rồi uống cạn sạch một hơi, rượu này xác thực không gắt, mà lại mang theo mùi thơm hoa đào nhàn nhạt.

“Đây là rượu hoa đào đặc biệt của trại chúng ta, rượu này uống một chén đối với bất kỳ người nào cũng không có sao nhưng uống liền ba chén, cho dù là tráng sĩ cũng sẽ say.” Cung trại chủ cười để rượu xuống “Đêm nay chúng ta đặc biệt vì mọi người mà chuẩn bị đồng lửa, hi vọng các vị hài lòng.”

Sau đó nàng hướng về phía Cao Tĩnh Tông, phóng nhẹ thanh âm “Tĩnh Tông, chuyện của chúng ta, người suy tính thế nào rồi?”

Tĩnh Tông thoáng trầm mặc một tít, chậm rãi đứng dậy đi lên phía trước, kiên định nhìn Cung trại chủ “Hôm nay, ta tới nơi này, là muốn nói cho người biết, chúng ta không có khả năng, bởi vì, ta làm chồng không lấy hai vợ, ta đã là người của nàng.” Nói xong, liền lấy tay chỉ về phía Bảo Bối.

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức đều hướng về phía Bảo Bối, Bảo Bối khiếp sợ cái chén trong tay rơi xuống mặt đất, vỡ tan tành.

Cung trại chủ mất hết khoan dung, đứng lên nhìn hấn, từng chữ từng chữ nói ra “Người nói cái gì?”

“Ta nói, ta làm chồng không lấy hai vợ.” Cao Tĩnh Tông đi tới bên cạnh Bảo Bối, thân mật dựa vào nàng “Ta cảm tạ người đem danh phận đại lão công cho ta, nhưng ta cũng biết rõ, các người không cần phải gả cho ta, ta đã là người của nàng, cho nên không thể làm đại lão công của người.”

Thì ra là, chủ quyền Hoa Đào trại là ở trong tay nữ nhân, các nàng có thể một nữ vài phu, Cung trại chủ hai năm trước nhìn thấy Cao Tĩnh Tông liền một lòng hướng về hấn, mặc dù đã có hai lão công, nhưng nàng mặt dày lao thẳng đến cho Cao Tĩnh Tông danh phận đại lão công, không nghĩ tới hai năm trước hướng hấn nói chuyện này, hấn ngay cả đêm liền mất tích, nàng phải thông qua rất nhiều phương pháp rốt cuộc cũng tìm được hấn, vì vậy nàng viết thơ cho hấn, cũng chính là uy hiếp hấn nếu không tự mình tới đây giải quyết chuyện này, nàng sẽ quyết định tự đi tìm hấn.

46. Chap 46 Hoa Đào Trại 4

Chap 46 Hoa đào trại 4

Bảo Bối mờ mịt nhìn xung quanh, thiếu gia cũng dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn nàng, thế nhưng cũng mang theo chút ít ưu thương. Bảo Bối muốn hướng bên cạnh di chuyển, lại bị Tĩnh Tông nắm thật chặt.

“Người nói người đã là người của nàng?” Cung trại chủ chậm rãi đi xuống bậc thang, nhìn Bảo Bối, nha đầu này tuy nói lớn lên đáng yêu, nhưng cũng vô cùng bình thường, hơn nữa nhìn kĩ thì cũng bất quá mười ba tuổi.

“Ừ.” Hấn giữ chặt Bảo Bối, không để cho Bảo Bối di chuyển.

Bảo Bối vô tội nhìn Tĩnh Tông, lại quay đầu nhìn thiếu gia, thiếu gia sau khi từ biệt không muốn nhìn nàng, aizz, nàng lại gây tai họa sao?

“Trong trại của chúng ta cũng có quy định, chỉ cần đánh bại thê tử yêu mến của nam nhân, liền có thể đoạt hấn trở lại.” Hai mắt Cung trại chủ nén giận nhìn chằm chằm Bảo Bối.

Bảo Bối có chút không biết làm sao vội xua tay “Không có, ta không có.”

“Quyết chiến diễn ra tại đêm nay đi.” Cung trại chủ lạnh lùng nói, bi thống ngăm nhìn Tĩnh Tông sau đó liền rời đi.

“Biểu đệ, ngươi làm sao có thể làm như vậy?” Oánh Oánh đi tới, lần này tất cả mọi người đều hiểu, vì sao trên chân núi hần muốn dùng mỹ nam kế dụ dỗ Bảo Bối, tất cả mọi người dùng ánh mắt đồng tình nhìn Bảo Bối.

Bảo Bối nhẹ nhàng nói ra “Nơi này thật sự có thể Đa Phu?” Cao Tĩnh Tông gật đầu nhẹ.

Bảo Bối trong mắt toát ra vô số hào quang “Nơi này, thật tốt nha!”

Toàn bộ người bên cạnh đều đầy hắc tuyến, Mặc Huyền đã không thể chịu được liền xông ra ngoài, Cao Tĩnh Tông tà tà cười “Ngươi cũng muốn Đa Phu?” Sau đó cúi người tựa bả vai của Bảo Bối làm nũng nói “Ta muốn làm chính thất cơ.”

Tất cả mọi người ngã rạp xuống đất.

Mặt trời mới vừa xuống núi, trong trại liền dâng lên đồng lửa, đem hừng đông chiếu sáng, mọi người cũng đã tới đông đủ.

Mặc Huyền không nói một lời đi lên phía trước, Bảo Bối theo sát ở phía sau, nàng khẩn trương nhìn thiếu gia.

“Bảo Bối, chậm một chút, chờ ta một chút a.” Sau lưng Cao Tĩnh Tông đột nhiên lớn tiếng hô một tiếng, Bảo Bối quay đầu lại nhìn hần, hần thật nhanh chạy tới bên người nàng “Tại sao đi nhanh như vậy?” Cao Tĩnh Tông thở một hơi nhàn rồi đi theo bên cạnh, dường như chuyện quyết đấu đêm nay không liên quan đến hần.

“Đi nhanh lên, ta đói bụng.” Bởi vì buổi chiều thiếu gia lại để cho nàng đứng ở bên ngoài, không cho phép nàng ăn cơm, bảo là muốn chính nàng suy nghĩ, nàng đứng ở bên ngoài phơi nắng, mặt trời ầm ập, rốt cục đánh không lại ước hẹn với Chu công liền ngủ thiếp đi, kết quả thiếu gia lên tiếng hô nàng tỉnh lại, bây giờ theo ở phía sau, thiếu gia cũng không còn để ý đến nàng.

Mặc Huyền vừa tới, bên cạnh liền có một đồng nữ nhân chào đón, tất cả mọi người chờ hần thật lâu, tất nhiên không phải là nam nhân của trại chủ, nên tất cả mọi người có thể cạnh tranh công bằng.

47. Chap 47 Mặt Khác Của Bảo Bối 1

Chap 47 Mặt khác của Bảo Bối 1

Mặc Huyền bị vây tại chính giữa, ngay cả Oánh Oánh cùng Nhã Dung cũng không có biện pháp nhích tới gần, Bảo Bối gặp tình hình này liền vén tay áo lên xông vào, Cao Tĩnh Tông nhanh chóng giữ nàng lại “Bảo Bối, ngàn vạn lần đừng xúc động nha, thiếu gia nhà ngươi đối với người giống như rất tức giận, người lại gây họa nữa thì sẽ rất thảm a.”

Những lời này nói ra, Bảo Bối lập tức đình chỉ cước bộ, nàng tức giận ngồi ở cái bàn rất xa, liền cầm lấy đồ trên bàn bắt đầu ăn, thấy bình nước bên cạnh liền cầm lên uống, hoàn toàn không có chú ý tới mùi thơm hoa đào nhàn nhạt kia.

Mặc Huyền đêm nay tính tình tựa hồ đặc biệt tốt, đối với tất cả nữ nhân đến gần hần, hần đều cười đặc biệt ôn nhu nha, còn đối với người đưa cho hần thức ăn, hần cũng tiếp nhận rồi từ từ nhắm nháp, hần tuần mỹ, nho nhã, phong độ làm cho nữ nhân càng thêm khuyên đảo, hần lơ đãng quay đầu lại, sẽ nhìn thấy con mắt kia của Bảo Bối đang phóng hỏa, hần liền cười mỹ lệ* hơn.

*Xinh đẹp

Bảo Bối lại cầm bình nước uống một ngụm, cảm thấy đầu dần dần có chút choáng váng, lúc này, Cung trại chủ đã đến, nàng một thân trang phục lộng lẫy, cao ngạo đi tới, nàng nhìn thấy phía trước rất nhiều nữ nhân vui mừng cười nói vây quanh Mặc Huyền, lại xoay người nhìn thấy Cao Tĩnh Tông vừa vặn vịn cười nhìn bên kia, nàng hé miệng cười cười đi tới, ngồi xuống bên cạnh Cao Tĩnh Tông trên bàn tiệc.

“Trại chủ, những nữ nhân kia thật là to gan, Mặc Huyền công tử là nam tử cao cường như vậy, đương nhiên cần phải lưu cho trại chủ.” Nữ tử bên cạnh mân mê miệng, không phục nhìn bên kia, chính là trong lòng nàng quang minh chính đại tức giận chính mình tới chậm một bước.

Cung trại chủ mỉm cười xem phía trước, lại nghiêng nghiêng mắt nhìn Cao Tĩnh Tông, cố ý gật gật đầu, phóng đại thanh âm “Mặc Huyền công tử xác thực rất tốt, ta đang suy tính bắt hắn làm phu quân thứ tư.” Lời vừa nói ra, nàng đắc ý nhìn phía trước.

“Rầm” Một tiếng thanh âm nghiêng nát, tất cả mọi người nhìn lại bên này, chỉ thấy hai mắt Bảo Bối đã đỏ bừng, mặt tràn đầy lửa giận nhảy tới mặt bàn của Cung trại chủ đang ngồi, lạnh lùng nói “Hắn là của ta, ai dám động đến hắn, giết!” Nói xong liền nhảy lên, xông tới giải vây những nữ nhân xung quanh Mặc Huyền, một phen bắt được hắn chạy vào trong lồng lửa.(được ta thích câu nói này của BB hắc hắc)

Nàng dùng bàn tay tung chưởng lực dời đi, đem lồng lửa tách ra, làm thành một vòng tròn, Bảo Bối hít sáo nắm lấy tay Mặc Huyền, nàng ngồi chồm hổ xuống, hung hăng nhìn mọi người xung quanh, nhìn thấy Bảo Bối lúc này, cặp mắt kia làm ọi người nhớ tới sói.

Nàng như một con sói đầu đàn phòng ngừa những con sói khác muốn cướp đi thức ăn, ánh mắt của nàng cảnh giới nhìn xem bốn phía, Mặc Huyền bên cạnh bị tình hình này làm cho hắn hoảng sợ, ánh mắt này làm sao mà hung ác như vậy?

Cung trại chủ quát một tiếng, xông vào, tay hướng tới Mặc Huyền muốn bắt hắn đi, cũng quét ngang qua Bảo Bối, Bảo Bối hừ lạnh một tiếng, hướng thẳng nàng mà phóng tới, bàn tay bén nhọn hướng tay của nàng đánh xuống, đồng thời hai chân nhảy lên đá một phát.

48. Chap 48 Mặt Khác Của Bảo Bối 2

Chap 48 Mặt khác của Bảo Bối 2

Bảo Bối dùng chân đá Cung trại chủ tới tấp ngăn cản nàng tới, cùng lúc xoay người dùng bàn tay bả về phía eo của Cung trại chủ, Cung trại chủ không ngờ nàng có thể nhanh như vậy có thể xoay người phản bổ*, vội vàng bứt ra muốn rời đi, nhưng Bảo Bối nhanh đến mức không có cách nào tránh né, tay Bảo Bối đã bổ tới ngực Cung trại chủ, miệng Cung trại chủ phun máu tươi liền di chuyển ra ngoài lồng lửa, mọi người lập tức vây quanh lại.

*Vừa tránh mà cũng có thể tấn công lại (tuyệt đỉnh công phu nha)

Mọi người lo lắng nhìn Mặc Huyền, lại càng không hiểu nhìn Bảo Bối “Ai da, nàng đã uống hết bình rượu a, hình như buổi sáng nàng có nói là cha nàng không cho nàng uống rượu.” Nhã Dung nhìn thấy bình rượu trống không trên bàn, bình tĩnh đại ngộ hô lên.

Thì ra, Bảo Bối uống rượu say, phụ thân Bảo Bối năm đó là đại ma đầu, máu của hắn đang chảy trên người Bảo Bối, đương nhiên sẽ có chút ít ma tính, còn lúc bình thường thì cũng rất tốt, chỉ có lúc uống rượu say, sẽ trở nên dễ nổi điên, có một lần Lục Thiên cho Bảo Bối uống rượu nên hắn mới phát hiện ra tính cách khác của nàng, cho nên hắn dặn dò Bảo Bối không được phép uống rượu, về chuyện này mọi người đương nhiên không biết.

Mặc Huyền ở bên cạnh Bảo Bối đã ngửi thấy được mùi rượu nhàn nhạt, hắn nhíu mày, ngồi dậy, Bảo Bối lập tức kéo hắn trở về bên cạnh, khuôn mặt đỏ bừng rực, ánh mắt dần dần mang vẻ mơ màng, theo dõi hắn, bàn tay nhỏ bé từ từ đưa tới, mọi người rất khâm trọng nhìn nàng.

“Bảo Bối, mau tới đây.” Cao Tĩnh Tông lo lắng hô.

Bảo Bối hoàn toàn không nghe được mọi người đang nói cái gì, nàng si ngốc nhìn gương mặt trước mắt này, hai con bàn tay nhỏ bé nâng mặt của hắn, từ từ tiến gần nhìn hắn “Người thật xinh đẹp nha!” Nói xong, nàng thể nhưng lại quyết định hôn hắn, đương nhiên hôn đến khi đôi môi hắn mềm nhũn, hài lòng nằm ở trên người hắn ngủ thiếp đi.

Tất cả mọi người ngây ngốc đứng ở nơi đó, đây là chuyện gì? Mặc Huyền cư nhiên bị nàng cưỡng hôn rồi? Nhã Dung quắc mắt trừng mi đứng ở ngoài đồng lửa không dám đến gần, những người khác cũng không dám đến gần.

Mặc Huyền lẳng lẳng nhìn Bảo Bối ngủ ở trong ngực hắn, một hồi lâu hắn mới ngẩng đầu nhìn mọi người “Nàng ngủ thiếp đi rồi.” Liên chậm rãi đứng dậy, chính mình lung la lung lay rời đi.

Mọi người thấy Mặc Huyền rời đi, cũng mất đi tâm chú mục, đều tự tản theo, Cao Tĩnh Tông phóng qua đồng lửa chạy tới bên cạnh Bảo Bối, chỉ thấy hai mắt Bảo Bối ửng đỏ, đang bĩu môi ngọt ngào ngủ, hắn bất đắc dĩ lắc đầu, ôm nàng đi về hướng tòa nhà.

Đem Bảo Bối để trên giường, hắn ngồi ở bên cạnh ngưng mắt nhìn nàng, vừa rồi thấy một màn kia, tâm của hắn khẽ động. Trước kia hắn cũng chỉ cảm thấy tiểu cô nương này thật sự chơi rất vui vẻ, cùng nàng cùng một chỗ hắn luôn cảm thấy rất vui vẻ, nhưng tựa hồ bây giờ có điểm thay đổi rồi.

Hắn vuốt ve tóc Bảo Bối, cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, lộ vẻ mỉm cười đi ra ngoài, hắn nhìn thấy Mặc Huyền đang lẳng lẳng đứng bên ngoài, hai mắt hắn trong suốt nhìn qua, nghe tiếng bước chân phía sau, Mặc Huyền quay lại cùng Cao Tĩnh Tông đối mặt.

49. Chap 49 Mặt Khác Của Bảo Bối 3

Chap 49 Mặt khác của Bảo Bối 3

“Đây chính là mục đích của ngươi?” Mặc Huyền đối mặt trầm mặc một hồi, mới mở miệng.

Cao Tĩnh Tông nhìn hắn, đột nhiên hắn ngửa đầu tự giễu thở dài “Lúc trước cảm thấy nàng rất có ý tứ, cùng nàng ở cùng một chỗ, ta cảm thấy cuộc sống trôi qua rất vui vẻ, mà hôm nay ta mới biết được, sự thật cũng không phải là như vậy!” Cao Tĩnh Tông nhìn Mặc Huyền xoay người rời đi, hắn nhìn bóng lưng đang rời đi, hắn thấy thân thể Mặc Huyền khẽ run lên.(không thấy đánh nhau nhĩ *thất vọng a*)

Bảo Bối ngủ rất sâu, không biết đã ngủ bao lâu rồi, nàng mới chậm rãi tỉnh lại. Bảo Bối đảo tròn mắt, nhìn xem bốn phía, từ từ mới phản ứng nơi này là Hoa Đào trại, phảng phất nhớ rõ chính mình đang ăn thức ăn, rồi nhìn thiếu gia đang bị một đám nữ nhân vây quanh, thiếu gia vui vẻ cười.

Sau đó thì sao nữa nhĩ? Bảo Bối lắc lắc đầu, ngồi dậy, không quan tâm, ăn trước đã, thật đói a.

Bảo Bối chạy ra gian phòng, nhìn thấy Trương mục trước mắt thần sắc bối rối chạy qua, phảng phất như không nhìn thấy nàng, Bảo Bối lập tức hô “Trương mục, ngươi làm sao vậy?”

“Thiếu gia từ tối hôm qua đột nhiên bắt đầu phát sốt rất cao, vừa rồi có đại phu tới khám, bây giờ ta chạy đi lấy thuốc, tiểu Lục vẫn còn ở bên trong hầu hạ.” Trương mục vừa đi vừa nói chuyện, đột nhiên nàng dừng bước xoay người nhìn Bảo Bối đang đi theo phía sau “Bảo bối, thiếu gia nhất định là bị ngươi làm cho tức giận, mấy ngày nay ngươi không cần đến gặp thiếu gia, miễn cho thiếu gia tức giận đến phát bệnh.”

“Ta? Vì cái gì mà ta không cần đến gặp thiếu gia?” Bảo Bối tức giận nói.

“Ngươi không biết ngươi làm gì sao?” Trương mục chần chờ nhìn Bảo Bối, xem ánh mắt vô tội của Bảo Bối thì cũng biết nàng không có nhớ, Trương mục thở dài “Tóm lại, mấy ngày nay thiếu gia muốn tỉnh dưỡng, ngươi đừng đi chọc thiếu gia là được.” Nói xong, lập tức gấp rút đi lấy thuốc.

Bảo Bối dừng chân lại, nàng không được lý giải được lắc lắc đầu, ngược lại hướng phòng thiếu gia mà đi đến.

“Đều do Bảo Bối kia, nếu không phải là nàng ngay trước mặt nhiều người như vậy cường hôn thiếu gia, thiếu gia không đến mức tức mà ngã bệnh.” Trong phòng thanh âm tức giận của tiểu Lục truyền đến, Bảo Bối dừng bước “Ta cường hôn thiếu gia sao?” Bảo Bối trợn to hai mắt, tay che lấy cái miệng nhỏ nhắn, trong đầu dần dần hiện ra đêm đó trước mặt mọi người nàng cường hôn thiếu gia, ai da, Bảo Bối không khỏi lui về phía sau một tý, thì ra thiếu gia là bị mình làm cho tức giận mà sinh bệnh!

Nghĩ như vậy, Bảo Bối không dám tiến vào.

“Hừ, đúng vậy, đêm đó nha đầu kia thật là to gan.” Nhã Dung bắt mồm nói.

“Hừ, các người đều nhỏ giọng một chút, công tử vẫn còn đang nghỉ ngơi.” thanh âm ôn nhu của Oánh Oánh tiểu thư vang lên.

“Bảo Bối, thì ra là người ở đây!” Sau lưng truyền đến thanh âm Cung trại chủ, nàng cười tủm tỉm nhìn Bảo Bối, xem Bảo Bối đứng ở cửa gã đầu, buồn cười nói “Làm gì mà đứng đây, sao lại không dám tiến vào?”

50. Chap 50 Mặt Khác Của Bảo Bối 4

Chap 50 Mặt khác của Bảo Bối 4

“Bảo Bối, thì ra là người ở đây!” Sau lưng truyền đến thanh âm Cung trại chủ, nàng cười tủm tỉm nhìn Bảo Bối, xem Bảo Bối đứng ở cửa gã đầu, buồn cười nói “Làm gì mà đứng đây, sao lại không dám tiến vào?”

Nghe được thanh âm bên ngoài cửa, Nhã Dung từ bên trong đi ra, mặt mũi tràn đầy u ám nhìn Bảo Bối “Bảo Bối, người lần này lại gây họa, chờ thiếu gia nhà người tỉnh lại, hẳn nhất định sẽ làm cho người cắt xẻo, người tốt nhất là nên đi trước đi.” Tiểu Lục đi theo ra ngoài, cũng lo lắng gật đầu nhẹ.

“Đừng nói nữa, ta không đi đâu!” Bảo Bối lắc lắc đầu, nàng nhanh chóng đi tới bên ngoài dưới cửa sổ ngồi cạnh, cúi đầu xuống.

“Người tới đây làm cái gì?” Oánh Oánh nghe thấy thanh âm cũng theo mọi người đi ra, nhìn Bảo Bối tò mò hỏi.

“Ta mới tỉnh ngộ ra, mỗi lần thiếu gia tức giận cũng sẽ để cho ta ngồi xổm bên ngoài, nên ta ở đây chờ thiếu gia tỉnh lại.” Bảo Bối cúi đầu.

“Khó trách được, người lần này rõ ràng chủ động chờ thiếu gia tỉnh lại.” Tiểu Lục buồn cười cười cười.

Bảo bối ngồi xổm xuống, đột nhiên bụng thăm thì kêu lên, nàng mới nhớ tới, mới vừa rồi là muốn đi tìm thức ăn a.

Nàng khó chịu ôm bụng, bây giờ phải đợi thiếu gia tỉnh lại, không được rời đi .

“Cho người.” Một chén mì sợi bày ra trước mặt, Bảo Bối mừng rỡ ngẩng đầu lên, Cung trại chủ cười cười ngồi xuống bên cạnh Bảo Bối.

“Tĩnh Tông có việc, tối hôm qua đột nhiên rời khỏi đây, lúc gần đi có giao người cho ta muốn ta đối đãi người thật tốt.” Cung trại chủ nhìn đang lang thôn hổ yết*Bảo Bối

*Ăn như hổ đói

“A, hẳn đi rồi sao.” Bảo Bối ngừng một chút, khó trách vừa rồi không nhìn thấy hẳn nha.

“Ừ.” Cung trại chủ gật đầu nhẹ, trầm tư một tý “Bảo Bối, người không muốn ở lại Hoa Đào trại?” Cung trại chủ nhìn Bảo Bối, chờ câu trả lời của nàng.

“Ừ?” Bảo Bối buông chén không xuống, mặt nàng hiện lên hai từ không hiểu.

“Ta cho rằng người rất thích hợp ở lại nơi này.” Cung trại chủ vừa cười vừa nói.

“Thiếu gia ở đâu, ta liền ở đó.” Bảo Bối lau miệng, nhìn cái chén không, nàng còn muốn ăn thêm một chén nữa nha.

“Trại chủ, trại chủ, không xong, tiểu thư không thấy đâu hết!” Xa xa chạy tới một nữ tử, thần sắc bối rối thở phà phò.

“Nha đầu kia lại không biết đi đâu chơi, thiệt là.” Cung trại chủ đứng lên, đi ra ngoài, nữ tử kia cũng theo sát đi ra ngoài.

Bảo Bối không biết mình như thế nào mà lại ngủ mất, tóm lại là dưới mặt trời ấm áp, nàng luôn ngủ rất say sưa, bên cạnh giống như có cái gì đó chạm vào nàng, nàng vầy vầy tay chuyển người lại tiếp tục ngủ thiếp đi, trên mặt lại bắt đầu ngứa, Bảo Bối rớt cục mớ mắt ra, thì ra con chó con đang quẩn lấy thân thể của nàng, đang nằm híp mắt ngủ bên người nàng, cái đuôi đang không ngừng quét qua mặt của nàng.

51. Chap 51 Mặt Khác Của Bảo Bối 5

Chap 51 Mặt khác của Bảo Bối 5

Bảo Bối ngồi dậy, nhắc con chó con lên, con chó con mở mắt, bắt đầu dùng móng trước hướng nàng cào cào, Bảo Bối hai mắt sáng ngời, dần dần tâm muốn chơi đùa nổi dậy, vui vẻ cùng con chó con chơi tiếp.

“Mau thả Tiểu Bùn xuống a.” Sau lưng truyền đến thanh âm nũng nịu, Bảo Bối nhìn lại, là một tiểu cô nương bảy tám tuổi, lớn lên sẽ phi thường đáng yêu nha, tiểu cô nương vọt vào, một phen giành lấy con chó nhỏ trên tay Bảo Bối.

“Nó là của muội, tên Tiểu Bùn.” Tiểu cô nương nhìn Bảo Bối, Bảo Bối vui vẻ gật đầu “Chơi với nó rất vui nha.”

“Tỷ cũng thích nó sao.” Tiểu cô nương ngạc nhiên mừng rỡ hỏi.

“Ừ, ở nhà tỷ cũng có rất nhiều động vật nha.” Bảo Bối có điểm nhớ nhung Tiểu Ngoan cùng với mấy con vật khác.

“A, muội biết tỷ, tỷ tên là Bảo Bối đúng không, ngày hôm trước, muội thấy tỷ chỉ dùng hai ba chiêu đã đánh bại được mẹ muội, tỷ thật lợi hại nha.” Tiểu cô nương sùng bái nhìn nàng.

Bảo Bối cười cười ngượng ngùng.

“Tỷ tỷ, muội tên là Cung Tư Diễm, tỷ dạy muội võ công nhé, được không?” Tiểu cô nương đột nhiên nói.

“Ừ?” Bảo Bối nhìn tiểu cô nương.

“Muội muốn học võ công, nhưng nương nói muội thể chất kém, không để uội học.” Tiểu cô nương ủy khuất cúi đầu.

“Tiểu thư, người ở đây a.” Vị nữ tử ban nãy đột nhiên vui vẻ xông tới, lôi kéo tay tiểu cô nương “Tiểu thư, người lại chạy loạn, trại chủ có dặn dò, muốn người nghỉ ngơi nhiều, người không nhớ rõ sao?” Nói xong liền lôi kéo tiểu cô nương rời đi, tiểu cô nương trước khi đi còn quay đầu nhìn Bảo Bối, Tiểu Bùn ngoắt ngoắt cái đuôi đi theo đằng sau.

“Khụ khụ” Trong phòng thanh âm Mặc Huyền ho khan vang ra ngoài.

“A, Mặc Huyền, người rốt cục cũng tỉnh rồi.” Oánh Oánh cùng Nhã Dung đang ngồi ở trên ghế không hẹn mà cùng đi đến bên giường Mặc Huyền.

Mặc Huyền từ từ mở to mắt ra, nhìn nhị vị giai nhân trước mắt, đều dùng ánh mắt tiếp xúc lo lắng vừa vui mừng nhìn hắn, hắn nhìn nhìn bốn phía.

“Thiếu gia, người uống chút thuốc trước đi a.” Tiểu Lục bưng thuốc đến đưa cho hắn uống.

Mặc Huyền uống xong lại ngược mắt nhìn về phía các nàng “Các người như thế nào đều ở đây hết vậy?”

“Thiếu gia người tối hôm qua phát sốt, nhị vị tiểu thư lo lắng cho người nên tới đây chăm sóc người a.” Tiểu Lục bưng chén không đi.

“Đã khiến các người khổ cực rồi, bây giờ ta đã không còn đáng ngại nữa, các người đi về nghỉ ngơi trước đi, ta cũng muốn nghỉ ngơi thêm một chút nữa.” Mặc Huyền mệt mỏi nói xong, tiện đà lại nằm xuống.

“Vậy được rồi, Mặc Huyền, chúng ta đi trước, tối nay sẽ trở lại thăm người.” Oánh Oánh hướng Nhã Dung nháy mắt, hai người một trước một sau rời đi, tiểu Lục cũng bưng chén thuốc đi ra ngoài, sau đó còn đóng cửa phòng lại.

52. Chap 52 Mặt Khác Của Bảo Bối 6

Chap 52 Mặt khác của Bảo Bối 6

Bảo Bối nghe thấy Mặc Huyền ho khan cũng biết hắn đã tỉnh lại, nàng vui vẻ ngồi ở bên ngoài nhìn vào trong phòng, cái gì cũng không nhìn thấy nha.

Đợi thêm chút nữa, tiếng ho khan của Mặc Huyền dần dần nhẹ đi chút ít, hắn là đã ngủ thiếp đi, Bảo Bối lặng lẽ chạy vào trong phòng, nghe thiếu gia ho khan lúc nặng lúc nhẹ, Bảo Bối cảm thấy đặc biệt khó chịu nha.

Nàng nhìn thấy thiếu gia nhắm chặt hai mắt, nhẹ nhàng ho khan vài cái, nàng nhẹ nhàng đưa tay nhích tới gần cái trán thiếu gia, giống như có chút bị phồng, Bảo Bối ngồi xuống bên cạnh giường, lấy bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ sau lưng của hắn, muốn làm cho hắn cảm thấy thoải mái chút ít.

Mặc Huyền thở dài mở mắt “Người đập ta như vậy, ta làm sao mà ngủ được?”

“Thiếu gia! Người đã tỉnh.” Bảo Bối ngạc nhiên mừng rỡ nhìn hắn.

“Ừ.” Mặc Huyền chậm rãi đứng lên, tựa ở lưng giường, hắn chỉ chỉ trên bàn nước, Bảo Bối lập tức bưng tới, nịnh nọt thổi thổi nước trà cho đỡ nóng.

Mặc Huyền uống hết nước, ngẩng đầu nhìn Bảo Bối dè dặt đứng cách hắn ba trượng, bàn tay nhỏ bé bắt an xoa xoa.

Bảo Bối hô hấp thật sâu quyết tâm, bước một bước về phía trước “Thiếu gia, hôm nay ta đã tỉnh ngộ rồi.”

“Tỉnh ngộ?” Bên ngoài cửa sổ ánh trăng đang chiếu vào gương mặt tái nhợt của Mặc Huyền trông có vẻ tuyệt mỹ.

“Ừ.” Bảo Bối liên tục gật đầu “Thiếu gia, người đừng đuổi ta đi, ta bảo đảm về sau ta không hôn người nữa đâu.”

Mặc Huyền không nghĩ tới nàng lại dám nhắc tới chuyện này, gương mặt tái nhợt của hắn dần dần nổi lên một tầng màu đỏ.

“Thật sự đó, ta bảo đảm mà.” Bảo Bối nhìn thấy thiếu gia không nói gì, cuống cuống đi đến bên giường “Thiếu gia, về sau ta mà hôn người, người có thể phạt ta.”

“Phạt người sao?” Mặc Huyền ngẩng đầu lẳng lặng nhìn nàng.

“Ừ, khi ta ở nhà, cứ ba ngày phụ thân lại dạy ta một chiêu thức, nếu ta không học tốt, phụ thân liền phạt ta một ngày không ăn cơm, cho đến khi ta học được mới thôi.” Bảo Bối bước lên ngồi xuống giường.

Mặc Huyền nhìn Bảo Bối ngồi xuống “Người bắt đầu học võ công từ lúc mấy tuổi vậy?”

“Không nhớ rõ a, ta chỉ nhớ rõ từ lúc còn nhỏ đã học rồi, cứ ba ngày phụ thân sẽ dạy ta một chiêu thức, cha ta thường nói, khắp thiên hạ không có người nào có thể đánh lại ta, ngay cả ta cha cũng không lại, ha ha, mẹ ta nói là hồi nhỏ có cho ta ăn một viên hoàn đan gia truyền, chỉ có một viên duy nhất thôi a.” Bảo Bối lắc lắc đầu, ngẩng đầu nhìn thiếu gia.

“Người từ nhỏ đã sống ở trên núi rồi hả?” Mặc Huyền nhẹ giọng hỏi, thì ra là nàng bắt đầu luyện võ lúc còn rất nhỏ nha, hẳn là rất vất vả, trong nội tâm không khỏi mềm nhũn.

“Ừ, ta sống trên núi lúc nhỏ, chỗ đó núi rất cao rất cao nha, lúc ta không luyện võ, ta sẽ cười Tiểu Ngoan, mang theo Đại Bảo cùng Tiểu Bảo du ngoạn ở trong núi, ở đó chơi rất vui vẻ nha, về sau ta sẽ dẫn người đến đó chơi.” Bảo Bối mặt mày hớn hở nói chuyện lý thú trên chân núi.

53. Chap 53 Mặt Khác Của Bảo Bối 7

Chap 53 Mặt khác của Bảo Bối 7

“Ừ, ta sống trên núi lúc nhỏ, chỗ đó núi rất cao rất cao nha, lúc ta không luyện võ, ta sẽ cười Tiểu Ngoan, mang theo Đại Bảo cùng Tiểu Bảo du ngoạn ở trong núi, ở đó chơi rất vui vẻ nha, về sau ta sẽ dẫn người đến đó chơi.” Bảo Bối mặt mày hớn hở nói chuyện lý thú trên chân núi.

Nàng kể về chuyện nàng dẫn đầu nhóm Tiểu Ngoan xưng bá đỉnh núi như thế nào nè, trong núi tiểu tướng nàng làm sao có thể kêu gọi bấy sói nè, chuyện nàng cùng con báo thi chạy như thế nào, chuyện nàng chui vào xà động, từ miệng đại mãng xà giành lại sói cục cưng ra sao, vân vân và vân vân.

Mặc Huyền lắng lắng nghe, trong nội tâm dần dần sáng tỏ, hẳn đã hiểu vì sao lần trước nàng dùng tay không mà có thể đánh gục được hai con hổ kia, hẳn nhẹ nhàng ho lên, Bảo Bối lập tức thu thanh “Thiếu gia, người nghỉ ngơi đi, ta không ầm ĩ người nữa.” Nàng yên tĩnh ngồi xuống.

Mặc Huyền cười cười “Người đằng hoàng như vậy lúc nào thế?”

“Trương mục nói, lần này là ta làm người sinh bệnh, ta sợ người đuổi ta đi.” Bảo Bối thông đầu xuống, nàng dường như sau khi gây họa xong, mới bắt đầu tỉnh ngộ a.

Mặc Huyền thấp giọng cười, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve đầu Bảo Bối “Yên tâm đi, lần này ta không đuổi người đi.”

Bảo Bối vui vẻ ngẩng cái đầu nhỏ lên, con mắt lóe ra hào quang, hai má hiện ra lúm đồng tiền thật sâu, ngọt ngào nhìn hẳn, tim của hẳn nổi lên tầng gợn sóng.

Trải qua vài ngày tĩnh dưỡng, sức khỏe Mặc Huyền dần dần chuyển biến tốt đẹp, hẳn đi ra khỏi phòng, hô hấp lấy không khí mới mẻ.

“Bảo Bối, lên cao thêm chút nữa, cao thêm chút nữa, bên trái, a không đúng, bên phải, bên phải ấy.” Lúc đó Nhã Dung đang to tiếng ra lệnh, Mặc Huyền nghe tiếng liền đi tới.

Mặc Huyền xa xa chứng kiến một đồng người đang ngẩng đầu nhìn lên một cây đại thụ, Nhã Dung đang đứng đối diện bên cái cây hô to, hẳn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Bảo Bối kia một thân y phục màu phấn hồng đang ở trong lá cây lúc ẩn lúc hiện.

“Thiếu gia, người đã đến rồi!” Tiểu Lục nhìn thấy Mặc Huyền tới đây, nàng nhanh đi tới bên cạnh.

“Thiếu gia, Bảo Bối đang phóng tổ chim, không biết thế nào, mà lại có một ổ chim to rớt xuống trước mặt, Bảo Bối đang trèo lên cây phóng tổ chim.” Tiểu Lục nhìn thiếu gia ngẩng đầu nhìn lên trên.

“Bảo Bối, lên cao thêm chút nữa.” Nhã Dung nhìn lên trên vẫn tiếp tục nói.

“Không cần lên cao hơn nữa đâu, chỗ này là được rồi, lên cao quá té xuống rất nguy hiểm nha.” Phía dưới có người nói to.

“Sợ cái gì, một nha đầu thôi mà.” Nhã Dung chưa hết giận ngược mặt nhìn lên, nàng vẫn còn chú ý đến chuyện Bảo Bối cường hôn Mặc Huyền.

“Kêu nàng xuống.” Mặc Huyền nhíu mày, cúi đầu xuống nhìn tiểu Lục nói.

“A?” Tiểu Lục chần chờ nhìn thiếu gia một cái, liền ngẩng đầu hô to “Bảo bối, thiếu gia muốn người xuống.”

54. Chap 54 Bà Bà Quái Dị 1

Chap 54 Bà bà quái dị 1

“Rắc” Ở trên phát ra âm thanh nhánh cây bị gãy, tổ chim đã rơi xuống đất, tất cả mọi người hoảng sợ hô lên, chỉ thấy Bảo Bối đang rơi xuống phía dưới.

Mặc Huyền chạy tới, lúc Bảo Bối rơi xuống, nhanh chóng nắm được cành cây bên cạnh, xoay tròn thân thể nhảy lên thân cây, sau khi nàng lấy lại thăng bằng, đập lên thân cây bay xuống phía dưới, sau khi hạ xuống, nàng nhìn thấy tổ chim rơi rớt trên mặt đất, còn có vài cái trứng chim bị vỡ nát “A, đều vỡ cả rồi.” Bảo Bối ngồi xổm người xuống kiểm tra tổ chim, hoàn hảo còn có mấy quả trứng chưa vỡ.

“Bảo Bối, người không sao chứ?” Trương mục chạy tới, kéo Bảo Bối, Mặc Huyền đã đi tới trước mặt nàng, nước mắt Bảo Bối chảy ra nhìn Mặc Huyền “Thiếu gia, ta không phải cố ý làm vỡ đâu.”

Mặc Huyền lấy tay gỡ lá cây trên đầu nàng ra, nhẹ nhàng nói “Ta biết rồi.”

Bảo Bối ngồi xổm xuống, sửa sang lại tổ chim một tý, nàng đứng lên, phi thân bay lên trên cây đại thụ, lần này nàng càng thêm coi chừng, đem tổ chim bỏ vào trên cây, sau khi đã cố định xong, liền nhảy xuống “Lần này tốt hơn rồi.”

“Ai da, Bảo Bối, người bị thương rồi.” Tiểu Lục nhìn thấy tay áo Bảo Bối đã rách, phát ra tia máu.

Bảo Bối đưa tay nhìn nhìn “Không có việc gì đâu.” Nàng điềm nhiên như không nhún nhún vai.

“Đại tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại nha.” Tư Diễm đã đi tới, Tiểu Bùn ngoắt ngoắt cái đuôi đi theo.

Ha ha, Bảo Bối trước giờ chưa được khen, nên nàng cười cười ngượng ngùng, vỗ vỗ bụi trên người.

“Đại tỷ tỷ, muội dẫn tỷ đi thăm thú nơi đây nha.” Tư Diễm lôi kéo Bảo Bối đi ra ngoài, Mặc Huyền nhìn hai người cùng một con chó con tung tăng chạy ra ngoài.

“Oa, nơi này thật xinh đẹp nha!” Bảo Bối nhìn hồ nước xung quanh thật là đẹp như tranh nha.

“Nơi này là biên giới Hoa Đào trại của chúng ta, nghe nói bên kia hồ có một bà bà quái dị nha, không ai dám đi qua a.” Tư Diễm chỉ chỉ bên kia hồ nước.

Bảo Bối nhìn xa xa, cái gì cũng không nhìn thấy nha, bên kia hồ dường như đặc biệt rất lớn a.

“Aiz” Tư Diễm thở dài ngồi xuống.

“Sao lại thở dài vậy?” Bảo Bối nhìn Tư Diễm, Tư Diễm nghiêng người nhìn hồ đối diện “Kỳ thật thân thể muội vốn không có yếu như vậy, hai năm trước, bởi vì muội quá ham chơi, lén lút đi vào trong rừng đối diện, kết quả vừa vào cánh rừng liền hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại chẳng biết tại sao đã trở về hồ nước, nghe mẹ muội kể độc khí kia là do bà bà quái dị cố ý phóng, may mắn là muội chỉ là ngửi thấy một tý, không có nguy hiểm đến sinh mạng, nhưng thể chất thì thay đổi càng ngày càng kém a.”

“Lợi hại như vậy sao?” Bảo Bối kinh ngạc nhìn đối diện, nàng quay đầu lại nhìn Tư Diễm “Như vậy độc khí là do bà bà quái dị phóng, thì nàng nhất định sẽ có giải dược, vì sao không đi tìm nàng xin giải dược?”

55. Chap 55 Bà Bà Quái Dị 2

Chap 55 Bà bà quái dị 2

“Nào có dễ dàng như vậy? Muốn đến gần đó rất là khó khăn nha.” Tư Diễm cười cười, dùng đầu ngón chân đùa với Tiểu Bùn.

“Vậy tỷ giúp muội đến đó xin giải được.” Bảo Bối xác định quyết tâm, đứng lên.

“Đại tỷ tỷ, tỷ ngàn vạn lần đừng đi a.” Tư Diễm giữ chặt Bảo Bối.

“Yên tâm đi, tỷ sẽ rất nhanh trở lại thôi.” Bảo Bối yên tâm vỗ vỗ bả vai Tư Diễm, nàng nhảy lên, từ mặt hồ xẹt qua, tiến thẳng vào trong rừng cây.

Bước vào rừng cây, Bảo Bối lập tức cảm thấy trước mắt một màn sương mù màu trắng, không giống nơi khác màn sương mù chỉ mỏng, nhưng tại nơi này thì có cảm giác vô cùng đậm đặc, Bảo Bối tò mò đi vào bên trong, dường như càng vào trong, sương mù dần dần tản đi, từ từ, Bảo Bối đã nhìn thấy một cái sân của ngôi nhà.

Bảo Bối vui vẻ chạy tới “Bà bà có ở đây không?” Bảo Bối vô cùng lớn tiếng la to, tại đây mảnh yên tĩnh trong rừng có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Không nghe được bất kỳ hồi âm nào, Bảo Bối nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cửa không có khóa, mở cửa đi vào, nàng nhìn thấy bàn ghế đơn giản, một mái tóc dài trắng như tuyết đang ngồi ở trên ghế dựa lưng về phía nàng.

“Bà bà, người đang ở đây a.” Bảo Bối mở cửa đi tới.

“Cũng có người vào được đến đây sao?” Thanh âm lạnh lùng, người tóc bạc xoay người nhìn về phía Bảo Bối, một đôi ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía nàng, gương mặt đó khiến người ta kinh thiên động địa.

“Oa, tỷ thật xinh đẹp nha.” Bảo Bối không thể tưởng tượng nổi nhìn nàng, khuôn mặt đẹp quá a, một mái tóc dài còn trắng như tuyết nữa chứ.

“Hừ, đồ không biết sống chết.” Nàng kia đột nhiên giơ tay bay ra một tia ánh sáng lạnh phóng tới Bảo Bối, Bảo Bối xoay người nhích qua một bên tránh tia ánh sáng lạnh kia, trong mắt nàng ấy hiện lên ánh mắt không thể tin nổi, tiện đà ánh sáng lạnh từ trong tay nàng lóe ra nhiều hơn, Bảo Bối lập tức xoay người chuyển động, chân nhỏ bước lên trên bàn phi thân tới, chớp động vài cái, liền đến trước mặt nàng, bắt được tay của nàng.

“Người?” Nữ tử kinh ngạc nhìn Bảo Bối bắt được tay của mình.

Bảo Bối cười nhìn nữ nhân xinh đẹp kia “Tỷ tỷ, muội chỉ là muốn tìm tỷ xin giải được thôi.” Bảo Bối buông tay của nàng ra.

Nhìn hai mắt trong suốt của Bảo Bối, nữ nhân kia tựa hồ bình tĩnh lại “Xin giải được sao?”

“Chính là hai năm trước Tư Diễm không cẩn thận vào nơi này của tỷ, liền bị trúng độc, hiện tại thân thể không được tốt cho lắm.” Bảo Bối nhìn nữ nhân đang ngồi trên ghế.

Nữ tử hừ lạnh một tiếng “Dựa vào cái gì mà muốn ta đi cứu người khác, vậy sao không ai cứu ta đi?”

“Tỷ tỷ cũng bị bệnh sao?” Bảo Bối tò mò hỏi.

“Nhớ năm đó Bướm Trắng ta xinh đẹp, bao nhiêu nam nhân đuổi theo ta, sau khi biết thân thể bị bệnh kì lạ, liền bắt vô âm tín.” Nữ tử ra sức đánh xuống cái ghế của mình.(chắc đủ loại tên quái dị tác giả đặt tên hay gói)

56. Chap 56 Bà Bà Quái Dị 3

Chap 56 Bà bà quái dị 3

“Tỷ tỷ, bởi vì tỷ bị bệnh nên mới bạc tóc sao?” Bảo Bối vươn tay sờ sờ tóc của nàng, trong mắt hàm chứa sự đáng tiếc.

Nữ tử dừng tay lại, nàng chưa bao giờ thấy có người dùng ánh mắt loại này nhìn mình.

Nữ tử gạt tay của nàng ra, lấy tay di chuyển trục bánh, cái ghế quay vòng lên, lúc này Bảo Bối mới phát hiện, thì ra là chân của nàng không thể nhúc nhích được.

Bảo Bối đi theo “Tỷ tỷ, tỷ muốn đi đâu, muội công tỷ đi.” Bảo Bối ngồi xổm trước mặt Bướm Trắng.

Nữ tử nhìn nàng “Người muốn công ta sao?”

“Ừ, tỷ nhất định là bởi vì ở lại chỗ này quá lâu, không có đại phu nào có thể đi vào, muội dẫn tỷ đi ra ngoài chữa bệnh.” Bảo Bối ngồi xổm xuống tiếp tục nói.

“Người dẫn ta đi chữa bệnh sao?” Bướm Trắng không thể tin nổi nhìn cái bóng lưng nho nhỏ phía trước.

“Tỷ tỷ yên tâm, muội sẽ dẫn tỷ đi đến đại phu khám bệnh, thiếu gia nhà muội có tiền.” Bảo Bối nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Bướm Trắng trên ghế.

“Ha ha ha.” Bướm Trắng rốt cục nở nụ cười.

Nở nụ cười một hồi, Bướm Trắng rốt cục ngừng lại, ánh mắt nàng nhu hòa xuống “Người tên là gì?”

“Muội tên là Bảo Bối.” Bảo Bối xoay người.

“Bảo Bối.” Bướm Trắng nhẹ giọng hô cái tên này, tiểu nha đầu này đặc biệt tốt bụng nha, ở nơi này gần hai mươi năm, chưa bao giờ nàng cảm thấy vui vẻ như vậy.

“Bảo Bối, tay của người làm sao vậy?” Ánh mắt Bướm Trắng nhìn xuống thấy được tay áo rách cùng vết thương của Bảo Bối.

“Buổi sáng muội leo lên cây đặt lại tổ chim bị rớt, không cẩn thận rơi xuống va trúng cành cây nên mới bị thương a.” Bảo Bối nhìn theo ánh mắt Bướm Trắng thì thấy vết thương của mình.

Bướm Trắng không nói chỉ thấy nàng di chuyển cái ghế vào bên trong, Bảo Bối đi theo sau.

Bướm Trắng cầm cây kim lên, từ từ khâu lại tay áo cho Bảo Bối, Bảo Bối cúi đầu nhìn nàng khâu tay áo rất thành thạo, vui vẻ nở nụ cười “Tỷ tỷ, tỷ khâu áo thật giỏi nha.”

Bảo Bối lấy tay vuốt ống tay áo “Tỷ tỷ và nương của muội đều khâu áo thật là giỏi.” Bảo Bối ngẩng đầu ánh mắt sáng long lanh nhìn Bướm Trắng.

Bướm Trắng vươn tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bối “Vậy người có thể gọi ta một tiếng nương được không?” Trong mắt của nàng tràn đầy nước mắt.

“A?” Bảo Bối giật mình nhìn nàng

“Nếu hài tử của ta không chết, chắc bây giờ cũng lớn bằng người.” Bướm Trắng yêu thương nhìn Bảo Bối.

Bảo Bối suy tư một tý “Vậy muội gọi tỷ là nhị nương nha, có được không tỷ?”

Bướm Trắng gật gật đầu.

“Nhị nương.” Bảo Bối nũng nịu gọi.

“Ừ.” Bướm Trắng nước mắt trong mắt rốt cuộc cũng rơi xuống, năm đó con gái của nàng mới vừa sinh ra đã bị kẻ thù hại chết, Bướm Trắng là chương môn đệ tử đệ nhất của Độc môn, con gái của nàng dĩ nhiên là bị trúng độc mà chết, đối với nàng mà nói đó là tâm bệnh lớn nhất, chân của nàng bị như vậy cũng là do nàng cùng kẻ thù té xuống vách núi.

57. Chap 57 Bà Bà Quái Dị 4

Chap 57 Bà bà quái dị 4 (Mỹ nam đó nhìn lửa tênh chưa ta chết vì chảy máu a)

“Nhị nương.” Bảo Bối nũng nịu gọi.

“Ừ.” Nước mắt trong mắt của Bướm Trắng rốt cuộc cũng rơi xuống, năm đó con gái của nàng mới vừa sinh ra đã bị kẻ thù hại chết, Bướm Trắng là chương môn đệ tử đệ nhất của Độc môn, con gái của nàng dĩ nhiên là bị trúng độc mà chết, đối với nàng mà nói đó là tâm bệnh lớn nhất, chân của nàng bị như vậy cũng là do nàng cùng kẻ thù té xuống vách núi.

Ấn cư chỗ này hơn hai mươi năm, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác được làm mẹ, lòng của nàng liền hòa tan, nàng ôm chặt lấy Bảo Bối, nước mắt rơi xuống như mưa, nhiều năm nàng đã nhớ thương cùng đau lòng về cái chết của nữ nhi, bây giờ nàng mới gỡ bỏ được tâm can mà khóc ồ lên.

Bảo Bối không biết làm sao nàng đành nằm trong ngực Bướm Trắng không dám nhúc nhích.

Khóc được một hồi, Bướm Trắng rốt cuộc ổn định được tinh thần, nàng lau đi nước mắt, nhìn Bảo Bối “Có đói bụng không, ta dẫn ngươi đi ăn cơm nha.”

Bảo Bối vui vẻ đứng lên, đi theo đằng sau.

“Nhị nương, không bằng người theo con đi ra ngoài đi.” Bảo Bối vừa ăn vừa nói.

“Không cần đâu, ta ở chỗ này đã quen rồi.” Bướm Trắng cười cười, gấp đầy rau vào trong chén cho Bảo Bối, nha đầu kia khẩu vị thật tốt nha.

“Nhưng mà, nhưng mà, con vẫn muốn dẫn người đi khám bệnh nha.” Bảo Bối dừng chiếc đũa lại.

“Bệnh của chính mình ta cũng rõ, ta đã sống hơn nửa đời người, nên không cần thiết phải điều trị đâu.” Bướm Trắng lắc lắc đầu, nàng vui vẻ nhìn Bảo Bối ăn cơm.

“Bảo Bối, lúc này ngươi nói thiếu gia ngươi có tiền, vậy ngươi là một nha đầu sao?” Bướm Trắng hỏi.

“Vâng, con là vì bảo vệ thiếu gia nên mới đến đây a.” Bảo Bối suy nghĩ một chút, từ trong lòng lôi ra bức tranh đưa cho Bướm Trắng, Bướm Trắng tò mò cầm lấy, ơ một nam tử rất tuấn mỹ nha!

Bướm Trắng cười cười “Thiếu gia nhà ngươi lớn lên sẽ rất tuấn mỹ đó nha.” Bảo Bối nhận lấy, cẩn thận bỏ vào trong ngực.

Bướm Trắng thấy vậy hỏi “Bảo Bối, ngươi thích hắn sao?” Bảo Bối vui vẻ cười cười.

Bướm Trắng lo lắng hỏi “Từ xưa đến nay cũng phải là môn đăng hộ đối mới được, Bảo Bối, ngươi ngàn vạn lần đừng có ngớ ngẩn nha, không bằng ngươi đừng trở về, ở lại chỗ này đi.”

“Không được đâu nhị nương, thiếu gia tính tình không tốt, nếu không quay về, con sẽ bị thiếu gia mắng a.” Bảo Bối nhớ tới mới vừa rồi chọc thiếu gia tức giận, nàng buông chén xuống.

“Nhị nương, con về trước đây, tối nay con sẽ trở lại thăm ngươi.” Bảo Bối bối rối đứng lên, nàng hoàn toàn quên mất thời gian, ở chỗ này nguyên một ngày.

“Nhìn ngươi có khiếp sợ vậy.” Bướm Trắng buồn cười vỗ vỗ tay Bảo Bối, từ trong lòng lấy một viên thuốc trong cái lọ “Đây là giải dược cho nha đầu kia, còn dư thì ngươi giữ lại mà phòng thân, nhớ rõ phải thường xuyên thăm ta đó.”

“Vâng, nhị nương, con sẽ trở lại thăm ngươi.” Bảo Bối xoay người ôm lấy Bướm Trắng đang ngồi trên ghế, làm Bướm Trắng lại càng cảm động không dứt.

58. Chap 58 Bà Bà Quái Dị 5

Chap 58 Bà bà quái dị 5

Bảo Bối chạy chậm chậm, chạy ra khỏi khu rừng, nàng bước tới mặt hồ chạy như bay, xẹt qua một lúc thì đã thấy nàng đã đứng phía bờ bên kia, bỗng nàng thấy trên bờ có vài người đang đứng, trông thấy Bảo Bối trở lại, tiểu Lục ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên “A, Bảo Bối, mau nhìn Bảo Bối đi, nàng không có chết nha.”

Bảo Bối bước lên bên bờ, không giải thích được nhìn mọi người “Có chuyện gì vậy?”

Mặc Huyền đi tới bên người nàng, trong mắt tràn trề sự khẩn nộ “Ai bảo người đi qua bên đó hả?” Không mang theo một tia nhiệt độ nào.

Bảo Bối dừng lại, Mặc Huyền tiện đà nắm cánh tay của nàng, gầm thét nói “Làm sao người không nghe lời ta như vậy, người như vậy còn có thể bảo vệ ta sao?” Nói xong, liền bỏ qua Bảo Bối, tức giận bỏ đi.

Bảo Bối nghi hoặc đứng ở nơi đó, nàng còn chưa kịp phản ứng, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?

Trương mục đi tới, đưa cho nàng một bộ y phục mới “Buổi sáng thiếu gia nghe nói người chạy vào rừng không nghi ngờ gì là người hắc phải chết, thiếu chút nữa nhảy xuống hồ đi tìm người, nhưng may mà người khác kéo lại a. Bộ y phục mới này cũng là do thiếu gia buổi sáng lựa chọn sau đó phân phó người chuẩn bị cho người.” Giao cho Bảo Bối y phục mới, Trương mục lắc lắc đầu bước đi.

Bảo Bối trở lại trong phòng, lẳng lặng nhìn y phục mới trong tay, nàng liền thay đổi bộ đang mặc, rất vừa người nha, áo hoa quần dài màu lam cùng màu hồng phấn, phối hợp với hai dây buộc tóc màu hồng phấn, Bảo Bối nổi bật lên một thân màu hồng phấn.

“Đại tỷ tỷ, tỷ không sao chứ.” Bên ngoài Tư Diễm vọt vào.

Bảo Bối nhìn Tư Diễm, lập tức từ trong lòng xuất ra một viên thuốc, đưa cho nàng một viên “Cho muội, đây là giải được mà tỷ lấy được.”

“Thật sự! Tỷ tỷ thật tốt nha!” Tư Diễm vui vẻ tiếp nhận viên thuốc, liền cầm lên bỏ vào miệng nuốt xuống.

Bảo Bối uể oải ngồi xuống.

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Tư Diễm nhìn Bảo Bối.

“Aiz, tỷ lại chọc thiếu gia tức giận.” Làm không tốt lại sợ thiếu gia nói nàng cút xéo, Bảo Bối ngồi xuống.

“Tỷ giúp muội như vậy, vậy muội cũng phải giúp tỷ mới được.” Tư Diễm dựa vào Bảo Bối đang ngồi ở bên giường.

“Giúp tỷ như thế nào?.” Bảo Bối gian nan ngẩng đầu lên.

“Thường nghe người ta nói, nếu muốn bắt lấy tâm của một người nam nhân, thì phải đi qua dạ dày của hắn” Tư Diễm đắc ý mắt nhìn Bảo Bối “Thiếu gia nhà tỷ thích ăn cái gì nhất?” Nàng làm bộ dáng giống như con quỷ nhỏ a.

Bảo Bối ngây ngẩn cả người, dường như nàng luôn luôn ăn vô cùng say sưa, nàng chỉ biết mỗi khi ăn thiếu gia đều nhai kỹ nuốt chậm thôi.

“Vậy sở trường nấu ăn của tỷ là món nào?” Tư Diễm tiếp tục hỏi.

“Thịt nướng a.” Bảo Bối vui vẻ trả lời.

“Vậy quyết định là thịt nướng đi.” Tư Diễm từ trên giường nhảy xuống “Muội đi chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta sẽ làm thịt nướng.”

59. Chap 59 Bà Bà Quái Dị 6

Chap 59 Bà bà quái dị 6

Bảo Bối buổi tối lặng lẽ chạy vào trong phòng thiếu gia, lại phát hiện hắn không có ở đây, nàng vội vàng đi ra, nhìn thấy thiếu gia đang nghiêng người dựa vào bệch thang nhìn ánh trăng.

Bảo Bối đi tới sau lưng thiếu gia, nhìn bóng lưng của hắn, vóc người thon gầy, cái bóng thật dài tà tà trải trên mặt đất, Bảo Bối cúi đầu nhìn cái bóng của hắn, cái bóng từ từ di động nhích tới gần nàng.

Bảo Bối ngẩng đầu nhìn thiếu gia, trong mắt của hắn có một phần ưu thương, rơi vào trong mắt Bảo Bối, ngón tay thật dài của hắn nhẹ nhàng lướt qua gò má Bảo Bối, thân thể chậm rãi cúi xuống, ghé gần tai của nàng nói “Người mặc cái gì cũng đều khó nhìn như vậy.” Sau đó, thân thể hắn đứng lên đi vào trong phòng.

Ngày hôm sau, Mặc Huyền tỉnh lại, không nhìn thấy cái mặt toàn nước miếng của Bảo Bối, hắn cảm thấy thật kỳ quái giương mắt nhìn nhìn xung quanh.

“Thiếu gia, người đã tỉnh rồi a.” Tiểu Lục đi đến, bưng nước cho thiếu gia rửa mặt.

Rửa mặt xong, Mặc Huyền cầm lấy một quyển sách ngồi trên đất trống ở phía ngoài, hắn nhìn nhìn về phía cửa phòng Bảo Bối đang đóng, chẳng lẽ còn chưa tỉnh sao?

“Mặc Huyền, người đã tỉnh rồi sao?” Oánh Oánh đi đến, dưới ánh mặt trời Oánh Oánh lại càng xinh đẹp hơn, nàng cầm trong tay một giỏ cam để lên bàn, tỉ mỉ lột vỏ quả cam, đưa cho Mặc Huyền.

Mặc Huyền ngẩng đầu nhận lấy, tế tế thưởng thức.

“Ồ, thực sớm a.” Nhã Dung đi đến, nàng ngồi lên cái ghế bên cạnh.

Cả buổi sáng cũng không thấy Bảo Bối xuất hiện, Mặc Huyền buông quyển sách giữa tay xuống, nhị vị nữ tử bên cạnh gặp mặt sẽ nói không ngừng, hắn đứng lên đi ra ngoài.

“Mặc Huyền, người muốn đi đâu vậy?” Nhã Dung cùng Oánh Oánh đều đứng lên, đi theo ra ngoài.

Mặc Huyền bước ra đại viện, lập tức trước mắt liền sáng ngời, hắn thấy được tiểu thân ảnh một thân màu lam hồng phấn, đang ở phía trước đồng lửa đứng lên rồi lại ngồi xuống, hắn liền đi tới.

Bảo Bối đang nướng thịt, thịt đã được phết dầu, mùi thơm từ từ tỏa ra xung quanh, bên cạnh là Tư Diễm cùng vài nha đầu đang giúp gấp rút đảo thịt.

“Bảo Bối tỷ, còn bao lâu nữa a?” Tư Diễm đã không chịu nổi mùi thơm kia, nàng nhìn thịt nướng bên cạnh giậm chân.

“Sắp xong rồi, a cái kia không được ăn, đó là cho thiếu gia.” Bảo Bối nhìn thấy Tư Diễm đang muốn đưa tay đụng tới thịt thỏ, lập tức rút lại.

“Ai da, muốn tỷ nắm được tâm nam nhân thông qua dạ dày, nhưng cũng không nên nướng nhiều thịt như vậy, thiếu gia nhà tỷ không thể ăn được nhiều như vậy đâu.” Tư Diễm nhìn mười cái xiên thịt, lẩm bẩm, tối hôm qua Bảo Bối nói ra ngoài kiếm thịt, kết quả lúc trở về thì bắt được cả một đồng thú hoang, làm nàng bị dọa nhảy dựng lên.

60. Chap 60 Bà Bà Quái Dị 7

Chap 60 Bà bà quái dị 7

“Ta không biết thiếu gia thích ăn cái gì, nên đương nhiên phải bắt nhiều rồi.” Bảo Bối ra sức chuyển thịt trên kệ để khỏi bị cháy, Mặc Huyền nhìn kĩ, thấy trên kệ gồm có thịt gà, thỏ, cá, vịt, rắn, lại còn có cả thịt lợn rừng.

“Bảo Bối, thiếu gia nhà tỷ đến kìa.” Mắt sắc Tư Diễm nhìn thấy Mặc Huyền đang đến gần liền hô lên.

“A, thiếu gia” Bảo Bối lập tức thả thịt trên tay xuống, chạy tới, toàn thân thì vô cùng bồn chồn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn có dính khói bụi đen thui “Thiếu gia, các người chờ thêm một chút nữa thì sẽ có thịt để ăn.”

Bảo Bối tiếp tục chạy tới nướng thịt, Tư Diễm đã đi tới “Tất cả thịt ở đây đều là Bảo Bối nướng cho huynh ăn, tỷ ấy muốn bắt lại tâm của huynh đó.” Mặc Huyền không thể tưởng tượng nổi nhìn Bảo Bối chạy tới chạy lui nướng mười cái xiên thịt trên kệ, mồ hôi trong suốt trên trán nàng chảy xuống, nàng dùng ống tay áo quạt qua trán lau mồ hôi, quay đầu lại nhìn Mặc Huyền nở nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn bây giờ giống con mèo, Mặc Huyền nhìn không được khe nở nụ cười, nhị vị giai nhân sau lưng nhìn Bảo Bối bằng ánh mắt khinh thường.

Bảo Bối đem toàn bộ thịt trên tay để xuống, dùng dao cắt đều một khối đặt ở trong mâm bưng tới, nàng nhìn Mặc Huyền nịnh nọt “Thiếu gia, người ném thử đi, xem cái nào ăn ngon hơn?”

Mặc Huyền nhìn vai hề trước mắt, cố nín cười cầm lấy chiếc đũa, nhẹ nhàng nhai một miếng, hương vị xác thực rất thơm nha, hắn nhìn nhìn Bảo Bối, không thể tưởng được tiểu gia hỏa này nướng thịt ăn ngon như vậy, khó trách Cao Tĩnh Tông kia thường thường la hét muốn nàng nướng cá ăn.

“Thiếu gia, thiếu gia thấy như thế nào?” Tiểu tử này đặc biệt ra sức cười, mục đích của nàng hôm nay chính là muốn thiếu gia cao hứng.

“Không tồi.” Mặc Huyền buông đũa xuống.

“Ta cũng muốn ăn.” Tư Diễm không thể chờ đợi được nữa liền cầm một miếng thịt lên bắt đầu ăn “Oa, thơm quá a.” Sau lưng vài người cũng đi theo tới.

“A, tất cả mọi người cùng tới ăn đi, nhưng mà, thiếu gia nói thịt con thỏ này ngon nên không ai được phép ăn.” Bảo Bối vọt tới, bảo vệ con thỏ nướng này.

Bảo Bối ôm tất cả thịt thỏ tới đây, ghế đã chuẩn bị sẵn, Mặc Huyền ngồi lên ghế nhìn nàng, Bảo Bối cầm lấy dao nhỏ cắt từng mảnh từng mảnh, sau đó đặt lên mâm trước mặt Mặc Huyền, Mặc Huyền liên tục cúi đầu nhìn Bảo Bối cẩn thận cắt thịt thỏ nướng cho hắn, trong mắt lóe hào quang ôn nhu.

Nhã Dung ngồi ở bên cạnh cắn răng đứng lên “Bảo Bối, người đi lấy thịt nướng cho ta ăn.”

“Không đi.” Bảo Bối trả lời dứt khoát đầu cũng không ngẩng lên tiếp tục cắt thịt.

“Người nói cái gì?” Nhã Dung giật mình nhìn Bảo Bối ngồi chồm hổm trên mặt đất cắt thịt.

“Thịt này còn nóng ăn mới ngon, ta muốn cắt thịt cho thiếu gia ăn trước, người muốn ăn thì tự đi lấy đi.” Bảo Bối ra sức cắt, từng miếng thịt trong tay được cắt rất đều.

“Hừ.” Nhã Dung xoay người rời đi.

61. Chap 61 Hành Trình Đến La Quốc 1

Chap 61 Hành trình đến La quốc 1

Oánh Oánh liên tục không nói ngồi ở bên cạnh nhìn Mặc Huyền, cảm giác thời điểm mới biết hắn không giống với cảm giác bây giờ, khi đó trong mắt của hắn lẩn chứa đau thương cùng cô độc, hiện tại lúc hắn nhìn về phía Bảo Bối, là ánh mắt ấm áp.

Mặc dù biết trong lòng Mặc Huyền có nàng, cho tới nay bọn họ hai người cũng có thể ngầm hiểu lẫn nhau, nhưng hiện tại hắn đã thay đổi, làm nội tâm nàng bất an, trong nội tâm Oánh Oánh bắt đầu lo lắng.

“Mặc Huyền, chúng ta cần phải trở về thôi.” Oánh Oánh ngồi ở bên cạnh nói ra.

Mặc Huyền nhìn nhìn Oánh Oánh “Ngày mai trở về.”

Bảo Bối ngẩng đầu lên “Ngày mai sẽ trở về sao?” Biểu tình của nàng giống như muốn nói nàng còn chưa chơi đủ a.

Mặc Huyền đứng lên, chậm rãi trở về phòng, Oánh Oánh cũng cùng rời đi theo Mặc Huyền.

Bảo Bối nhìn thịt nướng, đóng gói miếng to nhất, định bụng đi tìm nhị nương, vì ngày mai nàng phải rời khỏi đây, đương nhiên là nàng muốn đến cáo từ nhị nương rồi.

Ngày hôm sau lên đường, Tư Diễm nắm tay Bảo Bối thật chặt vẻ mặt lưu luyến không rời, Cung trại chủ đối với Bảo Bối cũng lộ ra vẻ mặt cảm kích vô cùng, nàng cùng Bảo Bối đến thăm nhị nương của Bảo Bối, nhị nương đã đáp ứng thỉnh cầu của Bảo Bối có thể để Cung trại chủ đến thăm nàng, tiện thể đem tình hình gần đây của Bảo Bối nói cho nàng biết.

Trải qua vài ngày lộ trình rất cực cũng về tới phủ, mọi người đều tự động tiến vào trong, trên mặt Mặc Huyền hiện lên vẻ mệt mỏi từng bước tiến vào trong phủ, Hoàng tổng quản lập tức chạy ra đón “Tiểu thiếu gia, Tam thiếu gia đã đợi người hai ngày rồi.”

“Tam ca đến đây sao?” Bước chân Mặc Huyền nhanh hơn.

Đi vào trong nội viện, nhìn thấy Tam ca Hiên Viên Chí Viễn đang ở trong sân luyện võ, nhìn Mặc Huyền đang tiến đến, hần lập tức thu tay lại “Tứ đệ, đệ rốt cục cũng đã trở lại rồi!”

“Tam ca, làm sao huynh có thời gian rảnh mà đến đây?” Hình như lần trước hần rời đi thời gian mới có được một tháng thôi mà.

“Lần này, là phụ hoàng có chuyện giao cho chúng ta làm.” Tam đệ cầm lấy khăn lông trên tay nha hoàn mà lau mồ hôi, trông thấy Bảo Bối tiến đến, hần nở nụ cười, không biết tại sao, sau khi hồi kinh được một tháng mỗi khi nhớ tới nàng hần lại cười rộ lên, nghe Mã thị nữ trong cung kể cho hần chuyện Bảo Bối trên núi sinh động như thật, bụng hần đều cười đến đau đớn, chỉ nhớ đến đoạn mang khăn che mặt cho hỏ là làm cho hần nhin cười không được.

“Phụ hoàng có việc giao sao?” Mặc Huyền nhíu mày.

“Ừ, chúng ta đi vào trong rồi nói sau.” Chí Viễn cẩn thận nhìn bốn phía một chút, hần kéo Mặc Huyền đi vào trong phòng.

“Huynh nói, phụ hoàng muốn chúng ta tái ngoại đi La quốc thị sát tình hình sao?” Mặc Huyền có điểm giật mình, Chu quốc chúng ta nhiều năm thái bình, vài quốc gia hàng xóm đều có hữu hảo lui tới.

“Ừ, phụ hoàng gần đây có nhận được tin tức, nói vương tử La quốc sắp đăng cơ, sau này hần có khuynh hướng cử binh đến Chu quốc chúng ta, hần còn có dã tâm muốn thôn tóm các tiểu quốc lân cận.

62. Chap 62 Hành Trình Đến La Quốc 2

Chap 62 Hành trình đến La quốc 2

“Những năm gần đây La quốc phát triển rất nhanh chóng, nhất là đang chế tạo kim cùngthiết, phụ hoàng đối với vấn đề lần này vô cùng lo lắng.” Tam đệ uống một hớp, tiếp tục nói “Tứ đệ bởi vì đệ hàng năm không có ở trong cung, người biết đệ cũng không nhiều, mà huynh cũng vậy bởi vì hàng năm hay ra bên ngoài, nên mấy năm trước La quốc có đến đây, cũng chưa từng thấy qua huynh, cho nên phụ vương để cho chúng ta cải trang thành thương nhân đi đến nước đó xem xét tình hình, chuyện này phải tiến hành bí mật, đại ca cùng nhị ca cũng không có biết, chúng ta phải lạng lẹ mà đi”.

“Khi nào chúng ta đi?” Mặc Huyền hỏi.

“Càng nhanh càng tốt, ngày mai chúng ta sẽ đi.” Tam ca kiên định nhìn Tứ đệ.

Vừa mới trở về Mặc Huyền lại chuẩn bị xuất phát đi La quốc, hắn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ngồi ở trong xe, hắn mệt mỏi nằm nghiêng ở trên xe, đầu óc choáng váng trầm trầm mà ngủ.

Bảo Bối vui vẻ cười Tiểu Bạch mà Hiên Viên Chí Viễn đã đưa cho nàng, Chí Viễn giao ngựa cho nàng còn cố ý cười nói “Ngàn vạn lần đừng có đánh nó a.” Bảo Bối không hiểu ngược nhìn Chí Viễn, sau đó vui vẻ cười lên.

“Bảo Bối, cười chậm một chút.” Chí Viễn gia tăng tốc độ của con ngựa, cười bên cạnh Bảo Bối.

“Tiểu Ngaoan của ta chạy rất nhanh nhưng nó không có ở đây.” Bảo Bối cúi đầu nhìn nhìn Tiểu Bạch.

“Tiểu Ngaoan? A đó là con hổ của người.” Chí Viễn hứng thú nhìn Bảo Bối.

Bảo Bối gật đầu nhẹ, nàng thật là nhớ bọn chúng nha, cũng nhớ cha mẹ nữa, nháy mắt đã qua ba tháng rồi.“Bảo Bối, người đang nhớ nhà phải không?” Chí Viễn nhìn ánh mắt xuất thần của Bảo Bối.

“Ừ.” Bảo Bối gật đầu nhẹ.

“Vậy người dự định khi nào thì quay trở về nhà?” Hắn chẳng biết tại sao lại hỏi vấn đề này.

Bảo Bối quay đầu lại nhìn nhìn Mặc Huyền trên xe ngựa, tiện đà quay đầu tiếp tục hướng phía trước “Khi mà thiếu gia hết gặp nguy hiểm.”

“Chỉ sợ đến lúc đó, người không thể trở về được.” Chí Viễn ở sau lưng lắc đầu, tiếp tục cùng Bảo Bối đi về phía trước.

Bầu trời bắt đầu biến đổi tạo ra cơn mưa phùn, đoàn người đành phải dừng lại, tiến vào nhà trọ, mặt Mặc Huyền hơi tái nhợt, mệt mỏi tiến vào căn phòng đầu tiên, tiếp theo liền lên giường đi ngủ.

“Không biết vì sao, Tứ đệ lần này trở về, thân thể dường như không được tốt lắm?” Chí Viễn đứng ở lầu một nhìn Mặc Huyền lên lầu vào phòng nghỉ ngơi.

“Tiểu tử kia cách cái chết cũng không xa lắm.” Sau lưng truyền đến thanh âm tinh tế, Chí Viễn khiếp sợ nhìn sang, là một lão nhân còng lưng, đang uống rượu, hắn lập tức đi tới.

“Lão nhân gia, mới vừa rồi là ngài nói chuyện với tại hạ sao?” Chí Viễn ôm quyền cung kính.

Tiểu lão đầu còng lưng lập tức đứng lên, cầm mũ lên đi ra ngoài, Chí Viễn lập tức chạy theo, nhưng hắn phát hiện cước bộ lão nhân dị thường rất kỳ lạ, rất nhanh đã biến mất trước mắt hắn.

63. Chap 63 Hành Trình Đến La Quốc 3

“Tam thiếu gia, người đang ở đây làm cái gì vậy?” Bảo Bối nhìn từ xa thấy Tam thiếu gia đang đuổi theo một lão đầu, nàng cảm thấy kỳ quái liền che dù đi theo tới đây.

“Vừa rồi vị tiểu lão đầu kia nói Tứ đệ cách cái chết không còn xa, nên ta muốn đuổi theo hỏi cho rõ, nhưng lại theo không kịp.” Chí Viễn lo lắng suy nghĩ mà nói ra.

“Người nói cái gì?” Bảo Bối tròn to hai con mắt, nàng lập tức hướng phía trước chạy vội tới, rất nhanh cũng liền biến mất trước mắt.

Bảo Bối nháy mắt đã tới đằng sau tiểu lão đầu, lớn tiếng hô “Lão gia gia, chờ ta một chút.” Tiểu lão đầu phía trước dường như chạy càng nhanh, nhưng Bảo Bối lại đuổi kịp thì càng kỳ quái hơn, trong nội tâm tiểu lão đầu vạn phần kinh ngạc .

Bảo Bối rốt cục cũng ngăn tiểu lão đầu phía trước lại, tiểu lão đầu ngừng lại, trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái nhìn Bảo Bối, Bảo Bối xoa xoa nước mưa trên mặt “Lão gia gia, vừa rồi người nói thiếu gia nhà ta sẽ chết, là thật sao?” Bảo Bối lo lắng hỏi.

“Người đến tốt cùng là ai?” Tiểu lão đầu vươn tay giữ tay Bảo Bối, Bảo Bối lập tức chặn tay tiểu lão đầu lại, thủ pháp của bọn họ rất đồng đều, mắt tiểu lão đầu mang kính hải nhìn Bảo Bối.

Bảo Bối hoàn toàn không có để ý những chuyện này “Lão gia gia, người vừa rồi nói là sự thật sao? Thiếu gia của ta thật sự là làm sao?” Bảo Bối nhanh chóng đứng trước mặt lão đầu giậm chân.

“Giống, quá giống!” Tiểu lão đầu nhìn Bảo Bối.

“Giống? Giống cái gì a?” Bảo Bối vội vàng hỏi.

“Giống như nàng ấy.” Tiểu lão đầu kích động bắt lấy tay Bảo Bối.

Bảo Bối hoàn toàn không hiểu hần rốt cuộc đang nói cái gì, nàng cuống cuống nhìn tiểu lão đầu.

“Người nói cho ta biết, người là ai? Ta liền giúp người cứu hần.” Đôi mắt nhỏ của tiểu lão đầu nhìn chăm chăm Bảo Bối.

Bảo Bối lớn tiếng hô “Ta tên là Bảo Bối.”

“Bảo Bối?” Tiểu lão đầu suy tư một tý, hần ngẩng đầu nhìn Bảo Bối “Cha mẹ người tên gì?”

Bảo Bối nhìn tiểu lão đầu “Cha ta tên Lục Thiên, mẹ ta tên Tô Nhã. Người mau giúp ta trị bệnh cho thiếu gia đi.”

Trong mắt tiểu lão đầu tràn đầy kích động, hần nắm lấy Bảo Bối bàn tay hơi run rẩy, không nghĩ tới lần này hần đi ngao du, lại có thu hoạch lớn đến như vậy.

Bảo Bối không nói lời nào liền kéo tiểu lão đầu chạy về phòng trọ, bước chân của bọn họ chạy nhìn rất đồng đều, nhưng Bảo Bối lại hoàn toàn không có chú ý tới chuyện đó.

Bảo Bối lôi kéo tiểu lão đầu chạy trở lại phòng trọ, hoàn toàn bất chấp toàn thân đang ướt mềm, trực tiếp xông vào trong phòng thiếu gia.

Mặc Huyền cau mày lại không vui nhìn hai thân thể ẩm ướt trước mắt, Bảo Bối xông lên trước “Mau, mau chữa bệnh cho thiếu gia.”

“Chữa bệnh?” Mặc Huyền nghi ngờ hỏi.

64. Chap 64 Hành Trình Đến La Quốc 4

Chap 64 Hành trình đến La quốc 4

“Chữa bệnh?” Mặc Huyền nghi ngờ hỏi.

“Ừ, thiếu gia, vị lão gia gia này nói người bị bệnh vô cùng nặng, cho nên ta muốn hần đến trị bệnh cho người.” Bảo Bối vội vàng gật đầu.

“Bệnh nặng? Làm sao có thể như thế được, đừng có làm phiền ta, mau đi ra đi.” Mặc Huyền tức giận trừng mắt liếc Bảo Bối, sau đó nhắm mắt lại.

“Vị công tử này, có phải người luôn cảm giác tứ chi không còn chút sức lực nào, thở không ra hơi, cảm giác mệt mỏi không chịu nổi đúng không?” Tiểu lão đầu nhảy bèn nhìn Mặc Huyền trên giường.

Mặc Huyền mở mắt nhìn lão đầu “Làm sao người biết?”

“A nhìn sắc mặt người thì biết, nên, để ta bắt mạch cho người.” Tiểu lão đầu lưng còng bước tới, nghiêm túc cầm tay hần bắt mạch, lông mày lúc nhăn lúc giãn ra, làm cho Bảo Bối bên cạnh đứng nhìn mà tâm cứ thấp thỏm không yên.

“Ừm, vị công tử này lúc trước trong cơ thể bị trúng độc, nhưng đã dùng hoa Huyết Linh Lung giải, nhưng mà các người lại không biết, Huyết Linh Lung giải độc công hiệu, đó là bởi vì bản thân nó có chứa độc tính

mạnh hơn các loại độc khác, thể chất thân thể của người vốn suy yếu, bây giờ lại bị Huyết Linh Lung cắn trả, nó sẽ làm người càng ngày càng suy yếu, cho đến khi người từ từ ngất đi sau đó trong lúc đang mê man thì hô hấp đột nhiên dừng lại.” Tiểu lão đầu thở dài.

“Người nói cái gì?” Bảo Bối xông lên trước, nắm lấy y phục tiểu lão đầu.

“Bảo Bối, người đừng có xúc động quá nha.” Chí Viễn đã tiến vào được một lát, trông thấy tiểu lão đầu đang xem mạch, liền lẳng lặng đứng ở một bên.

“Nha đầu kia thật sự là quá xúc động rồi.” Tiểu lão đầu từ ái nhìn Bảo Bối một chút, xem ra nàng rất quan tâm nam tử trên giường này. “Tất nhiên hắc đã gặp được ta, thì ta đương nhiên sẽ không để cho hắc chết đâu.”

“Người nói thật sự chứ!” Bảo Bối bình tĩnh trở lại, nhìn tiểu lão đầu.

“Ừ” Tiểu lão đầu gật gật đầu, ngồi xuống. Bảo Bối lập tức nịnh hót rót chén trà cho hắc “Lão gia gia uống trà nha.”

Tiểu lão đầu nhìn thấy cặp mắt phát sáng của Bảo Bối, liền nở nụ cười, mới vừa rồi bộ dáng còn muốn đánh hắc, bây giờ ngay lập tức liền trở nên biết điều như vậy.

“Vậy làm phiền lão gia gia, có điều kiện gì thì cứ nói, chúng ta sẽ đáp ứng ngài.” Chí Viễn nghênh đón, thành khẩn nói. Trên giường Mặc Huyền lẳng lặng nhìn Bảo Bối nịnh hót lão gia gia còn phải bụi bặm trên người, tiểu lão đầu kia toàn thân ướt đẫm thì bụi ở đâu ra? Mặc Huyền kéo kéo đôi môi, tử vong đối với hắc mà nói, từ lúc hắc sinh ra cho đến nay đã gặp phải, cho nên dù hắc đột nhiên chết đi, hắc cũng không cảm thấy sợ hãi.

“Điều kiện ư?” Tiểu lão đầu ngẩng đầu nhìn Bảo Bối “Người cho ta một lý do để ta cứu hắc!”

Bảo Bối nhìn Mặc Huyền trên giường một chút, quay đầu nhìn tiểu lão đầu, nghiêm túc nói ra “Ta sẽ không để hắc chết!”

65. Chap 65 Hành Trình Đến La Quốc 5

Chap 65 Hành trình đến La quốc 5

“Là lý do này sao?” Tiểu lão đầu nghi hoặc nhìn Bảo Bối, Bảo Bối nặng nề gật đầu “Ta sẽ không để hắc chết!”

Tiểu lão đầu nhìn Bảo Bối một hồi lâu “Ta biết rồi.” Tiểu lão đầu đứng lên, hắc bước đi ra ngoài, Bảo Bối đi theo hắc.

“Lão gia gia muốn đi đâu?” Bảo Bối lời kéo tiểu lão đầu.

Tiểu lão đầu quay đầu từ ái vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Bảo Bối “Đi theo ta đi, đi chuẩn bị được liệu a, nha đầu ngốc.”

Vừa rồi trong lòng Mặc Huyền bắt đầu chấn động rất lớn, khi nghe Bảo Bối trả lời, làm cho hắc xúc động rất sâu rất sâu nha, nàng thật sự quan tâm đến việc sống chết của hắc?

Chí Viễn đứng ở bên giường Mặc Huyền, không nói lời nào nhìn Mặc Huyền “Nàng thật sự rất quan tâm đến đệ, đúng không?” Dường như không giống như là đang hỏi hắc, mà giống như là inh một câu trả lời, trong mắt Chí Viễn mang theo cô đơn xoay người rời khỏi phòng Mặc Huyền.

Bảo Bối đứng bên cạnh tiểu lão đầu cứ đi tới đi lui, tiểu lão đầu rút cục chịu không nổi dừng tay lại, bắt đầu nhìn Bảo Bối “Bảo Bối, người có thể yên tĩnh ngồi ở đó được không, người cứ như vậy thì ta không có cách nào mà yên tĩnh chế thuốc được, đến lúc đó không cứu được thiếu gia nhà người, cũng đừng có trách

ta nha.” Bảo Bối nghe được lập tức dừng bước, ngồi yên tĩnh trên ghế nhỏ nhìn thân ảnh bận rộn của tiểu lão đầu.

Nhìn được một lúc, Bảo Bối từ từ gục xuống bàn ngủ thiếp đi, tiểu lão đầu sau khi hết bận, nhìn bếp lò đốt chế được liệu, hần dừng lại nhìn Bảo Bối rồi bước tới bên nàng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc Bảo Bối nói “Bảo Bối a, không thể tưởng tượng được ta có thể gặp lại ngươi, không nghĩ tới ngươi bây giờ đã lớn như vậy, về sau gia gia sẽ toàn lực bảo vệ ngươi.” Nói xong trong mắt lóe ra những giọt nước mắt.

Bảo Bối khi tỉnh lại, phát hiện mình đang ngủ ở trên giường, bên ngoài đã dừng mưa bầu trời đã tan mây đen chỉ còn để lại ánh sáng chói chang, động thân một cái Bảo Bối nhảy xuống giường, nàng vội vã chạy ra bên ngoài thì đụng vào tiểu lão đầu đang cầm một cái bình đi tới “Ai da, Bảo Bối cẩn thận một chút, đây chính là thuốc thiếu gia của ngươi, muốn phá ta thì ta cũng không để ý nhưng đừng có làm mất công sức này giờ của ta a.” Tiểu lão đầu vội vàng che chở bình thuốc trên tay.

“A, lão gia gia thuốc đã xong rồi sao?” Bảo Bối ngạc nhiên mừng rỡ hỏi.

“Ha ha, đó là điều đương nhiên.” Tiểu lão đầu đắc ý cười, hần ngồi trên mặt bàn, vươn tay cầm lấy một cái bánh bao gặm.

“Ăn nhanh lên đi, sau khi ăn xong thì chúng ta sẽ đi cứu thiếu gia của ngươi.” Tiểu lão đầu gấp miêng thức ăn đặt ở trong chén của Bảo Bối, Bảo Bối cuống cuống ngồi xuống ăn như hổ đói.

Tiểu lão đầu sau khi ăn xong, vui vẻ nhìn Bảo Bối, hần từ từ lấy tay sờ sờ lên mặt mình rồi xé, hần đang kéo xuống một lớp da mặt nạ, hé ra một khuôn mặt nam tử trung niên hiền lành, Bảo Bối đang ăn nhìn thấy thì trong miệng liền phun cháo ra, nam tử trung niên linh động né tránh sau đó cười mắng nàng “Nha đầu ngốc này, ăn cơm cũng không dùng hoàng một tí.”

66. Chap 66 Hành Trình Đến La Quốc 6

Chap 66 Hành trình đến La quốc 6

“Lão gia gia.” Bảo Bối trừng to mắt nhìn người trước mặt, tiểu lão đầu đứng lên lưng cũng không còng nữa, nam tử trung niên cười cười “Ngươi phải gọi ta là giagia, Bảo Bối ta là gia gia của ngươi, thần y Tô Hải Nho, ta là phụ thân của mẫu thân Tô Nhã ngươi nha.”

“A, nương chưa từng nói có gia gia nha.” Bảo Bối bật thốt ra, Tô Hải Nho cười cười xấu hổ, thu hồi khuôn mặt tươi cười nói ra “Bảo Bối, nếu muốn ta cứu thiếu gia nhà ngươi, ngươi nhất định phải kêu ta là gia gia, nếu không, ta liền không cứu.”

“Gia gia.” Lúc này, muốn Bảo Bối gọi hần gì cũng đều được hết, Bảo Bối vội kéo ống tay áo Tô Hải Nho lập tức hô, Tô Hải Nho hài lòng nở nụ cười.

Mặc Huyền uống thuốc xong, Tô thần y từ trong lòng móc ra một chai thuốc đưa hần ăn một viên, sau đó để tay vào tim truyền chân khí, Mặc Huyền lập tức cảm thấy khó chịu trong lòng đã biến mất, cảm giác cũng đặc biệt thoải mái, Tô thần y thả tay xuống, đem viên thuốc trong tay giao cho Bảo Bối “Bảo Bối, về sau ngươi mỗi ngày nên cho hần ăn 1 viên sau đó nhớ truyền chân khí vào tim cho hần, cho đến khi sắc mặt hần đỏ thắm, không còn cảm thấy mệt mỏi mới được dừng.”

Nghe dặn dò xong, Bảo Bối lập tức nhận lấy bình thuốc, trịnh trọng bỏ vào trong túi.

Mặc Huyền mở mắt ra, nhìn Tô thần y “Cảm ơn ngài!”

“Không cần cảm ơn ta, Bảo Bối nhà ta muốn ta cứu người, ta đương nhiên phải cứu rồi.” Mặt mũi Tô thần y tràn đầy từ ái nhìn Bảo Bối, mà tiểu nha đầu này hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Tô thần y, nàng chỉ lo lắng nhìn Mặc Huyền, nàng vội tới bên cạnh Mặc Huyền “Thiếu gia, có cảm giác như thế nào? Có thấy khỏe lên chút nào không?”

Tô thần y làm bộ tức giận vỗ xuống đầu Bảo Bối “Mau đi ra ngoài rót cho ta chén trà để uống mau.” Bảo Bối kêu lên ai da, quyết định im miệng vuốt đầu chạy ra ngoài, Tô thần y vui vẻ đứng lên cười to.

Mặc Huyền cùng Chí Viễn mặt mũi tràn đầy khó hiểu, Tô thần y cười nói “Ta là gia gia của Bảo Bối mọi người hay gọi ta là Tô thần y, ta muốn mang Bảo Bối trở về y quán của ta, không biết công tử có đồng ý hay không.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người dừng lại, Mặc Huyền hiểu, Bảo Bối cho tới bây giờ vẫn không phải là nha đầu chân chính của hắn, nàng tự nguyện đi theo hắn, nếu là nàng muốn rời khỏi đây, hắn cũng không có cách nào ngăn cản lại, huống chi là ông nội của nàng đề nghị.

Mặc Huyền nhẹ nhàng thở phò, ánh mắt nhìn về phía chỗ thấp “Bảo Bối muốn rời khỏi đây, chúng ta tự nhiên sẽ không ngăn trở.”

“Nhưng mà, Tứ đệ?” Chí Viễn cuống cuống hô hắn, bị ánh mắt Mặc Huyền ngăn lại.

“Vây là tốt rồi, ta mang Bảo Bối trở về, bà ngoại nàng nhất định là cao hứng đến điên luôn, nàng vẫn nhớ thương nương của Bảo Bối, liên tục trách ta lúc trước tính cổ hủ, aiz, cho đến khi mất đi mới biết hối hận a.” Nhớ tới lúc trước hắn nhìn thấy nữ nhi nhảy xuống vách núi kia, con mắt Tô thần y liền đỏ lên, hắn hối tiếc, nàng là nữ nhi duy nhất của hắn a.

67. Chap 67 Hành Trình Đến La Quốc 7

Chap 67 Hành trình đến La quốc 7

“Trà đến đây, mời gia gia uống trà.” Bảo Bối bưng ấm trà còn nóng tiến vào, rót một chén cho gia gia, vội vàng vàng rót chén khác cho Mặc Huyền “Thiếu gia, người nên uống nhiều một chút, Trương mục nói bên trong có đồ bổ, rất tốt cho thân thể người.” Bảo Bối cười tủm tỉm bưng trà cho Mặc Huyền, thoỉ thoỉ “Thiếu gia từ từ hãy uống, kéo bị phỏng nha.”

Mặc Huyền nhìn mắt to tròn của Bảo Bối, cảm thấy đặc biệt trong suốt, hắn nhận lấy chén trà, nhưng hoàn toàn uống không nổi.

Tô thần y nhìn Bảo Bối khấn trương trước mặt Mặc Huyền như thế, nhíu mày “Bảo Bối, thiếu gia nhà người ăn thuốc vài ngày nữa là sẽ khỏe lên thôi, bây giờ người nên chuẩn bị một chút, cùng ta trở về y quán.”

“Đi đâu?” Bảo Bối vẫn nhìn Mặc Huyền, sắc mặt thiếu gia dường như đã tốt hơn một chút.

Tô thần y đi tới kéo Bảo Bối “Đương nhiên là trở về nhà chúng ta a, chẳng lẽ người còn muốn làm nha đầu cả đời?”

“Ta không trở về đâu.” Bảo Bối giật mình nhìn gia gia “Ta còn muốn ở đây bảo vệ thiếu gia cơ.”

“Hắn không cần người bảo vệ đâu, bên cạnh người ta nhiều cao thủ như vậy, nha đầu ngốc như người, chỉ tổ thêm phiền thôi.” Tô thần y có điểm tức giận.

“Ta không đi đâu hết.” Bảo Bối tránh tay gia gia ra, giả làm cái mặt quỷ “Ta phải đi lấy cơm cho thiếu gia, Trương mục nói muốn ta đi lấy.”

Nhìn Bảo Bối sôi nổi chạy ra ngoài, Tô thần y xoay người nhìn nhìn Mặc Huyền cùng Chí Viễn, sau đó liền đi theo đi ra ngoài.

“Người thật sự muốn nàng cùng gia gia rời đi sao?” Chí Viễn nhin không được hỏi.

“Cho tới bây giờ nàng đều là tự nguyện tới đây, hiện tại gặp được gia gia của nàng, chúng ta làm sao có thể cự tuyệt?” Mặc Huyền chỉ nhìn chằm chằm ngoài cửa.

“Aiz” Chí Viễn lắc đầu, đi ra ngoài.

Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn trà trong tay vẫn tản ra hương trà, hắn từ từ uống vào trong miệng, nhưng lại không biết vị trà ra sao.

Vô luận Tô thần y thay đổi biện pháp dụ dỗ Bảo Bối như thế nào, Bảo Bối đều kiên định nói muốn theo Mặc Huyền đi La quốc, cuối cùng Tô thần y không thể làm gì chỉ biết lắc đầu, biết là không lay động được Bảo Bối, hắn chỉ dặn dò Mặc Huyền đối đãi Bảo Bối thật tốt, chờ Bảo Bối suy nghĩ thông suốt muốn trở về thì hắn liền tới đưa nàng về.

Tô thần y sau khi rời khỏi đây, hắn đã biết chỗ ở của nữ nhi từ miệng Bảo Bối, hắn dự định trước là đi tìm cha mẹ Bảo Bối nói chuyện, sau đó là cả nhà đoàn tụ.

“Thiếu gia, tới giờ uống thuốc rồi.” Bảo Bối từ miệng túi lấy lọ thuốc do gia gia để lại ra, cho Mặc Huyền uống hết một viên thuốc, bàn tay nhỏ bé đến gần tim của Mặc Huyền, Mặc Huyền không dám tới nhìn nàng, hai mắt Bảo Bối nhìn Mặc Huyền mở tà áo ra, thậm chí có chút ít sững sờ, không biết bàn tay nhỏ bé cần phải truyền chân khí như thế nào mới được đây.

68. Chap 68 Sự Xuất Hiện Huyền Náo 1

Chap 68 Sự xuất hiện huyền náo 1

“Thiếu gia, tới giờ uống thuốc rồi.” Bảo Bối từ miệng túi lấy lọ thuốc do gia gia để lại ra, cho Mặc Huyền uống hết một viên thuốc, bàn tay nhỏ bé đến gần tim của Mặc Huyền, Mặc Huyền không dám tới nhìn nàng, hai mắt Bảo Bối nhìn Mặc Huyền mở tà áo ra, thậm chí có chút ít sững sờ, không biết bàn tay nhỏ bé cần phải truyền chân khí như thế nào mới được đây.

“Người vì sao không trở về cùng với gia gia người?” Mặc Huyền đột nhiên hỏi.

“À?” Bảo Bối đang giơ tay truyền chân khí, nàng ngẩng đầu nhìn thiếu hán “Ta muốn bảo vệ thiếu gia mà.” Mặt nàng tràn đầy giận mình nhìn hắn.

Mặc Huyền nhẹ nhàng nhếch miệng, đưa tay bắt lấy tay nhỏ bé của nàng, đặt vào vị trí tim của mình, nghiêng mắt tà mị nhìn, ánh mắt nhìn rất thu hút hắn nhẹ nói “Đừng có lại rơi nước miếng đấy.” Bảo Bối lập tức cúi đầu xoa xoa, ngẩng đầu lên sau từ từ hướng ngực của hắn truyền chân khí.

“Thiếu gia, gần đây sắc mặt của người, ta nhìn thấy đã tốt hơn rất nhiều.” Tay Bảo Bối lưu luyến không rời nhưng đành phải thu tay lại, Bảo Bối nhìn qua nhìn lại mặt thiếu gia một chút, cảm thấy thật sự hồng nhuận một chút, Mặc Huyền héch đầu chân mày lên “Nên bây giờ người nghĩ sẽ tiết kiệm được chân khí, không muốn trị bệnh cho ta.”

“Không phải đâu, không phải đâu” Bảo bối lập tức lắc đầu, nghiêm túc nói ra “Thiếu gia muốn bao nhiêu, ta cũng sẽ không tiết kiệm đâu.” Mặc Huyền nhìn chằm chằm nàng.

“Tứ đệ, đệ đừng trêu chọc nàng nữa.” Chí Viễn đi vào, đúng lúc nghe được câu nói kia, nở nụ cười.

“Tam ca.”

“Ngày mai chúng ta sẽ đi La quốc, bây giờ đệ cảm giác như thế nào?” Chí Viễn quan tâm hỏi.

“Cảm giác khá hơn nhiều, không còn gì đáng ngại nữa.” Mặc Huyền cười cười.

“Vậy là tốt rồi, tiến vào La quốc, chúng ta nên cẩn thận mọi việc một chút, chỗ đó có một nhà trọ mà chúng ta bố trí, đến lúc đó sẽ có người tiếp đãi chúng ta.” Chí Viễn yên tâm vỗ vỗ bả vai Mặc Huyền.

“Bảo Bối, người cũng phải cẩn thận một chút, không nên luôn gây họa a.” Chí Viễn dặn dò Bảo Bối.

“Yên tâm đi, ta sẽ đảm bảo an toàn.” Bảo Bối vỗ bộ ngực nhỏ bảo đảm, Mặc Huyền cùng Chí Viễn đều mang theo ánh mắt không tin nhiệm nhìn nàng, muốn nàng không gây họa dường như rất khó.

“Tất cả mọi người chú ý, chúng ta bây giờ đã tiến vào La quốc, mọi người nhất định phải coi chừng, nếu gặp chuyện thì ngàn vạn lần không nên bị kích động, tận lực tránh không để cho người khác chú ý.” Chí Viễn trịnh trọng cùng các tùy tùng mười mấy người giao đãi, khi hần đi đến trước mặt Bảo Bối thì dừng bước, Bảo Bối đang chuyên chú nhìn thiếu gia, sắc mặt thiếu gia hiện hữu càng ngày càng hồng nhuận, thật là đẹp mắt nha.

“Ừm, Bảo Bối, nhất là ngươi, biết không?” Chí Viễn cố ý ho khan thanh âm nhắc nhở Bảo Bối “Gặp bất cứ chuyện gì cũng không nên kích động gây họa, nếu không Tứ thiếu gia sẽ rất tức giận, biết không?” Chí Viễn biết rõ muốn đối phó Bảo Bối này, thì phải đem Mặc Huyền ra dọa thì mới có thể trấn trụ được nàng.

69. Chap 69 Sự Xuất Hiện Huyền Náo 2

Chap 69 Sự xuất hiện huyền náo 2

Bảo Bối thu hồi ánh mắt, nhìn Chí Viễn không ngừng gật đầu.

“Được rồi, mọi người xuất phát.” Chí Viễn thả lỏng trong lòng, dẫn đầu đi ở phía trước.

“Thiếu gia, ngươi có khát không.” Bảo Bối đi tới bên cạnh thiếu gia, từ bên cạnh xuất ra bình nước đưa cho hần, Mặc Huyền đầu mày cau lại ghét bỏ nhìn nàng sau đó lại chuyển ánh mắt hướng phía trước mà đi, Bảo Bối uống một ngụm nước rồi lại đi theo hần.

Đến đường cái của La quốc, muôn màu rực rỡ làm cho Bảo Bối hoa cả mắt, nàng háo hức ngó ngang ngó dọc xung quanh, hưng phấn không biết nên tiến vào chỗ nào trước đây? Nàng bị một dây chuyền xinh đẹp treo ở trong quán trên phố hấp dẫn, nàng liền dừng bước đang chuẩn bị đưa tay ra, thì bị Chí Viễn bên cạnh kéo lại, hướng nàng nháy mắt, Bảo Bối lập tức rút tay trở về, quay đầu lại nhìn dây chuyền một cái sau đó liền đi về phía trước.

Đột nhiên, người trước mặt đứng rất đông, vô cùng huyền náo, bởi vì có quá nhiều người, nên đã chặn mọi người đi trên đường đi về phía trước, Bảo Bối cùng mọi người dừng cước bộ nhìn về phía trước, chỉ thấy một cái lưới sắt cực lớn dựng đứng ở trước mặt mọi người cao hơn ba thước, bên trong có ba con thú ước chừng hai mét, toàn thân màu nâu nhạt sáng rõ trải rộng ở trên là màu nâu đen cùng màu vàng bông hoa rõ ràng đó là con báo gấm, đầu tròn, hai mắt Tiểu Song thần khí sáng ngời nhìn qua một vị nữ tử đối diện, hai tay nàng nắm chặt thanh trường kiếm đang cùng hai con báo gấm độ sức, xem ra bộ dạng vị nữ tử này dường như đã cố hết sức rồi, báo gấm tách ra từng con rồi từ từ tiến đến gần nữ tử đó, tay phải nàng dường như đã bị con báo cắn bị thương, máu tươi nhuộm đỏ một mảnh áo, hương vị máu tươi làm cho báo gấm đối diện càng thêm tham lam nhìn chằm chằm nàng giống như đang nhìn thấy thức ăn ngon, cái miệng hướng nàng gầm lớn một tiếng.

Ngoài cũi mọi người đang hưng phấn kêu to “Giết nó đi! Giết nó đi!” Tiếng gào thét vang dội cả bầu trời, không khí bốn phía dường như cũng bị đốt cháy, nhiệt khí* ngất trời.

*Hơi nóng

Nhóm Mặc Huyền nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi cảm thấy khiếp sợ, không thể tưởng tượng được người La quốc không ngờ thật hung tàn, bọn họ khiếp sợ nhìn đối phương một cái, quay mặt lại nhìn vào bên trong lưới, chỉ thấy nữ tử kia vừa mới bị con báo nhào tới làm ngã xuống đất, tất cả mọi người đều hít khẩu khí* vào, nhưng rất nhanh nhiều người tiếp tục hô lên, tình cảnh trước mắt là một mảnh hỗn loạn, kiếm trong tay nữ tử phóng về phía con báo, nhưng con báo đã linh động tránh đi, cũng rất nhanh quay lại bổ nhào về phía nàng, hai con khác cũng đã đến gần, gầm lớn một tiếng đã hướng đằng sau nàng nhào tới, miệng to như chậu máu đã hướng trên đầu nữ tử đó mà táp.

*Giọng nói

“Ai nha.” Bảo Bối hô to một tiếng, liền phi thân nhảy vào, một cước đá trúng con báo đang cắn trên đầu nữ tử kia, báo gấm bị đá bay ra ngoài một trượng, hai con khác thấy có người tiến vào liền nhanh chóng

nhào về phía Bảo Bối, Bảo Bối từ trên mặt đất phi lên cao, sau đó bay xuống đá lên đầu con báo một cước, con báo bị đá bay qua một bên, đồng thời hai tay Bảo Bối đã hướng đến một con khác nhào tới bắt được lỗ tai của nó, lập tức nhảy lên trên người con báo, bàn tay nhỏ bé đánh một quyền, lập tức con báo chảy máu tươi, ngã rạp xuống, nằm co quắp trên mặt đất.

70. Chap 70 Sự Xuất Hiện Huyền Náo 3

Chap 70 Sự xuất hiện huyền náo 3

Thừa lúc này, Bảo Bối nắm nữ tử đang bị thương nằm trên mặt đất kéo đến dựa vào hàng rào hỏi “Người không sao chứ?”

Nữ tử này dường như rất khiếp sợ Bảo Bối, nhìn về phía Bảo Bối, lại nhìn về hướng ba con báo kia dường như cũng bị thương không nhẹ.

Ngoài hàng rào nhóm Mặc Huyền cũng vô cùng khiếp sợ, Chí Viễn co quắp khước miệng, hắn vừa rồi rõ ràng dẫn dò nàng an phận trước khi xuất phát, thật không thể tưởng tượng được nàng lại xuất hiện một cách huyền náo như vậy.

“Tiểu nha đầu kia là ai? Cũng là đến chọn rể sao?” Bên cạnh Chí Viễn cách đó không xa có người hỏi, những người khác đều rít rít lắng đầu.

“Xem bộ dáng nàng không giống người ở đây a?” Một người khác cũng thấy kỳ quái hỏi.

“Lần này vương tử chiêu Vương phi, yêu cầu nữ tử nào đủ mạnh rồi mới có thể xứng đôi với hắn, không thể tưởng tượng được vương tử thế nhưng lại dùng này ba con báo này đến chọn rể, năm nay đã chết rất nhiều, nhưng những nữ tử kia thật sự là chưa từ bỏ ý định a.” Sau lưng có người nói.

“Ai da, ở đây cả nửa ngày, thì ra là đang chọn rể a, Bảo Bối đã thắng rồi thì làm sao bây giờ a?” Thanh âm Trương mục kinh sợ nói ra, ánh mắt lạnh lùng của Mặc Huyền nhìn Bảo Bối bên trong, nàng dường như vẫn chưa nhận ra việc mình gây ra.

“Lần này tốt rồi, thiếu gia chán ghét cái đuôi nhỏ này lắm, rốt cục có thể bỏ rơi rồi, Bảo Bối xem như người gốc có phúc của gốc.”

Tiểu Lục hướng về Bảo Bối cười.

“Người đang nói nhắm cái gì đó?” Trương mục mắt nhìn nhị vị phía trước đang cầm vũ khí che mặt thiếu gia.

Nàng gạt ra xông về phía trước, chạy đến gần nơi Bảo Bối đang đứng hô lên “Bảo Bối, người phải thua a, nếu người thắng, thiếu gia không cần người nữa.” Nàng vừa hô vừa hướng đến gần Bảo Bối.

“Cái gì?” Bảo Bối kinh ngạc nhìn Trương mục đang chen vào.

“Tóm lại, người phải thua, nếu không thiếu gia không cần người nữa, lúc đó cũng đừng có khóc đó.” Trương mục thật vất vả mới chen lấn được tới đây, thở phì phò.

Mắt Bảo Bối nhìn Trương mục, cũng nhìn thấy đôi mắt thiếu gia đứng ở xa lạnh như băng, trong lòng lo sợ một chút, lúc này hai con báo gấm đã đứng lên, hướng các nàng đến gần. Bảo Bối đỡ cổ gái lên, chẳng những không tránh mà tự mình phi thẳng đến mấy con báo gấm đang đi tới, trong miệng hô “Ai nha, ta sợ quá a.”

Hai con báo gấm thấy nàng không né mà cũng đi tới, không khỏi dừng bước, đợi Bảo Bối tiếp cận, liền nhào tới, lúc con báo sắp đến gần Bảo Bối, Bảo Bối thuận thế lui về phía sau, sau đó nhảy lên, hướng hai con báo giẫm lên một cước, hai con báo đồng thời gục xuống, nàng cũng nhảy ra hàng rào, đồng thời cũng lớn tiếng hô “Ta thua, ta thua.”

Sau khi nhảy ra, nàng nhanh chóng chạy tới bên cạnh thiếu gia, cúi đầu khiếp đảm.

71. Chap 71 Sự Xuất Hiện Huyền Náo 4

Chap 71 Sự xuất hiện huyền náo 4

Bảo Bối nhảy ra toàn bộ mọi người đều nhìn ra là nàng cố ý thua, mà thua như thế rõ ràng làm ọi người trố mắt. Mọi người mồm bầy miệng tám nghị luận.

Lúc này, trong hàng rào vang một tiếng còi thanh, ba con con báo chậm rãi ngồi cùng nhau, mọi người đều yên tĩnh lại, nữ tử kia đã được người ta mang ra.

Từ trong phòng bên cạnh đi ra một nam tử mặc kim trường bào màu vàng, ngoài phòng còn có hai tên đại hán đi theo phía sau hắn, nam tử cao gầy thon dài, từ từ hướng bên này đi tới, dừng ở phía trước Mặc Huyền, mới vừa rồi còn xung quanh một đám người đứng bu lại nhưng khi nhìn thấy nam tử này, liền lập tức tản ra, chỉ còn lại có mười mấy người cùng Mặc Huyền này, nơi này lập tức trở nên vô cùng yên tĩnh, không khí cũng trở nên ngưng tụ lại.

Nam tử trước mặt bộ dạng vô cùng tinh xảo, mỗi một chỗ giống như trời cao tỉ mỉ điêu chế, con mắt màu lam như ánh sao đang phát sáng, cái mũi thì cao thẳng, đôi môi thật dày có vẻ vô cùng gợi cảm, đương nhiên lúc cùng Mặc Huyền đối mặt, trong mắt hai người có chút kinh ngạc đối với cả hai bên, rất nhanh nam tử liền thấp con mắt nhìn về phía Bảo Bối đang cúi đầu đứng đằng sau Mặc Huyền.

Bảo Bối vẫn không dám ngẩng đầu lên, nàng đã cảm giác được thiếu gia đang tức giận, lúc nàng chạy về, con mắt phóng hỏa của thiếu gia trừng nàng một cái, quay đầu đi cũng không thèm nhìn nàng

“Là người đã thương con báo của ta.” Nam tử mở miệng nhìn Bảo Bối nói, mang theo thanh âm lười biếng “Người biết con báo của ta có bao nhiêu quý giá không, người có biết nó giá trị bao nhiêu tiền không?”

Bảo Bối từ từ ngẩng đầu lên, trời ạ, người đối diện tại sao có bộ dạng xinh đẹp như vậy, nhất là đôi mắt màu lam nhìn như muốn hút người vào đó, Bảo Bối sửng sốt nửa ngày, lúc này tiểu Lục ở phía sau ôm nàng một cái, nàng mới có phản ứng.

Nàng lập tức đứng dậy, cúi đầu móc trong túi nửa ngày, rốt cục cũng móc được trong túi mấy đồng tiền lẻ, đây là tiền lần trước bán da hổ, trong khoảng thời gian này lúc đi trên đường phố luôn luôn bị Trương mục cùng tiểu Lục la hét muốn nàng mời ăn cơm, nàng mỗi lần như vậy đều rộng rãi xuất tiền, nên hiện giờ chỉ còn lại hơn năm lượng bạc, nàng thở dài đưa cho nam tử “Đền cho người.” Tam thiếu gia nói rất đúng, không được kích động mà gây họa, lần này tiền cũng không có mà đền, Bảo Bối trong lòng mặc niệm a.

Nam tử nhìn túi tiền trong tay, nâng lên hai mắt nhìn về phía Bảo Bối, mắt Bảo Bối nhìn nam tử, chỉ chỉ ngơ ngơ nói “Ta không nghĩ tới mắc như vậy, ta thật sự chỉ có bấy nhiêu tiền thôi, nếu mà không đủ.” Bảo Bối quay đầu nhìn thiếu gia một chút, nàng đang hi vọng lúc này thiếu gia có thể đứng lên thay nàng hào phóng xuất tiền ra a.

Nhưng mà, thiếu gia nhìn cũng không nhìn nàng, hơn nữa còn xoay người muốn rời đi, Bảo Bối cuống cuồng lôi kéo ống tay áo Mặc Huyền “Thiếu gia, thiếu gia, chớ đi a, ta biết sai rồi a.” Mặc Huyền bị nàng lôi kéo đành phải dừng bước, nhưng vẫn không xoay người nhìn nàng.

72. Chap 72 Sự Xuất Hiện Huyền Náo 5

Chap 72 Sự xuất hiện huyền náo 5

Chí Viễn thấy vậy muốn lên trước ngăn cản, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng kia của Mặc Huyền, liền đành chỉ cước bộ, aiz, không giúp được Bảo Bối rồi.

Namtử đằng sau, nhìn thấy Bảo Bối bên trong hàng rào chướng cái nào cái nấy cũng đều rất mạnh mẽ, thế nhưng lại không nghĩ nàng lại căng thẳng trước nam tử phía trước kia.

Namtử lạnh lùng ngăm nhìn Mặc Huyền, chỉ chỉ Bảo Bối “Người đâu, đem nàng mang đi, ba ngày sau phong làm Vương phi.” Sau đó muốn xoay người rời đi.

Bảo Bối cuống cuống nhìn lưng Mặc Huyền, lôi kéo ống tay áo của hắn, lo lắng hô “Thiếu gia, ta sai rồi, người cho ta mượn tiền đi, người đừng không quan tâm đến ta a.”

“Ha ha” Chí Viễn rốt cục nhịn không được cười lên, Bảo Bối cứ cho rằng Mặc Huyền không nguyện xuất tiền.

Bảo Bối cảm thân thể thấy Mặc Huyền run lên, nàng lập tức di chuyển đến trước mặt hắn “Thiếu gia, ta thật sự biết sai rồi.” Liền ôm thật chặt Mặc Huyền, lập tức trong lòng Mặc Huyền nổi lên cảm giác khác thường.

Hắn nhìn Bảo Bối trong ngực, thở dài, quay đầu đến gần nam tử nói “Nha hoàn nhà ta vừa rồi quá mức lỗ mãng xông vào sân bãi đả thương sủng vật của ngài, nhưng nàng biết rõ chính mình không cách nào đấu thắng sủng vật của Vương tử quý quốc, nên lập tức tháo chạy, chưa thắng mà liền chạy ra khỏi hàng rào, đương nhiên là không xứng làm Vương phi của Vương tử quý quốc, đối với sự việc xảy ra ngày hôm nay, tại hạ thật lòng xin lỗi, chúng ta biết rõ vương tử La quốc lòng dạ luôn luôn bao la, sẽ không vì một nha hoàn mà so đo, nhưng tại hạ vẫn nguyện ý gánh chịu tiền chữa bệnh cho sủng vật, đương nhiên” Mặc Huyền dừng lại một chút, đẩy Bảo Bối ra nói “Đương nhiên, nha hoàn này gây ra chuyện, nên trong lúc chữa trị cho sủng vật, nàng sẽ phụ trách chăm sóc cho sủng vật, cho đến khi hồi phục mới thôi, vương tử cảm thấy như vậy có được không?”

Mặc Huyền nói chuyện không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, làm nam tử đối diện trong mắt tinh quang thoáng hiện lên, hắn sau khi thấy mặt Bảo Bối không ngừng gật đầu, hai tay nắm chặt lấy ống tay áo Mặc Huyền, tựa như đang ôm cứu mạng cỏ*.

*Câu này có hai nghĩa: một là BB ôm nhẹ nhàng mà cẩn thận, hai là BB ôm MH như thể đó là cứu tinh của nàng ấy (câu này nàng mèo Kat giải thích nghĩa cho ta đây)

La quốc tổng cộng có hai vị vương tử, trước mặt đứng là đại vương tử tên là Hô Nhĩ Bình Chỉ, Hô Nhĩ Bình Chỉ chậm rãi đi đến trước mặt Mặc Huyền “Người là ai?” Ánh mắt bén nhọn đâm thẳng vào Mặc Huyền.

Mặc Huyền mặt mỉm cười “Tại hạ là Tư Đồ Huyền, vị kia là huynh trưởng tại hạ Tư Đồ Viễn, hai huynh đệ chúng ta là người kinh doanh dược liệu, lần này tới quý quốc, là muốn kinh doanh về dược liệu.”

“Các người là người Chu quốc sao?” Thanh âm Hô Nhĩ Bình Chỉ thoáng đề cao.

“Đúng vậy.” Mặc Huyền trả lời thẳng thắn trước con mắt của Hô Nhĩ Bình Chỉ.

Hô Nhĩ Bình Chỉ nhìn chăm chú một chút, chỉ Bảo Bối bên cạnh “Dược phí bản vương không so đo, nhưng bắt buộc nàng ấy mỗi ngày đi đến vương phủ ta chăm sóc cho bọn chúng, cho đến hồi phục mới được thôi.” Nói xong, liền xoay người rời đi.

Nhìn thấy Hô Nhĩ Bình Chỉ cùng nhóm người rời đi, Bảo Bối lập tức thở phào nhẹ nhõm, Mặc Huyền mặt lạnh lùng hất tay của nàng ra, sải bước đi thẳng về phía trước.

73. Chap 73 Vì Cái Gì Luôn Phạt Ta Không Được Ăn Cơm Chứ

Chap 73 Vì cái gì luôn phạt ta không được ăn cơm chứ

Chí Viễn đi đến bên cạnh Bảo Bối, lắc đầu, Bảo Bối biết rõ mình lại làm sai rồi, nên dọc trên đường đi không hề hết nhìn đông tới nhìn tây nữa, cúi đầu lẻo đẻo theo ở phía sau.

Đi được một đoạn đường, bọn họ dừng ở một khách điểm trước mặt, Chí Viễn đi vào, cùng lúc đó có một lão nhân đi ra: “Thuộc hạ tên là Lê Cam, hiện tại là chủ quản của khách điểm này, thỉnh mọi người tiến vào, thuộc hạ đã chuẩn bị xong tất cả rồi.”

Đi theo Lê Cam từ chính diện xuyên qua khách điểm, đằng sau là một đại viện của tòa nhà, cửa chính tiến vào chính là chỗ ở, bên cạnh là các phòng ở, Mặc Huyền vào ở Đông phòng, Chí Viễn vào ở Tây phòng, Bảo Bối chủ động tiến vào trong phòng Mặc Huyền, còn tùy tùng cùng Trương mục, tiểu Lục tiến vào phòng ở tầng trệt.

Mặc Huyền bước vào trong phòng, chặn Bảo Bối đang muốn đi theo vào “Ba ngày này, không cho phép người ăn cơm.” Nói xong, liền đóng cửa lại, để lại Bảo Bối đứng ở ngoài cửa.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Bảo Bối bị cơn đói làm cho tỉnh lại, nàng uể oải nhìn cửa phòng thiếu gia một chút, sau đó buông thõng đầu đi ra khỏi đại viện, nàng còn phải đi hầu hạ mấy con báo của vị đại vương tử kia. (tội nghiệp BB quá ta hụm MH)

Tại trên đường cái nàng tìm người hỏi đường, rất nhanh nàng đã đến được vương phủ, thật sự là dễ tìm nha, Vương phủ lớn như vậy, ngoài cửa dựng hai con nhân sư bằng đá trang nghiêm, Bảo Bối tiến lên, nhìn thấy hai vị lính gác cửa nàng đang muốn mở miệng, thì trong đó một môn vệ sớm đã nhận ra nàng, ngày hôm qua hẳn cũng đã ở đó, lính gác cửa mở cửa cho nàng đi vào, trực tiếp mang nàng đi đến sân rộng đằng sau, còn chưa đến gần, cũng đã nghe được nhiều tiếng gầm thét xen lẫn tiếng kêu rên của con vật.

Lính gác đứng ngoài cửa sân chỉ chỉ bên trong, sau đó tự động rời đi, Bảo Bối tự vào một mình.

Nhìn nhìn hai bên cạnh, đều là lưới sắt vây quanh, ba con con báo ngày hôm qua đang nằm bên trong hàng rào ở phía bên trái, bên phải cũng là hai con báo gấm, đang nhắm mắt nằm ngủ. Xa hơn bên trong, là một tòa nhà đá, vừa rồi tiếng gầm thét là từ nơi nào truyền tới, tiếng kêu rên hóa ra là do ba con báo ngày hôm qua phát ra.

“Người chính là người ngày hôm qua đã thương bọn chúng?” Từ nhà đá bên cạnh vừa đi ra là một đại hán vạm vỡ, tay phải cầm một cây roi da, tay kia xách theo một thùng thịt, hẳn là đang định cho bọn chúng ăn.

“Đại thúc, nhĩ hảo.” Bảo Bối nhìn thấy người liền lập tức tiến lên chào hỏi.

Đại hán vạm vỡ đem thùng thịt trên tay kia để trước mặt Bảo Bối, chỉ chỉ con báo trong lồng “Người đi cho nó ăn, trong này có trộn lẫn thuốc, mặt khác, người phải quét bên trong đó cho thật sạch sẽ, để cho bọn chúng cảm thấy thoải mái hơn.”

Bảo Bối gật gật đầu, nhìn xem thùng thịt “Aiz, đáng tiếc phải ăn thịt như thế này, còn trộn lẫn thuốc nữa.” Bụng của nàng từ tối hôm qua đã không có cơm ăn, thiếu gia vì sao luôn phạt ta không được ăn cơm chứ? Bảo Bối uể oải nghĩ ngợi.

74. Chap 74 Tiểu Ngoan Không Bao Giờ Kén Ăn

Chap 74 Tiểu Ngoan không bao giờ kén ăn

Nàng ngẩng đầu nhìn bóng lưng đại hán vạm vỡ “Đại thúc, khi nào thì có cơm ăn a?” Dù sao cũng là tới làm việc, nên chắc cũng có cơm chiều đãi chứ.

Đại thúc chỉ chỉ phía đông “Làm cho xong, sau đó đi vào phòng bếp tìm Hồng Đại thẩm, nàng sẽ cho người ăn.”

“Nha.” Nghe được có cơm ăn, Bảo Bối lập tức cầm thùng thịt lên, dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào trong lồng.

Con báo trong lồng nhìn thấy Bảo Bối tiến đến, cũng hồ hững nhìn thoáng qua sau đó tiếp tục nằm sấp xuống. Bảo Bối vui vẻ đem cái thùng trong thịt lấy ra, hít hà quả nhiên mùi vị thuốc nhàn nhạt “Mau, đến đây ăn cơm đi.”

Nhìn xem kia ba con hứng thú thiếu con báo gần cửa, Bảo Bối nhăn lông mày nhỏ lại “Các người ăn nhanh lên a, ta đang đói bụng đây.” Thật không công bằng, bọn chúng cũng có thể có nhiều đồ ăn ngon như vậy, mà mình còn phải hầu hạ bọn chúng, sau đó mới có ăn.

Bảo Bối đi đến trước mặt con báo ngày hôm qua bị nàng đánh thảm, vỗ vỗ đầu của bọn chúng, đem thịt đặt ở trước mặt bọn chúng, con báo gần cửa mới chậm rãi cắn thịt bắt đầu ăn.

Bảo Bối vỗ vỗ tay, nhìn chung quanh, cầm lấy cái chổi bên cạnh bắt đầu quét dọn, cả quá trình diễn ra vô cùng yên tĩnh, con báo gần cửa nhìn cũng không thèm nhìn nàng một cái.

“A, rốt cục cũng đã quét sạch sẽ.” Bảo Bối hài lòng nhìn một vòng.

Nàng nhìn thấy con báo gần cửa cũng ăn xong rồi, vui vẻ mang theo cái thùng đi ra ngoài. Đóng kín cửa lồng, Bảo Bối buông xuống cái thùng xuống, đi ra ngoài, nàng muốn ăn cơm.

Bảo Bối đang đi ra ngoài, lúc này, bên cạnh vang lên một tiếng gầm, nàng dừng bước, nàng tò mò hướng nơi truyền ra thanh âm đi tới, nhìn vào trong phòng, trông thấy một con hổ lớn màu trắng ở bên trong đang buồn bực di chuyển, không ngừng gào thét, dường như đang phát tiết tâm tình bất mãn, Bảo Bối vui vẻ nở nụ cười “Tiểu Ngoan, là Tiểu Ngoan a.” Nàng hưng phấn mở cửa phòng vọt vào.

Con hổ lớn trông thấy có người xông tới, lập tức nhào tới, nhanh chóng tới trước mặt, Bảo Bối liền nhảy lên “Tiểu Ngoan, Tiểu Ngoan, ta rất nhớ người a.” Bảo Bối hoàn toàn bỏ quên ánh mắt nổi điên của con hổ kia, thân thể con hổ run run, muốn quăng Bảo Bối xuống, Bảo Bối kỳ quái nhìn nhìn, con hổ này bên tai không có kim mao*, a thì ra không phải là Tiểu Ngoan a, Bảo Bối hướng dưới thân đập một phát, Bạch Hổ bị đánh liền nằm xuống, thở hổn hển, Bảo Bối nhảy xuống tới ngồi cạnh xem Bạch Hổ đang nằm rạp xuống đất thở.

*Lông vàng

“Người có phải hay không không được thoải mái?” Ánh mắt của nó có chút tan rã, lúc ở nhà, Tiểu Ngoan không bao giờ kén ăn, ăn nhiều cũng sẽ có vẻ mặt như thế, mỗi lần như vậy phụ thân luôn trách cứ Bảo Bối cho nó ăn quá nhiều.

75. Chap 75 Ăn Cơm Với Tốc Độ Kinh Người

Chap 75 Ăn cơm với tốc độ kinh người

Bảo Bối đưa tay xuống bụng của nó sờ sờ, hình như không phải do no bụng, nàng sờ từ bụng của nó đi lên, cho đến chỗ cổ họng của nó, con hổ lắc đầu, cảm giác không thoải mái giãy dụa.

“Thì ra có đồ mắc trong cổ họng.” Bảo Bối chợt hiểu một chút, tìm cây gậy cạy miệng của nó ra, nhanh chóng lấy cái xương mắc trong họng kia ra.

“Xong rồi” Bảo Bối cười cười, đứng lên, con hổ màu trắng dường như cũng cảm thấy thoải mái hơn, nó thoải mái đứng lên vây quanh Bảo Bối vòng vo vài vòng “Ha ha, ta phải đi ăn cơm đây, cơm nước xong ta lại đến chơi với người.”

Nàng khoan khoái quay lại vỗ đầu hổ, sau đó đi ra ngoài.

Đi ra sau hậu viện, Bảo Bối đi theo hướng vừa rồi mà đại thúc đã chỉ, dọc theo đường đi nàng có gặp được vài đội tuần tra, chẳng qua khi đi qua nàng chỉ liếc nhìn nàng một cái rồi liền đi.

Bảo Bối đi được một đoạn thì ngửi thấy được mùi thơm của thức ăn, nàng như một làn khói liền chạy vào, oa phòng bếp ở đây đều lớn như vậy a, nhìn thấy trước mặt mấy chục người đang bận rộn nấu cơm cùng món ăn, người thì rửa rau, người thì nấu cơm, người thì thái các loại rau, thân ảnh bận rộn tại trước mặt Bảo Bối lúc ẩn lúc hiện.

“Xin hỏi Hồng Đại thẩm có ở đây không a?” Bảo Bối đứng ở cửa lớn lớn tiếng hô lên, không có ai để ý đến nàng, Bảo Bối nóng nảy càng thêm lớn tiếng hô “Hồng Đại thẩm có ở đây không? Ta đói bụng lắm a.” Rốt cục, cũng có người quay đầu lại nhìn nàng, chỉ chỉ căn phòng nhỏ bên cạnh, sau đó liền tiếp tục thái rau.

Bảo Bối lập tức đi vào căn phòng nhỏ bên cạnh, chỉ thấy một đại thẩm mập mạp đang lật xem thực đơn.

“Hồng Đại thẩm, ta tới đây ăn cơm.” Bảo Bối chạy tới trước mặt đại thẩm mập mạp. Hồng Đại thẩm ngẩng đầu lên, khóe mắt chỉ nhìn thoáng qua Bảo Bối “Người từ đâu tới?”

“Đâu tới?” Bảo Bối không hiểu nhìn Hồng Đại thẩm.

“Người là nha đầu phục vụ ở đâu?” Hồng Đại thẩm bực mình hỏi lần nữa.

“A, nhiệm vụ của ta là chăm sóc ở chuồng báo, còn có con hổ nữa.” Bảo Bối dường như cuối cùng cũng hiểu.

“Ừ?” Hồng Đại thẩm buông thực đơn trên tay xuống “Sao ta lại không biết nơi này a?”

“Không thể nào, vừa rồi vị đại thúc kia nói ta quét dọn xong chuồng báo, thì có thể tới nơi này tìm đại thẩm, đại thẩm sẽ cho cơm ăn.” Bảo Bối cuống cuống nói, nàng đã đói tới mức ngực dán sau lưng.(hờ hờ sân bay sao)

“A, hóa ra là người làm công.” Hồng Đại thẩm dường như đã hiểu, đại thẩm dùng ngón tay mập mạp chỉ ra bên ngoài, cũng lớn tiếng quát lên “Thức ăn cho người làm công đã xong chưa?”

“Đã xong rồi!” Bên ngoài một tiếng trả lời.

“Đi ra bên ngoài ăn đi.” Hồng Đại thẩm cầm lên thực đơn tiếp tục lật xem.

Bảo Bối đã chạy đi ra ngoài, chạy nước rút trăm mét đến chỗ thức ăn, nàng ăn cơm với tốc độ kinh người, mọi người đứng ở bên cạnh nàng đều ngẩn người cho đến khi Bảo Bối hài lòng lau miệng rời đi.

76. | Chap 76 Mất Lam, Ta Muốn Lấy Lại Bức Tranh

Chap 76 Mất lam, ta muốn lấy lại bức tranh

Bảo Bối đánh ợ một cái vỗ vỗ bụng nhỏ “Cơm trưa đã giải quyết xong, đêm nay ăn xong cơm tối nữa, rồi trở về!” Bảo Bối nghĩ tới ba ngày trở về phủ cũng không có cơm ăn, không bằng ở chỗ này ăn xong rồi trở về cũng được.

Nàng hài lòng trở về, cũng theo thói quen rờ rờ túi, nàng lo lắng bức tranh trong ngực lúc thay quần áo sẽ rớt, nên bỏ vào trong túi cho chắc, nàng rờ nửa ngày, thì con mắt đột nhiên trừng lớn, nàng đột nhiên nghĩ tới, nàng đã để bức tranh ở trong túi tiền, túi tiền ngày hôm qua đã đưa cho tên mất lam kia.

Nàng vội vàng xoay người, quay lại phòng bếp “Mất lam kia nghỉ ngơi ở đâu vậy?” Bảo Bối hỏi người vừa rồi đưa cơm kia.

“Mất lam?”

“Ừ, chính là người có con mắt màu lam đó, bộ dạng rất cao, rất xinh đẹp.” Bảo Bối hết sức hồi tưởng bộ dáng của hắn “A, hình như là đại vương tử.”

“A, đại vương tử lúc này đang ở tại Đông hộ viện.”

“A” Bảo Bối không chờ người khác nói hết, liền nhanh chân chạy, chạy một chút rồi ngừng lại “Đông hộ viện ở đâu a?”

Nàng nhìn thấy một nha đầu đang bưng trà đi tới lập tức đi theo hỏi “Đông hộ viện ở đâu vậy?”

Nha đầu nhìn thấy nàng, gật đầu một cái ngược về phía trước “Đó không phải là Đông hộ viện sao? Người là người mới tới Đông hộ viện hôm nay sao?”

Nha đầu kia không thấy Bảo Bối trả lời, cho rằng nàng là mới tới, giao cho nàng mang trà “Đi theo ta.” hếch thân thể đi thẳng về phía trước.

Bảo Bối bưng chén trà đi theo sau, đi vào Đông hộ viện, hai tên hộ vệ trước cửa cũng cho là nha đầu mới tới, cũng không ngăn trở gì, làm cho nàng thuận lợi đi vào.

Bảo Bối tiến đến cửa, liền nghe đến bên trong âm thanh nữ nhân uốn éo nhỏ nhẹ, nha đầu hướng Bảo Bối nháy mắt “Người ở đây chờ, chờ người bên trong nói đem trà, người hãy đi vào.” Nói xong liền quay người rời khỏi đây.

Bảo Bối bưng trà đứng ở cửa đợi người gọi, chỉ nghe được bên trong thanh âm nữ nhân dường như càng ngày càng dồn dập, mất lam kia rốt cuộc có bên trong không a.

Nàng tò mò hướng bên trong tiến lên vài bước, nhón chân lên nghiêng đầu nhìn vào trong, chỉ thấy một nữ tử lửa thể một nửa đang tựa ở trên người một nam tử, nam tử đó đang khẽ vuốt thân thể nữ tử kia, nữ tử kia đã không thể chờ đợi được lôi kéo nam tử, Bảo Bối đã nhận ra nam tử gần như lửa thể kia chính là tên mất lam, nàng từ từ đi vào, do dự có nên lên tiếng hay không.

Nam tử kia đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy Bảo Bối đã chạy tới trước mặt bọn họ, tiểu gia hỏa kia một chút không thềm ngại, đã vậy còn lộ ra con mắt tò mò nhìn bọn họ.

“Mất lam, ta muốn lấy lại bức tranh.” Bảo Bối đem trà bưng qua, nam tử trên giường đẩy nữ tử ra “Đi xuống.” Nữ tử kia oán hận trừng mắt nhìn Bảo Bối, cầm giặc sửa sang lại quần áo một chút sau đó đi ra ngoài.

77. Chap 77 Tùy Ý Để Bảo Bối Sờ Soạng Máy Lân

Chap 77 Tùy ý để Bảo Bối sờ soạng máy lân

“Mất lam, ta muốn lấy lại bức tranh.” Bảo Bối đem trà bưng qua, nam tử trên giường đẩy nữ tử ra “Đi xuống.” Nữ tử kia oán hận trừng mắt nhìn Bảo Bối, cầm giặc sửa sang lại quần áo một chút sau đó đi ra ngoài.

“Người nói, người tới đây để lấy lại bức tranh.” Nam tử vươn tay, cầm chén trà được bưng tới, từ từ nhấp một ngụm.

Bảo Bối nhìn mất lam gần như lửa thể, trong đầu có chút hỗn loạn khi ánh mắt chuyển xuống nhìn ngực hần (nhìn ngực thôi mà làm gì mà hỗn loạn dữ vậy oO), trí tuệ ngừng hoạt động khi thấy da thịt trắng trẻo lộ ra, hơi gầy, đôi môi hồng khẽ mở, tóc tai trên trán bị bung ra, ánh mắt màu lam thâm thúy nhìn Bảo Bối.

Nước miếng Bảo Bối từ từ tràn ra, nam tử này bộ dạng thật là xinh đẹp nha.(MH biết thì chết =))

Nam tử khinh miệt nhìn Bảo Bối, khoe miệng nổi lên tà ác cười một tiếng, ngón tay cao ráo của hần hướng Bảo Bối thăm dò, đến gần trước mặt gò má của Bảo Bối.

“A, ta muốn lấy lại bức tranh.” Khi ngón tay của hần tiếp cận, thì Bảo Bối mới hoàn hồn.

“Bức tranh nào?” Đại vương tử đặt chén trà xuống.

“Chính là bức tranh vẽ thiếu gia đó.” Bảo Bối để ấm trà xuống, giơ bàn tay hướng về phía hần “Trả lại cho ta.”

“A, bức họa kia a.” Đại vương tử làm động tác như vừa chợt hiểu, từ từ ngồi dậy, y phục tùy ý rộng mở.

Bảo Bối vui vẻ cười “Người nhớ ra rồi sao, mau trả cho ta.”

“Vì cái gì ta phải trả cho người chứ?” Lòng mảy đại vương tử chau lại nói “Người đã đưa cho ta, tất nhiên bức tranh đó là của ta.”

“Ta nói đưa cho người bạc, chứ chưa nói cho người bức tranh nha.” Bảo Bối có chút nóng nảy “Mau trả cho ta.”

“Bức tranh ở đây, có bản lĩnh thì người tìm đi.” Đại vương tử nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nóng nảy đỏ lên, buồn cười mở bàn tay ra, nữ tử bình thường lúc này sẽ xin lỗi thôi.

Nhưng mà đại vương tử lần này nghĩ lầm rồi, Bảo Bối cũng không phải là nữ tử bình thường, đang lúc hấn cười khê muốn ngồi dậy xuống giường, thì móng vuốt của Bảo Bối đã nằm ở trên người của hấn, tiến hành kế hoạch sự sạo.

“Người, người đang làm gì?” Đại vương tử giật mình nhìn hai cái tay nhỏ bé đang nhấc áo trên người lên, cũng đã bắt đầu rờ xuống phía dưới.(ăn được đậu hũ ngon lành gớm == ta cũng muốn *nước miếng chảy ròng ròng*)

Tùy ý để Bảo Bối sờ soạng mấy lần, Bảo Bối không tìm được bức tranh, nàng ngẩng đầu lên chống lại đôi mắt đang giật mình kia của mắt lam “Bức tranh đâu?”

Đại vương tử nở nụ cười, hấn ăn mặc phong phanh thế kia, chỉ cần nhìn bằng con mắt thì cũng biết bức tranh khẳng định không thể nào ở trên người, vậy mà nàng thật sự sạo trên người hấn, sẽ không phải là cố ý chứ?

“Ta chỉ nói bức tranh ở đây, chứ không có nói bức tranh trên người ta.” Làm bộ không thèm để ý chút nào nhìn Bảo Bối.

Bảo Bối lần này nóng nảy hoàn toàn, nàng đứng lên, giậm chân “Mau đưa bức tranh trả cho ta.”

78. Chap 78 Nàng Thật Sự Rất Quan Tâm Đến Người Thiếu Gia Kia

Chap 78 Nàng thật sự rất quan tâm đến người thiếu gia kia

“Muốn lấy lại bức tranh, cũng được, nhưng nhất định phải đáp ứng một điều kiện của ta.” Hấn hạ nửa người đang lỏa thể xuống giường, nằm nghiêng dùng cánh tay chống đỡ đầu.

“Điều kiện gì?” Bảo Bối vội vàng hỏi.

“Giúp sủng vật của ta tắm rửa, cho đến khi sạch sẽ mới thôi, ta liền trả lại cho người bức tranh.” Hấn đột nhiên rất muốn xem bộ dạng cuồng cuồng của nàng.

“Liền lúc này a” Bảo Bối thở phào nhẹ nhõm “Tốt, ta đáp ứng người!”

“Đây chính là do người nói đó nha.” Đại vương tử từ từ đứng lên “Người đâu, thay quần áo.”

Ngoài cửa liền có ba vị nữ tử chạy vào, nhanh chóng thay quần áo cho hấn, cũng buộc lại tóc của hấn, làm cho hấn nhìn có vẻ càng cao quý hơn.

Hấn mang theo Bảo Bối không nhanh không chậm đi tới chỗ của người làm công, Bảo Bối nhìn ba con báo đang ngủ kia “Bọn chúng còn đang ngủ a”.

“Không phải là bọn chúng, là nó!” Ngón tay dài chỉ căn phòng kia, chính là con hổ mà hồi nãy Bảo Bối giúp nó nhổ khúc xương mắc trong cổ ra. Mấy người sau lưng đại vương tử trên mặt đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi, ánh mắt đồng tình nhìn Bảo Bối, nếu ánh mắt có thể nói được, bọn họ đều muốn nói cho Bảo Bối biết “Người nhất định sẽ chết!”

Bảo Bối không có hiểu ánh mắt kì lạ của mọi người, nàng nhìn theo hướng ngón tay, trong lòng cười “A, là nó a.” Bảo Bối đi tới.

“Người đã gặp qua Ngạch Mãnh rồi sao?” Đại vương tử chần chờ nhìn nàng, nàng đã tự động mở cửa đi vào, con hổ lớn bên trong kia chính là sủng vật của đại vương tử, con thú kia tính tình nóng nảy, vô cùng hung tàn, nó chỉ nghe lời của đại vương tử, còn những người khác thì nó hết thấy không nghe, Ngạch Mãnh không thích nhất là tắm rửa, mỗi lần nó tắm rửa nhất định phải có đại vương tử ở đây, nếu không bọn hạ nhân cũng không dám đến gần nó.

Bảo Bối đi vào, Ngạch Mãnh kia liền thân mật dựa vào Bảo Bối, làm đại vương tử lùi lại một bước, chuyện này là sao?

Bảo Bối vỗ vỗ đầu của nó, ngẩng đầu nhìn đại vương tử mỉm cười ngọt ngào lên “Thì ra nó tên là Ngạch Mãnh a, ta lúc đầu còn tưởng rằng nó là Tiểu Ngoan của ta, hình dạng bọn chúng rất giống nhau, nhưng sau tai Tiểu Ngoan có kim mao a.”

Bảo Bối đứng lên, nhìn nhìn y phục màu lam trên người “Cho ta trường bào khác đi, y phục này là thiếu gia cho ta, ta không thể làm dơ được.”

“Nàng thật sự rất quan tâm đến người thiếu gia kia a” Đại vương tử lộ ra vẻ mặt không vui ngay cả mình cũng không phát giác.

Sau lưng một tùy tùng lập tức đi lấy trường bào tới đây, Bảo Bối mặc vào, sau đó Bảo Bối tỉ mỉ vén tay áo cùng ống quần lên, vớ giày bỏ qua một bên, nhìn lại mình xác định sẽ không làm dơ quần áo mới bên trong, nàng mới bắt đầu công việc.

Nàng vỗ vỗ đầu Ngạch Mãnh ý bảo nó ngồi xuống, sau đó xách theo thùng nước trực tiếp đổ nước lên trên người Ngạch Mãnh, nghe một tiếng nước giội ào ào, đám tùy tùng đứng ở bên ngoài đều hít vào một hơi, nhớ rõ trước đây không lâu có người làm như vậy, bị Ngạch Mãnh nhảy lên cắn đứt cổ.

Ngạch Mãnh lắc lắc thân mình, thế nhưng không có nhúc nhích gì khác, chỉ là híp mắt để Bảo Bối tắm rửa cho nó, dường như vô cùng hưởng thụ, đại vương tử giật mình xem hết một màn này, hoàn toàn bị kinh hãi.

79. Chap 79 Sao Lại Quan Tâm Đến Người Kia Như Vậy?

Chap 79 Sao lại quan tâm đến người kia như vậy?

Cho đến khi trời tối Bảo Bối ăn cơm tối xong, Bảo Bối mới đứng dậy cáo từ, nàng lúc gần đi ghé qua hoa viên của phủ đại vương tử hái một đóa hoa, cẩn thận bỏ vào trong túi, nha đầu bên cạnh kỳ quái nhìn nàng “Người đang làm gì vậy?”

“Hái cho thiếu gia nhà ta, thiếu gia nhà ta rất thích hoa.” Bảo Bối vui vẻ nhảy dựng lên.

“Đại vương tử, ta thấy nàng có vấn đề hay sao ấy.” Bóng hai thân ảnh đứng ở góc tường đi ra.

Hô Nhĩ Bình Chỉ như có điều suy nghĩ nhìn thân ảnh Bảo Bối đang nhảy về phía trước, hôm nay thử nàng mấy lần, cũng không nhìn ra có vấn đề gì. Nàng thật là một tiểu tử đặc biệt tốt, Hô Nhĩ Bình Chỉ lấy số tiền kia trong túi “Sao lại quan tâm đến người kia như vậy?”

Bảo Bối trở lại hậu viện của khách điểm, Trương mục vừa nhìn thấy Bảo Bối liền nghênh đón “Bảo Bối, sao muộn như vậy người mới trở về a.”

Bảo Bối cười “Trương mục, ta ăn xong cơm tối mới trở về, thiếu gia phạt ta ba ngày không được ăn cơm, nên ta đành ăn cơm bên ngoài xong mới trở về, ta còn mang về điểm tâm cho Trương mục và tiểu Lục nữa đó.” Nàng đắc ý từ trong túi tiền lấy ra mấy món điểm tâm, đây là lúc nàng ăn xong còn dư mang về.

“Thì ra là có cơm ăn a?” Sau lưng thanh âm Mặc Huyền truyền đến, Bảo Bối lập tức đưa tay rút trở về, lặng lẽ đem món điểm tâm ngọt bỏ vào túi, nàng từ từ xoay người lại, hiện ra khuôn mặt tươi cười một bộ dạng nịnh bợ “Thiếu gia.”

“Hừ” Mặt Mặc Huyền đen lại đi tới, cúi đầu xuống nhìn nàng, xem sắc mặt vui mừng, dường như công việc hôm nay trôi qua rất tốt, vậy mà làm cho hắn lo lắng suốt một ngày.

“Huyền ca ca.” Sau lưng Nguyệt Nhi đã đuổi kịp, kéo tay Mặc Huyền, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Bảo Bối bịt mũi “Đây là cái mùi gì a?”

Bảo Bối ngửi một cái, cả ngày ở bên cạnh mấy con báo chơi, trên người dường như có chút mùi bọn chúng.

Bảo Bối nhìn người trước mắt toàn thân tơ lụa, khắp người đeo đầy Châu Quang Bảo khí, nhất là khuyên tai ngọc trước ngực to kia lúc ẩn lúc hiện.

“Mau tránh ra” Nguyệt Nhi ghét bỏ đẩy Bảo Bối trước mặt ra, thân mật lôi kéo Mặc Huyền “Huyền ca ca, đã lâu không có nghe huynh đánh đàn, bây giờ huynh đàn uội nghe nha.” Vừa nói vừa lôi kéo Mặc Huyền hướng tiểu đình trong sân bên cạnh đi đến, chỗ đó chỉ có hai cái ghế đá cùng bày biện đàn cầm.

Bảo Bối nhìn bọn họ đi qua, trong nội tâm bất mãn vô cùng, tay nàng nắm thành quả đấm nhỏ, Trương mục lập tức đi tới lôi kéo Bảo Bối “Đi thôi, mau đi tắm đi, bận rộn một ngày mệt chết đi đi.”

Trương mục nháy mắt, tiểu Lục cũng lập tức tiến lên lôi kéo tay Bảo Bối, kéo nàng đi ra ngoài.

80. Chap 80 Hôm Nay Là Ngày Gì A

Chap 80 Hôm nay là ngày gì a

Ba ngày nay, Bảo Bối đã thân quen cùng mấy con báo kia, nhất là Ngạch Mãnh, trông thấy Bảo Bối đến, lập tức hưng phấn xông tới cùng Bảo Bối chơi, chơi đến khi mệt mỏi, thì Bảo Bối trực tiếp nằm ở bên cạnh nó ngủ, toàn thân lỏng lẻo như nhung đích thực thoải mái nha.

Hôm nay, đại vương tử cùng đám tùy tùng sau lưng đi đến, nhìn Bảo Bối ngọt ngào vùi trên người Ngạch Mãnh ngủ, Ngạch Mãnh cũng hí mắt ngủ, hắn đi từ từ qua ngai chễm chệ xuống, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng tròn trịa đang ngủ, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch lên bên cạnh còn dính một chút mảnh bánh điểm tâm, hắn buồn cười đưa tay lau đi mảnh bánh ấy.

Bảo Bối xê dịch thân thể, thay đổi tư thế tiếp tục ngủ, đại vương tử ngai yên xuống, ý bảo các tùy tùng rời đi, lặng lặng nhìn Bảo Bối.

Bảo Bối chậm rãi duỗi lưng một cái, a, bầu trời có tối một chút, nàng ngồi dậy, ánh mắt rơi xuống bên tường, nàng nhìn thấy đại vương tử đang dựa vào tường ngủ, nàng lặng lẽ bò qua, bò tới gần nhìn hắn, lông mi hắn thật dài rũ xuống, sống mũi cao thẳng tôn thêm đôi má tinh tế trước mặt, nhìn hắn có vẻ mặt bình yên vui vẻ.

“Người đã tỉnh.” Đại vương tử đột nhiên mở mắt, Bảo Bối bị dọa lùi về phía sau một chút.

“Đi thôi.” Đại vương tử đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên người, đi ra ngoài, Bảo Bối theo ở phía sau tò mò hỏi “Đi đâu?”

“Đi theo ta là được.” Đại vương tử nhìn nàng một cái, liền đi lên phía trước đi, Bảo Bối lập tức đi theo.

“Oa” Bảo Bối hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nàng lần đầu tiên chứng kiến một cái bàn dài lớn như vậy, trên mặt bàn bày đầy thức ăn, hai bên bàn đã ngồi đầy nam nữ già lẫn trẻ.

“Vào đi” Đại vương tử nói xong liền đi vào bên trong, đi đến vị trí đầu bàn ngồi xuống, còn Bảo Bối thì ngồi ở bên cạnh, tất cả mọi người ở bàn bên cạnh đều hướng ánh mắt nhìn về phía Bảo Bối, nhưng ánh mắt Bảo Bối chỉ chăm chú với món thịt dê nướng trước mặt.

“Nào, tất cả cạn chén.” Đại vương tử giờ rượu lên, mọi người lập tức giờ chén rượu lên, Bảo Bối khó xử nhìn chén rượu.

“Kính đại vương tử.” Mọi người cùng hô lên, nói xong liền uống một hơi cạn sạch.

Đại vương tử uống một hớp rượu, nhìn về phía Bảo Bối, nàng đang ra sức phần đầu ăn, hai miệng đều nhét đầy thức ăn, hân cười cười, từ từ ăn.

“Hôm nay là ngày gì a?” Bảo Bối hỏi một nữ tử bên cạnh, nữ tử kia là người lần trước mà Bảo Bối gặp phải cùng đại vương tử cùng một chỗ tiểu thiếp Lam Cơ.

“Hôm nay là ăn mừng ngày lễ nhân duyên La quốc chúng ta, bảy ngày này là ngày lễ nhân duyên, không ít tuấn nam mỹ nữ sẽ từ các nơi tới đây, hy vọng có thể ở chỗ này gặp được người hữu duyên (một nửa của mình ^^) , nếu gặp được người hợp ý, thì trong vòng bảy ngày ở đây người có thể hái mười một viên tương tự đậu màu đỏ, sau đó khắc tên người yêu lên, chờ đến buổi tối thứ bảy, đến cầu nhân duyên đưa cho người yêu, nếu đối phương đeo vòng tay lên, thì có nghĩa hân bày tỏ là hân tiếp nhận phần tình cảm này, sẽ được thần linh của chúng ta phù hộ tình cảm của hai người, sẽ vĩnh viễn yêu thương nhau suốt đời.” Lam Cơ chưa nói, nhưng nữ tử bên cạnh nhỏ giọng nói cho Bảo Bối biết.

81. Chap 81 Cầu Nhân Duyên

Chap 81 Cầu nhân duyên

“Vậy tương tự đậu kia ở đâu? Cầu nhân duyên ở đâu?” Bảo Bối có điểm kích động bắt lấy tay nàng ta, liên tục hỏi mấy vấn đề.

“Tương tự đậu thì mọc trên ngọn núi phía nam kia, cầu nhân duyên thì bên phía tây, từ nơi này đi tới đó đại khái nửa canh giờ thì đến.” Trả lời câu hỏi xong nàng ta liền rút tay về.

“A, ha ha ha.” Bảo Bối hưng phấn nở nụ cười, hoàn toàn bỏ quên người bên cạnh, đại vương tử nghe được tiếng cười nhìn nhìn nàng, như có điều suy nghĩ nghĩ tới chuyện gì đó.

« Bảo Bối, làm sao người có thể trở về muộn như vậy a?” Tiểu Lục có chút bất mãn nhìn Bảo Bối, kể từ lúc đến nước La quốc, ngay cả bóng người Bảo Bối những ngày qua cũng tìm không thấy.

Bảo Bối đem cái làn trên tay đưa cho tiểu Lục.

“Cái gì a?” Tiểu Lục nhận lấy, vén tấm vải lên nhìn vào, oa nửa chỉ thịt dê nướng, thơm quá a, tiểu Lục vui vẻ nói “Coi như người còn có chút lương tâm.”

“Thiếu gia đâu?” Bảo Bối rướn cổ nhìn ngó bốn phía.

“Thiếu gia đang ở đó, ở cùng một chỗ với Nguyệt Nhi tiểu thư.” Tiểu Lục chỉ chỉ trong phòng, sau đó liền hưng phấn mang theo cái làn chạy.

“A.” Bảo Bối vừa định chạy tới, lập tức dừng bước, mấy ngày gần đây thiếu gia tựa hồ cũng cùng nàng ấy ở cùng một chỗ.

Nàng từ từ đi tới trước phòng thiếu gia, nghe được tiếng cười vui vẻ của Nguyệt Nhi hòa cùng với giọng nói chuyện nhỏ nhẹ của thiếu gia bên trong.

Qua thời gian thật dài, Nguyệt Nhi mới từ trong phòng Mặc Huyền đi ra.

Nguyệt Nhi tiểu thư thỏa mãn mang nụ cười đắc ý đi ra, tiểu nha đầu kiêm nịnh bợ bên cạnh nhìn tiểu thư nói “Tiểu thư, Mặc Huyền thiếu gia đối với tiểu thư thật tốt nha.” Điều này càng làm cho Nguyệt Nhi càng cười thêm sáng lạn, hoàn toàn không thấy Bảo Bối đứng ở ngoài cửa.

Bảo Bối nghe các nàng nói chuyện, trong lòng có chút không thoải mái, thiếu gia vì sao đối với người khác đều tốt, đối với mình thì luôn hờ hững, Bảo Bối có điểm uể oải nghĩ tới.

“Làm sao không vào?” Trong phòng truyền ra thanh âm Mặc Huyền.

Nghe thấy thanh âm, Bảo Bối chần chờ đi vào, chỉ thấy thiếu gia một thân trường bào màu vàng ngồi trên ghế, ánh mắt lười biếng nhìn nàng.

“Thiếu gia.” Bảo Bối đến gần vài bước.

“Hôm nay đi Vương phủ rồi phải không?” Mặc Huyền khẽ nâng đầu nhìn Bảo Bối, Bảo Bối gật gật đầu.

“Xem ra ngươi cũng không bị người ta đối xử tệ.” Mặc Huyền rũ đôi mắt xuống, Bảo Bối hoàn toàn không có nghe được trong giọng nói hần không có sự vui mừng, nàng vui vẻ gật đầu “Ừ, đại vương tử mấy ngày nay đều cho ta rất nhiều đồ ăn ngon nha.”

Mặc Huyền thở khẽ một hơi, không hề nhìn nàng.

“Thiếu gia, ta tới đưa cho thiếu gia thuốc uống.” Bảo Bối lấy cái bình trong túi đổ ra một viên thuốc đưa cho thiếu gia, Mặc Huyền từ từ đưa tay cầm thuốc nuốt vào, Bảo Bối đưa tay áp vào lồng ngực của hần chậm rãi truyền vào một dòng chân khí, hần cảm thấy có một dòng nước ấm tại lồng ngực mình từ từ chảy vào.

82. Chap 82 Khắc Tương Tư Đậu?

Chap 82 Khắc tương tư đậu?

Ý nghĩa khi các chàng tặng nàng nè hề hề:

01 hạt hồng đậu thay cho câu nói: “Trong lòng anh chỉ có một mình em”; 2 hạt hồng đậu mang ý nghĩa “Đôi ta như chim liền cánh”; 3 hạt hồng đậu là câu nói “Anh yêu em”. Còn giả như có ai đó đem tặng bạn một túi gồm 99 hạt hồng đậu tức là để thay cho câu nói “Thiên trường địa cửu” (Tình đôi ta lâu dài như trời đất). Ngoài ra còn một số các thông điệp khác như:

10 hạt – Yêu em toàn tâm toàn ý

11 hạt – Một lòng một dạ yêu em

13 hạt – Em yêu, xin hãy đón nhận tình yêu của anh

17 hạt – Bên em suốt đời

18 hạt – Thanh xuân mãi mãi

19 hạt – Yêu đến tận cùng

21 hạt – Yêu nhất là em

22 hạt – Trong em có anh, trong anh có em

33 hạt – 3 đời 3 kiếp bên nhau

36 hạt – Tình yêu của anh chỉ có em

66 hạt – Yêu em mãi không đổi thay

100 hạt – Bách niên giai lão; hoặc là Yêu em một vạn năm

999 hạt – Anh là người hạnh phúc nhất trên thế gian này

Một lúc sau, Bảo Bối thu hồi tay “Nhìn thiếu gia hình như đã khá hơn nhiều.”

Gần đây Mặc Huyền cũng xác thực cảm thấy mình khôi phục cũng không ít, đặc biệt không phải mệt mỏi nữa, hần đã không cảm giác được cái loại mệt mỏi đó nữa.

Bảo Bối vui vẻ nở nụ cười “Thiếu gia ta đi ra ngoài trước.” Mặc Huyền gật đầu nhẹ.

Bảo Bối xoay người đang muốn rời đi, đột nhiên nghĩ đến một việc, lại quay người trở lại “Thiếu gia, người có thể dạy ta viết tên của người được không?” Trong mắt Bảo Bối tràn ngập hi vọng.

“Tên của ta?” Mặc Huyền nhíu mày nghi hoặc nhìn Bảo Bối.

Bảo Bối gật gù đầu.

“Vì sao phải học viết tên của ta?” Mặc Huyền kỳ quái hỏi.

Bảo Bối cười ngượng ngùng “Chỉ là muốn học thôi, có thể dạy ta được không?”

Mặc Huyền sững sốt một chút, gật đầu nhẹ “Hôm nay cũng trễ rồi, buổi sáng ngày mai ta dạy cho người.” Khó có thời điểm được nàng nhờ vả hẳn liền đáp ứng.

Bảo Bối vội vàng ưng thuận.

“Còn có, thiếu gia những ngày không có việc gì thì đừng đi ra a, chờ đến buổi tối ngày thứ bảy, ta mang thiếu gia đi đến một nơi.” Bảo Bối trong mắt tràn trề hi vọng.

“Nơi nào?” Mặc Huyền nhìn nàng.

“Là một nơi rất hảo, thiếu gia có thể đi được không?” Bảo Bối vui vẻ nhìn hắn.

Mặc Huyền gật gù đầu.

Bảo Bối vui vẻ nhảy dựng lên, lôi kéo tay Mặc Huyền, trong mắt lóe lên tia hào quang linh động “Thiếu gia, người nhất định phải nhớ kỹ a!” Mặc Huyền cảm thấy mình lòng đang từ từ chìm trong tia hào quang kia.

“Biết rồi.” Mặc Huyền gật gù đầu.

Bảo Bối vui vẻ chạy đi ra ngoài, thiếu chút nữa đụng vào Chí Viễn đang tiến vào.

“Nha đầu kia làm sao vậy, sao lại vui vẻ như vậy?” Chí Viễn nhìn thân ảnh Bảo Bối chạy ra ngoài, hướng Mặc Huyền hỏi.

“Không biết, chỉ nói muốn ta dạy nàng viết tên của ta, thật là kỳ quái.”

“A! Chẳng lẽ nàng muốn khắc tương tư đậu?” Chí Viễn đã hiểu nói.

“Khắc tương tư đậu?” Mặc Huyền nhìn Chí Viễn.

“Do là hôm nay khách điểm làm ăn đặc biệt tốt, rất nhiều người nơi khác đến đây, ta thấy lạ nên hỏi chương quỹ mới biết được, bảy ngày này là lễ nhân duyên của Chu quốc, nếu trong vòng bảy ngày tại đây mà gặp được người trong lòng, liền lên Nam Sơn hái tương tư đậu màu đỏ xuống, khắc tên người trong lòng lên, sau đó tại ngày thứ bảy đến cầu nhân duyên phía tây trên cầu đưa vòng tay của mình, nếu đối phương tiếp nhận đeo lên, bọn họ sẽ được thần linh phù hộ, vĩnh viễn yêu nhau!” Chí Viễn một hơi nói xong, vừa nói vừa nhìn Mặc Huyền trong mắt không ngừng xuất hiện tia xúc động.

“Ta nghĩ nha đầu kia nhất định là muốn khắc tên tặng người a.” Chí Viễn biết rõ còn cố hỏi nhìn Mặc Huyền, nhưng trong lòng hiện ra một tia chua xót

83. Chap 83 Bảo Bối Kia Ở Đâu Cũng Đều Gây Ra Tai Hoạ

Chap 83 Bảo Bối kia ở đâu cũng đều gây ra tai hoạ

“Thực nhàm chán.” Mặc Huyền xoay người sang chỗ khác, khóe miệng lại không khỏi nhếch lên.(Khoái lém ý mà cứ giả vờ hắc hắc)

Chí Viễn nói “Ta hôm nay có xuất ngoại đi nghe ngóng được, nhị vị vương tử La quốc, đại vương tử chúng ta đã gặp rồi, việc nhị vương tử hiện tại đang làm khách ở nước khác, sự thật là bị đại vương tử ép ra ngoài, nghe nói nhị vương tử cá tính kiên cường, hơn nữa có lòng muốn cùng đại vương tử Hô Nhĩ Bình Chỉ tranh vương vị, lại bị Hô Nhĩ Bình Chỉ tính kế phải đến làm khách nước khác, hơn nữa phải chờ tới khi Hô Nhĩ Bình Chỉ đăng cơ mới có thể trở lại. Hô Nhĩ Bình Chỉ đầu óc phi thường thông minh, trời sinh tính tàn nhẫn, hơn nữa võ công của hắn vô cùng cao cường, vẫn chưa có người nào thật sự biết rõ thực lực của hắn.” Chí Viễn ngồi xuống, nhìn nhìn Mặc Huyền hơi nhíu lông mày.

Mặc Huyền thoáng suy tư “Tam ca đã thăm dò được tình hình doanh trại binh lính của hắn.”

Chí Viễn gật đầu nhẹ “Nghe binh lính bên kia nói, mỗi ngày Hô Nhĩ Bình Chỉ nhất định sẽ đi đến doanh trại xem binh lính thao luyện một lần, hơn nữa vô cùng nghiêm khắc, tuyệt đối không cho phép có binh lính kém cỏi, hắn đối đãi với binh lính kém cỏi vô cùng tàn khốc, binh lính đối với hắn vô cùng sợ hãi, bất quá” Chí Viễn tự rót chén trà uống một ngụm “Bất quá hai ngày này, Hô Nhĩ Bình Chỉ lại không đi xem thao luyện, chỉ cho tướng sĩ Hồng Nhĩ Khắc bên người tướng quân đến đó, ta nghe nói là bởi vì trong phủ xảy ra chút chuyện, a ta đoán chắc lại là Bảo Bối ở đó gây chuyện quá.” Chí Viễn nghĩ tới cười ra tiếng, Bảo Bối kia ở đâu cũng đều gây ra tai họa.

“Đệ nghĩ chưa chắc đâu, chắc hắn muốn từ Bảo Bối để dò la chuyện của chúng ta.” Mặc Huyền lắc đầu.

Chí Viễn bưng tỉnh nói ra “Thật may là lúc trước chúng ta đã dặn dò Bảo Bối không nên nói lung tung, cũng không cùng Bảo Bối nói chuyện gì hết, chỉ nói nàng bảo chúng ta là thiếu gia.”

“Ừ, cho nên, chúng ta bây giờ tốt nhất phải cẩn thận, hắn hẳn là có hoài nghi chúng ta” Mặc Huyền đứng ở bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Bảo Bối cùng Trương mục cửa đang ngồi ở ngoài viện ăn món gì đó, khuôn mặt nàng tràn đầy tươi cười quay lại, nhìn thấy Mặc Huyền, nàng vui vẻ giơ tay cầm thịt lên vậy, Mặc Huyền chuyển mắt nhìn lướt qua không hề nhìn nàng.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Bảo Bối cơm nước xong, liền đứng ở cửa phòng Mặc Huyền nhìn hắn đã tỉnh chưa, tối hôm qua hắn dường như ngủ rất muộn.

“Bảo Bối, ngươi ở đây làm cái gì vậy?” Tiểu Lục bưng nước từ bên trong đi ra.

“Thiếu gia tỉnh chưa?” Bảo Bối hướng bên trong ngó ngó.

“Ừ, đã sớm tỉnh, thiếu gia giao cho ta nếu nhìn thấy người đến, thì kêu người đi vào.” Tiểu Lục nói xong liền đi.

Bảo Bối lập tức chạy vội vào.

Mặc Huyền đang ngồi ở bên bàn đọc sách “Người đã đến rồi.” Nhìn nhìn Bảo Bối, ngoắc tay ý nói nàng tới đây.

Trên bàn đã trải một trang giấy.

Bảo Bối lập tức tới bên cạnh, đang muốn đưa tay để mài mực, thì bị hắn bắt được, hắn biết nếu để cho Bảo Bối mài mực sẽ có kết quả ra sao.

84. Chap 84 Làm Sao Người Có Thể Không Chịu Trách Nhiệm Như Vậy. Lướt [2009 Chữ]

Chap 84 Làm sao người có thể không chịu trách nhiệm như vậy. Lướt [2009 chữ]

Bảo Bối ngưng ngừng thu tay về, đành đứng ở bên cạnh, nhìn thiếu gia nhẹ nhàng cọ xát vài cái, ngón tay thon dài nhấc bút lông để lên trên trang giấy, hắn biết tư chất Bảo Bối rất khó viết tên họ hoàn chỉnh của hắn, nên hắn chỉ viết một chữ cuối là chữ “Huyền”.

Hắn cầm bút để xuống, đứng lên, ý bảo Bảo Bối ngồi xuống, Bảo Bối vui vẻ ngồi xuống, một tay lấy bút nắm chắc, sau đó nhanh chóng ra tay, còn chưa kịp viết, thì mực viết đã giọt xuống trang giấy.

Mặc Huyền hé miệng cười một tiếng, nhẹ nhàng đem tay cầm bút của nàng, nghiêm túc đem ngón tay của nàng tách ra đặt ở đúng các vị trí cầm bút, thể nhưng nói Bảo Bối một hồi lâu, thật vất vả lắm nàng mới cầm đúng, còn hạ bút thì không còn gì để nói.

Nếu như là người khác thì có thể đã không còn kiên nhẫn nữa, nhưng Mặc Huyền dường như đặc biệt có kiên nhẫn, không biết vì sao, hắn muốn tên của mình phải khiến cho nàng nhớ kỹ trong đầu, không chỉ là trên trang giấy.

“Nàng còn chưa tới sao?” Hô Nhĩ Bình Chỉ đi vào nhà ở của người làm, không nhìn thấy thân ảnh kia, liền hỏi Khắc Nhĩ bên cạnh, Khắc Nhĩ lắc đầu.

Một người thị vệ khác bên cạnh Hô Nhĩ Bình Chỉ nói “Ngày hôm qua lúc nô tài đến, trước khi nàng đi, nàng tặng Hồng Đại phẩm thịt rồi nói mấy con báo ở đây đều đã tốt hơn rất nhiều, nàng dự định mấy ngày nữa lại đến, để tìm ngài lấy đồ, sau đó cũng không cần đến đây.”

“Nàng dự định không tới đây nữa sao?” Hô Nhĩ Bình Chỉ giận dữ hỏi.

Nhìn thấy bộ dạng đại vương tử trợn mắt, thị vệ lập tức quỳ xuống “Nô tài không biết, nô tài chỉ là nghe nàng nói như vậy.”

“Hừ, chuẩn bị ngựa cho ta.” Tâm tình Hô Nhĩ Bình Chỉ bắt đầu buồn bực lên, hắn cười ngựa mang theo vài vị thị vệ, đi đến nhà trọ Phú Quý kia.

Mặc Huyền kiên nhẫn dạy Bảo Bối viết chữ “Huyền”, từ từ cái tên cũng có chút thành hình, Mặc Huyền lần đầu tiên cảm nhận mình may mắn khi dùng một chữ cuối không quá phức tạp để dạy cho nàng viết.

Bảo Bối kìm nén hơi thở, nghiêm túc viết xong chữ “Huyền”, khiến Mặc Huyền thở phào trên đầu, nhẹ nhàng nói ra “Lần này viết không sai.”

Lần đầu tiên được thiếu gia khen ngợi, Bảo Bối tâm hoa nở rộ (giống mở cờ trong bụng ý), nàng ngẩng đầu lên ngạc nhiên mừng rỡ nói “Thiệt không thiếu gia?” Miệng của nàng nhẹ nhàng sượt qua môi của Mặc Huyền đang cúi đầu xuống, Bảo Bối lập tức ngây dại, khoảng cách gần thiếu gia như vậy, nàng cảm thấy mình tim đập thật là nhanh a, cặp mắt phượng kia của Mặc Huyền đang lẳng lặng nhìn nàng.

“Tiểu tử kia.” Ngoài cửa đột nhiên có một thanh âm vang lên, làm Bảo Bối đang ngơ ngác ngồi trên ghế bành tỉnh.

Bảo Bối định thần nhìn ra, đúng là Hô Nhĩ Bình Chỉ, chấn động “Đại vương tử!”

Mặc Huyền nhìn hắn, hắn làm sao có thể trực tiếp xông vào đây.

“Tiểu tử kia, làm sao ngươi có thể không chịu trách nhiệm như vậy, bọn chúng còn chưa có khỏe hẳn, ngươi liền không muốn đến rồi?” Hô Nhĩ Bình Chỉ tuy nói chuyện, nhưng vẫn nhìn Mặc Huyền, còn dùng một tay kéo Bảo Bối đến bên cạnh mình, kéo càng ngày càng gấp.

Bảo Bối lắc lắc đầu “Không phải vậy, ta nhìn thấy bọn chúng đã khỏe rồi mà, mấy ngày nữa ta sẽ còn đến mà.”

“Đã khỏe sao, đã nói là bọn chúng còn chưa có khỏe, ngươi đương nhiên phải ngày ngày chiếu cố bọn chúng.” Không đợi Bảo Bối nói, hắn lạnh mặt xuống liền lôi kéo nàng đi ra ngoài.

Bảo Bối vội vàng quay lại nhìn Mặc Huyền hô “Thiếu gia, ta có việc đi trước, ngươi ngàn vạn ngàn lần đừng đi ra ngoài a, nhớ chờ ta trở lại, ai nha.” Nàng bị Hô Nhĩ Bình Chỉ kéo đi quá nhanh, thiếu chút nữa đụng vào cây cột.

Nghe tiếng la Bảo Bối càng ngày càng xa, Mặc Huyền chậm rãi ngồi xuống, nhìn chữ “Huyền” nàng viết trên bàn, ngón ngang, lệch nghiêng bảy tám uốn éo, tóm lại không có một cái nào mà hoàn chỉnh cả.

“Tứ đệ, tên Hô Nhĩ Bình Chỉ cứ nhiên trực tiếp xông vào đây.” Chí Viễn thấy hắn đi rồi mới tiến vào, có chút khiếp sợ.

“Ừ.” Mặc Huyền vẫn nhìn chữ trên bàn.

Chí Viễn suy nghĩ một chút “Vừa rồi nhìn thấy nét mặt của hần, chẳng lẽ, hần thích Bảo Bối?” Lúc ngừng đầu lên đón nhận ánh mắt Mặc Huyền, thì ra là tất cả mọi người đều nhìn ra.

“Làm sao có thể được?” Chí Viễn có chút không tin nói. Ánh mắt Mặc Huyền lại càng ngày càng lạnh.

“Huyền ca ca, hôm nay chúng ta đi ra ngoài đi một chút đi.” Ăn xong điểm tâm, Nguyệt Nhi liên tục la hét muốn đi ra ngoài đi một chút.

Chí Viễn liếc nhìn Mặc Huyền không hợp tác, tiểu tử kia vẫn còn buồn bực vì chuyện mới vừa rồi.

“Đúng vậy, chúng ta đi ra ngoài đi dạo đi, tới đây cũng được mấy ngày rồi, còn chưa đi xem cảnh đẹp ở đây.” Chí Viễn gật gật đầu, tán thành ý tưởng Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi càng thêm vui vẻ nha đầu bên cạnh biết ý đi ra ngoài bắt đầu chuẩn bị xe ngựa.

“Bọn chúng nhìn rất khỏe mà.” Bảo Bối đứng ở ngoài lồng sắt nhìn mấy con báo đang vui vẻ bên trong, nàng thấy kỳ quái nói.

Đại vương tử mặt lạnh xuống, cái màn vừa rồi thỉnh thoảng thoáng hiện lên trước mắt của hần, hần cảm thấy trong lòng vô cùng không thoải mái.

Hần cho tới bây giờ đều cho rằng nữ nhân bất quá là một loại thỏa mãn mà thôi, hần cũng không sẽ vì bất kỳ nữ nhân nào mà dừng lại, đây là nguyên tắc của hần. Nhưng mà, tiểu tử trước mắt này không biết từ đâu lại làm hần xao động, hần luôn nhớ tới nàng, hôm nay biết được nàng sẽ không đến, cái loại tâm tình này phá hủy hết nhận định lúc trước của hần.

Hô Nhĩ Bình Chỉ đi tới bên cạnh Bảo Bối, kéo tay nàng đi ra ngoài.

Bảo Bối tò mò nhìn hần một cái, gò má của hần rất hoàn mỹ, đôi môi đóng chặt kia mang theo một tia lãnh ý.

Bảo Bối ngừng đầu nhìn Hô Nhĩ Bình Chỉ “Đi đâu a? Nếu không có chuyện gì nữa, ta muốn đi về, ta còn có việc.” Nàng còn muốn đi hái đậu đỏ nữa a. Hô Nhĩ Bình Chỉ nhíu mày một cái, tiếp tục lôi kéo nàng đi thẳng về phía trước. Đi đến ngoài phòng hần buông tay của nàng ra, hần đi thẳng vào.

Bảo Bối đứng ở ngoài cửa, không hiểu là hần đang làm cái gì? Nàng nhướng mắt nhìn vào bên trong, sau đó tự mình đi vào, hần dường như ở trong phòng, Bảo Bối đứng trong phòng nhìn nhìn, chợt thấy một bộ quần áo da hổ màu trắng đặt ở trên mặt ghế, oa, thật xinh đẹp a, Bảo Bối đi tới, sờ sờ, lông nhung mịn vô cùng mềm mại nha.

Bảo Bối cầm lấy y phục quay lại nhìn vào trong phòng, hần còn chưa đi ra, nàng lặng lẽ cầm lên ướm thử trên người, quả thật rất vừa người, Bảo Bối nhìn y phục này, lại nhớ tới mẫu thân vì mình làm bộ y phục da hổ kia.

“Đẹp không?” Hô Nhĩ Bình Chỉ đột nhiên từ bên trong đi ra, nhìn Bảo Bối đang cầm lấy y phục ngắm người.

Bảo Bối quay đầu lại, oa, Hô Nhĩ Bình Chỉ đã thay một bộ trường bào màu vàng kim, viền mép áo bào là lông màu trắng, cao quý đến bức người.

“Ừ, giống mẹ ta làm.”

“Đây là người khác đưa tới, ở chỗ ta không có nữ nhân nào thích mặc loại y phục này, ta đang định ném đi.”

85. Chap 85 Tiểu Tử Kia, Hôm Nay Vì Sao Cao Hứng Như Thế [2044 Chữ]

Chap 85 Tiểu tử kia, hôm nay vì sao cao hứng như thế [2044 chữ]

“Đây là người khác đưa tới, ở chỗ ta không có nữ nhân nào thích mặc loại y phục này, ta đang định ném đi.”

“Ném ư! Thật là đáng tiếc.” Bảo Bối nhìn chăm chăm y phục trong tay, trong mắt hoàn toàn là tiếc nuối không thôi.

Hắn cố ý không đếm xỉa “Đã sớm giao cho thứ muốn vứt bỏ, sao lại còn chưa ném đi chứ, có ai không.”

“Đừng a.” Bảo Bối kích động hô lên.

Đại vương tử cố ý cúi đầu nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng hồng “Làm sao vậy?”

Bảo Bối cười hì hì nói “Nếu như muốn ném đi, có thể cho ta được không?”

“Người muốn sao?”

“Ừ!” Bảo Bối vội vàng gật đầu.

Đại vương tử buồn cười nhìn nàng một cái “Vội mau đi thay đi, chúng ta còn đi ra ngoài nữa.”

“Được!”

Bảo Bối lập tức chạy vào trong phòng.

Đại vương tử thấy bóng lưng nàng, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình dịu dàng.

“Nơi này cách binh doanh của Hồ Nhĩ Bình Chỉ rất gần, từ nơi này có thể nhìn thấy đại khái tình hình trong quân doanh của hắn, rất nhiều dân chúng cũng sẽ đến nơi này xem, Hồ Nhĩ Bình Chỉ cũng không kiêng kỵ, hơn nữa còn hoan nghênh dân chúng đến quan sát, để cho bọn họ biết rõ quân đội quốc gia vô cùng hùng mạnh, đây cũng là lý do vì sao dân chúng La quốc ủng hộ hắn như thế.” Chí Viễn chỉ vào chân núi không xa nhìn Mặc Huyền nói.

Mặc Huyền cùng mọi người đi vào một tòa núi nhỏ trên đồi, trên gò núi đã ngồi đầy người, đang nhìn xuống xem binh lính trong quân đội thao luyện.

“Huyền ca ca, nơi này không có gì đẹp hết, không bằng chúng ta đi nơi khác xem một chút a.” Nguyệt Nhi bất mãn xoa xoa mồ hôi trên đầu, thở phì phì ngồi trên một tảng đá.

“Nguyệt Nhi, phong cảnh nơi này không tệ.” Chí Viễn lắc lắc đầu cười, nhìn Nguyệt Nhi nói “Mặc Huyền rất thích phong cảnh nơi này.”

Chân núi doanh trại vô cùng hùng tráng, binh lính phổng đốn có năm ngàn người đang thao luyện, nhiều tiếng diệc tai, binh khí trong tay dưới ánh mặt trời lại càng chiếu lấp lánh, dân chúng La quốc trên núi lại càng khen không dứt miệng, tán thưởng Hồ Nhĩ Bình Chỉ thần dũng (vô cùng dũng mãnh).

Mặc Huyền cùng Chí Viễn đều ngồi trên một cái ghế dài, từng cơn gió trên núi chậm rãi khê lướt vào mặt, làm lòng người vui vẻ thoải mái, bọn họ nhìn binh lính dũng mãnh dưới chân núi, trong nội tâm cũng không nhận được tán thưởng theo, nếu Chu quốc cùng La quốc đối kháng, La quốc xác thực là địch nhân không thể xem thường.

Đột nhiên, ánh mắt của bọn họ rơi vào một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn, nàng mặc áo da hổ màu trắng, viền màu vàng kim chói sáng, cười trên lưng hổ, đang thản nhiên đi tới, phía trước là Hồ Nhĩ Bình Chỉ mặc trường bào màu vàng kim viền lông nhung màu trắng cười trên một con ngựa quý Hãn Huyết màu đỏ thẫm, hai người một trước một sau, lập tức hấp dẫn ánh mắt dân chúng trên núi.

“Hắc, tiểu nha đầu kia là ai a? Lại dám cười Mãnh Hổ của đại vương tử?”

“Đúng vậy, con hổ kia cũng không biết cắn chết bao nhiêu binh lính, chỉ cần không tuân theo quân kỷ (kỷ luật của doanh trại), đại vương tử sẽ cho binh lính thách đấu cùng con hổ kia, nếu thắng thì còn sống, nếu thua thì bị cắn chết, ai, đến nay ta chứng kiến có mười người bị cắn chết rồi.” “Đúng vậy, ta cũng thấy”

Trên núi dân chúng mồm bầy miệng tám nghị luận, Mặc Huyền cùng mọi người nghe những người kia nghị luận, liếc mắt nhìn nhau, liền đi đến chân núi nhìn xuống.

Trương mục cùng tiểu Lục rướn cổ lên nhìn, tiểu Lục chỉ vào Bảo Bối nói “Trương mục, Bảo Bối sao lại mặc áo da hổ vậy?”

“Đây không phải là của Bảo Bối.” Trương mục lắc lắc đầu.

“Huyền ca ca, nha đầu kia của người, làm sao lại chạy tới nơi này?” Nguyệt Nhi tò mò hỏi, Mặc Huyền lại mím chặt đôi môi nhìn dưới chân núi.

Bảo Bối trên mặt tràn đầy nụ cười vui sướng, nàng cười trên người Ngạch Mãnh, tựa hồ như lại quay trở về cuộc sống trên chân núi, hôm nay nàng còn được một bộ y phục tốt nữa, nàng vui rạo rức đi theo sau Hô Nhĩ Bình Chỉ, Hô Nhĩ Bình Chỉ ngẫu nhiên quay đầu lại liền nhìn thấy bộ dạng cười mị mị của nàng, trong nội tâm lại vô vàng hạnh phúc.

“Đại vương tử, chúng ta khi nào thì có thể ăn cơm a.” Từ sáng đến giờ, Bảo Bối còn chưa được ăn cái gì nha, sáng sớm liền chạy đi học viết chữ, vừa nghĩ tới chính mình sẽ viết tên thiếu gia, trong lòng nàng lại càng vui vẻ, trong miệng nàng bắt đầu hát khúc hát do tiểu Lục dạy, chỉ là khúc hát này vừa đến miệng nàng liền không ra lời gì.

Nghe nàng hát khúc hát không lời, Hô Nhĩ Bình Chỉ xoay người nhìn về phía nàng “Tiểu tử, hôm nay vì sao cao hứng như thế?”

“Ta sẽ viết tên thiếu gia.” Vừa nghĩ tới, nàng liền vui vẻ.

“A?” Hắc chau mày, trong mắt của hắc trần ra tia tức giận, hắc ngừng lại, Bảo Bối từ từ cười lên đến bên cạnh hắc, dưới thân là Ngạch Mãnh uy phong lẫm liệt.

“Đại vương tử, bọn lính đều đã bắt đầu thao luyện, ngài có muốn đi qua xem một chút không?” Long tướng quân đã đi tới bên cạnh Hô Nhĩ Bình Chỉ.

“Ừ” Hô Nhĩ Bình Chỉ bình phục lại tâm tình, rất nhanh, cưỡi ngựa đi qua, Bảo Bối theo sát đằng sau.

“Người còn muốn nhìn cái gì a, khi nào thì mới được ăn cơm a.” Nàng ở phía sau la lên.

Long tướng quân nhìn nữ tử phía sau, bất quá cũng chỉ mới mười bốn tuổi thật không ngờ dám hô to gọi nhỏ với đại vương tử, trong nội tâm không khỏi có điểm lo lắng cho nàng, nhưng lại thấy đại vương tử chỉ cười mà không đáp, làm cho hắc thập phần kinh ngạc.

Hô Nhĩ Bình Chỉ đi vào nơi bọn lính đang thao luyện, ngừng lại, ánh mắt trở nên đặc biệt lạnh khốc, mắt hắc nhìn xuống toàn bộ phía dưới, bọn lính nhìn thấy đại vương tử đi vào, thao luyện càng thêm dũng mãnh, nhiều tiếng vang dội xuyên thấu không trung.

Hô Nhĩ Bình Chỉ giơ tay phải lên, bọn lính lập tức đình chỉ thao luyện, đứng theo từng hàng vô cùng ngay ngắn.

Hô Nhĩ Bình Chỉ phát tay phía bên trái, bọn lính lập tức chia làm hai hàng, đứng thành hàng, hắc lại hạ phát tay, binh lính phía sau lập tức chia làm bốn xếp thành hàng, cả quá trình diễn ra vô cùng nhanh chóng, nhanh nhẹn.

“Bảo Bối, chúng ta thi đấu một cuộc đi, xem là Ngạch Mãnh chạy nhanh, hay là ngựa quý Hãn Huyết của ta chạy nhanh hơn được không?” Hô Nhĩ Bình Chỉ đột nhiên nói với Bảo Bối đang ở sau lưng.

“A?” Bảo Bối nghi hoặc nhìn hắc.

Hắc khẽ nhếch khóe môi lên “Nếu người thắng, ta mời người ăn dê nướng, thế nào?”

“Được! Mà làm sao có thể so sánh đây?” Từ lần trước được ăn món dê nướng, Bảo Bối vẫn hoài niệm hương vị kia.

Hô Nhĩ Bình Chỉ từ từ cười đi xuống, Bảo Bối đi theo bên cạnh hắc “Xuyên qua những binh lính này, không được đụng đến, chạy đến bên cột cờ kia, gõ lá cờ trên cái cột kia xuống là thắng.” Hắc chỉ chỉ lá cờ phía xa xa đang tung bay trong gió.

“Được.”

“Vây bắt đầu nha.” Hắc không nhanh không chậm đang đi, bỗng nhiên lập tức rút roi vút một tiếng, ngựa quý Hãn Huyết hí một tiếng lập tức chạy như điên.

86. Chap 86 Cũng Có Người Muốn [2010 Chữ]

Chap 86 Cũng có người muốn [2010 chữ]

Bảo Bối quát to một tiếng “Người chơi xấu.” Liền kẹp chặt Ngạch Mãnh, xông tới.

Ngạch Mãnh dưới sự hướng dẫn của Bảo Bối, rất nhanh liền đuổi kịp hắn, Hô Nhĩ Bình Chỉ lớn tiếng cười một tiếng, nhanh hơn vọt lên phía trước, Bảo Bối lập tức gia tăng tốc độ chụp phần lưng Ngạch Mãnh, Ngạch Mãnh thiên tính (tính trời sinh) hiểu chiến, lúc này càng thêm kích thích nó, nó chạy càng nhanh.

Cả trận thi đấu trên bọn lính hò hét thật to, một bên là đại vương tử đầy triển vọng, một bên là Bảo Bối cũng đầy hứa hẹn.

“Bảo Bối, mau a.” Tiểu Lục vui sướng hét lên, nhưng không có cách nào xuyên qua thanh âm của những binh lính kia, trên núi đoàn người không kiềm nổi cũng bắt đầu vì nàng hò hét cổ vũ.

Bảo Bối dưới ánh mặt trời, dường như có sức mạnh vô cùng to lớn, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng tỏa ra ánh hào quang huyền diệu, làm mọi người không kiềm nổi đều nhìn về phía nàng, nụ cười trên mặt nàng lại càng ngọt ngào, không chút nào làm ra vẻ, tiếng cười lây ra cả xung quanh cuộc đua.

Bọn lính gầm hét, kinh ngạc, Hô Nhĩ Bình Chỉ bên cạnh nàng cũng bị lây, vui vẻ phá lên cười.

Bảo Bối cũng bị lây những thanh âm bên cạnh, xuyên qua bọn lính, vượt qua Hô Nhĩ Bình Chỉ, nàng tung người từ thân hổ nhảy xuống, sau đó chạy như bay, Ngạch Mãnh ở sau người vẫn chạy nhanh như điên, nhưng vẫn không vượt qua Bảo Bối, Bảo Bối vui vẻ chạy như bay hô “Ngạch Mãnh, nhanh lên!” Lúc nàng đến gần cột cờ, liền phi thân lướt lên, đoạt được lá cờ, nhìn thấy Hô Nhĩ Bình Chỉ vừa đuổi tới, nàng tung người nhảy xuống, Hô Nhĩ Bình Chỉ nhanh chóng đỡ lấy nàng, cho nàng ngồi ở trong ngực của mình.

Bảo Bối trên mặt đỏ bừng, vẻ rạng rỡ hiện ra, nàng đang đắm chìm trong sự vui vẻ, Bảo Bối vui vẻ giương cao lá cờ trong tay, hướng tới binh lính đứng phía xa hô “Ta có dê nướng ăn rồi!”

Bọn lính đều kích động la to.

“Nàng chạy thật nhanh a!” Nguyệt Nhi kinh sợ hô.

“Bảo Bối ngày đó cứu người lúc đi săn, nàng chạy so với bây giờ còn nhanh hơn.” Chí Viễn nhìn Mặc Huyền bên cạnh vẫn không lên tiếng, nhẹ nhàng nói ra.

Lúc này Mặc Huyền, trong mắt chớp động, hắn bị kinh ngạc, không ngờ thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng thậm chí lại có sức mạnh đến như thế, cảm hóa mọi người, nàng chạy thật nhanh, nàng cười vui, nàng hô to, Hô Nhĩ Bình Chỉ vẫn luôn ở bên cạnh với nàng, cùng nàng chạy như bay, còn hắn thì làm không được.

Từ đầu đến giờ, Mặc Huyền tay liên tục nắm thật chặt, từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ chạy nhanh như thế, thậm chí đi nhanh cũng sẽ là đòn trí mạng, hắn chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác thoải mái cười to của nàng, nàng như vậy thật là tự do tự tại, trọng yếu hơn là hắn không thể nào như Hô Nhĩ Bình Chỉ cùng nàng chạy như điên, hò hét như vậy!

Hắn từ từ đứng lên, sắc mặt hơi tái nhợt.

“Huyền ca ca, người muốn đi đâu?” Nguyệt Nhi nhìn thấy hắn đứng lên, lập tức cũng đứng lên theo.

“Nơi này quá ồn.” Mặc Huyền trong nội tâm nặng nề thường.

Chí Viễn có chút hiểu rõ nhìn Mặc Huyền một chút, liền đứng lên đi theo, tùy tùng cùng bọn thị vệ cũng theo ở phía sau.

Vô tình, bọn họ đi tới trước một cái hồ, Mặc Huyền từ trên núi đi xuống, cảm giác hơi mệt mỏi, hắn ngồi xuống.

“Oa, người nam nhân kia thật xinh đẹp a.”

Thoáng cái, lại hấp dẫn vô số ánh mắt nữ nhân, trong mắt tràn đầy sự kinh diễm, bộ dạng Mặc Huyền hơi có vẻ mệt mỏi, trên trán rủ xuống hai lọn tóc đen, rủ xuống trước mặt gò má bên cạnh, thân hình cao ráo đơn bạc tựa hồ lại càng thêm quyến rũ bội phần, cặp mắt phượng kia mơ màng lưu động.

Bọn họ đi tới cầu nhân duyên bên cạnh, hôm nay rất nhiều nam nữ độc thân đều tới nơi này ước hẹn, Mặc Huyền xuất hiện khiến vô số người quan sát, nam nhân cùng nữ nhân đều nhìn dung mạo hấp dẫn của hắn.

Người tới dần dần càng ngày càng nhiều, Nguyệt Nhi vô cùng tức giận với đám người vội vàng, nhưng mà người tới hiện giờ quá nhiều. Chí Viễn cũng có chút cuống cuống, hắn cuống cuống nhìn Mặc Huyền, muốn hắn vội vàng rời đi, nhưng mà Mặc Huyền liên tục nhìn qua hồ đối diện cây cầu, không nói một lời, tựa hồ những chuyện bên cạnh không liên quan đến mình.

“Tránh ra, mau tránh ra.” Đột nhiên đám người ngoài có thanh âm hai nữ tử hô lớn, hơn nữa rất nhanh hai nữ tử liền đi tới trước mặt hắn.

“Vị công tử này, mời xuống thuyền của chúng ta ngồi thế nào?”

Mặc Huyền vẫn nhìn phía xa, Chí Viễn nhìn nhị vị nữ tử trước mắt này, bộ dạng giống nhau như đúc, nữ tử trước mắt chân mày lá liễu mắt hạnh (quả hạnh ở mắt ta tưởng là bồ câu chứ nhỉ), vóc dáng cao gầy, vóc người đầy đặn, các nàng không hề kiêng kỵ nhìn Mặc Huyền.

Chí Viễn nhíu mày một cái “Nhị vị cô nương, chúng ta còn có việc, tạ ơn cô nương có nhã ý.” Nói xong, liền kéo Mặc Huyền muốn rời đi.

Lập tức bị nhị vị nữ tử trước mắt ngăn cản lại “Công tử, không nói gạt người, tỷ muội hai chúng ta nhìn trúng vị công tử này, muốn cùng hắn thành thân.”

Đoàn người Chí Viễn bị lời nói nhị vị nữ tử này làm sợ ngây người, Mặc Huyền quay đầu nhìn thoáng qua các nàng rồi khẽ mỉm cười “Hình như thân thể có bệnh của ta, cũng có người muốn.”

Nguyệt Nhi xông tới, ngăn trước mặt các nàng “Các người nói vậy bậy bạ gì đó a, Huyền ca ca sẽ không cùng hai người thành thân đâu, hừ.” Nàng tức giận nói xong, liền ra hiệu tùy tùng bên cạnh tới đây.

Bọn thị vệ tới đây, ngăn cản nhị vị nữ tử, nữ tử phát tay hướng thị vệ bên cạnh đánh xuống, thị vệ trải qua vài lần đo sức, thậm chí cố hết sức nhưng không cách nào ngăn cản lại được, Chí Viễn giật mình thầm nghĩ, không ngờ đến La quốc lần này lại có nữ tử võ công cao cường đến thế.

Từ từ vài tên thị vệ bên cạnh đều bị đánh bại, nữ tử xoay người đi tới bên cạnh Mặc Huyền.

“Thỉnh công tử đi theo chúng ta.” Nữ tử vẫn vô cùng khách khí.

Mặc Huyền nhìn nhìn, thế nhưng đi theo các nàng đi tới.

Chí Viễn nhìn ánh mắt lạnh nhạt kia của Mặc Huyền, chẳng lẽ tiểu tử này thật sự dự định cùng hai nữ tử này thành thân sao?

Chí Viễn vội vàng đi theo đằng sau, mắt thấy Mặc Huyền chậm rãi đi lên một chiếc thuyền vô cùng khí thế, Nguyệt Nhi ở sau người hô to “Huyền ca ca, người đừng có đi a.” Nhưng mà Mặc Huyền rất nhanh liền đi lên trên thuyền, nữ tử sau khi đi lên, thuyền liền bắt đầu từ từ chuyển động.

“Bảo Bối, Bảo Bối.” Tiểu Lục cuống cuống hướng vào doanh trại hô, binh sĩ doanh trại căn bản không để cho nàng đi vào, vừa rồi nàng nhìn thấy thị vệ đánh không thắng hai nữ tử kia, nàng liền vội vàng chạy đi tìm Bảo Bối trở về.

Nhưng mà cho dù nàng có la to đến thế nào, Bảo Bối cũng không nghe thấy, tiểu Lục nhanh chóng đi qua đi lại.

Màn đêm dần dần phủ xuống, tiểu Lục ngồi xổm bên ngoài, dần dần cũng có chút buồn ngủ, nàng đang ngáp, thì lúc này, nghe được tiếng bước chân, tiểu Lục vội vàng đứng lên.

87. [hap 87 Thiếu Gia Bị Bắt Đi [2006 Chữ]

hap 87 Thiếu gia bị bắt đi [2006 chữ]

(Hình nì ta chôm của lão tam hê hê)

“Bảo Bối, Bảo Bối!” Rốt cục cũng thấy nàng.

Bảo Bối đang thỏa mãn vỗ bụng nhỏ, nàng vô cùng vừa lòng với thức ăn vừa rồi, thơm quá a! Bảo Bối chậm rãi cười Ngạch Mãnh trên người vui vẻ cười.

“Di, tiểu Lục, sao ngươi lại tới đây?” Bảo Bối nhìn thấy tiểu Lục lập tức ngừng lại.

“Ngươi còn có thời gian rồi rãnh ở chỗ này đi dạo a, thiếu gia bị người ta bắt đi rồi, muốn cùng thiếu gia thành hôn đó.” Tiểu Lục nhanh chóng có chút nói năng lộn xộn.

“Ngươi nói cái gì?” Bảo Bối tròn tròn con mắt.

“Xế chiều hôm nay, có hai nữ nhân bộ dạng giống nhau như đúc, đã thương người bên cạnh, bắt thiếu gia đi, nói là thích thiếu gia, muốn cùng thiếu gia thành thân.”

“Thiếu gia hiện đang ở nơi nào?”

“Đang ở trên hồ bên cạnh cầu nhân duyên kia, hiện tại không biết ở đâu nữa?” Tiểu Lục còn chưa nói xong, Bảo Bối đã kẹp chặt Ngạch Mãnh chạy như bay.

Hồ Nhĩ Bình Chỉ nhìn thân ảnh Bảo Bối chỉ còn một cái chấm phía xa xa “Hai nữ nhân giống nhau như đúc, hẳn là tỷ muội Vũ thị”.

Tỷ muội Vũ thị là nữ nhi bảo bối của Vũ Tổ Vinh, Vũ Tổ Vinh là một loại phú thương ở La quốc, cũng là ca ca của mẫu thân nhị đệ, hẳn đầu đầu nhất là hai nữ nhân này, ngày thường hai nữ nhân này vô cùng ngang ngược, nhưng vì sợ trở ngại địa vị của hắn nên rất nhiều lần hắn rất tức giận mà không dám nói gì, lần này các nàng còn dám đi đoạt nam nhân, quả thực quá lớn mật.

Tỷ muội Vũ thị cho Mặc Huyền thay một bộ trường bào đỏ thẫm, cái mũ đội để bên cạnh thắt lưng, Mặc Huyền vẫn lẳng lặng ngồi ở bên cạnh thuyền, nhìn xem phong cảnh phía ngoài.

“A, sau khi công tử thay hỉ bào, lại càng thêm xinh đẹp.” Tỷ muội Vũ thị mặc hỉ phục yêu kiều đi tới, ngồi đối diện Mặc Huyền.

“Tiểu thư, qua nửa canh giờ nữa, có thể báai đường.” Hỉ nương nói xong liền mở cửa đi ra.

Về mặt tỷ muội Vũ thị vậy nhưng khó có thể lộ ra được vẻ ngượng ngùng.

Thuyền cập ngoài bờ, Chí Viễn vẫn một mực đi theo, nhưng không cách nào đến gần được.

Chí Viễn lo lắng nhìn qua, bên cạnh đột nhiên vù một tiếng chạy tới, nhìn lại, dĩ nhiên là Bảo Bối.

Trên thuyền Mặc Huyền nhìn thấy Bảo Bối xuất hiện, trong mắt hiện lên một tia sáng, hẳn nhìn Bảo Bối đang chạy như điên đến, hô to “Thiếu gia, đừng có thành thân a, ta không đáp ứng đâu!”

“Phốc” Sau lưng Chí Viễn nở nụ cười “Cái gì mà nói là nàng không đáp ứng chứ.”

“Ngạch Mãnh dưới thân thể nàng nhanh chóng chạy, sắp tới điểm tiếp cận, Bảo Bối chạy như bay xuống, nhanh chóng chạy tới.

“Bảo Bối ngày đó cứu ngươi lúc đi săn, nàng chạy so với bây giờ còn nhanh hơn!” Mặc Huyền nhớ tới câu nói kia của Chí Viễn, nhìn Bảo Bối chạy như bay đến, khóe miệng của hắn từ từ tràn ra nét mặt tươi cười, làm như U Lan đêm khuya nở rộ lan tỏa mùi thơm, cũng làm cho nhị vị nữ tử bên cạnh nhìn đến ngây ngốc.

“Tiểu thư, nha đầu kia là ai?” Nha hoàn bên cạnh kinh sợ hỏi.

Tỷ muội Vũ thị trở lại bình thường nhìn về phía ngoài thuyền, chỉ thấy một tiểu nha đầu đang tung người đập nước đến đây, thể nhưng vạt áo y phục lại không dính một giọt nước nào, khinh công vô cùng cao cường, trong nội tâm tỷ muội Vũ thị rất kinh hãi.

Rất nhanh, Bảo Bối bước lên mép thuyền, đứng ở trên mạn thuyền, nàng lo lắng nhìn quanh bốn phía, khi thấy thiếu gia đang ngồi dựa vào lan can, lập tức chạy nhanh qua, nhảy tới trước mặt của hắn.

“Thiếu gia, thiếu gia, thiếu gia.” Bảo Bối nhanh chóng nói nhưng lời nói đều không thể nói rõ, nhưng mà sít sao lời kéo tay của hắn, tay của hắn thật mát a.

Mặc Huyền chỉ vào chén trà trên bàn “Uống chén nước đã, từ từ nói.” Bảo Bối cầm lấy một hơi uống hết, nhìn thiếu gia một thân hồng y “Thiếu gia, người mặc quả thực rất đẹp.” Bảo Bối bật thốt ra, ngơ ngác nhìn hắn.

“Thật không?” Mặc Huyền lấy chén trà trong tay nàng để xuống bàn.

“Ừ.” Bảo Bối vui vẻ gật đầu, đột nhiên nàng lại bối rối nói “Thiếu gia, người không được thành hôn nha, ta không có đáp ứng đâu, không thể tính nha.”

Con mắt Mặc Huyền lóe sáng suốt nhìn nàng “Tại sao phải cần người đáp ứng chứ?”

Bảo Bối ngây ngẩn cả người, đứng vậy, tại sao phải cần ta đáp ứng chứ?

“Ở đâu ra dã nha đầu này?” Tỷ muội Vũ thị rốt cục cũng trở lại bình thường, nha đầu này từ lúc lên tới mũi thuyền đến bây giờ vẫn không đếm xỉa hai người các nàng, tại La quốc các nàng cũng coi như là người có máu mặt nha.

Bảo Bối nhìn hai nữ nhân bộ dạng giống nhau như đúc trước mắt, chấn động “Ai nha, yêu quái.” Nàng lớn như vậy còn chưa có gặp qua người có bộ dạng giống nhau đến như vậy, chỉ nghe mẫu thân kể chuyện xưa, chỉ có yêu quái mới có thể biến đổi ra người giống nhau như đúc.

Tỷ muội Vũ thị bị Bảo Bối la to, nhất thời thẹn quá hoá giận lập tức bỗ tới “Người mắng ai là yêu quái đó hả?”

Tỷ muội Vũ thị hai bên lần lượt hướng đến Bảo Bối vung xuống, Bảo Bối nghiêng người nhảy ra, vọt đến bên cạnh người chị, xuất một chiêu, đánh vào vai phải nàng, từ miệng người chị hộc ra một ngụm máu tươi, người em đã vọt đến sau lưng Bảo Bối, từ trong lòng lấy ra một dao găm đâm về phía Bảo Bối, Mặc Huyền nhìn thấy cảnh này, liền thất kinh. Bảo Bối lại dường như không lưu tâm trở tay bắt được cổ tay của nàng, chỉ nghe một tiếng nhẹ, dao găm trong tay người em đã rơi xuống đất, cánh tay cũng buông xuống.

Tỷ muội Vũ thị thất kinh nhìn Bảo Bối trước mắt, các nàng còn chưa có gặp qua đối thủ lợi hại như vậy, cũng biết lần này mình nhất định sẽ thua.

Bảo Bối đã đứng ở phía trước Mặc Huyền, nhìn thấy tỷ muội Vũ thị một thân y phục màu đỏ, cái miệng nhỏ nhắn trề lên “Cởi quần áo mau, thiếu gia không có đáp ứng thành thân với các người.”

Tỷ muội Vũ thị oán hận nhìn nàng, nhưng biết chính mình không cách nào đánh lại nàng. Các nàng liếc mắt lẫn nhau nhìn nhau rồi từ từ cởi quần áo ra, vứt trên mặt đất, sau đó liền xoay người rời đi, Bảo Bối cũng không ngăn cản.

“Các người không có sao chứ?” Chí Viễn cùng mấy người thị vệ đã lên thuyền.

“Không có việc gì, thật may là tới kịp, không có thành hôn a.” Bảo Bối vui vẻ chạy tới bên cạnh thiếu gia, thiếu gia mặc trang phục màu đỏ thật là đẹp nha.

Mặc Huyền đứng ở bên cạnh khẽ cười nhìn nàng.

Chí Viễn cười cười, nhìn Mặc Huyền, thấp giọng nói ra “Tốt lắm, người cũng phát bực xong rồi, mau trở về đi.” Chí Viễn vẫn luôn biết rõ Mặc Huyền sinh bực bội, nhìn đệ đệ của hắn từ nhỏ lớn lên, Tứ đệ của hắn chỉ cần không vui phát cáu, sẽ lại đắm chìm trong thế giới chính mình, không để cho người khác đi vào.

Mặc Huyền khẽ đỏ mặt một chút, thấp con mắt nhẹ nghiêng mắt nhìn Bảo Bối một cái, nha đầu kia đang lặng lẽ lấy bộ đồ màu đỏ ra sức nhét vào trong miệng túi nhỏ kia của nàng, còn dư lại một mảng lớn còn phát phờ ở bên ngoài, nàng đang cố gắng đút vào.

88. Chap 88 Thiếu Gia Đứng Thành Thân, Ta Không Có Đáp Ứng Đâu [2075 Chữ]

Chap 88 Thiếu gia đứng thành thân, ta không có đáp ứng đâu [2075 chữ]

Mặc Huyền cười khê, chậm rãi đi ra khỏi thuyền, lên bờ, thấy Hô Nhĩ Bình Chỉ đang nghênh đón, hai vị nam tử vô cùng xinh đẹp liếc mắt nhìn nhau, lúc Mặc Huyền đi ngang qua, trong mắt Hô Nhĩ Bình Chỉ hiện lên một tia ánh mắt nguy hiểm.

“A, đại vương tử, hai ngày nữa ta rất bận rộn, không thể đến được, mấy ngày nữa sẽ đến tìm người.” Bảo Bối đi theo đằng sau thiếu gia nhìn thấy Hô Nhĩ Bình Chỉ, lập tức chạy tới, nói xong liền theo thật sát đằng sau thiếu gia.

Hô Nhĩ Bình Chỉ nhìn thấy Bảo Bối khẩn trương đi theo đằng sau tên nam tử kia như thế, sắc mặt dần dần trầm xuống.

Mặc Huyền đi theo Chí Viễn ngồi lên xe ngay lập tức, những người khác cũng theo ở phía sau, rất nhanh liền trở lại nhà trọ Phú Quý.

Mặc Huyền cùng Chí Viễn xuống xe ngựa, từ từ đi vào nhà trọ, đi vào trong hậu viện, Chí Viễn dừng bước, nhìn Mặc Huyền một cái, Tứ đệ dưới ánh trăng, một thân trường bào màu đỏ lại càng chọc người, hấn thở dài, khó trách nhiều nữ nhân lại yêu Tứ đệ như vậy.

Chí Viễn kỳ quái nhìn chung quanh, nghĩ đến nữ nhân, hấn không thể không nghĩ đến Bảo Bối, vì sao từ nãy đến giờ không nhìn thấy thân ảnh của nàng.

“Bảo Bối đâu?” Chí Viễn kỳ quái hỏi, Mặc Huyền cũng kỳ quái nhìn bốn phía một chút.

Bọn họ đồng thời nhìn về phía phòng Bảo Bối, nhìn thấy đèn đuốc sáng trưng, thì ra là nàng đã sớm trở về phòng, nhưng mà đây là chuyện gì a? Nàng không phải là vẫn luôn vây quanh Mặc Huyền đấy sao? Làm sao lần này thành thật trở về phòng như vậy?

Hai người bọn họ không hẹn mà cùng hướng phòng nàng đi đến, lúc đến gần phòng, liền nghe thấy Bảo Bối đang ngâm nga khúc hát không lời, vui vẻ hát vài đoạn ca từ còn nhớ.

Thật sự là khó nghe a! Nhưng lại có thể nghe ra tâm tình Bảo Bối thật sự rất tốt!

Cửa phòng không đóng lại, Chí Viễn khẽ đẩy cửa phòng, hai người bọn họ nhìn vào trong, chỉ thấy Bảo Bối đang ngồi ở trên ghế nhìn trái nhìn phải nhìn chính mình trong gương, trên người mặc y phục màu đỏ đó là bộ hỉ phục vừa rồi nàng ra sức cất vào túi, Bảo Bối nhìn nhìn mình trong gương, y phục quá dài, do vóc người tỷ muội Vũ thị vô cùng đầy đặn, y phục mặc trên người Bảo Bối giống như cái túi lớn.

Bảo Bối đứng lên, buông lỏng quần áo dài đi qua đi lại, đặc biệt ngốc, nàng vén ống tay áo lên cúi đầu nhìn nhìn váy dài bị kéo lê trên mặt đất, ra sức ôm lên, nhảy lên trên ghế, sau đó buông lờn váy xuống, lần này cảm giác váy không có bị kéo lê nữa, Bảo Bối vui vẻ lắc đầu nhìn trong gương.

Chí Viễn đứng ở cửa thật sự không nhìn được được, hấn đẩy cửa chính ra, cổ ý lớn tiếng la to “Bảo Bối, đang làm cái gì vậy?”

Bảo Bối bối rối nhìn về phía cửa chính, chỉ thấy hai người bọn họ nhìn nàng đang đứng ở trên ghế, nàng vội vàng nhảy xuống, kết quả là cái ghế nghiêng một cái, nàng còn chưa kịp giữ vững độ cân bằng của thân thể, thì đã nằm chổng vó ở trên mặt đất.(e hèm cái này là tác giả viết à ta hèm cóa chém.)

Chí Viễn đứng ở cửa cười ha ha lên, cười đến nổi thở không ra hơi “Bảo Bối, với thời tiết hôm nay mà ngủ trên mặt đất sẽ lạnh lắm đấy.” Nói xong liền ôm bụng đi ra ngoài.

Mặc Huyền chậm rãi đi đến, ngồi xổm ở trước mặt Bảo Bối, nhìn Bảo Bối đỏ mặt nằm trên mặt đất, hấn mở trừng hai mắt nhìn nàng, Bảo Bối có điểm hoảng loạn bò dậy, kéo kéo hỉ phục trên người, càng kéo y phục lại thì càng lộn xộn.

Mặc Huyền duỗi ra ngón tay cầm sợi dây trước ngực nàng cột lại, cẩn thận buộc lại cái nơ, tỉ mỉ xem xét nàng một lát, rồi nói “Quá dài.”

Bảo Bối đỏ mặt vội vàng giải thích “Cha ta nói màu đỏ là sự vui mừng, ta chỉ là nhìn thấy đẹp mắt, nên liền cầm về đây.” Nàng có điểm ử rữ nhìn xéo mình và thiếu gia trên gương, cũng cùng là mặc đồ hở phộc đỏ, nhưng khác biệt thật sự thật lớn nha.

Mặc Huyền theo nàng nhìn về phía gương, trong gương phản chiếu bộ dạng hai người rất rõ ràng, hẳn quay đầu nhìn về phía Bảo Bối “Hôm nay vì sao lại đến?”

“Hử?” Bảo Bối không rõ ngẩng đầu lên nhìn thiếu gia.

Mặc Huyền cúi đầu, nhích tới gần Bảo Bối “Hôm nay vì sao phải tới tìm ta?”

Bảo Bối liền phản ứng “Ta đương nhiên phải tới rồi, ai cũng không thể đoạt thiếu gia.” Nghĩ tới, Bảo Bối nắm lại quả đấm nhỏ, thiếu chút nữa là xảy ra chuyện lớn! Nàng cong miệng lên, oán hận nói “Đừng có cho ta gặp lại hai yêu quái kia, gặp một lần đánh một lần!”

Mặc Huyền tiếp tục hỏi “Vì cái gì ngươi nhất định phải tới đây?”

“Bối vì ta phải bảo vệ thiếu gia a!” Bảo Bối trợn to hai mắt, đáp trả rất tự nhiên.

Mặc Huyền hơi thất vọng xoay người, nhẹ giọng thở dài “Chỉ là như vậy sao?”

Hai ngày này Bảo Bối bảo vệ đặc biệt cẩn thận, từ lúc thiếu gia rời giường thì có thể thấy nàng xuất hiện ở chung quanh hắn, sắp tới hạn cuối của lễ hội Mặc Huyền ra cửa đi vài vòng, trông thấy nữ nhân xinh đẹp cũng sẽ lễ phép gật đầu mỉm cười, làm xung quanh không cách nào mà yên tĩnh được, tiếng kinh hô luôn thường xuyên thay nhau nổi lên.

Khi các mỹ nữ hướng Mặc Huyền vươn tay muốn làm quen, Bảo Bối luôn kịp thời xuất hiện, lôi kéo tay thiếu gia liền hướng bên cạnh đi, nàng luôn thị uy nâng cằm nhỏ lên, các mỹ nữ then thùng ở lễ hội biết khó mà lui, nhưng mà mỹ nữ có to gan mấy cũng không chịu được nàng chỗ này, lúc này ai mà muốn làm quen vươn tay đến Mặc Huyền thì Bảo Bối liền nắm lại, sau đó, nữ tử xinh đẹp sẽ lớn tiếng hô lên, ra sức rút tay của mình về, nhanh chóng rời đi.

Mặc Huyền hỏi “Nàng làm vậy là thế nào?”

Bảo Bối luôn vô tội lắc lắc đầu, trừng con mắt tròn trịa nhìn về bốn phía, Mặc Huyền luôn xoay người mỉm cười, không đi vạch trần.

“Tiểu Lục, ta hôm nay muốn đi ra ngoài, ngươi giúp ta nhìn chăm chăm thiếu gia, ngàn vạn lần đừng có cho hắn ra khỏi cửa nhà.” Bảo Bối nhìn nhìn khí trời, mây đen ở phía xa tựa hồ càng ngày càng dày đặc, loại ngày này thiếu gia không nên ra cửa.

Ngày mai sẽ là ngày thứ bảy, hôm nay nàng nhất định phải đi hái đậu đỏ mới được, Bảo Bối cuống cuống ra cửa, vừa chạy vừa hỏi phương hướng đi lên núi.

Chạy tới dưới chân núi lúc này, thì trời ngày càng thêm âm u, cảm giác trời sắp mưa, Bảo Bối tăng nhanh bước chân, leo lên trên núi, trên đường vẫn có tốp năm tốp ba người đi hái đậu đỏ, nhưng người đang xuống núi nhiều hơn.

Chờ leo đến trên núi, lập tức Bảo Bối từ trên cây hái xuống một đồng đậu đỏ, cũng tỉ mỉ chọn lựa ra mười một viên đậu đỏ tốt nhất, nàng ngồi xổm ngay cạnh một tảng đá trước mặt, từ trước ngực lấy ra một cây tiểu đao, nghiêm túc khắc tên Huyền, cái chữ này, hai ngày này ở nhà nàng thường xuyên len lén luyện, cho nên hiện tại khắc tên vô cùng thuận tay.

“Tiểu thư, hay là chúng ta ngày mai đến đây đi, trời cũng đã bắt đầu hạ mưa phùn rồi, đường trên núi không dễ đi đâu.” Nguyệt Nhi liều mạng không thềm đêm rửa nha đầu tiểu Kim khuyên can vẫn tiếp tục leo lên núi.

“Ngày mai sẽ là ngày thứ bảy rồi, nếu hôm nay còn không đến hái đậu đỏ, thì đâu còn thời gian đi khắc chữ nữa chứ?” Nguyệt Nhi lắc lắc đầu, thở gấp mấy hơi tiếp tục leo lên.

89. Chap 89 Lần Này Gây Ra Họa Lớn. Lướt [2052 Chữ]

Chap 89 Lần này gây ra họa lớn. Lướt [2052 chữ]

Tiểu Kim chỉ có thể bắt đắc dĩ đi theo, lấy dù trong tay che cho nàng để nàng tiếp tục cố hết sức leo lên phía trước.

“Ai, tiểu thư, người xem, đây không phải là Bảo Bối sao?” Mới vừa leo đến đỉnh núi, mắt sắc của tiểu Kim liền nhìn thấy Bảo Bối đang khắc chữ, Bảo Bối đang cầm đầu đã được khắc chữ dùng sợi dây đỏ xoắn lại thành một vòng tay, ngẩng đầu lên thì phát hiện đã không còn người nào ở đây nữa, nhưng cách đó không xa Nguyệt Nhi cùng nha đầu tiểu Kim đã lao đến.

“Bảo Bối, người đang ở đây làm cái gì?” Nguyệt Nhi đã đi tới, nhìn thấy vòng tay trong tay Bảo Bối, trên mặt đầu đỏ lại có khắc tên Huyền ca ca, nàng tức giận hỏi “Đem vòng tay kia cho ta.” Đưa tay định cướp đi cái vòng trên tay Bảo Bối.

Bảo Bối lập tức tránh ra, nhìn Nguyệt Nhi “Không được, đây là của ta, người muốn thì có thể tự chính mình khắc a.”

“Hừ, người mà cũng xứng tặng vòng tay cho Huyền ca ca sao? Đừng tưởng rằng người lần trước cứu Huyền ca ca, hần sẽ yêu người. Cũng không nhìn xem người là thân phận gì sao? Mau cho ta.” Nguyệt Nhi vênh vào tự đắc chỉ vào mũi Bảo Bối.

“Ta không đưa.”

“Người?” Nguyệt Nhi dậm chân “Người nếu không cho ta, ta liền khiến cho Huyền ca ca không nhớ nha đầu người, hừ, Huyền ca ca hiểu ta nhất, tuyệt đối nghe lời của ta.”

Bảo Bối nghe nàng ấy nói cảm thấy trong lòng có chút buồn, nàng cầm vòng tay nhét vào túi, không để ý tới Nguyệt Nhi, xoay người vượt qua nàng chuẩn bị bắt đầu xuống núi.

“Người đứng lại đó cho ta!” Nguyệt Nhi nhìn thấy Bảo Bối không thèm đếm xỉa đến mình, then quá hoá giận, nàng tức giận chụp vào túi Bảo Bối, tay bắt lấy sợi dây của cái túi, muốn giật túi lại, Bảo Bối phất tay hất tay nàng ra, tránh qua bên cạnh, Nguyệt Nhi hướng lui về phía sau vài bước, đột nhiên nàng trượt chân một cái, liền rơi xuống chân núi.

Tiểu Kim lập tức quá sợ hãi, kêu lớn lên.

Bảo Bối cũng khiếp sợ nhìn Nguyệt Nhi rớt xuống, nàng lập tức bổ nhào thân nhảy xuống.

Nguyệt Nhi cảm thấy thân thể mình thẳng tắp rơi xuống phía dưới, có mấy lần nàng lướt qua mấy cành cây trên vách núi, nàng hoảng loạn lung lay bốn phía, nhưng căn bản không cách nào tóm được, nàng cam chịu số phận nhắm mắt lại, đột nhiên tay của nàng bị kéo lại.

Nàng mở mắt nhìn thấy trên đầu Bảo Bối đang gắt gao nắm thật chặt lấy nàng, lo lắng nhìn nàng “Tiểu thư, người không sao chứ?”

Nguyệt Nhi bị hù dọa sắc mặt đã tái nhợt, không cách nào mở miệng.

Bảo Bối chậm rãi di chuyển nhánh cây trên tay, kéo Nguyệt Nhi lên, mang nàng hướng mình nhích tới, rút cuộc đem Nguyệt Nhi kéo đến bên cạnh mình.

Bảo Bối đem Nguyệt Nhi phía sau lưng mình, dùng sợi dây thừng trói chặt trên eo nàng, liền bắt đầu leo lên, nếu là bình thường thì Bảo Bối tuyệt đối không có vấn đề, nhưng hiện tại mưa càng rơi xuống càng lúc càng lớn, leo lên tảng đá vô cùng trơn, hơn nữa nước bùn đều chảy xuống, sau lưng Nguyệt Nhi đã bắt đầu khóc ồ lên “Ta muốn Huyền ca ca không cần người, không cần người.”

Bảo Bối cắn răng, tiếp tục nhúc nhích lên trên, mưa rơi lớn đến nỗi nàng không có cách nào mở được mắt ra, nàng cố hết sức nhìn phía trên, đột nhiên, nàng trượt chân, hai nàng rơi xuống phía dưới, trên lưng Nguyệt Nhi lớn tiếng thét lên.

Bảo Bối ra sức tóm được một thân cây, nằng sử dụng khinh công, nhảy lên, sau khi ổn định thân hình, nằng xem xem Nguyệt Nhi sau lưng, nằng ấy bị dọa đến ngất đi.

Bảo Bối phí sức nhìn phía trên một chút, dường như còn rất cao, nằng lau đi nước mưa trên mặt nhìn bốn phía, phát hiện bên cạnh phía bên phải có một đường đá dốc có thể thông hướng đi lên trên, nằng âm thầm mừng rỡ, âm thầm sử dụng nội lực, thi triển khinh công, bay vọt qua, cũng nhanh chóng hướng lên trên nhảy lên.

Không liên hợp với nhau, nhưng nằng rốt cục leo được lên, tiểu Kim đã không còn ở đây, có thể là đi xuống núi tìm viện binh.

Nằng công Nguyệt Nhi, hướng chân núi đi xuống, đi được một đoạn đường, nhìn thấy mọi người cùng Chí Viễn đều chạy tới, Mặc Huyền đang cau mày lại đi theo đằng sau.

“Thiếu gia.” Bảo Bối ngừng lại, Chí Viễn đã chạy tới đây, từ trên người nằng ôm Nguyệt Nhi xuống, Nguyệt Nhi đã hôn mê, khuôn mặt tái nhợt, cánh tay vô lực thả xuống.

Mặc Huyền không nhìn đi ngang qua người Bảo Bối, chưa từng liếc nhìn nằng một cái, khẩn trương ôm lấy Nguyệt Nhi “Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi, sao lại ra cái dạng này?” Nói xong, liền để cho thị vệ bên cạnh đem nằng dẫn đi xuống, hẳn là không nhìn đi ngang qua người nằng lần nữa.

Bảo Bối thấp giọng gọi câu “Thiếu gia.”

Mặc Huyền vẫn không nhìn qua nằng, tâm Bảo Bối lần đầu tiên cảm nhận được mất mát, nằng nhìn thấy bóng lưng thiếu gia dần dần đi xa, nằng nhớ tới Nguyệt Nhi một mực phía sau nằng nói “Ta muốn Huyền ca ca không cần nha đầu người.” Bảo Bối từ từ ngồi chồm hổm xuống, nhìn chăm chăm vào vết cắt trên tay từ miệng vết thương máu tươi từ từ tràn ra, cùng nước mưa không một tiếng động chảy xuống.

“Bảo Bối, đi thôi.” Chí Viễn đi vài bước, hẳn trở lại bên cạnh Bảo Bối, đang nhìn nằng vết cắt trên tay từ miệng vết thương máu tươi chảy ròng “Người không sao chứ.” Hắn kinh ngạc bắt được tay của nằng.

Bảo Bối rút tay về, chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt hàm chứa nước mắt, nước mưa rơi vào trong mắt của nằng, chảy xuống không biết đó là mưa hay là nước mắt “Lần này, thiếu gia nhất định không còn quan tâm đến ta.” Nằng lại gây ra họa.

Chí Viễn thở dài “Người lần này gây ra họa có chút lớn, nhưng người đã cứu được Nguyệt Nhi a, Mặc Huyền sẽ không đến nỗi không cần người.”

Bảo Bối gian nan lắc đầu “Không phải vậy, lần này không giống với lần trước.” Nằng có thể cảm giác được.

Bảo Bối lay động đứng lên, đột nhiên nhảy xuống chân núi bên cạnh, chạy như điên, nằng cảm thấy lòng mình đang nứt ra, ánh mắt thiếu gia khẩn trương xem Nguyệt Nhi tiểu thư, không thềm đếm xỉa tới nằng liền rời đi, Nguyệt Nhi tiểu thư cuồng ngạo nói, mỗi chữ mỗi câu đều ở bên tai nằng văng vẳng, mưa bên cạnh, gió bên tai, Bảo Bối chạy như điên về phía trước, chưa từng dừng bước lại, không biết chạy bao lâu, Bảo Bối ngã ngồi xuống, nằng mê mang nhìn xem xung quanh, thiếu gia không quan tâm ta, vậy ta nên làm sao đây?(đoạn này ta hụi MH quá tội BB của ta)

“Người vừa rồi thật quá đáng.” Trở lại trong nội viện, Chí Viễn chạy vào trong phòng Nguyệt Nhi, nhìn Mặc Huyền ngồi ở bên cạnh “Người không thấy hai tay Bảo Bối đều bị thương, chảy nhiều máu như vậy sao.” Chí Viễn đau lòng nói.

Mặc Huyền con mắt tối đi, hẳn vừa rồi quả thật có điểm tức giận, nghe tiểu Kim chạy về nói Bảo Bối đẩy Nguyệt Nhi xuống núi, hẳn kinh hãi, hẳn không tin, nhưng hẳn biết rõ lần này Bảo Bối nhất định lại gây họa, cuộc sống bình tĩnh của hắn luôn bị nằng đánh vỡ, làm cho hắn luôn bị ép buộc đón nhận.

Lúc chạy lên núi một khắc nhìn thấy Bảo Bối, tâm của hắn mừng như điên, nhưng hắn không muốn nói cho nằng biết, vì vậy hắn lựa chọn trốn tránh.

Đêm khuya, không ý thức mưa đã tạnh, Bảo Bối bỗng bàng hoàng, ngẩng đầu nhìn lên nằng vậy nhưng lại đi tới phủ đại vương tử, nằng phi thân nhảy vào trong phủ, đi thẳng tới nhà ở của người làm

90. Chap 90 Bản Vương Muốn Giữ Người Ở Lại Bên Cạnh Ta Lướt [2035 Chữ]

Chap 90 Bản vương muốn giữ người ở lại bên cạnh ta Lướt [2035 chữ]

Bảo Bối nện bước cước bộ trầm trọng, đi vào trong phòng Ngạch Mãnh, Ngạch Mãnh mấy ngày không trông thấy Bảo Bối nên thấy nàng nó đặc biệt hưng phấn, vui vẻ chạy tới, Bảo Bối lại ngã ngồi xuống, ôm Ngạch Mãnh, cái đầu nhỏ sít sao chôn ở trong ngực Ngạch Mãnh.

Ngạch Mãnh tựa hồ cũng cảm nhận được Bảo Bối thương tâm, nó yên tĩnh ngồi xuống, để cho Bảo Bối dựa vào, Bảo Bối cảm thấy đầu choáng váng một hồi sau đó té xuống.

Ngạch Mãnh lo lắng đứng lên, chuyển động vây quanh Bảo Bối, khi thấy hai tay nàng bị thương, lập tức gào lên, bên ngoài cửa những con báo trong lồng nghe thấy tiếng kêu hú dọa của nó, liền kêu theo, lập tức, đêm khuya yên tĩnh ở nơi này, bị nhiều tiếng gầm rú phá vỡ.

“Xảy ra chuyện gì?” Hô Nhĩ Bình Chỉ ngồi dậy, dưới thân là một nữ tử đang thở gấp ôm lấy hắn.

“Đại vương tử, chúng ta lập tức đi ra xem.” Ngoài phòng có người trả lời.

“Không cần, để ta đi xem.” Hắn đẩy nữ tử bên cạnh ra, đứng lên, nữ tử bất mãn lắc lư thân thể vài cái, nhưng mà không dám nói nhiều.

“Lại là nàng.” Hô Nhĩ Bình Chỉ nhìn thấy Bảo Bối đang nằm trên mặt đất, toàn thân ướt đẫm, hắn đi tới nâng nàng lên “Tiểu tử, tiểu tử.”

Bảo Bối khó khăn mở mắt ra mắt nhìn người phía trước, thấp giọng nói “Thiếu gia, lần này thật không phải ta.” Liền nhắm mắt lại.

“Lại là thiếu gia.” Hô Nhĩ Bình Chỉ nội tâm vô cùng bất mãn, mấy ngày nay vì không thêm nghĩ tới nàng nữa, hắn dùng chuyện tình để ngăn trở mình không thêm nghĩ đến nữa. Nhưng mới vừa thấy nàng nội tâm mừng như điên, làm cho hắn hiểu được mình nghĩ tới nàng sâu sắc đến như vậy.

Hắn ôm lấy nàng, nhanh chóng trở lại trong phòng, thân thể của nàng vô cùng nóng.

“Người đâu, mau thay quần áo cho nàng, ngoài ra thỉnh Quốc y tới đây.” Hắn nhíu mày, nhìn người trong ngực, người luôn lớn tiếng cười vui rõ ràng cũng sẽ ngã bệnh.

Nhìn Bảo Bối ngủ trên giường, Hô Nhĩ Bình Chỉ quyết định, hắn nói với Quốc y “Người mau đem mấy hạt Vụng mê đan tới đây.”

Vụng mê đan là loại thuốc khiến cho người ta hôn mê ngủ say, một viên thuốc có thể làm cho người ta ngủ say một ngày một đêm, không biết vì sao đại vương tử lại muốn loại thuốc này, chẳng lẽ là cấp cho cô bé này ăn sao? Đúng là thân thể của nàng rất tiều tụy.

Quốc y nhìn hắn một cái, không dám nhiều lời liền lui xuống.

Hô Nhĩ Bình Chỉ ngồi ở trước giường Bảo Bối, đẩy mắt chớp động quang “Bản vương muốn giữ người ở lại bên cạnh ta.”

Bảo Bối cảm thấy đầu choáng váng nặng trĩu, nàng từ từ bò dậy, trời bên ngoài đã tối, nhìn bốn phía, có chút quen mắt.

“Người đã tỉnh.” Một nha hoàn đang mang thuốc đi đến.

Bảo Bối nghi hoặc hỏi “Đây là nơi nào?”

“Phòng đại vương tử a.”

Bảo Bối dần dần nhớ tới chuyện đã xảy ra, không biết Nguyệt Nhi tiểu thư thế nào?

“Nhanh lên uống thuốc đi.” Nha hoàn đem thuốc bưng đến trước mặt Bảo Bối “Người đã ngủ một ngày, đại vương tử giao cho ta sợ người tỉnh lại sẽ đói, ta bây giờ đi lấy thức ăn cho người.”

“Người nói cái gì?” Bảo Bối đột nhiên đưa tay ra nắm thật chặt tay nha hoàn “Ta đã ngủ một ngày sao? Hiện tại là lúc nào?”

“Đúng vậy, bây giờ là giờ Tỵ, đại vương tử đã đi vào cung rồi, lập tức sẽ trở lại.”

“Ai da!” Bảo Bối từ trên giường nhảy xuống, lập tức từ bên cạnh mặc quần áo vào, vác lấy túi liền hướng ra phía ngoài chạy như bay. Sau lưng nha hoàn liếc mắt kêu nài.

Bảo Bối chạy như bay đến cầu nhân duyên, nhìn quanh bốn phía, đột nhiên nàng mới nghĩ đến, ngày đó nàng căn bản là không có nói với thiếu gia là muốn tới nơi này, hiện tại đã là giờ Tỵ, thiếu gia chắc chắn sẽ không tới.

Nàng lẳng lặng ngồi ở bên cạnh cầu, dùng hai chân, Bảo Bối ngẩng đầu nhìn thoáng qua bốn phía, đã không có một bóng người, bốn phía vô cùng yên tĩnh.

Giơ lên hai tay, đã được quần bằng vải, nàng từ từ từ lấy ra chuỗi vòng tay trong túi tiền kia, trên mặt khắc chữ huyền sâu nặng, cúi đầu nhìn.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân của con ngựa, Bảo Bối lập tức quay đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mừng rỡ đầy thất vọng, Hồ Nhĩ Bình Chỉ đã phi thân đi tới bên cạnh nàng.

Đứng ở bên cạnh nàng, hắn vòng quanh hai tay, hai mắt nhìn chăm chăm nàng “Biết rõ hiện tại là giờ gì không?”

Bảo Bối quay đầu trở lại, nàng vẫn không nói lời nào nhìn vòng tay trong tay, hồi lâu, nàng ngẩng đầu lên nhìn lan can trên cây cầu, nàng đứng lên, nhảy tới treo vòng tay lên.

Lúc nhảy xuống, nàng đứng có điểm lung lay liền ngồi ngay xuống cây cầu, đầu buông thõng. Hồ Nhĩ Bình Chỉ từ từ kéo nàng vào trong ngực, lập tức nhảy lên, lúc rời đi, hắn quay đầu lại nhìn góc không xa, sau đó liền rời đi.

“Vì cái gì người không chịu đi ra?” Chí Viễn đứng ở bên cạnh Mặc Huyền, trước hắn vẫn không hiểu Mặc Huyền tại sao lại tới nơi này, hơn nữa đã ngồi nhiều canh giờ tại nơi này, thì ra là hắn đến chờ Bảo Bối.

Mặc Huyền đi tới, ngẩng đầu nhìn lên, Chí Viễn lập tức nói thị vệ bên cạnh nhảy lên lấy vòng tay xuống, Mặc Huyền cầm lấy, nhìn xem trên mặt chữ huyền xiêu xiêu vẹo vẹo, hắn thân thể khẽ run một tý, xoay người yên lặng rời đi.

“Các người nói cái gì? Không thấy nàng?” Hồ Nhĩ Bình Chỉ cau mày lại tức giận gầm lên, tối hôm qua đã đứt nàng một viên thuốc hôn mê, hắn là nàng phải ngủ một ngày một đêm chứ, làm sao có thể mới có một đêm nàng liền tỉnh lại?

Thân thể nha hoàn run rẩy quỳ trên mặt đất, áp a áp ứng nói “Nô tỳ chỉ mới đi ra ngoài một lúc, lúc trở lại liền không thấy nàng.”

Nàng sẽ đi đâu chứ? Hồ Nhĩ Bình Chỉ đè nén lồng ngực sắp nổ tung, thở dốc một hơi thật sâu, chẳng lẽ nàng đi về? Hồ Nhĩ Bình Chỉ đứng lên, lập tức chạy ra phía ngoài.

Hắn cưỡi ngựa quý Hãn Huyết rất nhanh đã đến nhà trọ Phú Quý, đột nhiên hắn thấy được một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn, hắn lập tức đuổi đến.

Bảo Bối đang do dự trước cửa có nên vào hay không vào, nếu như thiếu gia không tha thứ ừm, Nguyệt Nhi đã nói muốn thiếu gia không cần mình. Nàng thấp thỏm hướng bên trong nhìn nhìn, không biết vì sao, nàng cảm giác đầu của mình choáng váng nặng trĩu.

“Tại sao người lại ở chỗ này?” Sau lưng Hồ Nhĩ Bình Chỉ tức giận kéo Bảo Bối đang chuẩn bị xông vào lại.

Bảo Bối ngẩng đầu nhìn gương mặt tuần tú tức giận, đôi mắt màu lam tức giận, đang kiềm chế lửa giận của mình.

“Thuốc của thiếu gia vẫn còn ở chỗ ta, ta muốn đến đưa cho thiếu gia.” Bảo Bối cầm bình thuốc nắm chặt trong tay, mặc kệ như thế nào, thiếu gia của nàng không thể chết được.

91. Chap 91 Vì Sao Tâm Sẽ Đau Nhức Như Thế? Lướt [2188 Chữ]

Chap 91 Vì sao tâm sẽ đau nhức như thế? Lướt [2188 chữ]

“Bất luận như thế nào, thiếu gia nhất định phải uống thuốc, lần này, là ta không đúng, cho dù hẳn thật sự tức giận không quan tâm đến ta.” Thanh âm Bảo Bối càng ngày càng nhỏ lộ ra tâm trạng đang buồn của nàng, nàng cúi xuống đầu, rũ xuống trước ngực, đầu thật choáng váng a.

Hô Nhĩ Bình Chỉ nhìn nhìn bình thuốc, đưa tay cầm lấy “Để ta đi đưa cho hần, người ở nơi này chờ ta.” Nói xong liền mở cửa ra bước vào, Bảo Bối khẩn trương nhìn hần đi vào, ở phía sau dè dặt nói “Người giúp ta nhìn thiếu gia một chút xem đã hết giận ta chưa? Ta có thể trở về được chưa?”

Hô Nhĩ Bình Chỉ cắn răng, bước đi vào, không hề nhìn nàng, lời của nàng làm tâm hần điên cuồng gào thét một hồi.

“Đại vương tử, làm sao người lại rảnh rỗi đến đây vậy?” Chí Viễn nhìn Hô Nhĩ Bình Chỉ tự nhiên ngồi trên ghế uống trà.

Mặc Huyền cùng Chí Viễn đồng thời ngồi xuống, ánh mắt nghi hoặc nhìn hần đi vào.

Hô Nhĩ Bình Chỉ uống cạn chén trà trong tay, đặt chén trà xuống sau đó mới ngược mắt nhìn về phía bọn họ, ánh mắt dừng trên người Mặc Huyền, hần một thân bạch y trong suốt không vương một chút bụi trần, u tĩnh như hoa lan, đôi mắt uyển chuyển bên dưới hàng mi dày, Hô Nhĩ Bình Chỉ khẽ mỉm cười, đem bình thuốc trong tay để trên bàn “Ta thay tiểu tử kia đưa bình thuốc tới.”

“Tại sao là người đưa tới?” Chí Viễn bất an ngẩng nhìn Mặc Huyền, Mặc Huyền bên cạnh không nói nhìn bình thuốc, bình tĩnh nghe lời nói của hần.

“Đương nhiên là nàng không muốn đến.” Hô Nhĩ Bình Chỉ không đếm xỉa đến ánh mắt đối diện, thân thể hần đứng lên, nụ cười khóe môi đã biến mất, ánh mắt của hần lộ ra sắc bén “Tiểu tử đó, ta quyết định để nàng ở lại bên cạnh ta, các người có điều kiện gì, cứ việc nói.”

Chí Viễn tức giận đứng lên, chỉ vào hần “Người nói bậy bạ gì đó?”

Hô Nhĩ Bình Chỉ đứng lên, cuồng ngạo ngẩng đầu lên đối mặt với Chí Viễn, vung tay áo rời đi, đi đến cửa hần đột nhiên quay trở lại.

Cúi đầu nhìn Mặc Huyền “Ta quên mất, còn có một món đồ, tiểu tử kia muốn ta trả lại cho người.” Hần từ trong lòng lấy ra bức họa, vứt xuống trước mặt Mặc Huyền, vẻ cười cười khinh thường bước đi ra ngoài.

Chí Viễn nhìn bóng lưng Hô Nhĩ Bình Chỉ đi ra, thở phì phì ngồi xuống “Tên Hô Nhĩ Bình Chỉ này thật là quá đáng.”

Mặc Huyền hơi tái nhợt ngón tay cầm lên bức họa trước mặt, bức tranh kia luôn được Bảo Bối xem như trân bảo, hôm nay giống như một khối giẻ rách bị mất quay trở về.

Hần nắm chặt bức tranh, lão đảo đứng lên, lão đảo muốn ngã, vì sao tâm sẽ đau nhức như thế?

Chí Viễn vội vàng đỡ hần, Mặc Huyền nhẹ nhàng tránh ra, thân thể lão đảo từ từ đi ra ngoài, Chí Viễn theo thật sát đằng sau, bọn họ đi tới cửa, nhìn thấy Hô Nhĩ Bình Chỉ cách đó không xa đang cưỡi ngựa quý Hân Huyết rời đi, trong ngực là Bảo Bối đang híp mắt choáng váng buồn ngủ, nàng cảm thấy rất buồn ngủ, vừa rồi đại vương tử nói thiếu gia không muốn gặp nàng, điều này làm cho nàng một tia tỉnh táo cũng chết đi, nàng chỉ muốn ngủ tiếp, chờ đến khi tỉnh ngủ lại đến xem thiếu gia.

Lúc nàng sắp hạ con mắt, dường như thấy được thiếu gia, thiếu gia đang đứng tại cửa, gương mặt tràn đầy bi thương nhìn nàng, thiếu gia lão đảo sắp ngã, hần làm sao vậy, Bảo Bối gơ bàn tay bằng vải hướng bên kia, lẩm bẩm nói ra “Thiếu gia, thiếu gia.”

Mặc Huyền nhìn nàng, ngực đè nén một ngụm nhiệt khí (khí nóng), cổ họng nóng lên tiếp theo từ miệng phun ra máu tươi rồi té xuống, Chí Viễn hoảng sợ kêu to, bối rối đỡ được Mặc Huyền đang ngã xuống, hẳn một thân bạch y lại bị nhuộm màu đỏ của máu.

Bảo Bối nhìn thấy một màn này kinh sợ kêu lên một tiếng, muốn giãy giụa đi xuống, nhưng mà toàn thân nàng vô lực (không có sức), sau đó ngủ thiếp đi.

Hô Nhĩ Bình Chỉ ôm chặt người trên mình, sắc mặt trầm xuống, làm ngựa tăng tốc, nhanh chóng rời đi.

Bảo Bối luôn mơ một giấc mộng tiếp theo lại một giấc mộng trong khi ngủ, nàng luôn tỉnh lại sau đó liền mệt rũ rời tiếp tục ngủ.

Hô Nhĩ Bình Chỉ nhìn Bảo Bối trên giường, nhíu mày, tên tiểu tử này tính chất đặc biệt thật sự là đặc thù, nàng thể nhưng ăn hai viên thuốc, cũng chỉ có thể làm cho nàng ngủ được có một đêm, tỉnh lại, nàng liền la hét phải đi về, tiếp tục như vậy, làm sao có thể giữ nàng lại được.

Hắn đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ mặt trời đang dần dần lặn hóa thành màn đêm, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy khó khăn.

“Tứ đệ, Bảo Bối chắc chắn không phải không muốn tới, ta nghĩ nhất định là do Hô Nhĩ Bình Chỉ làm.” Chí Viễn sầu lo nhìn Mặc Huyền nằm ở trên giường, hé ra khuôn mặt tái nhợt không một tia huyết sắc, hắn đã sớm nhìn ra Tứ đệ là để ý Bảo Bối kia.

Mặc Huyền sau khi từ biệt, không nói lời nào nhìn bình thuốc cùng bức tranh bên gối, ánh mắt của hắn càng ngày càng mơ mơ màng màng.

Ai, Chí Viễn thở dài, đi ra ngoài.

“Huyền ca ca.” Nguyệt Nhi đứng ở ngoài cửa gọi, liền lo lắng đi vào.

“Huyền ca ca, huynh không sao chứ?”

Mặc Huyền nhìn nhìn Nguyệt Nhi, nàng lúc ấy chỉ là ngất đi, hai ngày này đã khôi phục, Nguyệt Nhi lo lắng nhìn hắn “Huyền ca ca, nghe Chí Viễn ca nói ca không muốn uống thuốc, việc này là không thể được, cái thuốc kia hay là ca cố gắng ăn đi.” Nguyệt Nhi nhìn nhìn bình thuốc bên gối.

Mặc Huyền nhẹ nhàng lắc đầu “Nguyệt Nhi, ta có chút mệt mỏi, giờ muối đi ra ngoài đi.”

Nguyệt Nhi nhịn xuống nước mắt tràn mi “Huyền ca ca, đều là muối không đúng, muối không nên đến đoạt vòng tay trên tay của Bảo Bối, nàng không phải là cố ý đẩy muối, là tự mình muối không cẩn thận trượt chân rớt xuống.” Nàng nhớ tới bộ dáng Bảo Bối cố gắng chống nàng đi lên, nội tâm thật sự rất cảm động.

“Đều là muối không đúng, là muối uy hiếp nàng, muối trở lại sẽ nói ca ca không cần nàng, nàng nhất định là bởi vì chuyện này, nên mới không dám trở về, làm hại Huyền ca ca không có người có thể vì huynh chữa thương”. Nguyệt Nhi lời kéo ống tay áo Mặc Huyền, nghẹn ngào khóc.

Mặc Huyền ngược mắt nhìn Nguyệt Nhi “Muội thật sự nói như vậy?”

Nguyệt Nhi khóc thút thút gật đầu “Huyền ca ca, thực xin lỗi, muội không biết Bảo Bối kia sẽ tin tưởng lời của muội nói.”

Mặc Huyền vỗ nhẹ nhẹ đầu của nàng, an ủi nói “Không có chuyện gì, bây giờ muội trở về nghỉ ngơi đi.”

Nguyệt Nhi khóc gật gật đầu, đứng dậy rời đi.

“Ai”. Mặc Huyền khe khẽ thở dài, khó trách nàng không dám trở lại, nàng chính là người dễ bị lừa.

Ngày đó, hắn không thèm nhìn, không đếm xỉa nàng, nhất định là khiến cho nàng tin lời của Nguyệt Nhi, hắn từ trong lòng cầm chuỗi vòng tay kia lên, chữ huyền xiêu xiêu vẹo vẹo, nhớ tới vẻ mặt Bảo Bối thẹn thùng muốn hắn dạy viết tên hắn, lúc nàng hưng phấn viết xong tên hắn, con mắt lóe ánh sáng nhìn hắn, hắn từ từ nắm chặt vòng tay trong tay.

“A!” Bảo Bối mơ tới Mặc Huyền miệng phun máu tươi nhuộm đỏ một thân bạch y trên người, rồi sau đó từ từ té xuống, nàng vọt ngồi dậy, lưng đầy mồ hôi.

Nàng há miệng thở phì phò, bên ngoài bầu trời đã là một mảnh đen nhánh, nàng lắc đầu một cái, vẫn nặng trĩu, không được, ta nhất định phải đi xem thiếu gia một chút, không nhìn thấy thiếu gia bình an, lòng của nàng không cách nào bình tĩnh.

Nàng xem xem nha hoàn nằm ở bên cạnh bàn đang ngủ, nhẹ nhàng đi tới, nhanh chóng điểm huyệt ngủ của nàng, sau đó đẩy cửa ra xông vào trong màn đêm.

92. Chap 92 Thiếu Gia, Ta Có Thể Không Đi Sao? Lướt [2007 Chữ]

Chap 92 Thiếu gia, ta có thể không đi sao? Lướt [2007 chữ]

Bảo Bối sử dụng chân khí nhanh chóng chạy về phía trước, lúc toàn thân tràn ra chân khí, thuốc trong cơ thể nàng đã nhanh chóng bốc hơi không ít, nàng dần dần cảm thấy tỉnh táo hơn rất nhiều, nhất là nghĩ đến bộ dạng thiếu gia một thân máu tươi, lòng của nàng càng nhanh chóng nhảy lên.

Nàng đứng ở ngoài nhà trọ, đêm đã khuya, xa xa chỉ có một hai con chó đang sủa, nàng âm thầm sử dụng chân khí, nhanh chóng bay lên mái hiên.

Nàng nhảy xuống, nhanh nhẹn xuyên qua hậu viện đi tới ngoài phòng Mặc Huyền.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bên trong tiếng ho khan của thiếu gia lại bắt đầu tăng thêm, Bảo Bối đóng cửa thật kỹ, nhanh chóng đi đến bên giường thiếu gia.

Thiếu gia đang bất an nhú đầu lại, gương mặt trắng nõn dưới ánh trăng lại càng tái nhợt, đôi môi vốn đỏ thắm đã trở nên tái nhợt, đây là có chuyện gì? Bảo Bối nhìn thiếu gia trên giường, trợn to hai mắt, nhớ tới giấc mơ của nàng, chẳng lẽ đây là sự thật?

Nàng khẩn trương đến gần giường của hắn, nhẹ nhàng ngồi xuống, đưa tay sờ sờ mặt thiếu gia, trời ạ, sao lại lạnh như vậy, nàng lại sờ sờ tay thiếu gia để ở bên ngoài chăn, rất lạnh a, nếu không phải thanh âm tiếng hít thở cùng ho khan hơi yếu kia của thiếu gia, nàng sẽ cho rằng thiếu gia đã chết.

Bảo Bối nhẹ nhàng cầm tay thiếu gia lên, che ở lòng bàn tay, âm thầm truyền chân khí cho hắn, để cho hắn không lạnh như vậy nữa.

Mặc Huyền ngay từ đầu đã tỉnh lại, hắn căn bản không cách nào ngủ được, nghe được thanh âm cửa đẩy ra, tim của hắn đập một tiếng, hắn biết nàng tới.

Hắn nằm im để cho nàng nhích lại gần mình, cho nàng vuốt mặt của mình, cảm thụ tiếng kinh hô khẩn trương của nàng.

Hắn lẳng lặng nhìn Bảo Bối, Bảo Bối đang hết sức chăm chú cầm tay của hắn, muốn truyền nhiều nhiệt khí cho hắn.

Bảo Bối nâng tay lên sờ sờ mặt của hắn, giống như chưa từng bị lạnh, nàng yên tâm thở phào nhẹ nhõm, buông tay của hắn xuống, bỏ vào trong chăn, đang muốn đắp kín chăn cho hắn, liền đón nhận đôi mắt sâu thẳm của thiếu gia.

“Thiếu gia.” Bảo Bối vội vàng buông chăn trong tay ra, nàng chột dạ đứng lên “Ta chỉ là, chỉ là.” Nàng có chút bối rối, định xoay người chạy ra bên ngoài.

“Người chỉ là muốn đến thăm ta chết sao?” Mặc Huyền chậm rãi ngồi dậy, dựa tại thành giường nhìn xem nàng.

Nhìn thấy con mắt thiếu gia, nàng không biết nên nói làm sao.

Mặc Huyền nhìn nàng một cái, từ bên gối lấy ra bình thuốc ném “Bây giờ ngươi muốn đi, thì cái này ta cũng không cần.” Nhìn thấy bình thuốc bị ném, Bảo Bối lập tức luống cuống đón lấy, hoàn hảo, không có bị rơi vỡ.

“Còn có cái này, ta nghĩ, người cũng không cần.” Mặc Huyền chậm rãi cầm lấy bức họa bên cạnh kia, từ từ mở ra.

Bức tranh tại sao lại ở trên tay thiếu gia? Bảo Bối kinh ngạc nghĩ.

Mặc Huyền sau khi mở bức tranh ra, định xé.

“A, không được a.” Bảo Bối lập tức vọt tới, siết sao lôi kéo tay của hắn.

“Ta nói không cần.” Mặc Huyền chỉ là lẳng lặng nhìn nàng, muốn đẩy tay của nàng ra.

“Phải cần, phải cần, ta cần a.” Bảo Bối cuống cuống, rất nhanh nàng siết sao tay của hắn, không để cho hắn xuống tay xé.

Mặc Huyền nhìn nàng, từ từ buông lỏng tay ra, Bảo Bối một tay lấy bức tranh đoạt lại, hoàn hảo không có bị xé rách, thở phào nhẹ nhõm, nàng vội vàng bỏ vào trong túi.

Lúc này, nàng mới phát hiện, nàng vừa rồi cuống cuống, lại ngồi xuống trên đùi thiếu gia, nàng vội vàng tuột xuống, lo lắng nhìn thoáng qua thiếu gia, hắn không nói nhìn nàng.

Bảo Bối cúi đầu, trong lòng thoáng bồn chồn, thiếu gia giống như chưa nói muốn đuổi nàng đi.

Nàng âm thầm hạ quyết tâm, cầm lấy bình thuốc bên cạnh, lấy ra một viên thuốc đưa tới “Thiếu gia, ta có thể không đi sao?” Nhìn cặp mắt sâu thẳm kia của thiếu gia, lộ ra con mắt mê hoặc, Bảo Bối có chút bối rối.

Hắn nhìn Bảo Bối đưa thuốc, con mắt nhìn thẳng vào Bảo Bối, lẳng lặng nhìn.

Bảo Bối bị nhìn có chút không biết làm sao, chẳng lẽ thiếu gia vẫn muốn đuổi nàng đi? Nàng có chút nản lòng cúi đầu, muốn rút tay lại.

Mặc Huyền đứng người lên, cầm thuốc trong tay nàng ngậm vào, nuốt xuống.

Bảo Bối lập tức ngẩng đầu lên, con mắt lóe sáng trong suốt nhìn hắn, hắn nhẹ nhàng đem tay của nàng đặt ở ngực, Bảo Bối vui vẻ nở nụ cười.

Truyền xong chân khí, Bảo Bối buông tay xuống, nàng hưng phấn cười “Thiếu gia, không đuổi ta đi đúng không?”

Mặc Huyền nghiêng đầu nhìn nàng “Ta khi nào nói đuổi người đi?”

Bảo Bối sửng sốt một chút, đúng vậy, thiếu gia chưa bao giờ từ miệng nói muốn đuổi đi nàng a.

Bảo Bối gõ đầu một cái, ai.

Nhìn bộ dạng buồn cười của nàng, Mặc Huyền hé miệng nở nụ cười, Bảo Bối vui vẻ ngồi ở bên cạnh hắn “Thiếu gia, người nghỉ ngơi đi, ta ở chỗ này nhìn người.”

“Người không nghỉ ngơi?”

“Không cần đâu mấy ngày nay, ngày ngày đều ngủ nên giờ cảm giác không buồn ngủ, ta muốn nhìn thiếu gia ngủ.” Nàng lắc đầu, nàng rất nhiều ngày không được nhìn thấy được thiếu gia, giờ nàng muốn bù lại.

Mặc Huyền nhìn Bảo Bối cười híp mắt “Được.”

Hắn từ từ nằm xuống, Bảo Bối lập tức đắp chăn cho hắn, ngồi xuống bên cạnh giường, hai tay chống cằm nhìn thiếu gia.

Mặc Huyền những ngày qua vẫn luôn không ngủ được, sau khi ăn viên thuốc, dần dần hắn từ từ ngủ thiếp đi, trong lòng cảm giác rất thoải mái.

Tỉnh dậy, trời đã sáng choang, Mặc Huyền mở trừng hai mắt, ngồi dậy, nhìn bên cạnh giường, Bảo Bối không có ở đây.

Trong lòng hơi có chút không thoải mái, hắn ho nhẹ vài tiếng rồi bước xuống giường.

“Thiếu gia, người đã tỉnh.” Bảo Bối bưng chậu nước tiến đến, bởi vì chạy quá nhanh, nên nước trong chậu đều bắn lên trên người mình.

Bảo Bối miệng vui vẻ cười toe toét, nâng để chậu nước lên trên bàn, đặc biệt ân cần đem khăn lông vắt khô đưa cho thiếu gia, ánh mắt Mặc Huyền rơi xuống vết cắt trên tay nàng, chỉ còn dư lại mấy cái vết cắt màu đỏ. Hắn kéo tay của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái vết cắt kia, Bảo Bối có chút ngượng ngùng rụt lại tay, thiếu gia chưa bao giờ đối tốt với mình như vậy a.

“Đau không?” Mặc Huyền ngẩng đầu lên hỏi nàng.

“Không đau.” Bảo Bối rút tay lại coi nó không quan trọng, vui vẻ cười “Vừa rồi tiểu Lục trông thấy ta, liền sợ hãi kêu lên, còn có Tam thiếu gia nữa, ha ha.” Nghĩ đến vẻ mặt tiểu Lục cùng Tam thiếu gia, Bảo Bối vui vẻ nhảy dựng lên.

93. |chap 94 Người Đến Tột Cùng Là Ai? Lượt [2075 Chữ]

Chap 94 Người đến tột cùng là ai? Lượt [2075 chữ]

“Các người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Thả ta ra.” Một thanh âm nam hài truyền đến.

Ha ha ha, xa xa truyền đến một trận tiếng cười, nhóm người Mặc Huyền đều nhìn về phía xa xa đó. Chỉ thấy cách đó không xa mọi người đang vòng vây trước cửa tử lâu.

Bọn họ đều đi tới, đám người vây quanh bên cạnh chỉ giận nhưng không dám nói nhìn qua cửa, Bảo Bối thò đầu nhìn vào, lại là tỷ muội Vũ thị, đang nắm cái áo của tiểu tử kia không chịu buông.

“Ha ha, tỷ muội chúng ta hôm nay khó gặp được vị công tử này, không bằng đi vào cùng chúng ta uống một chén đi.” tỷ tỷ Vũ thị lôi kéo cái áo vải kia của tiểu tử bắt buộc đi vào trong. Tiểu tử kia đang ra sức muốn hất tay của nàng ra khỏi áo mình, Bảo Bối đứng ở bên ngoài cửa thấy không rõ lắm, nhưng mà vừa nhìn thấy đó là tỷ muội Vũ thị, Bảo Bối liền tức tối muốn đánh ngay tại chỗ, lúc trước thả các nàng, giờ lại muốn cướp người!

Nàng nhảy lên, đập lên vai vài người nhảy tới, một tay nắm áo vải kia của tiểu tử kéo tới đây, tiểu tử kia không cẩn thận ngã mặt phía sau liền ngã vào trong ngực Bảo Bối, Bảo Bối cúi đầu nhanh chóng hỏi “Người không sao chứ?”

Trời ạ! Hé ra dung nhan hoảng sợ nhảy vào trong mắt Bảo Bối, mặt mày ửng hồng không nói, đôi môi đỏ thắm khẽ mở ra, cái mũi nhỏ bé làm tôn thêm khuôn mặt trái xoan càng động lòng người. Hắn đang dùng ánh mắt kia giống như ánh mắt khiếp sợ nhìn Bảo Bối.

“Tại sao lại là người?” Tỷ muội Vũ thị vô cùng không vui nhìn Bảo Bối, nàng ấy luôn phá hư chuyện tốt của các nàng.

Bảo Bối kéo áo vải tiểu tử, kéo hắn đứng ở phía sau mình.

“Các người thật đúng là thích cướp người a.”

“Hừ, xú nha đầu, đừng tưởng rằng lần trước ngươi thắng, là chúng ta sợ người.” tỷ muội Vũ thị không sợ hãi trừng mắt Bảo Bối, trong mắt lửa giận vẫn chưa tiêu.

Tỷ muội Vũ thị lơ đãng nghiêng mắt về phía sau nhìn thấy Mặc Huyền, trong mắt lập tức thoáng hiện lên tia sáng “Ha ha, không thể tưởng tượng được, chúng ta cùng vị công tử này còn có duyên, có thể gặp nhau lần nữa, lần này nhất định phải mang về hoàn thành chuyện thành thân lần trước.”

Bảo Bối nghe xong mặt suy sụp xuống, nàng kéo áo vải tiểu tử đến bên cạnh Mặc Huyền, tiếp theo quay trở lại đứng ở trước mặt các nàng.

Lạnh lùng nói “Cướp người đã không đúng, đoạt thiếu gia của ta, chết!” Trong mắt sắc bén làm tỷ muội Vũ thị trong nội tâm kinh hãi, Chí Viễn bên cạnh cửa đều không hện mà cùng ngắm nhìn Mặc Huyền, tiểu tử kia thể nhưng mặt khê hồng nha.

Tỷ muội Vũ thị nhìn nhau một cái, xoay người hướng sau lưng hô to một tiếng “Sư phụ mau tới đây, có người khi dễ đồ nhi a.”

Vừa dứt lời, một trận cuồng phong thổi qua, một hòa thượng bụng bự tay cầm trượng sắt đứng ở bên cạnh tỷ muội Vũ thị, mắt lộ hung quang trừng về phía Bảo Bối, từ khinh công vừa rồi xem ra là vị cao nhân cực kỳ cao thâm, trượng sắt trong tay có thể nặng hơn trăm cân, nhưng lại thấy hần vung một cách nhẹ nhàng, Cao công tử cùng Chí Viễn cũng bắt đầu lo lắng cho Bảo Bối.

“Là người khi dễ đồ nhi của ta?” Thanh âm vang dội.

“Ừ.” Bảo Bối nhìn hòa thượng bụng bự, bụng thật to a.

Hét lớn một tiếng, hòa thượng bụng bự tay vung trượng sắt hướng Bảo Bối đập tới, nhìn thân hình có vẻ nặng nề thể nhưng lại nhẹ nhàng linh hoạt liền đến trước mặt Bảo Bối, Bảo Bối nhanh chóng tránh ra, trở mình nhảy lên, bàn tay nhỏ bé dùng hai ngón tay kẹp ở giữa trượng sắt, nhẹ nhàng nâng lên, mọi người chỉ nghe rắc một tiếng, trượng sắt nặng trăm cân lại bị hai ngón tay của nàng bẻ gãy, mọi người đứng ở cửa đều hít vào một hơi, đây là có chuyện gì?

Hòa thượng bụng bự kinh hãi, lùi lại về phía sau một bước “Người tốt cùng là ai? Làm sao lại biết dùng Thần Long Thủ đã thất truyền trăm năm trước?” Chí Viễn chấn động, Thần Long Thủ nghe nói là tuyệt thể thần công, nhưng trăm năm trước đã thất truyền, không thể tưởng được Bảo Bối lại biết sử dụng?

Bảo Bối híp mắt nhìn hần một cái, vỗ vỗ tay, đột nhiên phóng qua đằng sau hòa thượng bụng bự, thân hình nhanh như tia chớp, không người nào trông thấy nàng làm sao mà qua được bên đó, một tay nàng giữ tay tỷ tỷ Vũ thị, tay kia đã để ở cổ họng muội muội Vũ thị, khuôn mặt lập tức đỏ lên.

Hòa thượng bụng bự lập tức đánh ra hết chưởng lực, chụp được sau lưng Bảo Bối, Bảo Bối buông cổ họng muội muội Vũ thị ra, phát tay đối mặt với hòa thượng bụng bự, một trận cuồng lực chấn động, bị sự chấn động đó đám người bên cạnh không hện mà cùng lui về phía sau một bước, Bảo Bối mặt lạnh lùng nhìn về phía hòa thượng bụng bự, lúc này hòa thượng bụng bự, sắc mặt lộ kinh hãi, sợ hãi càng nhiều hơn, tay của hần không cách nào bỏ ra được, bị dính chặt , một dòng chân khí một lạnh một nóng truyền qua hần, hần bắt đầu quỵ xuống, từ miệng phun ra máu tươi, Bảo Bối đưa tay rút về, hòa thượng bụng bự nằm trên đất, hần về mặt không tin nổi nhìn Bảo Bối, nói đứt quãng “Người đến tốt cùng là ai?” Liền ngất đi.

Bảo Bối mắt nhìn hòa thượng bụng bự chết ngất trên mặt đất, liền quay đầu nhìn khuôn mặt tỷ muội Vũ thị bị hù dọa đến trắng bệch.

Các nàng quá sợ hãi nhìn Bảo Bối đi tới “Người, người không nên tới đây, không nên tới đây a.”

Bảo Bối ánh mắt càng ngày càng lạnh, đáy mắt nổi lên một tia hồng quang.

“Bảo Bối, không được a.” Cao công tử đã đi tới, muốn ngăn cản lại nàng, Bảo Bối vung bàn tay nhỏ bé, khiến hần văng ra bên ngoài một trượng.

Mọi người lập tức kinh hãi, Bảo Bối hiện giờ là làm sao, ánh mắt của nàng sao giờ có chút giống vẻ mặt uống rượu say tại hoa đào trại, nhưng mà nàng lần này không uống rượu a.

Bảo Bối đã đi đến trước mặt tỷ muội Vũ thị, hai tay chia ra bóp cổ các nàng.

“Bảo Bối, không được.” Mặc Huyền đi tới, giữ cánh tay nàng lại.

Bảo Bối ngừng lại, hồng quang ở đáy mắt dần dần tắt đi. Nàng xoay người mù mịt nhìn Mặc Huyền, tay dần dần buông lỏng xuống, nàng xem xem thiếu gia, lại xem bóng lưng tỷ muội Vũ thị vội vàng chạy trốn một chút, có chút mờ mịt.

“Đa tạ các vị cứu giúp, Mạnh Hiên tạ ơn mọi người.” Nam hài áo vải vừa rồi đã đi tới “Nếu các vị không chê, hàn xá tại hạ ở ở ngoại ô nơi này, thỉnh các vị ghé hàn xá ngồi một chút.” Mạnh Hiên tuân mỹ khuôn mặt

dưới ánh mặt trời có vẻ trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần, cử chỉ nhã nhặn hào phóng, lập tức làm ọi người đối với hắn sinh ra hảo cảm.

“Không chê” Bảo Bối vui vẻ chạy tới trước mặt hắn, thằng cầm túi trên tay hắn lên, thân thể gầy yếu như vậy không thích hợp cầm lớn như vậy, túi nặng như vậy, Bảo Bối cho là đúng, nên nâng đã chủ động đi ở phía trước.

Những người khác nhìn nhau nhìn qua, cười đi theo phía sau của các nàng.

« Oa, đây là hàn xá của người a.” Bảo Bối ngắm ngôi nhà nhỏ trước mắt, có chút cũ kĩ, có thể nhìn ra dấu vết tu bổ, sân trước cửa bày biện một vài băng ghế, bên trên là một số tráp đựng chà và cối, bên trong là một ít được liệu.

« Ủ, mời vào” Mạnh Hiên mặt đỏ hồng, dường như Bảo Bối không có hiểu ý tứ khi ghé thăm hàn xá. (Mèo kat giải thích : ý nói là không biết phép tắc, giữ ý khi tới nhà người khác áh)

94. Chap 95 Người Sẽ Không Ghét Bỏ Ta Sao? Lượt [2041 Chữ]

Chap 95 Người sẽ không ghét bỏ ta sao? Lượt [2041 chữ]

Những người khác lục tục đi vào, chánh đường trong chủ yếu bày biện một cái bàn lớn cùng với các băng ghế dài xung quanh, bên cạnh bên trái bày biện một cái lư hương, đang cắm ba cây hương, trên mặt bày biện mấy bài vị.

Phía bên phải bên cạnh là một con đường, đi vào trong chính là nơi nghỉ ngơi.

Xuyên qua đại đường, là một phòng bếp nhỏ cùng phòng chứa củi.

Nhìn ra được, cuộc sống Mạnh Hiên hắn là trôi qua rất nhẹ nhàng.

Mạnh Hiên châm trà ọi người, mời mọi người ngồi xuống.

“Tại hạ trong nhà đơn sơ, mong các vị bỏ qua cho.” Mạnh Hiên ngồi xuống vị trí bên cạnh Bảo Bối.

“Không sao mà, trong nhà Mạnh công tử sửa sang lại đâu vào đấy, sạch sẽ sạch sẽ, chúng ta cảm giác rất thoải mái.” Chí Viễn lắc đầu, lập tức nói ra.

“A, vậy là tốt rồi, mọi người ở chỗ này ăn cơm tối đi, ta vì các vị làm vài món ăn nhẹ.” Mạnh công tử đứng lên.

“Không cần, đã quá làm phiền người rồi” Oánh Oánh uyển chuyển nói ra, nàng xem xem Mặc Huyền, nàng có rất nhiều lời nói muốn nói với hắn. Nguyệt Nhi đã ngồi xuống bên người Mặc Huyền, trừng Oánh Oánh một cái.

“Đúng là ta đang đói bụng.” Bảo Bối nhìn mọi người một cái, hơn nữa bụng cũng phối hợp thẳm thì vang lên vài tiếng, chọc cho Cao công tử nở nụ cười.

Mạnh Hiên nghe xong hé miệng cười khê “Mọi người không nên khách khí, chỉ là chút thức ăn nhẹ thôi.” Hắn vén tay áo lên, sau đó đi đi ra ngoài.

Bảo Bối vui vẻ theo ở phía sau “Ta tới hỗ trợ.”

Bảo Bối thỉnh thoảng nghiêng đầu xem Mạnh Hiên rửa rau, bộ dạng nghiêm túc, nhìn trông đặc biệt xinh đẹp, hắn cắt rau đặc biệt tỉ mỉ, mùi đồ ăn xào bay ra ngoài làm cho Bảo Bối thùy tiên tam xích (thèm thuồng), nàng thỉnh thoảng len lén gắp một miếng bỏ vào trong miệng nhai, oa, hương vị thật đặc biệt a!

Rốt cục sáu món ăn cùng một món súp đã làm xong, Bảo Bối lập tức đem món ăn bưng đi lên, món ăn xác thực tương đối nhẹ, sáu món trong thức ăn chỉ có một món ăn chính, đó chính là món thịt gà xào được cắt

từng khối nhỏ, cái khác đều là thức ăn, nhưng mà món xào có được màu sắc xanh biếc, nhìn vô cùng ngon mắt, mọi người xem xong lập tức cảm thấy ngón trở lay động, cũng không khách khí bắt đầu ăn.

Bảo Bối dùng tốc độ cực nhanh phi tới món thịt gà xào dùng tay cướp được đùi gà, vui vẻ ăn, vừa ăn vừa la to thức ăn ngon.

“Mạnh công tử, người nhà người đâu?” Chí Viễn hỏi

“Cha mẹ của ta bị bệnh đã qua đời lúc ta còn rất nhỏ, ta là do gia gia nuôi lớn, nhưng năm ngoái ông cũng đã qua đời.” Mạnh Hiên bình tĩnh nói.

“Thực xin lỗi.” Chí Viễn có chút thẹn thùng.

“Không sao, hai năm gần đây ta chủ yếu là dựa hiểu sơ một chút y thuật, vì các bạn hàng xóm lân cận trị một ít bệnh đau nhức nhẹ, mặt khác cũng đi hái chút ít dược liệu đem bán, hôm nay đi bán thuốc mới gặp được các vị.”

“A, thì ra là như vậy” Chí Viễn nghĩ thầm, khó trách nhìn qua nơi này có chút ít tàn cũ.

Mạnh Hiên đứng lên “Còn có một món hấp nữa, để ta đi bưng tới.”

Hắn tiến vào phòng bếp, bưng lên chum món ăn, đi từ từ qua, đột nhiên món ăn trong tay rớt xuống, tiếng rơi choảng một cái, tất cả mọi người nhìn về phía bên cạnh.

“Làm sao vậy?” Bảo Bối để đùi gà xuống vọt tới.

“Không có việc gì, bệnh cũ thôi, đáng tiếc ón ăn này quá.” Mạnh Hiên đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Hắn vươn tay từ từ sờ soạng đi về phía trước, Bảo Bối bắt được tay của hắn “Người làm sao vậy?”

“Đôi mắt của ta có chút thấy không được rõ lắm, không có chuyện gì đâu, qua ngày sau sẽ tốt lại thôi, chỉ là đến tối ta mới có thể mờ, ban ngày cũng có thể thấy rõ ràng, nhưng rất lâu thì sẽ có cảm giác trước mắt có một mảnh sương trắng ngăn trở khiến ta thấy không rõ.” Mạnh Hiên an ủi nói với Bảo Bối.

“Có cái gì ngăn trở khiến người thấy không rõ sao?” Bảo Bối đưa đôi tay dính đầy dầu mỡ nâng mặt của hắn lên, tròng mắt hai mắt thật to theo dõi con mắt hắn, Mạnh Hiên tựa hồ cũng không để ý, hắn chỉ có thể mơ hồ trông thấy cái miệng đầy dầu mỡ kia của Bảo Bối xem ra đang nhai thịt gà trong miệng.

Những người ngồi đó thế nào cũng thấy Bảo Bối giống như muốn cắn nát cái miệng bóng nhẫy của mình, tất cả đều vì Mạnh Hiên là không đáng giá a.

“Không có gì a.” Bảo Bối nhìn chằm chằm nhóm người, kỳ quái nói.

“A, đây là nhìn không ra, con mắt ta đây có thể là ta khi còn bé bị bệnh đã uống nhầm thuốc, mới có thể thấy không rõ lắm, đáng tiếc ta học nghệ không tinh thông, chỉ có thể học sơ sơ một chút trên sách y học, đến nay cũng chưa có chữa lành bệnh của mình.” Mạnh Hiên bất đắc dĩ nở nụ cười một tý, hắn chậm rãi dò dẫm đến chiếc ghế, ngồi xuống.

Bảo Bối cũng đi theo ngồi xuống, kéo tay của hắn “Người đi theo ta đi.”

Tất cả mọi người đang ngồi đều kinh hãi, Mặc Huyền cũng nhìn về phía Bảo Bối.

“Ta nói gia gia ta chữa trị cho con mắt của người.” Bảo Bối chăm chú nhìn Mạnh Hiên, ánh mắt của hắn tốt như vậy, tại sao có thể mù chứ.

“Người nói cái gì?” Mạnh Hiên không quá tin tưởng.

“Người theo ta đi, ta nói gia gia chữa trị cho con mắt của người, ông nội của ta y thuật rất tốt.” Bảo Bối đối với hắn gật đầu nhẹ.

“Người sẽ không ghét bỏ ta sao?” Trong mắt của hắn mang theo hi vọng.

“Đương nhiên không có.” Bảo Bối nhìn gương mặt tuần tú trước mặt này, làm sao có thể ghét bỏ chứ “Người làm món ăn ăn rất ngon a.”

Mọi người đang ngồi đều nở nụ cười, cái này mà cũng là lý do sao?

“A, chỉ cần ngươi thích, ta sẽ liên tục làm cho ngươi ăn.” Mạnh Hiên mặt khẽ đỏ lên, tay của hắn liên tục bị nàng cầm lấy, trong nội tâm đúng là ổn định một chút.

Bảo Bối dường như nhớ tới một chuyện, nàng nhìn về phía thiếu gia “Thiếu gia, có thể chứ?”

Mặc Huyền khẽ gật đầu, trong lòng vậy nhưng có chút mất mát không hiểu.

Bảo Bối thấy Mặc Huyền gật đầu, vui vẻ phẩy tay, nói với Mạnh Hiên “Thiếu gia của chúng ta đáp ứng rồi.”

Mạnh Hiên hướng Mặc Huyền nhìn, mông lung nhìn xem Mặc Huyền, mỉm cười nói “Thật sự rất cảm ơn các ngươi.”

Chí Viễn vỗ nhẹ nhẹ đập vai của hắn “Ngươi cứ yên tâm theo chúng ta đi chữa bệnh đi. Thu dọn nơi này một tý, hai ngày nữa liền đến nhà trọ Phú Quý ở cùng chúng ta, cùng nhau trở về.”

Mạnh Hiên gật đầu nhẹ.

“Đồ cần thu dọn cũng cần phí một chút thời gian, không bằng kêu người tới giúp ngươi đi.” Oánh Oánh hảo tâm nói.

“Đúng vậy” Chí Viễn gật đầu nhẹ.

“Không cần, ta sẽ từ từ thu dọn sau.” Mạnh Hiên có chút băn khoăn.

“Không bằng để cho Bảo Bối ở lại giúp đỡ!” Nguyệt Nhi vẻ mặt thực hiện được nhìn xem Bảo Bối.

Bảo Bối lập tức đồng ý “Tốt, ta tới giúp đỡ!”

95. Chap 96 Nàng Sao Lại Gọi Hắn Là Tiểu Hiên Hiên? Lướt [2000 Chữ]

La Sát

Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình Háo sắc tướng công chap 96

11THÁNG 320129 phản hồi

by Đạo tặc Hồng Nhi in Háo sắc tướng công

Chap 96 Nàng sao lại gọi hắn là tiểu Hiên Hiên? Lướt [2000 chữ]

Mặc Huyền ánh mắt tối xuống, hắn ung dung thản nhiên nhìn bên ngoài một chút, ánh sáng ban ngày đã dần dần tối.

“Vậy được rồi, chúng ta đi về trước, hai ngày nữa Bảo Bối dẫn theo Mạnh Hiên tới đây là được rồi.” Chí Viễn nhìn mọi người một chút.

“Ừ, được!” Bảo Bối gật đầu nhẹ, đi tới bên cạnh Mạnh Hiên “Ngươi có muốn nghỉ ngơi trước hay không, ngày mai chờ cho con mắt ngươi thấy được, chúng ta lại thu thập.”

Hắn nắm tay Bảo Bối đưa qua gật đầu nhẹ, từ từ đứng lên.

Bảo Bối đỡ hắn đi từ từ, khi nàng đi đến bên cạnh thiếu gia ngừng lại “Thiếu gia, ngươi ở gian phòng cách vách phòng Mạnh Hiên, ngươi chờ ta quét dọn một tý.”

Những lời này nói ra, làm mọi người đang đi đều dừng bước, Mặc Huyền đang muốn đứng dậy, nghe được lời của nàng, khóe mắt khẽ nâng nhìn qua Bảo Bối, Bảo Bối đang cười tủm tỉm nhìn xem hắn “Thiếu gia nơi này có hai gian phòng, ngươi ngủ phòng kia, buổi tối ta ngủ ở ngoài là được rồi.”

“Bảo Bối, ngươi nói cái gì vậy? Huyền ca ca tại sao có thể ở nơi này?” Nguyệt Nhi kinh hô đứng lên.

Oánh Oánh đã đi tới bên cạnh Mặc Huyền, nàng nhìn Mặc Huyền, hôm nay mới nhìn thấy hắn, tại sao có thể cho hắn ở lại nơi này chứ?

“Thiếu gia, đương nhiên phải ở nơi này, ta muốn bảo vệ hần.” Bảo Bối vẻ mặt không hiểu nhìn Nguyệt Nhi trước mặt đang đứng cùng bên cạnh Oánh Oánh.

“Nơi này không khí cùng phong cảnh cũng không tệ, ta ở đây hai ngày cũng được.” Mặc Huyền vậy nhưng lại giúp đỡ Bảo Bối nói chuyện.

“Vậy ta cũng ở lại đây nữa!” Cao công tử đã ngồi xuống, tiếp tục nâng tay uống trà.

“Ta cũng vậy ta muốn ở lại.” Nguyệt Nhi cùng Oánh Oánh trầm miệng một lời.

Chí Viễn lắc đầu, lần này có thể rất náo nhiệt a.

“Đúng là, hàn xá tại hạ thật không có nhiều chỗ như vậy, ngoại trừ biệt viện ngoài cửa còn có một gian phòng bên ngoài, sẽ không có gian phòng khác cho các vị ở.” Mạnh Hiên có chút khó xử nhìn mọi người trước mắt một mảnh không lung.

Chí Viễn cười cười “Đúng vậy, sao có thể ở nhiều người như vậy, gian phòng phía ngoài để cho Bảo Bối ở đi, nhị vị đại tiểu thư thân thể được chiều chuộng, ở không quen đâu, không cần phải miễn cưỡng chính mình a, Cao công tử theo chúng ta trở về đi, tất cả mọi người vừa tới chắc cũng mệt mỏi. Về phần Mặc Huyền, ta nghĩ để ấy ở bên cạnh Bảo Bối là an toàn nhất, về điểm này tất cả mọi người không cần phải có ý kiến.”

Mọi người nghe Chí Viễn nói như vậy, cũng không dám mở miệng, Nguyệt Nhi cùng Oánh Oánh nhìn bốn phía, nhìn qua phòng ở ngoài phòng vừa nút lại vừa cũ, thói quen của các nàng xác thực không thể nào ở được.

Nguyệt Nhi ấp a ấp úng nói “Kia, vậy chúng ta ngày mai tới giúp đỡ nữa, nhiều người thu thập nhanh hơn.” Oánh Oánh cũng do dự gật đầu.

Cao công tử cười cười “Vậy được rồi, ngày mai chúng ta lại đến, hôm nay nghỉ ngơi trước một tý.” Đã đi đường nhiều ngày như vậy, mọi người chắc cũng đều mệt chết rồi.

Cao công tử đi tới trước mặt Bảo Bối nhéo gò má tròn trịa của nàng một chút “Bảo Bối, ngày mai ta tới thăm ngươi.” Nói xong liền cười ly khai, bước ra cửa đồng thời, nụ cười liền biến mất, lộ ra ưu sầu nhân nhạ, nàng chưa từng có để ý, hần người này sao?

Những người khác cũng đi theo đi ra ngoài, lập tức, trong phòng liền thanh tĩnh xuống.

Bảo Bối đỡ Mạnh Hiên vào phòng sau, sau đó đi đi ra, Mặc Huyền vẫn ngồi ở vừa rồi vị trí, lẳng lặng nhìn trời bên ngoài hoàn toàn đen lại, chỉ có thể nhìn đến trước mặt một chút thụ can đang bị gió thổi lung la lung lay,

“Thiếu gia, ngươi chờ một chút, ta đi vào dọn dẹp một tý.” Bảo Bối vui vẻ vén ống tay áo lên tiếp theo rất nhanh tiến vào trong một gian phòng khác, bên trong để hé ra chiếc giường có hoa văn tượng điêu khắc bằng gỗ, điêu khắc một đôi Hỉ Thước màu hồng (chim hỉ thước người xưa cho rằng chim khách báo tin vui) được dựng đứng trên khung giường nhìn rất sống động, có thể thấy được Mạnh Hiên là người yêu sạch sẽ, trên giường không có một hạt bụi còn ở bên cạnh thì đặt một cái rương gỗ lớn.

Nàng làm theo những gì mà Mạnh Hiên giao cho, từ trong rương lấy ra chăn mền, mặc dù bên ngoài ngày không tính là lạnh lắm, nhưng thiếu gia thể chất không được tốt, cho nên hần cố ý bỏ thêm chăn mền nhỏ trên giường.

Trên chăn còn tỏa ra hương nhân nhạ, Bảo Bối ghé vào mũi ngửi một cái, thật vui vẻ a, lại gặp được thiếu gia.

“Đã xong chưa?” Mặc Huyền đã đứng ở cửa.

“Ừ, xong rồi!” Bảo Bối buông chăn mền xuống.

Nàng xoay người nhìn xem thiếu gia đến gần, ánh mắt sâu thẳm nhìn qua không thấy đáy, hai gò má của hần bởi vì giai đoạn trước bị bệnh, nên có vẻ hơi tái nhợt, tia đỏ thắm ban ngày kia cũng lui xuống.

“Thiếu gia, ngươi trước nằm một chút đi, ta đi đem nước rửa tới đây.” Vừa nãy Mạnh Hiên đã đun nước sôi rất hảo a.

“Ừ.” Mặc Huyền có chút mệt mỏi ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng dựa bên giường, hôm nay đi có chút lâu, nên hần nhẹ nhàng nhắm con mắt.

Mặc Huyền một đêm ngủ rất say, hần bị một hồi tiếng sáo du dương làm tỉnh lại, mở mắt nhìn nhìn ngoài cửa sổ, trời đã sang rồi, tối hôm qua cũng quá mệt mỏi, hần rất nhanh liền ngủ thiếp đi, xem chán mèn trên người một chút hần là Bảo Bối đắp kín cho hần.

Hần đứng dậy xuống giường, đi ra cửa sau nhìn theo phía tiếng sáo, chỉ thấy Bảo Bối cùng Mạnh Hiên đang ngồi cùng nhau ở cách đó không xa trên bờ ruộng, tiếng sáo rất uyển chuyển êm tai, Bảo Bối nghe mê mẩn, một khúc kết thúc, Bảo Bối vui vẻ vỗ tay “Oa, tiểu Hiên hiên, tiếng sáo của người thật là dễ nghe.”

Nàng sao lại gọi hần là tiểu Hiên hiên? Mặc Huyền khẽ nhíu mày, hần chậm rãi đi đến gần, còn chưa đến gần liền nghe Bảo Bối nói.

“Thiếu gia nhà ta gãy đàn cầm cũng rất dễ nghe.”

“Phải không?”

“Ừ, thiếu gia nhà ta mỗi lần gãy cho các tiểu thư nghe, ta đều ở xa xa nghe.” Bảo Bối gật gật đầu.

“Thiếu gia nhà người không gãy cho người nghe sao?” Mạnh Hiên nghiêng đầu nhìn Bảo Bối.

Bảo Bối suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu “Thiếu gia chưa bao giờ gãy cho ta nghe, có thể là do ta nghe không hiểu.”

“Vậy sau này ta thổi cho người nghe, được không?”

“Tiểu Hiên hiên, có thật không?” Hai mắt Bảo Bối sáng rực lên, tựa hồ chưa có người sẽ vì nàng mà thổi khúc hát nha.

“Ừ” Mạnh Hiên nhìn Bảo Bối nghiêm túc gật gật đầu.

Bảo Bối vui vẻ kéo tay của hần đứng lên, vòng hai vòng ở bên cạnh hần “Tiểu Hiên hiên, người thật tốt!” Mạnh Hiên bị nàng vây quanh liền nở nụ cười, nha đầu kia thật sự là dễ dàng thỏa mãn.

Mặc Huyền đã đi từ từ gần đến, nghe được mấy lời nói này, liền dừng bước, nhìn người vui vẻ trước mắt, được ánh nắng sáng sớm tắm rửa trên người, bọn họ có vẻ đặc biệt trẻ tuổi, sức sống của tuổi trẻ, Mặc Huyền cúi đầu xuống chậm rãi xoa người rồi đi.

96. Chap 97 Hôn Môi Thiếu Gia. Lướt [2067 Chữ]

Chap 97 Hôn môi thiếu gia. Lướt [2067 chữ]

(Đáng lẽ ta phải kiếm hình nữ hun nam cơ nhưng mừ kiếm hổng ra lấy tạm cái này hắc hắc)

“A, là thiếu gia, thiếu gia đã tỉnh.” Bảo Bối thấy được Mặc Huyền, lập tức buông lỏng tay Mạnh Hiên ra rồi chạy tới, kéo ống tay áo thiếu gia lại, Mạnh Hiên đứng ở phía sau nhìn xem bọn họ.

Mặc Huyền không vui hất tay của nàng ra, đi ra phía ngoài.

“Thiếu gia, người muốn đi đâu?” Bảo Bối đi theo sau.

“Trở về.” Mặc Huyền liên tục đi lên phía trước.

“Tại sao a?” Bảo Bối lần này kéo tay hần lại, làm cho hần ngừng lại.

Mặc Huyền không quay đầu lại, chỉ là nhìn xem phía trước, hần chỉ là cảm thấy ngực buồn bực, có chút bị đè nén.

“Chúng ta còn không có giúp tiểu Hiên Hiên thu dọn tốt a, không phải nói ở hai ngày nữa rồi cùng nhau trở về sao?” Bảo Bối sít sao lôi kéo hần.

Mặc Huyền xoay người lại cúi đầu nhìn Bảo Bối, trong ánh mắt của nàng tràn đầy nghi hoặc.

“Thiếu gia có phải hay không lại không thoải mái?” Bảo Bối đột nhiên nghĩ tới, tay thiếu gia tựa hồ có chút lạnh, nàng vội vàng đưa tay sờ sờ trán của hắn “Không có a, tối hôm qua ta có dứt thiếu gia uống thuốc a.”

Mặc Huyền nhìn nàng, hần đường như rất nhớ rõ là hần tối hôm qua quá mệt mỏi nên rất nhanh liền ngủ mất, không nhớ rõ Bảo Bối có tới dứt thuốc, nhất định là nàng lạng lẽ dứt.

“Thiếu gia, người trước tới ngồi nghỉ ngơi ở sân nhỏ gần chỗ cửa nha, ta đã để một cái ghế, ta giờ đi bưng cho người cháo ăn tại chỗ.” Bảo Bối vội lấy thiếu gia, dìu hắn đi vào trong sân, hần ngoảnh mặt nhìn lại, góc bên trái, xác thực đã bày xong một cái ghế lớn, hơn nữa trải thảm, đối diện một cái bàn lớn, bên cạnh để vài cái ghế trúc nhỏ.

Hắn đi tới, ngồi xuống, Bảo Bối lập tức di chuyển vào phòng bếp đi lấy cháo.

“Bảo Bối đối với người thật tốt.” Mạnh Hiên đã đi đến, ngồi ở đối diện Mặc Huyền trên cái ghế trúc nhỏ.

Mặc Huyền liếc mắt nhìn hắn, sau đó liền đem ánh mắt chuyển hướng về phía xa xa, không khí nơi này thật sự rất tươi mát, sương sáng sớm làm cho không khí mang chút ít hương vị ẩm ướt, trên núi xa xa quanh quẩn một chút sương trắng, như một vị thiếu nữ xấu hổ che khăn che mặt.

“Thiếu gia, thiếu gia” Bảo Bối đã bưng tô cháo nóng hổi đi tới, bỏ trên mặt bàn, Mặc Huyền liên tục không động đũa.

“Thiếu gia, người sao lại không ăn?”

Mặc Huyền héch lên lông mày lên, chuyển con mắt nhìn về phía nàng, khẽ hé đôi môi đỏ mọng “Còn chưa có rửa mặt.”

“A!” Bảo Bối kịp phản ứng, lập tức quay người chạy tới bưng nước ở bên trong.

Rửa mặt xong, Mặc Huyền không nhanh không chậm ăn xong tô cháo, ăn vài miếng hần liền buông đũa xuống.

“Bảo Bối, người hôm nay nấu thêm chút ít nước, ta muốn tắm rửa.” Mặc Huyền nhìn y phục trên người một chút, hần là có chút không sạch sẽ trên người, ngã bệnh hai ngày này cũng chưa có tắm rửa, cảm giác trên người vô cùng không thoải mái.

“A!” Bảo Bối hai mắt tỏa sáng nhìn thiếu gia, lập tức từ ghế nhỏ bên cạnh nhảy dựng lên “Được, ta ta sẽ đi ngay bây giờ.” Nàng kích động chạy vào phòng bếp nấu nước.

Mạnh Hiên nhìn bộ dáng nàng kích động chạy đi vào, nở nụ cười “Bảo Bối đây làm sao thế, cảm giác đặc biệt vui vẻ nha.”

Mặc Huyền chỉ cười cười, sau đó nhìn về bầu trời nơi xa.

Bảo Bối mỗi lần nghe nói hần muốn tắm rửa, luôn đặc biệt vui vẻ, bởi vì thiếu gia mỗi lần tắm rửa xong, mái tóc ướt hần sẽ để Bảo Bối lau khô, đối với phần việc này, Bảo Bối luôn đặc biệt mong đợi. (lau tóc mà đã thỏa mãn rồi a~~)

Nghe tiếng nước chảy tắm rửa của thiếu gia ở bên trong, Bảo Bối trên tay mang theo khăn dài vui vẻ ở bên ngoài đi qua đi lại.

“Bảo Bối, ta đi ra ngoài mua ít đồ rồi trở lại sau.” Mạnh Hiên nhìn nét mặt hưng phấn của Bảo Bối lắc đầu, đi ra ngoài.

“Bảo Bối, người đang ở đây làm cái gì vậy?” Tiểu Lục từ ngoài sân nhỏ đi đến, trên tay còn cầm theo một cái bọc, Bảo Bối lập tức đi tới, tiểu Lục đưa bọc cho Bảo Bối “Đây là Tam thiếu gia muốn ta đem quần áo cho Tứ thiếu gia tắm rửa, chỗ này ở trong góc, hại ta tìm nửa ngày.” Tiểu Lục có chút bất mãn ngắm nhìn Bảo Bối.

“Ta đi trước, ta còn muốn trở về giúp đỡ a.” Tiểu Lục nhìn phòng ở chung quanh, mặt lộ ra vẻ ghét bỏ “A đúng rồi, Tam thiếu gia muốn ta nói cho người biết một tiếng, nhóm người Cao công tử đại khái là buổi

trưa sẽ đến, cũng có mang theo một ít thức ăn tối đây, các người phải không cần phải làm cơm.” Nói xong liền đi.

Bảo Bối cầm lấy cái bọc gật gật đầu “Ừ, biết rồi.”

Nhìn xem tiểu Lục đi xa, nàng quay trở lại trước cửa phòng, tiếng nước chảy bên trong đã không còn. Bảo Bối tiến đến cửa nghe ngóng.

“Vào đi” Thanh âm Mặc Huyền từ trong trong phòng truyền đến.

“Vâng, thiếu gia.” Bảo Bối lập tức đẩy cửa đi vào.

Thiếu gia chỉ mặc trường sam màu trắng trong, mái tóc đen thật dài rủ xuống ở phía sau người, vài sợi dài rối rủ xuống dọc theo phía trước, vài giọt bột nước từ từ chảy xuống, hơi nóng tràn ngập trong phòng, nhìn có vẻ hần lại càng tuyệt mỹ hơn, đôi mắt phượng câu hồn hơi có mộng nước mông lung nhìn vào trong kính, ngón tay thon dài đang vỗ về chơi đùa với mái tóc dài.

Bảo Bối cảm thấy tim đập vô cùng lợi hại, thả chậm cước bộ, ngây ngốc đứng ở phía sau hần, nhìn bóng lưng gầy yếu của hần.

“Như thế nào còn không qua đây.” Hần dừng tay lại, giương mắt con mắt nhìn qua trong kính, nhìn thấy Bảo Bối đứng ở phía sau ngây ngốc.

Bảo Bối trở lại thần trí “A, thiếu gia, đây là y phục tiểu Lục vừa rồi đưa tới.” Nàng vội vàng bỏ bên cạnh. Lại từ trên ghế bên cạnh cầm sợi tóc dài lên vụng về dùng khăn nhẹ nhàng lau lau cho hần rồi đứng lên.

Tóc của hần vừa dài lại vừa trơn, ngón tay lơ đãng đụng phải, theo sợi tóc trượt xuống, Bảo Bối dè dặt lau lấy, khuôn mặt bắt đầu biến thành ửng đỏ, Mặc Huyền từ trong kính lẳng lặng nhìn nàng.

Lau được một lúc, tóc cũng đã khô được một chút ít, Bảo Bối buông khăn dài giữa tay xuống, từ trên bàn cầm lấy cây lược gỗ chải đầu, chải cho đến đi đầu tóc hần óng mượt, lơ đãng đụng phải hai gò má của hần, tay run lên làm rớt cây lược gỗ, Bảo Bối nhỏ giọng kinh hô đứng thẳng chạy tới trước mặt hần nhặt lên cây lược, xoa xoa, giơ tay lên từ phía trước hướng tóc bên cạnh chải xuống, ánh mắt nàng nhìn từ trán của hần xuống phía dưới, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ thắm, Bảo Bối không khỏi nâng mặt hần lên, từ từ đưa tới nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của hần.

Bảo Bối nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của hần, đầu óc lập tức oanh một tiếng, nàng lập tức nhảy dựng lên, thiếu gia không thể tin nổi nhìn nàng, đôi môi khép kín.

“Thiếu gia, ta, vừa rồi, ta không phải là cố ý.” Bảo Bối có chút nói năng lộn xộn, mới vừa rồi là làm sao vậy? Nàng bối rối lắc đầu, lại xua xua tay, vèo một tiếng chạy ra ngoài.

Mặc Huyền nhìn về phía ngoài cửa, ánh mắt chớp động, quay đầu nhìn về phía mình trong kính, mặt thể nhưng khe hồng, chạm nhẹ đôi môi, vừa rồi chính mình vì sao không có tức giận? Ngược lại nội tâm có chút vui sướng nho nhỏ. (iu rồi iu rồi đó)

97. Chap 98 Thiếu Gia Đối Với Bảo Bối Mà Nói, Rất Trọng Yếu. Lướt [2009 Chữ]

Bảo Bối một đường chạy như điên, chạy được một đoạn đường dài, nàng mới dần dần ngừng lại, há miệng thở phì phò, chính mình vừa rồi hôn thiếu gia, Bảo Bối hồi tưởng đến cảnh sống động vừa rồi, mặc dù vui vẻ nhưng cũng hơi thấp thỏm, không biết thiếu gia có tức giận hay không?

“Bảo Bối, sao người lại tới đây?” Mạnh Hiên đang mang theo một ít đồ vật, sau lưng là Cao công tử, Oánh Oánh, Nguyệt Nhi cũng đều đến đây.

“A, ta, ta là tới xem một chút, người có trở lại hay không đó mà.” Bảo Bối có chút chột dạ.

Cao công tử nhìn về mặt ửng đỏ Bảo Bối “Bảo Bối, người có phải bị bệnh hay không?” Đưa tay sờ sờ trán của nàng.

Bảo Bối lùi về phía sau một bước “Không có.”

“Vậy chúng ta trở về đi.” Mạnh Hiên cười cười, dẫn theo mọi người đi trở về.

Đi vào trong nội viện, Nguyệt Nhi liền hô to “Huyền ca ca, chúng ta tới rồi!”

Mặc Huyền từ trong phòng đi ra, hắn đã mặc trường bào màu xanh da trời vào, mái tóc dài tùy ý xõa ở sau người, hắn chậm rãi đi đến chiếc ghế hồi nãy, ngồi xuống.

Nguyệt Nhi cùng Oánh Oánh lập tức đi tới, ngồi trên ghế trúc ở bên cạnh.

Bảo Bối có chút chột dạ nhìn thiếu gia một chút, lúc thiếu gia lơ đãng quay đầu, nàng bị dọa lập tức chui vào trong phòng bếp.

“Bảo Bối, người vào đây làm cái gì?” Mạnh Hiên đang đem thức ăn vừa rồi mọi người mang đến bưng ra, giật mình nhìn Bảo Bối.

Bảo Bối nhìn Mạnh Hiên “Ta là vào đây để giúp.” Nàng vội vàng bưng món ăn từ trong tay hắn, chạy ra ngoài.

Mạnh Hiên ở phía sau nhìn Bảo Bối, hôm nay trước khi ra cửa đều rất bình thường, nhưng hiện tại lại cảm giác nàng có chút hơi kì lạ.

Ngồi ở trên bàn cơm, Bảo Bối không giống như trước là thường tìm đến vị trí gần thiếu gia ngồi, giờ lại bưng chén cơm gấp hai món ăn liền chạy ra ngoài phòng ăn.

“Bảo Bối, ngồi xuống ăn.” Cao công tử lôi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh của mình, đối diện thiếu gia.

Mặc Huyền chỉ là nhìn nàng một cái, liền cầm lấy đĩa nâng lên từ từ ăn, Nguyệt Nhi cùng Oánh Oánh bên cạnh không ngừng gấp những món ăn ngon tới đây.

Bảo Bối đầu càng ăn càng thấp, đầu cơ hồ muốn úp luôn vào trong chén.

“A, Bảo Bối, ta cố ý đem móng heo cho người tới đây nha.” Cao công tử gấp cái móng heo lớn nhất đưa tới.

Bảo Bối ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều là hạt cơm, Cao công tử nhìn không được nở nụ cười “Hôm nay sao người có vẻ ngây ngốc vậy?” Hắn từ trong lòng lấy ra khăn tay, mỉm cười vì nàng lau, Bảo Bối có chút xin lỗi ngược lên về phía sau.

Cao công tử một tay kéo nàng tới đây, ôm vào trong cánh tay của mình, không coi ai ra gì tiếp tục lau. (cái này gọi là chai mặt để dc lòng ng đẹp đóa hắc hắc MH phải bắt trước nha~~)

“Biểu đệ, người như vậy, Bảo Bối cũng ngưỡng mộ a.” Oánh Oánh nở nụ cười “Không thể tưởng được biểu đệ của ta đây không sợ trời không sợ đất, thế nhưng lại có một mặt tử tử như vậy.”

Mặc Huyền nhẹ nhàng buông chiếc đĩa giữa tay xuống, đứng lên “Ta ăn no rồi.” Sau đó liền đi ra ngoài.

Bảo Bối lập tức đứng lên, đi theo ra ngoài “Thiếu gia, người muốn đi đâu?” Nàng sợ hãi hình như thiếu gia không để ý tới nàng.

Mặc Huyền từ từ đi ở phía trước, Bảo Bối lẳng lặng theo ở phía sau, nàng bắt an ôm ngón tay, vừa rồi hôn thiếu gia, thiếu gia có tức giận sao?

Mặc Huyền ngừng lại trước đồng ruộng, đứng ở một chỗ nhìn những người nông dân đang trồng trọt trên ruộng. Bảo Bối đứng ở cách đó không xa nhìn hắn.

Đột nhiên, trong cổ đột nhiên vọt lên một thanh xà dài ba tấc hướng chân Mặc Huyền tấp tới, Bảo Bối tinh mắt nhìn thấy, ngay lập tức vọt tới bắt được cái đuôi rắn kia, nhanh chóng quăng qua bên cạnh, cùng lúc sử dụng cục đá trong tay ném tới, đầu rắn nứt ra toàn là máu tươi, sau đó đổ xuống.

“Thiếu gia, người không sao chứ?” Bảo Bối bối rối ngồi chồm hổ xuống, sờ chân của hắn, vừa rồi con rắn hình như có độc, nàng liền xắn quần ở phía chân trái hắn lên xem, sau đó tiếp tục xắn quần ở phía bên phải, xác nhận không có dấu răng, nàng mới ngồi xuống.

“Hoàn hảo, không có bị cắn, làm ta sợ muốn chết, cắn ta cũng không sao nhưng không thể cắn thiếu gia.” Xoa xoa mồ hôi trên đầu.

“Vì cái gì?” Mặc Huyền ngồi ở bên người Bảo Bối.

“Ta từ nhỏ bách độc không xâm, thiếu gia thân thể yếu đuối, không thể lại bị thương.” Bảo Bối lắc đầu.

Mặc Huyền thấp con mắt nhìn Bảo Bối bên cạnh, thân thể nho nhỏ này vì cái gì luôn có tinh thần phấn chấn như vậy, nàng hình như luôn rất nhanh liền khôi phục nụ cười.

“Chỉ là bởi vì thân thể ta yếu sao?” Trong mắt của hắn mang theo thất lạc, quay đầu nhìn về phía điện giữa.

Bảo Bối xoay người nhìn Mặc Huyền, suy nghĩ một chút, lắc đầu khẳng định nói “Thiếu gia đối với Bảo Bối mà nói, rất trọng yếu.” Bảo Bối chăm chú nhìn hắn, trên mặt tròn trịa, con mắt sinh động lóe hào quang.

Mặc Huyền kinh ngạc nhìn nàng, không nghĩ tới Bảo Bối lại nói ra những lời này, tâm của hắn dường như liên tục truy tìm chính là vấn đề này, bỗng chốc vấn đề bị che giấu được mở ra.

Bảo Bối đứng lên, quay đầu nhìn về phía hắn “Thiếu gia, mới vừa rồi là ta không đúng, lại chọc cho người tức giận, về sau ta nhất định tận lực cách xa người ba trượng, không chọc cho người tức giận nữa.” Bảo Bối khẳng định gật đầu nhẹ, trong đôi mắt to sáng long lanh.

Mặc Huyền ngẩng đầu lên, hí mắt nhìn về phía Bảo Bối.

“Bảo Bối, mau tới đây a!” Cao công tử vẫy vẫy tay, Bảo Bối nhìn qua, Nguyệt Nhi cùng Oánh Oánh đã chạy tới đây.

“Thiếu gia, ta có việc bận rồi.”

Nhờ sự giúp đỡ của mọi người, rất nhanh liền thu thập xong hành lý Mạnh Hiên, kỳ thật cũng không có bao nhiêu thứ, cộng lại bất quá chỉ có hai túi áo. Mọi người cùng nhau trở lại nhà trọ Phú Quý.

“Theo tin tức hồi báo, Hô Nhĩ Bình Chỉ đang đi tới nước láng giềng xử lý chuyện đệ đệ hắn, dường như đã xảy ra nội loạn, chúng ta thừa dịp bây giờ trở về Chu quốc đi.” Chí Viễn nhìn Mặc Huyền một chút.

Mặc Huyền suy nghĩ một chút, gật đầu nhẹ, lúc này rồi đi quả thật tương đối rất tốt, lúc trước Hô Nhĩ Bình Chỉ lãnh khốc nhìn về phía hắn, hắn biết rõ, bọn họ đã bị hắn theo dõi, nếu lúc này không đi, có thể sẽ khiến cho sóng gió càng lớn.

“Đêm nay sẽ lên đường, chúng ta có thể nghỉ ngơi ở nhà trọ lần trước.” Mặc Huyền suy nghĩ một chút.

Cứ như vậy, mọi người lập tức đứng dậy trở về Chu quốc, Bảo Bối có chút tiếc nuối, nàng thật là nhớ Ngọc Mạnh muốn nói tiếng tạm biệt a.

Bảo Bối cầm lấy trên tay bao đồ đi ra, nhìn ba chiếc xe ngựa, do dự nên đi lên chiếc xe nào, hiện tại thiếu gia nàng cùng Cao công tử ngồi cùng một xe, hai mắt nhìn qua nhìn lại, Nguyệt Nhi tiểu thư chắc chắn sẽ không cho nàng ngồi.

“Đi lên.” Mặc Huyền đột nhiên nhắc nhở lên.

98. Chap 99 Người Chiến Đấu Cho Đến Chết. Lướt [2198 Chữ]

Chap 99 Người chiến đấu cho đến chết. Lướt [2198 chữ]

Bảo Bối cúi đầu, ngồi xuống, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn thiếu gia một cái, thiếu gia đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nàng nhẹ nhàng thở dốc một hơi, nằm ở góc bên cạnh ngủ. Mặc Huyền khẽ mở mắt nhìn nàng, khóe miệng nhẹ nhàng gợn lên.

Xe ngựa rất thuận lợi thông qua cửa ải cổng thành, nhanh chóng đi về phía trước, ngày dần dần đen thui, cách nhà trọ muốn ở càng ngày càng gần, đột nhiên Bảo Bối mở mắt, nàng nhanh chóng dời đến bên người thiếu gia, kéo tay hắn lại. Mặc Huyền nhìn nàng, cũng đoán ra đã xảy ra chuyện.

Lúc này, xe ngựa đã ngừng lại, hai mươi mấy người hắc y bịt mặt đã nhanh chóng vây quanh tới đây.

“Mọi người coi chừng.” Chí Viễn ngoài xe lớn tiếng hô. Hắn theo trên ngựa nhảy xuống rút ra trường kiếm, thay vì giữa một vị che mặt nam tử đối mặt lên.

Trên xe ngựa Bảo Bối đã có vài tên người bịt mặt sử dụng kiếm đâm tới, Bảo Bối cầm tay thiếu gia xông ra ngoài, phi cước đạp vượt qua vài người, nàng nhanh chóng dẫn thiếu gia tới chỗ cái cây dựa vào, nhìn nhìn tình hình.

Tất cả mọi người đã xuống xe, ban đêm con mắt Mạnh Hiên không có nhìn thấy, nên Cao công tử đang bảo vệ hắn, những người khác thì dưới sự bảo vệ của thị vệ.

Những thị vệ cao thủ khác đã cùng người bịt mặt bắt đầu đánh nhau, nhưng người bịt mặt tựa hồ càng đánh càng hăng, cho dù đánh ngã như thế nào, bọn họ đều nhanh nhanh chóng đứng dậy.

“Bọn họ là tử sĩ.” Cao công tử nhíu mày, kiếm trong tay đã dính đầy máu tươi.

“Tử sĩ?” Chí Viễn giật mình nhìn những người kia, tử sĩ là người sẽ chiến đấu cho đến chết (sẵn sàng hi sinh ý ^^), mỗi người bọn họ võ công đều cao cường, lòng dạ độc ác, hơn nữa vũ khí đang cầm trong tay họ, hình như là của người Chu quốc, chẳng lẽ là do đại ca bọn họ phái đến? Trong nội tâm Chí Viễn run lên.

Mọi người dần dần cũng bắt đầu chạy tới cái cây bên này, vây quanh cùng nhau, con đường này chỉ có thông hành đường nam bắc, không có đường lui, xem ra lần này bọn họ có chuẩn bị mà đến.

Mười mấy vị thị vệ bị bên cạnh cùng hơn hai mươi vị hắc y nhân chia làm hai, bên này của Mặc Huyền vài vị thị vệ rõ ràng chống đỡ không được, Bảo Bối lập tức vọt tới, một chưởng đánh trúng ngực hắc y nhân đang muốn bỏ về phía thị vệ, hắc y nhân té xuống.

“Các người đi qua bảo vệ thiếu gia.” Bảo Bối mới xoay người đã thoáng hiện lên cây kiếm đang bổ tới, thuận thế kéo tay một hắc y nhân khác, vừa dùng lực, kiếm đã rơi xuống đất.

Bọn thị vệ thấy vậy lập tức bứt ra trở lại bên cạnh bảo vệ Mặc Huyền cùng mọi người.

Đột nhiên, từ phía bên kia của Mặc Huyền lóe ra một người áo đen đâm thẳng bên phải Mặc Huyền, mọi người hét kinh hãi một tiếng, Cao công tử lập tức xoay người đâm tới, kiếm hắc y nhân trong tay đâm trật, xẹt qua cánh tay bên phải của Mặc Huyền, máu dần dần tuôn ra.

“A!” Nguyệt Nhi kêu to một tiếng, Bảo Bối quay đầu nhìn lại, chấn động, thiếu gia rõ ràng là bị đâm đã ngã xuống, Cao công tử đang đỡ.

“Thiếu gia!” Bảo Bối tăng thêm lực đạo trong tay, nhị vị hắc y nhân bên cạnh bị một chưởng vào ngay chính giữa ngực liền ngã xuống.

Bảo Bối nhanh chóng bay trở lại, bàn tay nhỏ bé bổ về sau vai hắc y nhân, hắc y nhân phun ra một ngụm máu tươi, hét lên rồi ngã gục.

“Thiếu gia, người làm sao rồi?” Bảo Bối mặt đã trắng bệch, nàng nhìn thấy cánh tay thiếu gia chảy đầy máu nhiễm đỏ trường bào màu lam.

“Hoàn hảo, chỉ là quệt làm bị thương.” Cao công tử nhìn Bảo Bối mặt trắng như tuyết.

Bảo Bối đã xé ra tay áo trên cánh tay bị thương của Mặc Huyền, nhìn nhìn, miệng vết thương cũng nhẹ, nhưng mà tại thiếu gia trắng nên dấu vết trên da thịt đều nhìn thấy rõ, nước mắt Bảo Bối lại chảy ra, nàng vội vàng từ trong túi lấy ra một chai thuốc, đó là gia gia trước khi đi cho nàng thuốc trị ngoại thương, để khi nào nàng cần thì dùng.

Nàng cẩn thận thoa một chút lên, quả nhiên là thuốc của thần y, loại vết thương nhỏ này lập tức liền cầm máu.

“Bảo Bối, ta không sao.” Mặc Huyền cúi đầu nhìn nhìn cánh tay, thế nhưng nàng lại nước mắt a.

Bảo Bối nâng hai mắt thật to lên, nước mắt gần không được chảy xuống “Thiếu gia, ta đã khiến người bị thương.”

Mặc Huyền lần đầu tiên chứng kiến Bảo Bối khóc, tâm của hắn xúc động, hắn lắc đầu, nhẹ lau nước mắt của nàng “Ta không sao.”

Nguyệt Nhi cùng Oánh Oánh đã khóc rống lên, chạy tới bên cạnh Mặc Huyền.

“Xem ra, mục tiêu của bọn họ là Mặc Huyền.” Chỉ Viễn lông mày cau lại nhìn cuộc chiến ác liệt phía trước.

Vài tiếng tiếng kêu thảm thiết, bọn thị vệ đã có vài người ngã xuống, mà hắc y nhân tựa hồ càng thêm lớn lối kiêu căng, đã vây bọn thị vệ lại.

Bảo Bối nghe được một tiếng hét thảm, nhìn lại có một vị thị vệ đã trúng kiếm bỏ mình.

Bảo Bối nói với thị vệ bên cạnh “Bảo vệ tốt thiếu gia.”

Nhanh chóng phi qua, nhảy lên, lại đứng phía trên hai vai của một người áo đen. Một tiếng vang thật lớn, thân dưới hắc y nhân thế nhưng xuống mồ nửa đoạn, chỉ còn nửa đoạn trên lộ ra bùn đất bên ngoài, hai con mắt dữ dội trào máu ra bên ngoài, hai tai cũng rỉ ra máu, bộ dáng vô cùng bi thảm.

“Các người đều trở về bảo vệ thiếu gia.” Bảo Bối khẽ kêu một tiếng, bọn thị vệ sững sờ lập tức vọt đến, hắc y nhân cũng dừng tay lại giữa trận đánh, nhìn dưới chân nàng đạp hắc y nhân.

Bảo Bối đang cúi đầu nhẹ nhàng bẻ gãy cây kiếm đoạt lấy từ trong tay hắc y nhân, từ từ bẻ gãy một đoạn ngắn một đoạn ngắn, hắc y nhân dần dần vây quanh, trong đó có hai hắc y nhân đã kềm nén không được vọt tới, Bảo Bối không nhìn lấy một cái mà xoay người bay lên, hắc y nhân cũng nhảy lên đâm tới, Bảo Bối đột nhiên quay thân về phía sau giơ chân đá, giẫm lên hai bả vai tên còn lại, lại một tiếng nổ, người nọ cũng xuống mồ nửa đoạn, tử sĩ này cũng chết giống vị lúc trước, Bảo Bối lại nhảy lên đá vào chính diện, lại lấy ngón tay nhẹ nhàng kẹp cây kiếm đang đâm tới, một cước đá trúng ngực, hắc y nhân phun ra một ngụm máu tươi, Bảo Bối nhảy lên hai vai cũng đem người này đạp xuống đất nửa đoạn.

Liên tiếp giẫm đá này, làm cho hắc y nhân cùng thị vệ đều xem ngây người, tốc độ nhanh như vậy, thân pháp tựa hồ rất bình thường, sao lại chính xác như thế, nhiều chiêu đã bị mất mạng.

“Còn không đi bảo vệ thiếu gia sao?” Bảo Bối mắt có chút tức giận nhìn bọn thị vệ, bọn thị vệ lập tức nhanh trở về.

Hắc y nhân tựa hồ cũng nhìn ra cao thủ chân chính là nha đầu này trước mắt, ba mươi mấy người hắc y nhân vây quanh tới đây, Bảo Bối nhìn nhìn bọn họ, trong mắt của nàng còn có điểm nước mắt, nàng lướt qua bầy hắc y nhân trước mắt, thấy một gã cao hắc y nhân bịt mặt đứng ở trên tảng đá tương đối, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng Bảo Bối, Bảo Bối cũng đang dùng con mắt nhìn lại. (chiếu tia lửa xẹt xẹt)

Bảo Bối nhìn thủ lĩnh hắc y nhân che mặt, lại nhìn đám hắc y nhân một chút, chỉ vào thủ lĩnh hắc y nhân che mặt nói “Là người muốn giết thiếu gia của ta?”

Thủ lĩnh hắc y che mặt không nghĩ tới lúc này mà nàng lại còn hỏi ra câu như vậy, hắn cuồng ngạo cười một tiếng “Đúng thì sao?”

“Vậy thì giữ lại không được người.” Bảo Bối tựa hồ làm cái quyết định, nàng nhẹ nhàng lấy dây cột tóc trên đầu xuống, nửa bên đầu tóc rút xuống, nàng đem dây cột tóc một mặt vòng một vòng trên tay, dùng tay nhẹ quăng, dây cột tóc giống như cây kiếm thẳng tắp cứng lên. (chóp chóp mắt ngưỡng mộ a~~)

“Nội lực của nàng sao lại thâm hậu như vậy?” Mắt thủ lĩnh hắc y lộ ra kinh ngạc.

99. Chap 100 Hắc Tử Từ Từ Cuối Thấp Xuống Lướt [2039 Chữ]

Chap 100 Hắc tử từ từ cuối thấp xuống Lướt [2039 chữ]

Đám hắc y nhân đã từ từ đến gần, Bảo Bối cười lạnh một tiếng, nhanh chóng nhảy xuống, tốc độ nhanh như tia chớp xuyên qua bên cạnh hắn, hắc y nhân có chút bối rối bắt đầu đâm về phía nàng, nhưng không trông thấy nàng ra tay như thế nào, Bảo Bối đã nhanh bay qua, rất nhanh, Bảo Bối liền đứng ở trước mặt thủ lĩnh hắc y nhân, thủ lĩnh hắc y nhân đang trừng lớn hai mắt nhìn nàng, từ từ cúi đầu xuống nhìn nhìn trước ngực, dây cột tóc mỏng mang kia thể nhưng đã xuyên qua bộ ngực hắn, máu đang nhè nhẹ tuôn ra, hắn thẳng tắp té xuống, chết không nhắm mắt nhìn lên bầu trời màu đen.

Đám hắc y nhân kia cũng lục tục té xuống, kiếm đâm thẳng vào tim trên ngực.

Bảo Bối cúi đầu nhìn người ngã xuống, lập tức chạy như điên, chạy về ngôi xóm ở bên người Mặc Huyền.

“Thiếu gia.” Đôi mắt nàng có chút hồng, lại muốn rơi lệ.

“Bảo Bối, không sao, máu đều đã ngừng lại.” Cao công tử an ủi Bảo Bối “Qua hai ba ngày sẽ tốt.”

Bảo Bối nhìn nhìn, thiếu gia sắc mặt tựa hồ lại không quá tốt lắm. Nàng khẩn trương muốn đỡ thiếu gia đứng dậy.

Mặc Huyền ngẩng đầu nhìn Bảo Bối, không khỏi bật cười, chỉ thấy Bảo Bối nửa bên đầu tóc đã kịp thời xổ ra, lung tung còn có vài cọng dựng đứng giống như cây cỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn vài giọt nước mắt, dính vài sợi tóc, những người khác cũng chú ý tới bộ dáng của nàng.

Bảo Bối nghe thấy tiếng cười thiếu gia, trong lòng nhất thời đã khá hơn nhiều, nàng vui vẻ nhảy hai hạ “Thiếu gia, người không sao.”

“Ừ.” Mặc Huyền đưa tay sờ sờ đầu của nàng, như cỏ loại kiên cường đứng thẳng, không cách nào đè nén xuống.

“Chúng ta đi về phía trước mười dặm nữa, có thể đến doanh trại ta đã an bài.” Cao công tử đột nhiên mở miệng nói với mọi người “Kỳ thật ta lần này bị hoàng thượng khải dụ, mang ngàn tên binh lính tới đón các người, Hoàng Thượng sớm nghe nói có người đối với các người làm loạn, sợ gặp chuyện không may.”

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn qua Cao công tử.

Cao công tử nhẹ nhàng cười một tiếng, bắt được Bảo Bối đang kinh ngạc nhìn hắn “Người ta là bởi vì người mới đáp ứng tới nha.” (oái oái oái)

)

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Oánh Oánh nói ra “Tình tông là con trai của Nguyên soái Cao Thắng, bởi vì Nguyên soái Cao Thắng vẫn còn ở lại nước chiến đấu, cho nên liền để cho Tình Tông thay thế cho hành động lần này, ta cũng là nghe dì lặng lẽ nói cho ta biết, nàng biết rõ ta sẽ muốn đi.” Oánh Oánh muốn nói xong lại đưa mắt nhìn Mặc Huyền, tất cả mọi người đều hiểu.

“Vậy chúng ta đi nhanh đi.” Chí Viễn hô lên.

Bảo Bối đem thiếu gia nhẹ nhàng nâng lên xe ngựa, cẩn thận ngồi trên mặt đất ở trước mặt của hắn, không yên tâm nhìn thiếu gia “Thiếu gia, người nếu không thoải mái nói cho ta biết, ta giúp người lại bôi thêm chút ít thuốc.”

“Ừ.” Mặc Huyền nhẹ nhàng nói, hắn có chút suy yếu, không có cách nào nói ra nhiều hơn, nhắm con mắt dựa ở bên cửa sổ, đôi môi đóng chặt lại, lông mày khẽ nhíu lại.

Ước chừng đi nửa canh giờ, quả nhiên đến doanh trại mà Cao Tình Tông an bài, đã có người đang đứng chờ, đoàn người Mặc Huyền đều được an bài tại vài cái lều, Bảo Bối kiên quyết không chịu rời Mặc Huyền nửa bước, mọi người chỉ có thể bỏ thêm cái giường nhỏ ở bên trong cho nàng.

Tình Tông nhìn nhìn mặt mũi tràn đầy kiên quyết của Bảo Bối, nhẹ nhàng lắc đầu, mặt tràn đầy cô đơn bước trở về lều.

Mặc Huyền cả đêm cũng không có tỉnh lại, ngủ rất sâu, ngày hôm sau nghe được thanh âm binh lính đi tới đi lui chậm rãi bên ngoài lều liền tỉnh lại, hần ngồi dậy, vết thương trên tay đã hoàn toàn không còn đau nữa, hần thấy được Bảo Bối đang ngủ ở trên giường nhỏ, hần là nàng tối hôm qua trông coi một đêm, rất khuya mới ngủ, hiện đang ngủ cực kỳ say.

Mặc Huyền xuống giường đi tới, ngồi xuống, chỉ thấy khuôn mặt Bảo Bối hồng phác phác, khoe miệng hiện ra bọt nước, tối hôm qua dường có nói là lại háo sắc nhìn hần nha, Mặc Huyền hé miệng nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn nàng nửa bên là đoạn tóc rối xù tăn ra, hần đưa tay ra chỉ nhẹ nhàng quần quanh một chút, nhẹ buông tay, đầu tóc lại phân tán ra, hần rút cục cười ra tiếng.

Bảo Bối nghe thấy tiếng cười lập tức mở mắt, thấy được khuôn mặt tươi cười phóng đại kia của thiếu gia.

“Thiếu gia, ngươi đã tỉnh, cánh tay có khá hơn chút nào không?” Nàng tối hôm qua lại lặng lẽ bôi thuốc cho thiếu gia lần nữa mới yên tâm đi ngủ.

“Ừ, khá hơn nhiều.” Mặc Huyền cúi đầu nhìn nàng.

Bảo Bối ngồi dậy “Thiếu gia, ta đi lấy nước rửa mặt cho ngươi ”

“Chờ cơm nước dọn ra cái đã, ngươi tới đây.” Mặc Huyền đứng lên, Bảo Bối cùng hần đi tới, đi đến trước một cái ghế, Mặc Huyền ý bảo Bảo Bối ngồi xuống trên ghế.

Bảo Bối chần chờ ngồi xuống, nhìn nhìn thiếu gia.

Mặc Huyền lấy ra cây lược gỗ nhẹ nhàng giúp nàng chải đầu tóc rối.

“Thiếu gia.” Bảo Bối nhẹ giọng gọi.

“Ngồi im đừng có động.” Hần nhẹ nhàng chải, làm Bảo Bối đặc biệt thận trọng, khuôn mặt lại càng hồng thắm cho đến cổ.

Một lúc, Mặc Huyền thế nhưng giúp nàng chải hai búi tóc tốt lắm, hần đem kia dây cột tóc màu tím chia làm hai bên cột lên cho nàng.

Hần buông cây lược gỗ xuống, nhìn nhìn, mặt của nàng đã hồng đến không cách nào mà hồng thêm được nữa, hai cái tay nhỏ bé đang bất an nắm chặt lại, đôi chân nhỏ đang động đậy không ngừng, hần đột nhiên nhớ tới một màn bị nàng cưỡng hôn, khoe mắt nổi lên ánh mắt ranh mãnh, hần từ từ cúi thấp xuống, hôn một cái trên trán của nàng.

Bảo Bối lần này hoàn toàn hôn mê, nàng nghiêng về phía sau từ trên ghế thẳng tắp ngã trên mặt đất.

“Làm sao vậy?” Đứng ở ngoài cửa tiểu Lục nghe thấy thanh âm liền đi đến, trong tay bưng nước rửa lại.

“Không có, không có, không có gì, ta, ta, ta đang tìm đồ.” Bảo Bối bò dậy, chui vào dưới đáy bàn, phần lưng nàng bị dọa đều tràn đầy mồ hôi.

Mặc Huyền điềm nhiên như không cầm lấy khăn ướt tiểu Lục đưa tới rửa mặt.

“Ta, ta, ta đi ăn cơm đi.” Bảo Bối thừa dịp hần vẫn còn ở lại rửa mặt, liền chui ra khỏi cái bàn, lật đật chạy ra ngoài.

“Thiếu gia, nàng là làm sao vậy?” Tiểu Lục cầm lấy khăn ướt, nhìn xem có cái gì mà khiến Bảo Bối hoảng sợ chạy ra như vậy.

“Không biết.” Mặc Huyền khiêu mi nhìn một cái, liền xoay người đi thay quần áo.

“Mạnh công tử, Mạnh công tử, không xong, ngươi đi xem Bảo Bối một chút đi, nàng bị bệnh rồi.” Tiểu Lục thần sắc bối rối đột nhiên vọt vào trong lều, làm gián đoạn mọi người ăn cơm trưa.

“Bảo Bối làm sao vậy?” Mạnh Hiên lập tức đứng lên, những người khác cũng nhìn về phía tiểu Lục.

Tiểu Lục thở hổn hển thở hổn hển vài hơi “Bảo Bối từ sáng cho tới trưa đều ngồi ở đó nhìn con sông, ta vừa rồi đi gọi nàng ăn cơm, nàng đột nhiên hỏi ta, nàng có đẹp không? Đây quá là khác thường” Tiểu Lục trong ánh mắt toát ra tương đối lớn khiếp sợ.

100. Chap 101 Bảo Bối, Người Thiên Vị! Lượ[2037 Chữ]

Chap 101 Bảo Bối, người thiên vị! Lượ[2037 chữ]

Khụ khụ, đột nhiên Mặc Huyền mãnh liệt ho lên, hắt vừa rồi đang ăn vào một miếng cơm, bị bị sặc. Oánh Oánh lập tức bùng chén trà đưa tới, Mặc Huyền nhận lấy, uống hết một hơi. (hớ hớ ca ơi a bị sao thế *chớp chớp mắt*)

“Bảo Bối kia lại không biết là đang nghĩ cái gì, chúng ta ăn cơm trước đi.” Chí Viễn rất bình tĩnh nhìn Mặc Huyền một chút, nhất định là do hắt rồi, chắc hẳn đã nói gì đó với Bảo Bối, nếu không Bảo Bối sẽ không khác thường.

Mọi người cũng có điều suy nghĩ nhìn Mặc Huyền một chút, Mặc Huyền ưu nhã trước sau như một vậy mà vừa rồi đang dùng cơm cũng có thể bị sặc, Tỉnh Tông cúi đầu tiếp tục ăn, chỉ là càng ăn càng chậm.

Bảo Bối hiện đang ngồi ở bờ sông nhỏ nhìn tóc của mình trong nước nhìn tới nhìn lui, dây cột tóc màu tím trên đầu theo gió nhẹ nhàng đong đưa, nhìn rất đặc biệt, trong lòng nàng vui rạo rức, vừa rồi thiếu gia có hôn một cái trên trán nha, nàng nhẹ nhàng sờ sờ cái trán.

Sau lưng không xa vang lên một số người nói chuyện, Bảo Bối tò mò xoay người nhìn lại, là những người thị vệ kia, bọn họ có người thì đang chữa thương, có vài người thì đang tĩnh tọa, Bảo Bối đứng dậy đi tới.

“Tiểu thư.” Một tên thị vệ nhìn thấy Bảo Bối đi tới, lập tức đứng lên.

Bảo Bối lắc lắc đầu “Ta không phải là tiểu thư, ta là nha đầu Bảo Bối.”

Thị vệ nghiêm nghị nói ra “Bảo Bối, chúng ta kính nể người nhất.” Từ La quốc trở về Chu quốc, mặc dù biết Bảo Bối, nhưng tất cả mọi người chỉ biết rõ nàng là một nha đầu có võ công thật tốt, sau ngày hôm qua, nhìn thấy thân thủ Bảo Bối, cũng khiến bọn họ nghiêm nghị kính nể, những người này là cao thủ trong cung, bình thường đều là ý mình võ công không tệ, nhưng mà, Bảo Bối lại làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục bội phục.

Mọi người xem Bảo Bối ánh mắt đều rất kính nể, điều này cũng làm cho Bảo Bối có chút ngượng ngùng.

Bảo Bối đi tới một thị vệ đang điều tức* bên cạnh ngồi xuống, hắt tựa hồ bị thương rất nặng “Ta tới giúp người.”

*Điều tức là điều chỉnh hơi thở cho êm dịu, cho tinh tế. Hơi thở có tinh tế thì tâm niệm mới tinh tế. Điều hòa hơi thở, và theo dõi hơi thở cho đến khi tâm mình tĩnh lặng chuyên chú. Giống ngồi thiền đó các nàng.

Đặt tay ở phía sau hắt từ từ vận khí, sau khi nội lực từ từ truyền đi qua, sắc mặt tên thị vệ kia rất cục chuyển biến tốt đẹp hơn, hắt mở mắt “Cảm ơn người.”

Bảo Bối thu tay về “Có tốt hơn chưa? Người cố gắng nghỉ ngơi nhiều a.”

Thị vệ gật đầu nhẹ.

“Lý Cương, cảm giác khá hơn chút nào không?” Thị vệ bên cạnh đến gần ân cần hỏi han.

“Khá hơn nhiều, Triệu Cường.” Lý Cương che ngực, phun ra mấy hơi thở.

Những thị vệ khác cũng đình chỉ điều tức, lập tức vây quanh lại.

“Bảo Bối, thân pháp của người tối hôm qua thật lợi hại nha.” Triệu Cường tán dương nói với Bảo Bối, mọi người cũng gật đầu nhẹ.

Bảo Bối bị mọi người khen, mặt lại càng hồng phác phác, hôm nay tâm tình nàng không tệ, cười lại càng ngọt.

“Có thể dạy mấy chiêu tối hôm qua kia chúng ta được không?” Có người nói tiếp.

“Được” Bảo Bối gật đầu nhẹ, nàng đứng ở chính giữa bắt đầu biểu diễn vài quyền pháp cùng thối pháp (tay cùng chân), cũng nói những yếu điểm đơn giản, những thứ này đều là do phụ thân bình thường thường hay dạy nàng, mọi người vừa nghe quả nhiên liền hiểu, có vài người nhao nhao muốn cùng thử mấy chiêu với Bảo Bối.

Bảo Bối liền vui vẻ đứng lên cùng mọi người tỷ thí, dây cột tóc màu tím trên đầu theo gió đung đưa, như hai con bướm bướm đang nhẹ nhàng nhảy múa. Cách đó không xa Mặc Huyền cùng Chí Viễn nhìn khuôn mặt hồng phác phác của nàng, đang chuyển động ở chính giữa, cùng vài người so chiêu cũng liền vui vẻ cười ha ha.

“Bảo Bối hôm nay tinh thần đặc biệt tốt a.” Chí Viễn nhìn Bảo Bối không xa, khuôn mặt nhỏ nhắn cười như hoa.

Mặc Huyền không nói mỉm cười, nụ cười mỏng manh, đôi mắt phượng nhẹ mở, gò má hơi hồng, đứng lặng im dưới cây đại thụ ngắm nhìn Bảo Bối cách đó không xa, tâm của hắn dần dần hòa tan, Oánh Oánh đang đi tới chứng kiến hắn mỉm cười nhìn Bảo Bối cách đó không xa, nội tâm nàng đột nhiên cảm thấy bối rối.

“Chúng ta lại nghỉ ngơi một lát đi, mọi người cũng hơi thu thập một chút đi.” Cao công tử đi tới nói với Chí Viễn, liền đi tới Bảo Bối ở phía bên kia.

“Bảo Bối, chúng ta phải đi rồi.” Hắn đi tới, Bảo Bối nghe xong ngừng lại.

Tĩnh Tông cười kéo bàn tay nhỏ bé của Bảo Bối “Chúng ta muốn đi sớm một chút, đêm nay khả năng sẽ đến gần Chu quốc, ba ngày sau có thể vào Chu quốc trở về hoàng cung .”

“Trở về hoàng cung?” Bảo Bối giật mình nhìn Tĩnh Tông “Chúng ta không phải là trở về nhà ban đầu sao?”

“Đương nhiên không trở về rồi, nhị vị hoàng tử trở lại tự nhiên là phải vào cung.” Cao Tĩnh Tông như có điều suy nghĩ nhìn qua Bảo Bối, nàng cũng muốn tiến cung sao? Bảo Bối tính tình căn bản không thích hợp vào cung, hắn phải về kinh thành rồi sau này phải nghĩ biện pháp giữ Bảo Bối lại.

Bảo Bối tựa hồ không nghĩ nhiều như vậy, nàng vui vẻ chạy tới “Thiếu gia, các người phải về hoàng cung a.”

Mặc Huyền có chút u tối nhìn Cao Tĩnh Tông, Cao Tĩnh Tông có ý đồ hắn như thế nào lại không biết chứ, hắn hơi nhíu lông mày gật đầu nhẹ.

“Mọi người nhanh lên thu thập đi, theo như lộ trình thì đại khái đêm nay chúng ta sẽ tới được cốt hạp* lân cận Chu quốc, chỗ đó địa hình hơi phức tạp, những hắc y nhân kia có thể lại ở chỗ đó đánh lén, chúng ta sẽ ở hẻm núi gần cửa thành nghỉ ngơi, chờ hừng đông mới có thể đi qua cốt hạp đó.” Cao công tử nói giản lược ọi người, cốt hạp đó trước kia nguyên gọi cổ hạp*, nhưng trong này địa hình hiểm trở, mà bên phụ cận lại hay có dã thú ẩn hiện, hai ngọn núi bên cạnh vừa cao lại vừa dốc đứng, hai bên còn có mấy cây cổ đại vô cùng cao lại vừa tươi tốt, nếu có người ẩn núp cũng không dễ bị phát hiện, vô cùng làm người ta lo lắng.

*Mèo kat giải thích ^^ : Hạp là vùng eo đất vắt ngang bờ nước sông hay biển

Cốt có thể nói là khung sườn núi

Cổ thì có thể dịch là thành cổ

Mọi người nghe xong, trong nội tâm đều có chút lo lắng, Bảo Bối đứng ở bên người Mặc Huyền, kéo ống tay áo của hắn “Thiếu gia, ta bảo vệ người.” trong đôi mắt to lộ ra kiên định. Mặc Huyền cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm đem Bảo Bối khắc sâu vào.

“Bảo Bối, người thiên vị, người ta cũng muốn bảo vệ.” Cao công tử đột nhiên kéo Bảo Bối qua, một phen ôm vào trong ngực, giọng nói trong miệng nói ra rất nhẹ, nhưng ánh mắt lại giận dữ cùng Mặc Huyền đối mặt.

“Chúng ta nhanh lên đi.” Chí Viễn đột nhiên lôi kéo Mặc Huyền, hướng lên đi đến.

Dọc theo đường đi, tất cả mọi người đều ngồi yên trong xe ngựa, Cao Tĩnh Tông ngồi trên lưng ngựa về mặt nghiêm trọng nhìn cảnh vật xung quanh, loại vẻ mặt này trên khuôn mặt đẹp đẽ kia của hắn hiện ra một loại mỹ khác, chiến bào trên người cũng đã mặc vào, có thể thấy được hắn đối với cốt hạp là phi thường coi trọng.

Đêm dần dần tiến đến, Cao Tĩnh Tông nói mọi người ngừng lại, phía trước chính là cốt hạp, hẩn an bài mọi người nghỉ ngơi lúc này, sáng sớm ngày mai tiến qua cốt hạp.

Ngàn tên lính đóng quân doanh, đơn giản chỉ dựng lên vài cái lều làm nơi ở cho Mặc Huyền, những người khác thì ngồi tại bên cạnh đồng lửa vây quanh mà ngủ.

Màn đêm nồng đậm đen lại, cách đó không xa nhiều tiếng sói tru khiến cho ban đêm có vẻ có chút nghiêm trọng. Cao Tĩnh Tông đứng ở trên núi đá tương đối cao nhìn chung quanh, quá an tĩnh, một đường tối đây quá yên lặng.

101. Chap 102 Ra Trận Không Được Thiếu Vũ Khí Là Phụ Nữ [2025 Chữ]

Chap 102 Ra trận không được thiếu vũ khí là phụ nữ [2025 chữ]

Cách đó không xa có một con mắt sói lóe sáng lấp lánh phát ra lục quang, thấy ánh lửa liền chân chừ ở phía xa rồi từ từ đến gần, Cao Tĩnh Tông nhíu mày.

Xa xa truyền đến một tiếng hét thảm, một tên binh lính trúng tên ngã xuống, trong nháy mắt hình như có hàng vạn mũi tên cùng hướng đến, đầu mũi tên có kèm theo lửa, binh sĩ bị bắn trúng lập tức bị ngọn lửa thiêu đốt, bỏ lẫn lộn, tiếng kêu rên vang lên.

Bảo Bối đã dẫn theo Mặc Huyền chạy ra khỏi chỗ những mũi tên, may mắn là lúc trước cũng có chuẩn bị, cho nên mọi người rất nhanh liền bắt đầu phản công, xung quanh có rất nhiều hắc y nhân vây lại đây, nhìn qua thì thấy có đến ba bốn ngàn người, so với binh lính Tĩnh Tông nhiều hơn gấp mấy lần, mọi người lo lắng vây quanh lại, trong đó Nguyệt Nhi đã bị kinh hãi mà khóc lên, Oánh Oánh lời kéo tay của Nguyệt Nhi an ủi, nhưng cánh tay của chính mình cũng đã bắt đầu run rẩy lên, dù sao nàng cũng sống ở khuê phòng được nuông chiều từ bé, đây là lần đầu tiên chứng kiến tình hình thế thảm như vậy.

Mạnh Hiên liên tục được Tĩnh Tông an bài hai tên cao thủ dẫn theo, hẩn mặc dù không nhìn thấy, nhưng cũng nghe được trận chiến lần này thật sự rất khác lần trước.

Mặc Huyền nhìn thấy rất nhiều binh lính đã ngã xuống, hai mươi mấy vị thị vệ bên cạnh cũng đã ngã xuống vài người, Bảo Bối sát sao lời kéo tay Mặc Huyền, vô cùng vô cùng chặt.

Mặc Huyền kéo Bảo Bối, nhìn nàng “Bảo Bối, lần này không giống với lần trước, người có thể mau đi đi.” Hẩn đã nhìn ra lần này thật sự không giống với lần trước, thể lực của địch nhân hiện tại quá mạnh mẽ, có thể ở loại địa phương này an bài gần bốn ngàn binh lực, thì có thể tưởng tượng kế hoạch lần này là vô cùng chu toàn.

“Thiếu gia, người ở đâu, ta liền ở đó.” Bảo Bối nhìn hẩn, sát sao bắt lấy tay của hẩn “Thiếu gia, người đừng buông tay nha.” Bảo Bối đột nhiên ngồi xổm xuống công Mặc Huyền lên, để cho Mặc Huyền ôm nàng.

Bảo Bối bước nhanh hơn, lại hướng cốt hạp sau lưng bay vọt leo lên, nhẹ vài cái một chút, nàng dẫn Mặc Huyền tới tảng đá địa hình tương đối cao, Bảo Bối lợi dụng mỏm núi đá bên cạnh làm thành lá chắn thiên nhiên, dẫn Mặc Huyền vào, cái động núi này, là hồi trước nàng đến nơi đây đi dạo xung quanh liền nhìn thấy, Bảo Bối đứng ở phía trên cửa động.

Có vài người nhìn thấy, lập tức phi thân đuổi theo, trong tay Bảo Bối đã cầm sẵn mấy cục đá liền ném ra ngoài, vài tiếng động vang lên, hắc y nhân rớt xuống.

Bảo Bối lập tức nhảy về phía trên cửa động.

Mắt thấy tình hình dưới chân núi thẳng bại rất rõ ràng, rất nhiều binh lính đã ngã xuống, máu tươi kích thích giác quan của mấy con sói, đang ríu rít chạy đến.

Lúc này, chợt nghe một tiếng sói tru, tất cả con sói ngừng lại, lập tức tru theo, khí thể xuyên thấu bầu trời, hai con sói to lớn chui ra, mang theo đám sói xông về phía hắc y nhân, hắc y nhân hiển nhiên không thấy tình hình này, đám sói hung lang cắn đứt cổ họng bọn họ.

Mọi người đều bị tình hình này làm ngẩn ngơ, đây là có chuyện gì?

Đột nhiên, một cái đầu lốm đốm của một con hổ từ chỗ mỏm núi cao nhảy xuống, bỗng chốc liền nhào vào hai hắc y nhân, cũng rất nhanh cắn đứt cổ họng của bọn họ, tiếng vang rống xuyên qua bầu trời, nó quay đầu nhìn về phía Bảo Bối. (A a a bé ngoan xuất hiện a a *chạy tới ôm ôm*)

“Tiểu Ngoan!” Bảo Bối vui vẻ kêu lớn lên, nàng lập tức mang theo Mặc Huyền nhảy xuống.

“Lý Cương, các người mau tới bảo vệ thiếu gia.” Bảo Bối hô to một tiếng, Lý Cương cùng mười thị vệ lập tức vây quanh tới đây, bọn họ đã nghiễm nhiên đem Bảo Bối trở thành thủ lĩnh của bọn họ.

Con hổ lông có đốm chạy như bay đến, Bảo Bối vui vẻ nhảy lên, chạy như bay qua, trong tay đã nhặt một cây kiếm lên vung vào đám hắc y nhân, mười mấy tên hắc y nhân vây tới lập tức bị cắt đứt họng mà chết.

“Bảo Bối, bắt đầu đẳng!” Đột nhiên Bảo Bối nghe được thanh âm phụ thân.

Bảo Bối nhìn lại, cha cùng nương đều đã đứng bên cạnh rất nhiều thi thể thân người hắc y nhân.

“Cha, nương!” Bảo Bối hưng phấn đứng lên kêu.

Hóa ra là song thân Bảo Bối đến đây, nhóm người Chí Viễn đều nhìn sang, phụ thân Bảo Bối tại trong màn đêm lộ vẻ cao lớn hung mãnh (hung dữ mạnh mẽ) dị thường, đại đao trong tay đã dính đầy máu tươi, mẫu thân Bảo Bối xinh đẹp động lòng người, tay cầm trường kiếm, đứng ở bên cạnh phụ thân Bảo Bối đặc biệt diễm lệ.

Bảo Bối nhìn thấy ánh mắt phụ thân nhìn qua bên phải, nàng lập tức hiểu rõ, nàng cười trên người Tiểu Ngoan, thân thể nằm úp xuống “Tiểu Ngoan, lên.”

Dưới thân Tiểu Ngoan lâu như vậy không có thấy Bảo Bối, hưng phấn dị thường, con mắt hiện ra ngọn đèn đỏ bùng xuyên trong bầu trời đêm, như hai cái đèn lồng lớn, nó nhanh nhẹn xuyên qua đám hắc y nhân, kiếm trong tay Bảo Bối đã vung qua, nhanh chóng phóng tới về phía trước, mạnh như vũ bão.

Lục Thiên cùng Tô Nhã che chở cho Bảo Bối, hai hắc y nhân bên cạnh, sao có thể địch qua chưởng lực cùng đại đao của Ma Vương Lục Thiên, rất nhiều người cũng đều thấy thân thủ có chỗ khác biệt, vô cùng kinh khủng.

Vì cha mẹ bảo hộ nàng nên nóng lòng, ra nhiều chiêu nhanh, hung ác, đánh chính xác, trong nháy mắt máu nhiễm đỏ khắp trời đất, không ngờ bỗng chốc đã giết chết vài trăm người, rất nhiều hắc y nhân mất đã lộ ra sợ sệt, có chút không dám tiến về phía trước.

Bảo Bối đã đến bên phải, nàng nhìn thấy một lão nhân tóc trắng, lại không mang che mặt, mắt lộ sắc bén nhìn Bảo Bối đang xông đến như bay.

Bảo Bối nhảy xuống Tiểu Ngoan, nhanh chóng vọt tới, bàn tay hướng chính giữa lão đầu mà đánh, lão nhân cũng phát tay trước mặt, Bảo Bối cũng né qua, Bảo Bối cúi người dùng một chân quét qua, lão nhân nhảy lên, trong tay đã hiện ra một ánh sáng trắng đánh về phía sau lưng Bảo Bối.

Mắt thấy muốn đánh sau lưng Bảo Bối, Bảo Bối đột nhiên co lại lui về phía sau, quay người bằng một tay, cản lại bàn tay của hắn, lại cùng hắn so chiêu.

“Thật sự là nha đầu không sợ chết.” Lão nhân nhẹ kiêu ngạo nở nụ cười “Hàn chưởng lão phu, ngươi lại dám so chưởng, lão phu cho ngươi chết thống khoái một chút.” Nói xong liền tăng thêm lực đạo trong tay.

Bảo Bối không sợ nhìn lão nhân, gia tăng lực đạo, lập tức bão cát bốn phía nổi lên, những lá cây mãnh liệt lay động, khuôn mặt lão nhân vốn đang cười, giờ khuôn mặt không còn tươi cười nữa, hắn đã cảm thấy phân hàn khí hàn chưởng kia gia tăng gấp mười lần đang nghiêng về phía mình, cũng đồng thời mang theo một cỗ khí nóng, đây là có chuyện gì?

“Ngươi là ai?” Lão nhân ngực chấn động, phun ra máu tươi, không thể tin nổi nhìn nàng.

Bảo Bối đã dùng kiếm trên tay kia đâm vào ngực của hắn.

Hắc y nhân thấy thủ lĩnh đã chết, lập tức lui xuống, hiện trường phần còn lại rất nhanh chính là những hắc y nhân chân tay đã bị cắt cùng máu chảy đầm đìa, những con sói kia đang vui vẻ hoan hô, tựa hồ đang ăn mừng một hồi thắng lợi.

Tiểu Ngoan vui vẻ chạy tới bên cạnh Bảo Bối, thân mật dùng đầu dựa vào thân thể Bảo Bối, Bảo Bối vui vẻ ôm lão đại Tiểu Ngoan hung hăng hôn một cái, hai con sói lớn bên cạnh cũng chạy tới, hình dáng mấy con sói trong núi sâu so với mấy con sói nơi này to lớn gấp đôi, kế tiếp là ánh mắt màu xanh sâu thẳm nhìn xem cũng biết vô cùng thuần khiết.

102. Chap 103 Nam Tử Sao Có Thể Lớn Lên So Với Nữ Nhân Xinh Đẹp Hơn?[2052 Chữ]

Chap 103 Nam tử sao có thể lớn lên so với nữ nhân xinh đẹp hơn?[2052 chữ]

“Đại bảo, tiểu bảo!” Bảo Bối hung hăng hôn một cái, hai con sói to lớn cũng ôn thuận liếm Bảo Bối.

Bảo Bối vỗ vỗ đầu bọn chúng.

“Bảo Bối.” Tô Nhã mắt chứa lệ ôm lấy Bảo Bối, Bảo Bối cũng vui vẻ hô lên “Cha, nương”.

Lục Thiên đứng bên cạnh ôm hai mẹ con thật chặt, hai người này là người quan trọng nhất trong cuộc đời của hắn, trên mặt hung mãnh lộ ra nụ cười hiếm có.

Tô Nhã nhẹ nhàng đẩy Bảo Bối trong ngực ra, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của nàng, lại sờ soạng sờ tay của nàng “Bảo Bối của chúng ta đã cao hơn, trưởng thành hơn a.” Tô Nhã cảm động nhìn Lục Thiên, Lục Thiên từ ái gật đầu, vuốt cái đầu nhỏ nhắn của Bảo Bối. Mấy tháng nay không thấy nàng, hai người ở trên chân núi dường như đều muốn điên lên rồi.

“Cha mẹ, hai người mau tới a.” Bảo Bối đứng lên, lôi kéo cha mẹ đi tới trước mặt Mặc Huyền “Đây là ca ca xinh đẹp trong bức họa, thiếu gia a.”

Từ người ngoài nhìn qua, đều cảm giác có chút giống thân thiết a.

“Người chính là người mà Bảo Bối hô muốn xuống núi a.” Tô Nhã mỉm cười nhìn Mặc Huyền, quả nhiên là một công tử rất tuần tú a.

Mặc Huyền thoáng thấp giọng “Bá phụ bá mẫu hảo, tại hạ là Hiên Viên Mặc Huyền.” Hé ra gương mặt tuần tú lại mang theo một chút đồ ỉm, nếu nói trượng mẫu nương (mẹ vợ) xem con rể thì càng xem càng hợp ý, Tô Nhã hài lòng gật gật đầu.

Nhưng Lục Thiên bên cạnh lại nhíu mày “Tiểu tử này cũng quá đơn bạc (yếu ớt, mỏng manh).” Lời này vừa nói ra, Tô Nhã bên cạnh lập tức trừng mắt liếc hắn một cái, hắn lập tức ngừng câu sắp nói ra.

Mặc Huyền hơi có chút khó chịu cúi đầu, Bảo Bối lại buông lỏng tay cha mẹ ra “Thiếu gia, vừa rồi có bị thương không?” Nàng vén ống tay áo của hắn lên nhìn nhìn cánh tay của hắn, vừa rồi nàng cùng thiếu gia bay xuống, dường như có đụng phải cái gì đó một tý.

Vết thương ngày hôm qua của thiếu gia vẫn chưa có hoàn toàn khỏi đâu, Bảo Bối nhìn thấy tay phải Mặc Huyền tím xanh, sưng lên một mảng lớn, lập tức hô lên “Nương, nương, mau cứu mạng.”

“Đứa nhỏ ngốc này, vết thương này, mà lại hô cứu mạng là sao.” Tô Nhã từ ái vỗ vỗ đầu Bảo Bối, nàng từ trong lòng móc ra bình thuốc, đắp thuốc lên “Ngày mai sẽ khỏi.”

Lục Thiên cùng Tô Nhã liếc mắt một cái, xem ra Bảo Bối rất giống như lời nói của phụ thân Tô Nhã, thật sự quá quan tâm nam tử này, nếu là nam tử thích Bảo Bối thì hoàn hảo, nếu không phải thích, Bảo Bối nhất định sẽ bị thương rất lớn.

Mọi người đã thu thập một tít, Bảo Bối vừa muốn tiến đến lều của Mặc Huyền liền bị cha mẹ kéo ra ngoài.

“Đêm nay cha mẹ muốn cùng Bảo Bối hàn huyên một chút.” Tô Nhã vừa cười vừa lôi kéo Bảo Bối, nhìn Mặc Huyền bên cạnh một chút, Mặc Huyền gật gật đầu, nhìn các nàng sau khi rời khỏi đây, Mặc Huyền ngồi xuống, vừa rời lời của phụ thân Bảo Bối vang ở bên tai của hắn, “Tiểu tử này cũng quá đơn bạc”, Mặc Huyền mi mắt thả xuống.

“Cha, nương, hai người làm sao biết mà tới đây?” Bảo Bối lúc này mới nhớ tới vấn đề này a.

“Gia gia người tìm được chúng ta rồi, ông đã tha thứ chúng ta, lão nhân gia cũng già rồi, muốn cả nhà đoàn tụ.” Tô Nhã ôm Bảo Bối trong ngực, nhìn Lục Thiên một chút, tình yêu của bọn họ rất cực cũng được cha mẹ công nhận, thật sự làm cho bọn họ vô cùng vui vẻ cùng cảm động.

“Bảo Bối, phụ thân người trước kia có làm không đúng một số chuyện, nên cũng sẽ có chút ít địch nhân, cho nên lần này trở về, chúng ta sẽ ở tại bên trong sơn trang nơi gia gia người an bài, nơi đó cũng rất vắng vẻ, yên tĩnh. Là nơi rất thích hợp cho cả nhà chúng ta ở.” Tô Nhã nhẹ nói “Theo chúng ta về nhà được không? Gia gia người cùng nãi nãi đặc biệt muốn gặp người, nhất là nãi nãi của người”.

“Thiếu gia cũng đi sao?” Bảo Bối ngẩng đầu lên.

“Hắn không đi.” Lục Thiên có chút không vui, tên tiểu tử kia tại sao có thể lớn lên xinh đẹp như vậy, nam nhân trưởng thành như vậy làm sao có thể có đảm đương được? Trong suy nghĩ Lục Thiên nam tử cần phải giống dạng nam nhân mới có thể được, chứ nam tử sao có thể lớn lên so với nữ nhân xinh đẹp hơn?

Tô Nhã trừng mắt nhìn Lục Thiên, ôn hòa nhìn Bảo Bối “Bảo Bối, vị thiếu gia kia với chúng ta bất đồng, về sau vận mệnh của hắn cũng không giống với chúng ta, Bảo Bối của chúng ta thích cuộc sống tự do tự tại đúng không?” Bảo Bối có chút cái hiểu cái không nhìn nương.

“Nương, ta muốn bảo vệ thiếu gia.” Bảo Bối nói xong câu đó, liền chui vào trong ngực mẹ, cùng sử dụng ánh mắt làm nũng nhìn phụ thân, Lục Thiên cười cười, ôm Bảo Bối, nàng đây là đang nũng nịu nha.

“Như vậy đi, Bảo Bối, qua hai tháng nữa chính là ngày sinh của bà nội, đến lúc đó người trở về mừng thọ bà nội được hay không? Bà nội đã nói nhớ người, hơn nữa còn đặc biệt chuẩn bị y phục xinh đẹp cho người nha.” Tô Nhã biết rõ đối phó với Bảo Bối nhất định phải sử dụng mềm mỏng, phải dỗ ngon dỗ ngọt dụ dỗ nàng.

“Thật vậy chăng?” Mặc dù chưa thấy qua mặt bà nội, nhưng nương vừa nói như vậy, Bảo Bối dường như đã thích bà nội “Được.” Bảo Bối vui vẻ gật đầu.

Tô Nhã vui vẻ ôm Bảo Bối, đối với Lục Thiên cười ngọt ngào “Thiên, đêm nay chàng ngủ bên ngoài nha, ta muốn cùng Bảo Bối đi ngủ.” Lục Thiên gật gật đầu, cười đi ra ngoài.

Bảo Bối vui vẻ ngủ ở trong ngực mẹ, một buổi tối ngủ đặc biệt ngọt.

Mấy ngày nay, có cha mẹ Bảo Bối làm bạn, dọc đường đi đều là thanh âm cười vui của Bảo Bối, Bảo Bối cười trên người Tiểu Ngoan đặc biệt vui vẻ, thỉnh thoảng cùng Tĩnh Tông nhiều lần chọc ọi người cười không ngừng, rốt cục đến cửa khẩu Chu quốc, cha mẹ Bảo Bối muốn cáo từ trước.

“Bảo Bối, mấy ngày nay cũng lạnh, đây là mấy bộ y phục da hổ, nương đã sớm làm xong cho người, thấy lạnh cũng đừng quên mặc nha.” Tô Nhã lại đỏ tròng mắt, Bảo Bối cũng có chút không buông dựa vào trong ngực nương, Lục Thiên ôm nương an ủi.

“Bảo Bối thực hạnh phúc a.” Nguyệt Nhi đột nhiên có chút hâm mộ nhìn gia nhân trước mắt này.

“Bảo Bối, ta ở đó chờ người.” Mạnh Hiên có chút không đành lòng nhìn Bảo Bối, Bảo Bối để cho nương xem qua con mắt Mạnh Hiên, nương đã bắt đầu trị liệu cho hắn, hơn nữa bởi vì hắn đối với y học thành tựu rất cao, Tô Nhã cố ý muốn cho phụ thân thu hắn làm đồ đệ.

“Ừ, ta sẽ đi qua thăm người!” Bảo Bối vui vẻ nhìn Mạnh Hiên, hắn một thân thanh khiết có khí chất nho nhã, phối hợp dung nhan xinh đẹp, luôn làm cho người ta không đành lòng tổn thương hắn.?? Lần này, cha mẹ Bảo Bối cuối cùng cũng đồng ý để cho Tiểu Ngoan đi theo Bảo Bối, với lại cũng muốn nói lời cảm tạ Tĩnh Tông đã giúp đỡ Bảo Bối, đi theo đại quân, Tiểu Ngoan chắc là sẽ không làm người khác chú ý. Lục

Thiên lộ vẻ đối với Tĩnh Tông ấn tượng đặc biệt tốt, mặc dù vóc người thật xinh đẹp, nhưng mà võ công căn bản không tệ, hơn nữa tựa hồ đặc biệt sẽ pha trò cho Bảo Bối vui vẻ, cha mẹ Bảo Bối đã nhìn ra tâm tư của Tĩnh Tông đối với Bảo Bối không giống như vậy, Lục Thiên đối với Tĩnh Tông đặc biệt yên tâm vỗ nhẹ nhẹ bả vai “Bảo Bối, nhờ cậy rồi, nhớ mang nàng đã trở lại mừng thọ.” Tĩnh Tông mỉm cười gật đầu.

103. Chap 105 Ta Khi Dễ Thiếu Gia Sao?[2098 Chữ]

Chap 105 Ta khi dễ thiếu gia sao?[2098 chữ]

“Hoàng Thượng!” Như phi mở to hai mắt nhìn hấn.

“Về sau Huyền Nhi của chúng ta, rốt cuộc không bị thương tổn gì nữa.” Hoàng Thượng đau lòng ôm lấy Như phi vào lòng.

“Oa!” Bảo Bối tiến vào hoàng cung đến bây giờ, nói nhiều nhất cũng là câu này, nàng đi theo đằng sau thiếu gia nhìn thấy bức tường cung điện thật huy hoàng, nàng đứng ở trước cửa đại điện, ngẩng cái đầu nhỏ nhìn bằng hiệu vàng chói sáng phía trên, hảo tránh a.

Mặc Huyền đi vào, quay đầu lại xem nàng còn đứng ở ngoài cửa nhìn phía trên, buồn cười đi tới, nhẹ gõ đầu của nàng “Vào đi.”

“Thiếu gia, đây mới thật là chỗ ở của người sao?” Bảo Bối cúi đầu, nhìn vào phía trong điện của thiếu gia, một cái ở bên trong, một cái bên ngoài khoảng cách tựa hồ như không dứt vậy.

Mặc Huyền nhẹ quay đầu một chút, xoay người đi vào bên trong, hai thị nữ bên cạnh đang khinh bỉ nhìn Bảo Bối, nhưng càng lo ngại con hồ phía sau nàng, Bảo Bối vô vô Tiểu Ngoan “Tiểu Ngoan, đi.” Sau đó liền nhảy vào, đi theo phía sau hấn.

“Người về sau liền ở nơi này.” Mặc Huyền chỉ vào cái giường lớn, Bảo Bối lập tức hưng phấn vọt tới.

Một phát nằm xuống, cái chăn thật mềm, còn có chút mùi thơm nhàn nhạt, dưới giường đặt một tấm da lót thật lớn, Tiểu Ngoan đã vui vẻ nằm ở phía trên, mị con mắt xuống.

Mặc Huyền nhìn Bảo Bối hưng phấn, nhẹ nhàng cười một tiếng, liền hướng bên trong trong điện đi vào, hấn sẽ ở tại đằng sau điện được ngăn bởi một cái màn che kia.

Bảo Bối nhảy dậy, đang muốn đi theo qua, Mặc Huyền dừng bước “Người nghỉ ngơi trước đã.” Bảo Bối nghe xong liền trở lại trên giường, thu con mắt về, bởi vì gần đây một hồi hưng phấn lần qua lần lại, Bảo Bối rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Mặc Huyền rửa nước xong, thay một thân hoàng bào ngược mắt nhìn Bảo Bối, sau đó liền đi ra ngoài, hấn đến gặp phụ hoàng.

Chí Viễn đã đứng ở ngoài chờ, nhìn thấy Mặc Huyền đi ra, nghênh đón “Tứ đệ, phụ hoàng an bài đệ ở Khôn Nguyên điện, xem ra có ý định lập đệ làm thái tử rất rõ ràng.” Hấn thật lòng vui vẻ cho Tứ đệ.

Mặc Huyền bất đắc dĩ cười một tiếng, hai người liền đi ra ngoài.

“Phụ hoàng, lần này con cùng với Tứ đệ đi La quốc, lần này xem tình hình ở nơi đó, hình như không có ý xâm lược.” Chí Viễn nói ra.

“Không hấn vậy” Mặc Huyền hơi nhíu lông mày “Hô Nhĩ Bình Chỉ là một người có dã tâm rất lớn, có thể thấy binh hùng tướng mạnh của hấn, cùng với việc hấn cố ý an bài làm ọi người có thể nhìn thấy bọn họ thao luyện binh doanh, nhưng thật ra là có hai dụng ý, một là làm cho con dân mình có lòng tin lớn mạnh (to lớn + mạnh mẽ), hai là để cho những nước láng giềng như chúng ta thấy thứ này mà dâm ra sợ hãi. Mà bây giờ hấn còn chưa có khởi binh, chỉ là bởi vì hấn chưa chính thức đăng cơ, mà đang vượt lên một cuộc nội loạn. Việc hấn muốn xâm lược chỉ là vấn đề thời gian.”

“Huyền Nhi nói có lý.” Hoàng Thượng cũng đang có ý nghĩ này, Mặc Huyền hoàn toàn nói ra, hần tán dương gật gật đầu.

“Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Chí Viễn hỏi.

“Chúng ta muốn cho Hô Nhĩ Bình Chỉ biết rõ trước mắt chúng ta không sợ hần, mà lại rất vui vẻ khi hần có thể đăng cơ làm vương, một tân vương sáng suốt mới vừa đăng cơ, nhất định cần nước khác ủng hộ, mới có thể càng thêm vững chắc, ta nghĩ nhất định có những quốc gia khác đang do dự có cần tặng quà chúc mừng hay không, khi hần đăng cơ chúng ta đưa quà tặng lên chúc mừng hần, chúng ta sẽ làm người đầu tiên.” Mặc Huyền suy tư đáp ra kể sách.

“Cứ làm như thế đi.” Hoàng Thượng gật gật đầu, vui vẻ nhìn hai hoàng tử, vô cùng vui vẻ cùng với dễ chịu.

“Bọn họ rốt cục cũng đã trở lại?” Đại hoàng tử trong điện, Hiên Viên Tuấn Tư nhìn Mộc Tư.

Mộc Tư gật đầu nhẹ “Chính xác là về đến, nửa đường có xuất hiện cao thủ hỗ trợ, sư phụ cũng bị giết chết.” Trong mắt của hần lần đầu tiên xuất hiện sợ hãi.

Tuấn Tư mặt đen lại nhìn Mộc Tư “Đệ không phải là đang nhớ tới đệ cùng Chí Viễn là thân* huynh đệ cùng một mẫu thân sinh ra, đệ không đành lòng chứ gì?”

*Ruột thịt

“Đại ca, làm sao có thể, huynh biết đệ vẫn luôn xem huynh là thân đại ca của đệ mà.” Mộc Tư cuống cuống nói.

Tuấn Tư vỗ vỗ bờ vai của hần “Ta chỉ nói chơi mà thôi.”

Hần nhìn về phía ngoài điện, từ nay về sau hoàng cung sẽ không yên ổn rồi.

Mặc Huyền gấp xong phụ hoàng liền trở lại Khôn Nguyên điện, trông thấy Bảo Bối vẫn còn thở to ngủ, hần đi tới, Tiểu Ngoan dưới chân nhìn nhìn hần liền không ngờ con mắt lại tiếp tục nhắm lại ngủ.

Hần ngồi ở bên giường Bảo Bối nhìn khuôn mặt tươi cười của Bảo Bối đang ngọt ngào ngủ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thấy trước khoe miệng đang chảy nước miếng “Thiếu gia.” Thì ra là nàng đang nằm mơ thấy mình. Hần nhẹ nhàng vươn tay vuốt khuôn mặt của nàng, vài ngày không có cơ hội gần gũi với nàng, lúc sờ đến, Bảo Bối cảm thấy ngứa, ha ha cười rồi xoay người, cái đầu nhỏ đang tựa ở bên cạnh chân của hần, tiếp tục ngủ.

“Bảo Bối.” Mặc Huyền nhẹ nhàng lên tiếng gọi tên của nàng, chẳng biết tại sao, hần gần đây luôn cảm thấy bất an, nàng luôn tự do tự tại xuất hiện ở trước mặt của hần như vậy, nói không chừng ngày nào đó liền đột nhiên biến mất, tựa như tại La quốc vậy, căn bản giữ không được nàng.

Hần kê tựa vào bên giường, lẳng lặng nhìn nàng, trong mắt tràn đầy cô đơn cùng ưu thương, hiện ra điểm tinh quang, luôn luôn kiêu ngạo, hần luôn luôn không thêm để ý hết thấy, gần đây tựa hồ bắt đầu có để ý đến mọi chuyện rồi, hần luôn không tự chủ được nhìn về phía nàng, luôn không chịu được không chế hành động muốn gặp nàng, đây rốt cuộc là làm sao vậy?

Bảo Bối chếp chếp cái miệng, từ từ mở mắt, nàng trông thấy con mắt hàm chứa ánh sao kia của thiếu gia “Thiếu gia, ngươi làm sao vậy?” Bảo Bối nhẹ nhàng đụng vào khoe mắt của hần, giống như bị phỏng liền rút tay trở về.

Nhìn thấy Bảo Bối ánh mắt kinh hoảng, Mặc Huyền cúi đầu đến gần lỗ tai của nàng, trầm thấp mà lại khàn khàn “Bảo Bối, ngươi có thể rời ta đi hay không?”

“Đương nhiên là không rồi.” Bảo Bối khiếp sợ ngẩng đầu lên “Thiếu gia, là ai khi dễ ngươi sao?” Nước mắt thiếu gia tựa hồ muốn rơi xuống, tiến vào tràn đầy trong lòng Bảo Bối.

“Nếu là có người khi dễ thì sao?” Hần đột nhiên hỏi.

“Ta liền đánh hần.” Bảo Bối thở phì phì thân thể liền đứng lên “Thiếu gia, ngươi nói cho ta biết là ai?” Bàn tay nhỏ bé bắt đầu xấn tay áo.

Mặc Huyền điểm một cái lên cái mũi của nàng “Ngươi.”

“A!” Bàn tay nhỏ bé của Bảo Bối liền để xuống “Ta khi dễ thiếu gia sao?” Cái đầu nhỏ của nàng lập tức xoay xoay, lúc nào a? “Không có a?” Chẳng lẽ, thiếu gia biết buổi tối hai ngày trước, nàng trộm tiến vào trong lều của hần trộm hôn hần? Mấy ngày hôm trước sau khi nàng cưỡng hôn thiếu gia, vài ngày sau nàng cũng không dám đi gặp thiếu gia, hai ngày trước, nàng lừa gạt mẫu thân nói đi nhà vệ sinh vụng trộm chạy vào lều thiếu gia, lặng lẽ hôn một cái liền quay trở về, nàng khi đó xác định thiếu gia là ngủ thiếp đi a.(để thương quá a

~)

Mặc Huyền nhìn khuôn mặt của nàng vẻ mặt phong phú chuyển đổi không ngừng, không khỏi mỉm cười nở nụ cười, dung nhan tuyệt mỹ giống như là bông hoa nở rộ, hoa rơi xuống, Bảo Bối nhìn đến ngây người.

“Đi ăn cơm đi, nhìn bộ dạng người có vẻ đói rồi đó.” Ánh mắt kia của Bảo Bối như muốn đem Mặc Huyền nuốt xuống, Mặc Huyền cười đứng lên đi ra phía ngoài phòng.

104. Chap 104 Mang Theo Tiểu Ngoan Vào Cung [2018 Chữ]

Chap 104 Mang theo Tiểu Ngoan vào cung [2018 chữ]

Mặc huyền mất liên tục nhìn thấy hết thấy, mấy ngày nay hần vẫn không có cách nào cùng Bảo Bối nói lên lời, chỉ cần Bảo Bối muốn tới đây, đều bị Tĩnh Tông kéo lại, hoặc là bị Lục Thiên dẫn đi theo, Bảo Bối trước kia mỗi đêm đều tới nhìn hần một chút, đúng là vài ngày nay Bảo Bối bị mẫu thân ôm vào trong ngực ngủ, mấy ngày nay hần trở nên đặc biệt yên tĩnh, hần nhìn ra được, vợ chồng Lục thị vẫn muốn đem Bảo Bối từ bên cạnh hần mang đi, những người khác cũng đã nhìn ra, Oánh Oánh đặc biệt vui vẻ.

Nhìn cha mẹ tránh ra, Bảo Bối lập tức chạy tới trước mặt Mặc Huyền “Thiếu gia, mẹ ta cho ta ăn tốt hơn, cho người nếm thử.” Trong tay cầm một mảnh da gỏi một mảnh thịt khô dài.

“Không cần đâu” Mặc Huyền trong lòng có chút phiền muộn, ba ngày nay nàng vui vẻ đến nỗi không tới đây.

“Thật sự ăn rất ngon a” Bảo Bối cố gắng duỗi dài tay đưa cho hần, Mặc Huyền xoay người không để ý tới nữa nàng, đi về phía trước, lên xe ngựa, những người khác cũng lên xe ngựa, đoàn người đi ở phía sau lần phía trước, tầng tầng lớp lớp vào kinh thành.

Bảo Bối cười Tiểu Ngoan, liên tục cùng xe ngựa thiếu gia song song, nàng không hiểu vì sao thiếu gia lại không vui, nàng không ngừng hướng vào trong xe nhìn.

“Bảo Bối, người đi đến phủ của ta ở đi.” Cao Tĩnh Tông cười ngựa tới đây, nhẹ nhàng đối với Bảo Bối nói.

“Tại sao?” Bảo Bối kỳ quái hỏi.

“Chẳng lẽ người nghĩ mang Tiểu Ngoan vào hoàng cung sao?”

“Không được sao?”

“Đương nhiên không được, hoàng cung là nơi nào chứ, nơi đó làm sao có thể cho Tiểu Ngoan của người vào.” Tĩnh Tông kiên nhẫn khuyên.

“Trong hoàng cung không có gian phòng, Tiểu Ngoan có thể cùng ta ở a.” Bảo Bối lần này không rõ.

“Chuyện này cùng có gian phòng hay không không có quan hệ.” Tĩnh Tông kéo nhẹ môi, tiểu nha đầu này làm sao sẽ không thông suốt như vậy.

Bảo Bối bình tĩnh đại ngộ, nhảy vào xe ngựa thiếu gia, chui vào “Thiếu gia, ta mang Tiểu Ngoan tiến hoàng cung được không? Ta không để cho Tiểu Ngoan chiếm một cái phòng đâu, nó sẽ cùng ta ngủ chung.”

Mặc Huyền vừa rồi liên tục nghe hai người bọn họ đối thoại, hần quay đầu nhìn Bảo Bối, khuôn mặt nàng hưng phấn mang theo ánh mắt mong đợi, trên đầu vẫn buộc hai dây tóc màu tím kia.

Mặc Huyền khẽ gật gật đầu, Bảo Bối lập tức vui vẻ nhào tới trước ôm lấy hắn “Thiếu gia, cảm ơn người, cảm ơn người.”

Mặc Huyền đột nhiên bị đầu Bảo Bối nhào vào trong ngực tâm khẽ động, tâm tình của hắn vừa rồi có điểm trở nên loạn tào tào (rối bời). Hắn giơ tay lên nhẹ nhàng ôm nàng, từ từ ôm sát nàng.

Bảo Bối đang bị vui vẻ đánh thẳng vào đầu, nên không có phát giác được biến hóa của hắn, vui vẻ vén rèm xe lên nhìn Tiểu Ngoan ở phía ngoài hồ “Tiểu Ngoan, thiếu gia đáp ứng dẫn người vào hoàng cung, người nên cảm ơn thiếu gia nha.” Tiểu Ngoan phía ngoài tựa hồ nghe hiểu lời nói của nàng, vui vẻ gào thét vài tiếng, nhiều tiếng điếc tai, làm ột số đám người ngấm nhìn, binh lính cùng những bọn thị vệ kia đã quen nên vẫn tiếp tục hướng đi về trước, dọc theo đường đi cũng nghe không ít tiếng hô của nó.

Đại đội nhân mã rốt cục cũng đi tới dưới chân hoàng cung, cửa chính hoàng cung trang nghiêm đã mở ra, tất cả mọi người từ từ đi vào.

Hoàng cung đại điện có Hoàng Thượng cùng hoàng hậu, Như phi cùng Mai phi đều đến đây, đang lo nghĩ nhìn bên ngoài đại điện, vừa trông thấy Mặc Huyền ở cửa từ từ tiến vào, Như phi đã đợi không kịp liền đi tới, không chờ bọn họ vấn an, đã kéo tay Mặc Huyền lại “Huyền Nhi, người như thế nào a? Có bị thương không? Nghe hồi báo các người bị tập kích?”

Mặc Huyền cười khẽ an ủi “Mẫu phi, ta không sao.”

“Nhi thần Hiên Viên Mặc Huyền khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Mặc Huyền đi lên trước quỳ xuống. Hoàng Thượng cũng sớm đã đi xuống, kéo Mặc Huyền, trong mắt tràn đầy từ ái “Huyền Nhi, bình an là tốt rồi.”

Hiên Viên Chí Viễn đi tới trước mặt hoàng thượng đang muốn quỳ xuống, Hoàng Thượng đỡ hắn, một tay lôi kéo một cái, mặt mũi tràn đầy an ủi “Thật may là các người không có việc gì a.”

“Như di.” Bảo Bối đã vui vẻ chạy tới, sau lưng Tiểu Ngoan cũng đi theo nàng sau chạy tới.

“Bảo Bối!” Như phi vui vẻ ôm Bảo Bối “Bảo Bối, cảm ơn người, thật sự cảm ơn người!” Tâm tình mẫu thân cảm kích là như thế.

Bảo Bối bị ôm có chút ngượng ngùng, nàng xem xem Mặc Huyền, hắn đang mỉm cười nhìn các nàng.

“Người chính là Bảo Bối ư.” Hoàng Thượng đi tới, vừa trông thấy con hổ đang ngồi xổm phía sau nàng, liền dừng bước.

“Hoàng Thượng, không có chuyện gì đâu.” Như phi an ủi nói.

Hoàng Thượng nghe vậy mới yên tâm đi tới, Bảo Bối vui vẻ đối với Hoàng Thượng gật đầu “Ừ, ta tên là Bảo Bối.”

“Lớn mật! Lại dám vô lý như thế, tại trước mặt hoàng thượng loạn xưng hô chính mình, phải bị tội gì.” Hoàng hậu liền tục không nói chuyện, đột nhiên nghiêm nghị chất vấn Bảo Bối.

Bảo Bối hoàn toàn không có kịp phản ứng, nàng nhìn về phía hoàng hậu đang đứng ở chỗ cao, trên đầu đội mũ phượng, một thân Phượng bào có vẻ ung vinh hoa quý(hòa nhã + vinh hoa+ cao quý).

Nàng không hiểu nhìn hoàng hậu trên mặt đang trợn mắt đối với nàng.

Hoàng Thượng phát phát tay “Xét thấy Bảo Bối lập được công lớn, về sau tại hoàng cung không cần nói cấp bậc lễ nghĩa.” Hoàng hậu khiếp sợ sơ lược lui một bước về phía sau, tay nàng sít sao về.

Như phi cảm kích nhìn Hoàng Thượng, Hoàng Thượng an ủi đối với nàng gật gật đầu.

Hoàng hậu chữa về phía Tiểu Ngoan sau lưng nàng “Cho dù Bảo Bối có thể không nói cấp bậc lễ nghĩa, nhưng con súc sinh này sao có thể ở lại trong đại điện?”

Bảo Bối đi tới Tiểu Ngoan bên cạnh “Nó không gọi súc sinh, nó gọi Tiểu Ngoan, Tiểu Ngoan ở cùng ta.”

“Vậy làm sao có thể được chứ?” Hoàng hậu cảm tức nhìn Bảo Bối “Người đâu, đem con hổ này mang đi.” Có ai dám đi lên mang con hổ này ra ngoài sao?

“Vì cái gì?” Bảo Bối kháng nghị “Thiếu gia đáp ứng ta có thể mang Tiểu Ngoan.”

Mặc Huyền chậm rãi đi tới “Đúng vậy, ta đáp ứng.” Bảo Bối vui vẻ nhìn thiếu gia.

“Vậy thì ở lại đi.” Hoàng Thượng cười ha ha lên “Đêm mai mở Khánh Công Yến(Lễ chúc mừng), mọi người hôm nay đều trở về nghỉ ngơi đi.”

“Hoàng Thượng!” Hoàng hậu liền đi tới đây, nhưng Hoàng Thượng chỉ dùng mắt lạnh nhìn nàng một cái, liền dẫn Như phi đi ra ngoài.

“Hoàng Thượng, vừa rồi thật sự cảm ơn chàng.” Như phi cảm kích nhìn hắn, Hoàng Thượng sững ái ôm nàng “Như phi, Mặc Huyền từ nhỏ nhận hết thống khổ, trẫm không đành lòng lại để cho hắn bị bất cứ thương tổn gì nữa.” Như phi nghe xong lệ nóng hai bên mắt chảy xuống.

Hoàng Thượng nhẹ lau nước mắt nàng, đau lòng nói “Trẫm biết rõ Huyền Nhi trong lòng Như phi là đau xót lớn nhất, trẫm đã quyết định sáng ngày làm Khánh Công Yến tuyên bố lập hắn làm thái tử.”

105. Chap 106 Lập Thái Tử [2047 Chữ]

Chap 106 Lập thái tử [2047 chữ]

“Đây là Khánh Cung Yến a.” Bảo Bối đứng ở bên ngoài nhìn xem, bên trong người đông nghìn nghịt, tất cả đều là người mặc quan phục a, ngồi chỗ cao nhất chính là Hoàng Thượng, ngồi bên cạnh là hoàng hậu cùng Như phi, nhóm người Bảo Bối đi theo vào.

“Cũng biết Hoàng Thượng thương yêu nhất Tứ hoàng tử a.” Tiểu Lục ở bên cạnh đắc ý nói, nàng cùng Trương mục cũng đã được phân công trở lại chịu trách nhiệm hầu hạ Tứ hoàng tử.

Bảo Bối nhìn nhìn tiểu Lục, mặc y phục nô tỳ, một thân màu hồng phấn quần dài đặc biệt đẹp mắt “Tiểu Lục, người mặc y phục này thật là đẹp mắt.” Bảo Bối không khỏi nói ra.

Tiểu Lục đắc ý nhìn coi trên người “Không phải tất cả nô tỳ đều mặc y phục này, người xem bên kia là những người mặc vải bông, là người làm hạ đẳng nhất, ta chính là nô tỳ cấp bậc cao nhất nha.”

Tiểu Lục nhẹ phẩy trên người một tý, sau đó nhìn nhìn trên người Bảo Bối mặc y phục hoa văn, đây là bộ y phục lúc trước thiếu gia tặng nàng, vẫn còn mặc.

Bảo Bối cũng hướng trên người nhìn nhìn, nàng nhẹ nhàng chạy tới bên cạnh thiếu gia, thiếu gia đang ngồi ở trên một cái bàn ưu nhã uống trà.

“Thiếu gia, ta là cấp bậc gì?” Bảo Bối đột nhiên chạy tới, nhẹ nhàng hỏi hắn.

Mặc Huyền ho nhẹ một tiếng, quay đầu không hiểu nhìn nàng, Bảo Bối chỉ chỉ y phục trên người, vừa chỉ chỉ y phục Tiểu Lục sau lưng “Tiểu Lục nói đó là cấp bậc cao nhất, ta là cấp bậc gì a?”

Mặc Huyền buồn cười nhìn nàng, không thể tưởng được nàng còn đang suy nghĩ cái này “Người cấp bậc gì đều không phải a.” Hắn chậm chạp phun ra những lời này, quay đầu khẽ cười tiếp tục uống trà.

Trên mặt Như phi nhìn mặt nhi tử giả ra nụ cười, nàng lại nhìn xem Bảo Bối bên cạnh, có chút hiểu, nàng có chút vui vẻ nhưng cũng lo lắng nhiều hơn.

“A!” Bảo Bối có chút thất vọng xoay người quay trở về, đứng ở bên cạnh Tiểu Lục, Tiểu Lục thắng lợi nhìn Bảo Bối nở nụ cười.

“Tại sao có thể như vậy?” Bảo Bối chu miệng lên, lẩm bẩm nói ra.

“Bảo Bối.”

Bảo Bối xoay người nhìn lại, Tĩnh Tông cười dài đứng ở sau lưng nàng “Đang suy nghĩ gì đấy? Cũng không nhìn thấy ta tới đây.”

Hôm nay Tĩnh Tông một thân trường bào màu ngân bạch(màu trắng bạc), đỉnh đầu trâm gài tóc phát ra tia Tử Ngọc (màu tím), rơi xuống hai viên dạ minh châu long lanh sáng chói, yêu nghiệt xinh đẹp dung nhan tối nay có vẻ lại càng xinh đẹp, Bảo Bối không khỏi thấy có chút ngẩn người, đã lâu không nhìn thấy hần mặc loại trang phục này .

Tĩnh Tông hé miệng cười một tiếng, đem Bảo Bối kéo đến bên cạnh “Bảo Bối, đến bàn kia của ta, ta cho ngươi ăn ngon.” Nói xong liền lôi kéo nàng đi. Bảo Bối nghĩ tránh tay của hắn ra, Oánh Oánh đã đi qua rồi, đi đến bên cạnh Mặc Huyền.

“Mặc Huyền.” Oánh Oánh hôm nay ăn mặc tử mỹ, một thân trường bào màu vàng phấn, tay áo trước ngực một đóa Mẫu Đơn nở rộ, nàng một thân màu vàng phấn cùng Mặc Huyền một thân trường bào màu vàng giống như cùng nhau phối hợp.

Bảo Bối ngồi nghiêng trước bàn đối diện, xem bọn họ trước mặt, bọn họ thật sự rất xứng đôi.

“Mặc Huyền, ngươi đã trở lại!” Dung Dung cùng ca ca cũng tới, nàng ngạc nhiên mừng rỡ nhìn Mặc Huyền, ánh mắt không vui nhìn Oánh Oánh, trực tiếp tự ngồi ở bên kia Mặc Huyền.

Mặc Huyền hơi đổi đầu nhìn nhìn hai người các nàng, sau đó khiêu mi ngược mắt nhìn về phía vẫn nhìn chăm chăm vào hắn, Bảo Bối trong mắt tựa hồ chứa những thứ gì, trong mắt trong suốt của nàng lại có chút gì đó không rõ.

“Bảo Bối, ăn cái này đi.” Tĩnh Tông bất động thanh sắc* xoay Bảo Bối lại, trong tay gấp khối thịt đã cắt nhỏ bỏ vào trong miệng nàng. Bảo Bối cười cười “Ăn ngon thật.”

*Ung dung thản nhiên

“Ăn ngon, vậy thì toàn bộ cho ngươi ăn.” Tĩnh Tông đem miếng thịt đẩy tới trước mặt Bảo Bối, Bảo Bối cúi đầu xuống ăn.

Hoàng Thượng nhìn chung quanh “Các khanh, hôm nay Khánh Công Yến, chủ yếu là cảm ơn Cao Tĩnh Tông vì trăm bảo hộ hai vị hoàng tử không có bị tổn hại đến một sợi tóc trở về, đặc biệt ban thưởng vạn lượng hoàng kim, trăm mẫu đất đai.”

“Thần tạ ơn Hoàng Thượng!” Cao Tĩnh Tông đứng lên, quỳ xuống tạ ơn.

“Mặt khác trăm càn muốn đặc biệt cảm ơn một người, người kia chính là Bảo Bối.” Tiếng nói vừa dứt, rất nhiều ánh mắt đều rơi vào trên người Bảo Bối, nhiều ánh mắt chính là đang tìm kiếm ai là Bảo Bối?

Bảo Bối chưa kịp vui vẻ cho Tĩnh Tông, đột nhiên nghe được Hoàng Thượng gọi mình tên, tò mò nhìn sang.

Hoàng Thượng nhẹ nhàng cười tiếp tục nói “Lúc trước Bảo Bối nhảy xuống vách núi lấy thuốc giải trừ kỳ độc cho Mặc Huyền, cũng tại trong lúc Mặc Huyền dưỡng thương, nàng đã ở bên cạnh bảo vệ Mặc Huyền, nàng cũng chịu không ít mệt nhọc, ở đoạn thời gian trước còn cùng Cao Tĩnh Tông kính tâm (cung kính + tâm tư) bảo vệ hai vị hoàng tử, công lao tự nhiên không thể xóa nhòa, Bảo Bối, ngươi có muốn trăm ban thưởng cái gì không?”

Bảo Bối nghe mặt đã có chút ít đỏ, nàng ngượng ngùng đứng lên, nhìn Hoàng Thượng “Thiếu gia không muốn cho ta bảo vệ, là ta phải gắng đi theo thiếu gia.” Bàn tay nhỏ bé có điểm không biết để chỗ nào? Ánh mắt Mặc Huyền đã nhìn tới đây, đầu Bảo Bối cúi xuống thấp thấp hơn.

Mọi người vừa nghe, cũng ngại có Hoàng Thượng, nên đều nhin xuống cố gắng không cười, nha đầu kia thực sự có điểm ngốc nghếch nha.

Hoàng Thượng cười ha ha lên “Vậy ngươi về sau tiếp tục bảo vệ Huyền Nhi, như thế nào a?”

“Hảo!” Bảo Bối lần này ngẩng cái đầu nhỏ lên, vỗ nhẹ lên bộ ngực nhỏ “Ta tuyệt đối không để cho người khác khi dễ thiếu gia.”

Lần này trong mọi người rất cục có người nhin không được khê nở nụ cười, Bảo Bối không hiểu vì sao nhìn bốn phía một chút, Tĩnh Tông nhẹ nhàng lôi kéo tay Bảo Bối, ý bảo nàng ngồi xuống. Nếu như nàng lúc này ngẩng đầu nhìn lại, nàng sẽ thấy mặt của hắn so với nàng còn muốn đỏ hơn.

Như phi lúc này lập tức lên tiếng nói ra “Vô luận như thế nào, ta đều muốn cảm tạ Bảo Bối cùng mọi người.”

Hoàng Thượng gật gật đầu, giơ chén rượu giữa tay lên “Tất cả mọi người uống một chén.” Vì vậy người phía dưới đều uống một hơi cạn sạch, Bảo Bối uống một chút, nàng không dám uống say nữa.

Hoàng Thượng đặt chén rượu xuống, vẫy vẫy tay, Cao công công bên cạnh đi ra, tay cầm thánh chỉ, thanh âm trong vắt nhẹ nhàng vang lên “Hoàng Thượng truyền chỉ!” Mọi người lập tức quỳ xuống, Bảo Bối bị Tĩnh Tông lôi kéo quỳ xuống, trong tay còn đang nắm một cái chân gà.

Cao công công dừng lại một chút “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Tứ hoàng tử Hiên Viên Mặc Huyền, tài sáng tạo hơn người, thông tuệ nhân tâm, đặc biệt phong thái tử, khâm thử!”

Mặc Huyền gật đầu quỳ đón thánh chỉ, mọi người đồng thanh hô vạn tuế!

Lúc này, trong mắt hoàng hậu hiện lên tia sáng ác độc chỉ có Như phi lưu ý đến, lòng của nàng bất ổn, nàng biết rõ hoàng hậu nhất định sẽ không có bỏ qua, Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử đang quỳ phía dưới cách đó không xa, đầu thấp xuống, nhìn không thấy nét mặt của bọn họ, nhưng nhất định sẽ không tốt hơn so với hoàng hậu, bởi vì Như phi nhìn thấy tay Đại hoàng tử đang gắt gao nắm chặt lại, hằn một vết thật sâu.

106. Chap 107 Thiếu Gia, Ưu Điểm Của Ta Là Cái Gì?[2070 Chữ]

Lần Khánh Công Yến này, lập tức bị thánh chỉ này mang lại náo nhiệt, các vị quan lớn cũng bắt đầu tới nịnh bợ, Mặc Huyền chỉ là mỉm cười cho qua, cuối cùng rút cục bởi vì thân thể khó chịu, hướng phụ hoàng đề xuất nói muốn rời đi trước, Hoàng Thượng cũng biết thân thể của hắn mới vừa khôi phục, đặc biệt rất đặc biệt muốn hảo hảo điều tức.

Mặc Huyền đứng lên, chậm rãi đi xuống bậc thang, lúc này đầu Bảo Bối đang hoàn toàn nhập tâm vào một đồng đồ ăn do Tĩnh Tông đưa tới, thức ăn trong hoàng cung không giống bên ngoài, đều là ngự trù làm ra, tự nhiên bên ngoài là không được ăn, nàng đặc biệt vui vẻ, giống như cũng không cam lòng buông tha a.

Tĩnh Tông vừa cười nói ăn từ từ, vừa lại gấp thức ăn ngon cho nàng, làm hại con mắt Bảo Bối muốn ăn trở thành mắt gà chọi rồi, hai mắt nàng chỉ có thức ăn.

Thiếu gia đi khi nào, nàng thật không có chú ý tới.

“Thiếu gia đâu?” Nàng sờ sờ bụng nhỏ tròn trịa, quá no rồi!

“Hắn về nghỉ ngơi rồi.” Tĩnh Tông cười nhìn Bảo Bối, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dính toàn là dầu mỡ, bộ dạng này cộng tướng ăn đã dọa chạy nhiều thị nữ bên cạnh.

Bảo Bối đứng lên “Ta muốn đi trở về.”

“Ngươi trở về làm cái gì? Nơi này còn có rất nhiều thức ăn ngon.” Tĩnh Tông bắt mắt nhử mồi.

“Không ăn, quá no rồi.” Bảo Bối lắc lắc, nàng thật sự ăn không được nữa, nàng hướng ra phía ngoài chạy, Tĩnh Tông liền tục ngồi ở chỗ kia xem thân ảnh nàng chạy trốn rất xa.

“Nàng đã đi rồi.” Chí Viễn không biết đi khi nào tới bên cạnh.

Tĩnh Tông không quay đầu lại vẫn nhìn về phía chỗ kia, Chí Viễn ngồi xuống, rót đầy cho hắn một chén rượu “Đến, không say không về!”

Tĩnh Tông quay đầu trở lại, nhìn nhìn rượu trong chén, nhìn lại Chí Viễn, giơ lên chén rượu “Không say không về.”

Sáng sớm tỉnh lại, Bảo Bối phát hiện mình thế nhưng ngủ ở trên giường thiếu gia, thiếu gia cũng không thấy, nàng tối hôm qua khi trở về, thiếu gia đã ngủ, nàng nằm ở bên giường nhìn một tí, ăn quá no bụng thậm chí có chút mệt rã rời, chẳng biết lúc nào liền ngủ thiếp đi.

Bảo Bối lập tức nhảy xuống giường, xông ra ngoài, liền đụng trúng Tiểu Lục đang đứng trước cửa.

“Ai da, Bảo Bối, ngươi vừa làm sao nha.”

“Thiếu gia đâu?”

“Vẫn còn gọi thiếu gia a, cần phải gọi thái tử mới đúng.” Tiểu Lục khinh thường liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Ngươi có thấy thiếu gia sao?” Bảo Bối vẫn hỏi.

“Thái tử đi thư phòng đọc sách.” Tiểu Lục thả lư hương trong tay ra, đi ra ngoài “Ta không rảnh ở chỗ này để ý người đâu.”

Tiểu Lục chớ chớ đi ra ngoài, Bảo Bối chạy theo đi ra ngoài, lúc này nhìn thấy mười nha đầu đang vây tại một chỗ thảo luận gì đó, Bảo Bối hiểu kỳ đi tới.

“Ta nghĩ thái tử nhất định sẽ chọn Tiểu Ngọc làm thị nữ, Tiểu Ngọc vừa thông minh, lại vừa nhanh nhẹn linh hoạt.”

“Ta cảm thấy sẽ chọn Tiểu Như, nàng hiểu thư ca và văn chương.”

“Ta cảm thấy sẽ chọn Tiểu Mỹ, tiểu Mỹ bộ dạng rất đẹp.”

“Các nàng đang làm cái gì?” Bảo Bối hỏi Tiểu Lục bên cạnh.

Tiểu Lục đang trừng mắt mắt lạnh nhìn một chút, liền xoay người qua “Hừ, mấy nha đầu này đang nghĩ ngợi thái tử sẽ chọn ai làm thị nữ đây.”

“Thị nữ là làm cái gì?” Bảo Bối kỳ quái hỏi.

Tiểu Lục gõ đầu Bảo Bối một cái “Thị nữ chính là cùng bên cạnh thiếu gia đọc sách viết chữ, có quyền lực phân phó tỳ nô tỳ ở Khôn Nguyên điện này làm việc.”

“Như vậy a.” Bảo Bối gật đầu nhẹ.

“Người cũng đừng nghĩ, chọn thị nữ, phi thường nghiêm khắc, từ bề ngoài đến bên trong, mỗi người cũng sẽ chọn lựa, mặt khác còn phải có điểm đặc biệt thì cơ may mới có thể.” Tiểu Lục có điểm khinh thường nhìn Bảo Bối, nha đầu kia từ ngoài đến trong không có địa phương gì xuất chúng.

Bảo Bối nghiêng đầu suy nghĩ một chút hỏi “Tiểu Lục, cái gì là mới có thể?”

Tiểu Lục thở dài, một bộ ta thua ở nét mặt của người “Có thể nói đơn giản, chính là người có cái ưu điểm gì.” Nói xong liền quay người đi.

Bảo Bối nghe xong, ngồi xuống suy nghĩ.

“Người đang ở đây làm cái gì?” Mới vừa đi ra thư phòng Mặc Huyền đi tới, nhìn thấy Bảo Bối một người ngồi ở trên lan can, tựa hồ đang suy nghĩ đến vấn đề gì đó, tiểu lông mày đang nhíu lại.

Bảo Bối quay đầu nhìn nhìn thiếu gia “Thiếu gia, ưu điểm của ta là cái gì?”

“À người rất khỏe.” Mặc Huyền thế nhưng nghiêm túc đối với Bảo Bối nói ra.

“Ừ!” Bảo Bối hưng phấn gật gật đầu, hiềm thấy nàng được Từ ma ma đồng ý để cho nàng đi thi.

Chí Viễn môi nhếch nhẹ, tên kia lại vẫn có thể vì Bảo Bối mà hăng hái, nhìn nhìn trở về ngồi ở trên ghế dài mỉm cười nhìn bản bản kia vừa rồi của Mặc Huyền, hần gật gật đầu ý bảo Từ ma ma có thể bắt đầu rồi, Từ ma ma để cho tất cả mọi người ngồi phân biệt ở một cái bàn bên cạnh, mở miệng nói ra “Hiện tại mọi người tự tay viết bốn câu thơ bảy chữ, có thể là của cổ nhân (người xưa), cũng có thể là tự mình nghĩ ra viết.”

Trên bàn bọn thị nữ lập tức cầm bút lông trong tay trầm tư một tý, liền bắt đầu viết lên, Chí Viễn đợi một lát, từ từ đến gần trước bàn Bảo Bối, ngẩng đầu nhìn lại, Bảo Bối tay nắm bút lông, nhìn chăm chăm giấy

trắng, cái đầu nhỏ sáng ngời, tựa hồ đã nhớ ra cái gì, Bảo Bối gặm gặm bút lông, muốn hạ bút lại thu trở lại, để bút xuống lại thu trở lại, như thế qua lại vài chục cái, Chí Viễn có chút kỳ quái nên đi qua xem, thấp giọng hỏi “Bảo Bối, làm sao ngươi còn chưa có viết vậy?” Trên giấy một mảnh trống không.

Bảo Bối buông lỏng miệng gặm bút lông ra, ngẩng đầu nhìn Chí Viễn một chút, nhẹ nhàng đi tới gần hỏi “Tam thiếu gia, bốn câu thơ bảy chữ, rốt cuộc là mấy chữ?”

“Hả?” Chí Viễn sửng sốt một chút, tiện đà nở nụ cười, tất cả mọi người nhìn sang, Mặc Huyền cũng buông quyển sách giữa tay xuống nhìn qua, Chí Viễn lập tức im tiếng, hẩn nhanh chóng làm mặt lạnh, nhẹ nói “Hai mươi tám chữ.”

“A!” Bảo Bối lập tức cúi đầu xuống, nuốt nuốt nước miếng, bắt đầu viết lên giấy.

Chí Viễn đi trở về, tiến đến bên cạnh Mặc Huyền “Tên kia mới vừa hỏi ta bốn câu thơ bảy chữ là mấy chữ? Ha ha, nàng có thể viết ra được thơ sao?”

Mặc Huyền nghe xong cười cười, không có trả lời.

Nửa nén hương trôi qua, Từ ma ma gọi mọi người dừng tay cầm bút lại, thu tất cả các bài thi trên bàn giao cho Mặc Huyền xem, Chí Viễn một tay cầm bài thi, nhanh chóng lật ra, rốt cục thấy được một phần đáp án làm hẩn kinh ngạc.

Trên giấy của Bảo Bối viết hai mươi tám chữ “Huyền” xiêu xiêu vẹo vẹo, nàng thậm chí ngay cả tên của chính mình ở nơi đó cũng không điền, hẩn là không biết viết, Chí Viễn ngẩng đầu nhìn Mặc Huyền, Mặc Huyền cũng liên tục hiếu kỳ Bảo Bối rốt cuộc sẽ giao bài thi như thế nào, chợt mắt nhìn một cái quả là vừa lòng, hẩn tự tay cầm lên, khi thấy đáp án trên mặt, hẩn nở nụ cười phát ra từ trong nội tâm.

107. Chap 108 Học Cách Tách Khỏi Thiếu Gia [2046 Chữ]

Chap 108 Học cách tách khỏi thiếu gia [2046 chữ]

“Tứ đệ, cái này...Bảo Bối tên của mình cũng không biết viết, thế nhưng lại viết tên của đệ, thật sự là chịu khó a!” Chí Viễn thở dài nói.

“Khởi bẩm thái tử, phía dưới đang thi thiêu thừa, chủ yếu là khảo nghiệm kiên nhẫn.” Từ ma ma quỳ nói ra. Chí Viễn nở nụ cười “Vây cũng không cần thi, Bảo Bối khẳng định không được, Tứ đệ, đệ cứ nói đi?”

Mặc Huyền cũng gật đầu nhẹ “Không cần thi.”

Từ ma ma không hiểu ngẩng đầu lên ngắm nhìn thái tử, lập tức cúi đầu “Thái tử phải chăng đã có lựa chọn?”

“Ừ, liền nàng đi.” Mặc Huyền lấy ngón tay chỉ Hạ Hà đứng ở hàng thứ hai, Chí Viễn có chút khiếp sợ nhìn Mặc Huyền, hẩn cho rằng Tứ đệ sẽ chọn Bảo Bối.

“Vâng, thái tử! Thái tử quả nhiên có mắt, Hạ Hà là hạ chi nữ Thái Phó, tài văn chương xuất chúng, thông minh linh hoạt.” Từ ma ma tán thưởng nói.

Bảo Bối đứng ở phía sau nghe xong khổ sở cúi đầu, nàng xoay người đi ra ngoài.

Chí Viễn nhìn Mặc Huyền “Đệ làm như vậy, Bảo Bối sẽ khổ sở.”

Mặc Huyền như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng Bảo Bối rời đi “Nàng chỉ cần làm chính mình là tốt rồi, không cần đi làm người khác.”

“Đã sớm biết người khẳng định không được, người còn đi.” Tiểu Lục mặc dù tức giận nói Bảo Bối, cảm y phục, nhưng nhìn bộ dạng khổ sở kia của Bảo Bối, khẩu khí (giọng nói) không tránh khỏi cũng mềm nhũn ra.

Trương mục đi đến bên cạnh Bảo Bối vỗ vỗ nàng “Bảo Bối, thái tử làm như vậy nhất định có đạo lý của hắn, huống chi nếu thật muốn người làm mấy việc kia, muốn an bài bọn hạ nhân làm việc này, muốn an bài tụi nô tỳ làm việc kia, người nhất định sẽ làm không nổi.”

“Ta biết, Trương mục, nhưng mà ta cũng có chút khó chịu.” Con mắt Bảo Bối có điểm hồng hồng, muốn khóc.

“Cái khó chịu này, nếu người thích thái tử, về sau người phải ráng chịu đựng.” Tiểu Lục nhanh miệng nói “Lúc trước người liên tục la hét bảo vệ thiếu gia, hiện tại thiếu gia đã làm thái tử, không cần người bảo vệ, người còn vây quanh thiếu gia, đây không phải là tự tìm đau khổ sao?”

“Tiểu Lục!” Trương mục lắc đầu hô một tiếng ra hiệu.

Tiểu Lục cầm giận tiếp tục nói “Vốn chính là như vậy, Trương mục, người xem Bảo Bối lúc nào nàng cũng chỉ biết ngu ngốc như vậy, sáng hôm nay ta tận mắt nhìn thấy Như phi cùng Mã thị nữ bên cạnh cầm theo mấy bức tranh của mấy thiên kim đại tiểu thư tới đây đưa đến thư phòng thái tử, bảo là muốn thái tử lựa chọn thái tử phi, thái tử muốn thành thân, Bảo Bối người hiểu chưa?” Nội tâm Tiểu Lục lao thẳng đến Bảo Bối giống như coi nàng là muối muối của mình, chung đụng trong khoảng thời gian này, nhìn thấy Bảo Bối cố gắng, trong tâm không đành lòng nhưng cũng vì Bảo Bối mà bất bình.

Bảo Bối lẳng lặng nghe “Thiếu gia muốn thành thân.” Nàng xoay người ra cửa, nhưng bất tri bất giác xuất cung.

“Bảo Bối?” Tĩnh Tông sau lưng có chút hoài nghi gọi nàng, nhìn thấy thân ảnh nhỏ phía trước xác nhận đúng là Bảo Bối, nhưng tại sao lại ỉu rù như vậy.

Tĩnh Tông đuổi theo Bảo Bối “Bảo Bối người hôm nay như thế nào có thời gian rảnh mà xuất cung vậy?” Hắn hôm nay tiến cung gặp hoàng thượng, vẫn muốn gặp Bảo Bối, nhưng lại không thể trực tiếp đi tìm nàng, trong lòng đang buồn bực, không nghĩ tới đến cửa hoàng cung lại gặp.

Bảo Bối ngẩng đầu lên nhìn Tĩnh Tông “Thiên kim đại tiểu thư là cái gì?”

Tĩnh Tông nhếch mày lên “Thiên kim đại tiểu thư?” Tĩnh Tông có chút không hiểu nhìn nàng, ánh mắt của nàng chưa bao giờ như hôm nay như vậy, tràn đầy mất mát.

“Ừ” Bảo Bối gật gật đầu, chờ câu trả lời của hắn.

“Thiên kim đại tiểu thư, vừa nghe cũng biết là tiểu thư có ngàn lượng hoàng kim, nặng quá!” Tĩnh Tông cố ý đề cao thanh âm, hắn cố ý nở nụ cười vài tiếng, nghĩ sẽ chọc Bảo Bối vui vẻ, lại không nghĩ Bảo Bối nghe xong hoàn toàn không có ý muốn cười.

Ánh mắt Bảo Bối rơi xuống, yên lặng sờ sờ túi bên cạnh, ở trong đó không có nửa lượng đồng bạc, còn lại những thứ kia đều cho Hồ Nhĩ Bình Chỉ.

Tĩnh Tông liên tục đi theo phía sau nàng, Bảo Bối hôm nay là làm sao vậy, tâm tình tựa hồ đặc biệt xuống thấp. Hắn suy nghĩ một chút lôi kéo Bảo Bối “Đi thôi, khó có dịp người được xuất cung, ta dẫn người đi chơi.” Hắn liên tục siết chặt tay kéo nàng chạy ra phía ngoài.

Dọc đường đi, Bảo Bối liên tục không hề lên tiếng, chỉ là lẳng lặng nghe Tĩnh Tông giới thiệu, tâm tình của nàng càng ngày càng trầm trọng, nặng đến nỗi nàng cảm thấy đi không được, nàng tìm một tảng đá sau đó ngồi xuống, nhìn sông nhỏ trước mặt.

“Thiếu gia, muốn thành thân.” Bảo Bối cuối cùng mở miệng “Cùng thiên kim đại tiểu thư.” Con mắt liên tục nhìn con sông nhỏ.

Tĩnh Tông nghe xong từ từ ngồi ở bên người nàng, ngày này rốt cuộc đã tới, hắn biết rõ Bảo Bối nhất định sẽ gặp phải loại tình huống này “Bảo Bối, người tình tế giấu lại đi, người liên tục đuổi theo bên người hắn, hắn khi nào đã nói thích người chưa? Còn cần người sao?” Hắn nói lời thâm thía, nội tâm lại âm thầm thở dài, chính mình cảm giác không phải là vậy?

Bảo Bối co chân lên, chôn xuống đầu của mình, nhẹ nhàng nói “Tiểu Lục nói thiếu gia đã thành thái tử, đã không cần ta bảo vệ, vẫn luôn là ta cứ rần đi theo hắn, nhưng mà, ta chưa từng nghĩ tới phải tách khỏi

thiếu gia.” Bảo Bối mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn Tĩnh Tông.

Tĩnh Tông hết than lại thở, nhẹ nhàng ôm chầm nàng “Bắt đầu từ bây giờ ngươi nên nghỉ, phải học cách tách khỏi hẳn đi.”

“Học cách tách khỏi hẳn sao?” Bảo Bối nhẹ giọng lập lại, nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng hoảng loạn, tách như thế nào đây? Nàng đã sớm có thói quen sáng sớm đi theo phía sau hắn, mỗi ngày đều muốn nhìn thấy hắn trong lòng mới ổn định, mỗi đêm cũng sẽ tìm lòng không được chạy vào trong phòng hắn nhìn bộ dạng ngủ say của hắn, thích nhìn bộ dạng thiếu gia gầy đàn, thích xem thiếu gia đọc sách, vẽ tranh, bộ dạng ngâm thơ, thích xem bộ dạng thiếu gia đối với mình lãnh mi, thích xem bộ dạng thiếu gia đối với mình cười..... Trời ạ, Bảo Bối nội tâm kinh hô một tiếng, hết thấy những gì của thiếu gia nàng đều thích a!

Tĩnh Tông kéo Bảo Bối tựa vào vai của mình, nếu như có thể, nguyện ý cho ngươi dựa cả đời! Ánh mắt dụ dỗ Tĩnh Tông lộ ra thâm tình thật sâu.

“Sớm nghỉ ngơi một chút, không cần phải suy nghĩ nhiều quá, được không?” Tĩnh Tông đưa Bảo Bối về trong nội cung, đứng ở bên ngoài hắn tự tay nhẹ nhàng sờ soạng khuôn mặt Bảo Bối một tý, tròn trịa luôn khả ái như vậy, hắn khẽ cười một tiếng, đột nhiên tiến lên kéo Bảo Bối vào, tại vừa rồi nghe lời nói của hắn Bảo Bối vẫn luôn đắm chìm còn chưa kịp phản ứng, lại bị Tĩnh Tông kéo như vậy, thần trí Bảo Bối có chút bình tĩnh.

“Bảo Bối, chúng ta cùng nhau cố gắng, được không?” Tĩnh Tông chắc chắn nhìn Bảo Bối, hắn nhìn ánh mắt Bảo Bối còn kinh ngạc, từ từ cúi đầu, hôn trên trán Bảo Bối đang ở trong ngực, sau đó buông lỏng tay ra “Vào đi thôi.” Nói xong liền xoay người rời đi, ánh mắt nghiêng mắt nhìn thân ảnh trong góc phòng kia, khóe miệng nổi lên nụ cười tầng tầng vui vẻ.

108. | Chap 109 Nàng Là Nữ Nhân Bản Vương![2049 Chữ]

Chap 109 Nàng là nữ nhân bản vương![2049 chữ]

Bảo Bối trở lại Khôn Nguyên điện không nhìn thấy thiếu gia, nàng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Ngoan đang nằm, dựa vào Tiểu Ngoan trừng trừng mắt nhìn nóc nhà, nàng nghĩ đến bức tranh Tiểu Lục nói, lập tức nhảy dựng lên.

Rất nhanh nàng liền chạy vào thư phòng, thiếu gia không có ở đây, nàng đi tới bên bàn sách, rất nhanh tìm được mấy tấm bức tranh kia, nàng lặng lẽ mở ra, bốn bức họa bày ra tại trước mặt nàng, mỗi vị tiểu thư bộ dạng đều là phong hoa tuyệt đại (hào hoa phong nhã), đáng vẻ ung dung.

“Các nàng bộ dạng đều hảo xinh đẹp a!” Nội tâm Bảo Bối phát ra than thở, trong lòng có chút chua xót, bất quá có thể xứng đôi thiếu gia, đương nhiên phải xinh đẹp như vậy mới được a.

Bảo Bối cắn cắn môi dưới, thu hồi bức tranh thả lại tại chỗ, đi từ từ ra khỏi cửa phòng.

“Ngươi ở đây làm cái gì?” Mặc Huyền đứng ở ngoài phòng lạnh lùng hỏi.

“A, thiếu gia.” Bởi vì nghĩ tới mấy vấn đề, nên Bảo Bối không nghĩ tới thiếu gia đang đứng ở ngoài cửa “Ta, ta tới xem thiếu gia một chút có tại thư phòng hay không, có muốn ta giúp cái gì không a.” Bảo Bối có chút khẩn trương.

“Có Hạ Hà hầu hạ, không có chuyện của ngươi.” Mặc Huyền sắc mặt thâm trầm, hắn bước đi vào, Hạ Hà đắc ý nhìn Bảo Bối một cái đi vào theo.

“Không có chuyện của ta.” Bảo Bối nghĩ tới, thì ra là thiếu gia thật sự không cần ta, nàng nện bước có chút trầm trọng bước chân đi ra ngoài.

“Thái tử, thỉnh dùng trà.” Hạ Hà bưng tới giống như nói mình am hiểu nhất pha trà, đây chính là nàng tỉ mỉ học tập, nàng đã sớm nghe nói Mặc Huyền là một người đối với thưởng thức trà có yêu cầu cực kì cao.

“Để xuống, đi ra ngoài đi.” Mặc Huyền phát phát tay, Hạ Hà quỳ an sau liền rời đi.

Hắn mệt mỏi ngồi xuống, trong đầu liên tục hiện lên hình ảnh Tĩnh Tông hôn lên trán Bảo Bối vừa rồi, nhìn cảnh đó, bọn họ tựa hồ rất vui vẻ a. Hắn cảm thấy có chút phiền muộn thở dài, ánh mắt đã rơi vào bức tranh bốn vị mỹ nhân trên mặt bàn, nhớ tới mẫu phi đối với mình dạn dò, nhất định phải chọn một người ở bên trong bức tranh đó, đối với hắn về sau sẽ có trợ giúp.

Hắn cầm lấy bức tranh từ từ mở ra, tường tận xem xét, bức tranh giữa nữ tử thể nhưng bất tri bất giác biến thành bộ dáng Bảo Bối đang cười a a, hắn rốt cục buông bức tranh xuống, nhắm mắt lại.

“Tứ đệ, Tứ đệ.” Ngoài thư phòng Chí Viễn vọt vào “Đệ thật sự muốn hai ngày sau đi trông coi Hoàng Lăng tận ba ngày?”

Mặc Huyền mở mắt ra nhìn Chí Viễn vội vàng, hắn gật đầu nhẹ.

“Tứ đệ, Hoàng Lăng vị trí góc vắng vẻ, ta lo lắng.” Chí Viễn lo lắng nhìn Mặc Huyền.

“Không có chuyện gì đâu, Tam ca.” Mặc Huyền cười an ủi hắn “Tổ huấn, thái tử thượng vị nhất định phải trông coi Hoàng Lăng ba ngày, để bày tỏ hiếu đạo.” Hắn làm sao không biết Tam ca lo lắng.

Sáng sớm, Tiểu Lục đứng giờ đem một chậu nước tới đây, nhìn thấy Hạ Hà đã ở trong phòng hô hai nha đầu thay quần áo cho thái tử, nàng tò mò nhìn phòng cách vách, Bảo Bối đang đứng sững sờ.

“Thái tử, vừa rồi Mã thị nữ tới đây nói Như phi giao cho, đợi thái tử thay quần áo xong thì đi một chuyến tới ngự hoa viên, nói là an bài bốn vị đại tiểu thư kia tới đây cùng thái tử gặp mặt.

Mặc Huyền nhíu mày, mắt theo bản năng hướng Bảo Bối phòng bên kia nhìn “Biết rồi.”

“Bảo Bối, người đi đâu a, lại muốn xuất cung?” Tiểu Lục nhìn Bảo Bối đang muốn đi ra ngoài ở sau lưng nàng hô một tiếng, Bảo Bối quay đầu nhìn Tiểu Lục đang đứng tại bên cạnh thiếu gia, thiếu gia vắng lạnh nhìn nàng, bộ dạng cao lớn mặc trường bào màu trắng bạc nổi bật nhìn thiếu gia lại càng xuất trần.

“Có chút việc, cần đi ra ngoài.” Bảo Bối nuốt nước miếng, đau khổ hoảng sợ chạy ra ngoài, đợi thêm nữa một phút nàng sẽ dao động, vừa rồi nghe được Hạ Hà nói, nàng nhịn không được muốn đi đánh người, hay là sớm một chút đi ra ngoài lại tương đối khá.

“Thật sự là kỳ quái, tối hôm qua trở lại không nói tiếng nào, buổi sáng sớm như vậy lại muốn đi ra ngoài.” Tiểu Lục lắc đầu, nàng để chậu nước xuống liền đi ra.

Mặc Huyền liên tục cau mày lại nhìn ngoài cửa, nàng vừa rồi dường như đặc biệt mong đợi xuất cung, hắn là thấy hắn nên đặc biệt cuồng cuồng đi, trong nội tâm buồn bực một hơi, Mặc Huyền chậm rãi đi ra ngoài, hướng ngự hoa viên đi đến.

“Thái tử, người đã đến rồi!” Như phi trông thấy Mặc Huyền tới đây, lập tức vui vẻ ra mặt, đối diện nàng là bốn vị mỹ nhân này nàng đều đặc biệt hài lòng, đặc biệt là nữ nhi Phùng tử tước Phùng Tiệp Tĩnh, người đẹp miệng nói ngọt, có tri thức cùng với hiếu lễ nghĩa, nói mấy câu liền dụ dỗ Như phi vô cùng vui vẻ.

Như phi cố ý để cho Mặc Huyền ngồi ở gần vị trí trước mặt Tiệp Tĩnh, nhưng không biết vì sao Mặc Huyền vẫn luôn làm mặt lạnh, như có điều suy nghĩ ngồi ở chỗ kia, chưa từng ngẩng đầu.

Mặc Huyền hoảng hốt nghĩ tới chuyện tối hôm qua, sáng nay vừa nhìn thấy nàng lại muốn gặp Tĩnh Tông, cùng hắn ở cùng một chỗ cứ như vậy vui vẻ sao? Từ tối hôm qua trở lại liền lẩn tránh hắn.

Mặc Huyền tâm càng ngày càng lạnh, phiền muộn không chịu nổi, một hồi gió mát thổi qua, hắn lại nhịn không được ho lên, hắn đứng lên “Mẫu phi, nhi thần thân thể khó chịu, đi về nghỉ trước.” Nói xong liền đứng dậy rời đi, lưu lại Như phi ánh mắt kinh ngạc cùng thất vọng của các vị tiểu mỹ nhân.

Bảo Bối mở mắt đi trên đường cái, đột nhiên phía trước có tiếng ồn ào dẫn tới sự chú ý của nàng, nàng tò mò đi tới, chen lấn qua đám người vây quanh.

“Van cầu người, thả nàng đi.” Một lão bà bà quỳ xuống ôm chân một vị mặc y phục gia đình mạnh mẽ.

“Buông ra, cầm bạc đến chuộc nàng.” Nói xong, vị gia đình kia một cước đạp lão bà bà ra, bên kia một vị tiểu cô nương bất quá mười tuổi liên tục khóc la to gọi lão bà bà.

Lão bà bà chưa từ bỏ ý định đứng lên, lại ôm chân gia đình kia, gia đình kia bực mình nhìn hai người bên cạnh, ý bảo đem người nọ kéo ra, lão bà bà gào khóc chết cũng không buông tay, gia đình hung hăng đạp xuống.

“Lão bà bà coi chừng.” Bảo Bối một phen vừa kéo gia đình kia ra, vừa kéo lão bà bà.

Gia đình kia không cẩn thận ngã xuống, thẹn quá hoá giận bò dậy “Nhìn xem làm cái gì, còn không lên cho ta, hung hăng đánh dã nha đầu này.”

Người bên cạnh lập tức vọt tới, Bảo Bối ba hai quyền liền đánh ngã hết mấy người kia, gia đình kia thấy tình thế như vậy muốn đánh lên từ đằng sau, đột nhiên kiếm trong tay bị người ta chụp được.

“Nàng cũng không phải là dã nha đầu, nàng là nữ nhân bản vương.” Bên cạnh một tiếng thanh âm dễ nghe truyền đến.

Bảo Bối xoay người nhìn lại, ngạc nhiên mừng rỡ hô “Mất lam!” Vui vẻ chạy tới.

Hô Nhĩ Bình Chỉ mở tâm nhìn Bảo Bối chạy tới, ôm lấy nàng “Tiểu tử, không nói tiếng nào lại chạy mất, hại bản vương đi tìm a.” Trong thanh âm mang theo ngạc nhiên mừng rỡ nhẹ nhàng, đã tới Chu quốc được hai ngày, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được Bảo Bối

109. Chap 110 Thế Nhưng Một Ngày Cũng Không Hồi Cung [2038 Chữ]

Chap 110 Thế nhưng một ngày cũng không hồi cung [2038 chữ]

Những gia đình kia nhìn người đối diện chắc là lịch không nhỏ, mới vừa rồi còn xưng bản vương, bên cạnh còn có mười mấy người nhìn cũng không dễ chọc, nhảy mắt liền nhanh chân chạy trốn.

“Cám ơn, cám ơn!” Lão bà bà lôi kéo tay cháu gái nhỏ quỳ xuống.

“Lão bà bà, nhanh lên một chút.” Bảo Bối vội vàng từ trong ngực Hô Nhĩ Bình Chỉ thoát ra, đỡ lão bà bà cùng cháu gái nhỏ dậy.

“Các người đi nhanh đi, thừa dịp bọn họ chưa có trở lại.” Hô Nhĩ Bình Chỉ từ trong lòng ngực móc ra một khối vàng cho các nàng, lão bà bà lại muốn quỳ xuống, bị Bảo Bối đỡ lấy, để cho các nàng đi nhanh lên.

“Làm sao người lại đến đây a?” Bảo Bối tò mò nhìn Hô Nhĩ Bình Chỉ ngồi ở đối diện nhấm nháp rượu.

“Tìm người!”

“A?”

Hô Nhĩ Bình Chỉ đặt chén rượu xuống, chăm chú nhìn Bảo Bối từng chữ từng chữ nói “Ta là tới tìm người.”

“Tìm ta? Tìm ta làm cái gì?” Bảo Bối giật mình nhìn Hô Nhĩ Bình Chỉ, đột nhiên nàng nhớ tới “Có phải mấy con báo lại bị bệnh hay không, ta, ta hiện tại thật sự không có bạc.” Bảo Bối mặt mũi tràn đầy chân thành nói với Hô Nhĩ Bình Chỉ.

Hô Nhĩ Bình Chỉ cười ha ha lên, tên tiểu tử này không ngờ lại có ý nghĩ như vậy, chẳng lẽ hẳn một Hoàng Thượng La quốc vì một chút được phí này không quản đường xa ngàn dặm chạy tới tìm nàng sao? Đầu tiểu gia hỏa này như thế nào không thông suốt như vậy.

Hắn lộ ra vẻ mặt khó xử “Vậy phải làm sao bây giờ đây?”

Bảo Bối lần này nóng nảy nói “Ta thật sự không có bạc, ta còn muốn kiếm bạc trắng, a không đúng phải là vàng, nếu không chờ ta kiếm được rồi trả lại người được không?”

“Người nghĩ muốn kiếm vàng?” Hô Nhĩ Bình Chỉ lộ ra vẻ mặt buồn cười.

“Ừ, ta nghĩ muốn kiếm vàng, làm thiên kim đại tiểu thư.” Bảo Bối khẳng định gật gật đầu.

Hô Nhĩ Bình Chỉ đơn giản ngược lên mắt nhìn Bảo Bối phía sau “Người nghĩ kiếm như thế nào đây?”

“A?” Bảo Bối mắt nhìn hẩn, buồn rầu cúi thấp đầu xuống “Ta còn chưa nghĩ ra.”

“Ha ha, ta lại là có biện pháp?”

“Biện pháp gì?” Bảo Bối kích động đứng lên.

Hô Nhĩ Bình Chỉ lấy ngón tay ngoắc ngoắc, Bảo Bối lập tức phối hợp nhảy tới.

“Cùng ta trở về La quốc, ta cho người vàng.” Hô Nhĩ Bình Chỉ chăm chú nhìn Bảo Bối.

Bảo Bối có chút không hiểu nói “Trở về La quốc với người, muốn ta làm cái gì?”

Hô Nhĩ Bình Chỉ giống như cười mà như không cười nói “Làm cái gì, đến lúc đó người sẽ biết!”

Bảo Bối càng thêm nghi hoặc nhìn hẩn “Chỉ đơn giản như vậy?”

“Ừ” Hô người đều đặc điểm gập đầu.

Bảo Bối từ từ ngồi trở lại vị trí của mình, hai tay chống cằm suy nghĩ, nàng cũng chỉ biết lắc đầu “Không được, cách thiếu gia quá xa.” Mặc dù nàng muốn học cách tách khỏi thiếu gia, nhưng nàng thật không nghĩ muốn rời đi xa như vậy.

“Lại là thiếu gia?” Hô Nhĩ Bình Chỉ không vui nhú mày, hẩn lần này tới Chu quốc, đã biết thân phận Mặc Huyền cùng Chí Viễn, lúc trước cũng cảm giác hai người kia không phải là kẻ đầu đường xó chợ, nhưng không nghĩ tới, Hoàng Thượng Chu quốc lại sẽ để con trai yêu mến nhất của mình tự mình đi La quốc.

“Người lo lắng nữa nhìn một chút đi.” Hô Nhĩ Bình Chỉ cầm lấy chén rượu cạn sạch một hơi.

“Ta đi vào đây, ngày mai mang Tiểu Ngoan đến chơi cùng Ngạch Mãnh.” Ngoài cung, Bảo Bối hướng Hô Nhĩ Bình Chỉ vẫy vẫy tay, chạy đi vào, Hô Nhĩ Bình Chỉ liên tục nhìn thân ảnh Bảo Bối đi vào đến khi không thấy, mới từ từ xoay người, hẩn thật sâu hít vào một hơi “Tiểu tử, lần này nhất định phải dẫn người trở về cùng bản vương.”

“Đệ ngày mai sẽ phải đi trông coi Hoàng Lăng, như thế nào còn thản nhiên như vậy a.” Chí Viễn có chút tức giận nhìn Mặc Huyền trong phòng sách vẽ tranh, Mặc Huyền không nói tiếp tục vẽ, Chí Viễn lắc đầu “Vậy đệ nhớ rõ mang Bảo Bối đi theo, ít nhất nàng có thể bảo vệ đệ.” Xoay người ra cửa rồi đi.

Mặc Huyền nhìn người đi rồi, chậm rãi buông bút xuống, Hạ Hà bên cạnh lập tức đưa trà tới, hẩn lắc đầu “Đều lui ra đi.” Hẩn ngồi xuống, nhìn bên ngoài cửa sổ xuất thần.

Nàng thế nhưng một ngày cũng không hồi cung, càng ngày càng thích cuộc sống bên ngoài tự do tự tại, còn đi cùng với Tĩnh Tông kia nữa.

“Bảo Bối, người đã trở lại, Tiểu Ngoan kia của người một mực trong phòng người gằm lên, chúng ta cũng không dám đi vào, khẳng định là đói bụng.” Một nha đầu gặp Bảo Bối đang trở về, nhanh chóng la to nàng dừng lại.

Mặc Huyền nghe được thanh âm Bảo Bối, nắm thật chặt bút ở trong tay, nàng rõ ràng đi qua thư phòng mà không vào, một tay hất chén trà trên bàn, bọt nước văng khắp nơi.

“Thái tử!” Bên ngoài cửa Hạ Hà lập tức chạy vào.

“Đều đi ra ngoài!” Mặc Huyền thấp giọng rống lên, Hạ Hà đều kinh hoảng chính là đi đi ra ngoài cửa, thái tử luôn luôn trầm ổn, lần đầu tiên hất cái chén.

Mặc Huyền cảm thấy đầu xây xẩm, hẩn lay động thân thể một cái ngồi xuống, tựa vào trên ghế mệt mỏi nhắm mắt lại.

Khi tỉnh lại, trời đã mờ sáng, hẩn rõ ràng một đêm ngủ ở thư phòng, nếu là bình thường, Bảo Bối đã sớm lặng lẽ lên tiến đến, chẳng lẽ hẩn vẫn còn mong đợi cái gì sao? Mặc Huyền tự giễu cười cười, chậm rãi đứng lên, đi ra khỏi thư phòng.

“Thiếu gia muốn đi ra ngoài sao?” Bảo Bối nhìn Mặc Huyền một thân hoàng bào, sắc mặt của hắn hơi tái nhợt, tựa hồ có chút không thoải mái, đôi môi đóng chặt không mang theo một tia huyết sắc, Bảo Bối lo lắng nhìn Mặc Huyền.

Mặc Huyền mắt lạnh nghiêng mắt nhìn, Bảo Bối thể nhưng lơ đãng rung mình một cái, thiếu gia chưa từng có dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, thật sự ghét bỏ nàng a.

“Người còn chưa có thu thập a? Thái tử phải ra xa nhà trông coi Hoàng Lăng ba ngày.” Tiểu Lục kinh ngạc nhìn Bảo Bối, Bảo Bối làm sao sẽ không biết chứ? Thái tử không có cho người nói cho nàng biết sao?

Bảo Bối có chút không biết xử chí “Ta không biết hôm nay phải ra xa nhà, ta còn có chút việc.” Nàng ngày hôm qua đáp ứng Hô Nhĩ Bình Chỉ dẫn Tiểu Ngoan đi gặp Ngạch Mãnh.

Mặc Huyền nhíu chặt lông mày lạnh lùng nói ra “Người không cần đi, đi chơi vui vẻ.” Tay hắn có chút trắng bệch, nắm chặt nắm đấm bước nhanh đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại.

Nhìn thiếu gia rời đi, Bảo Bối khó chịu cúi đầu, thiếu gia tựa hồ cách mình càng ngày càng xa, đây không phải là việc mình muốn làm sao? Nhưng vì cái gì lại khó như vậy? “Thật sự thật khó chịu.” Bảo Bối lẩm bẩm nói, ôm Tiểu Ngoan thật chặt.

Tiểu Ngoan nhẹ nhàng quét qua khuôn mặt Bảo Bối, tựa hồ cũng cảm nhận được Bảo Bối khó chịu.

Bảo Bối mang theo Tiểu Ngoan xuất cung, trên đường cái đưa tới vô số người chú ý, nhưng mà Bảo Bối căn bản không còn lòng dạ nào chú ý đến những việc này, nàng vẫn nhớ buổi sáng kia ánh mắt thiếu gia lạnh như băng.

110. Chap 111 Thiếu Gia, Người Có Thể Yêu Thích Ta Hay Không?[2050 Chữ]

Chap 111 Thiếu gia, người có thể yêu thích ta hay không?[2050 chữ]

“Tiểu tử, người đã đến rồi!” Hô Nhĩ Bình Chỉ mở tâm gọi Bảo Bối, Ngạch Mãnh sau lưng cũng vui vẻ chạy tới, vậy mà cùng Tiểu Ngoan đặc biệt hợp ý, hai con hổ đã chạy băng băng ở trên cỏ.

“Làm sao vậy?” Hô Nhĩ Bình Chỉ nhìn Bảo Bối có chút không yên lòng.

“Không có gì.”

Hô Nhĩ Bình Chỉ cười cười, chỉ vào kia hai con hổ “Không thể tưởng được Ngạch Mãnh thích Tiểu Ngoan như vậy.”

Bảo Bối phóng mắt nhìn, trên cỏ hai con hổ lăn qua lăn lại cực kì vui mừng.

Một ngày này Bảo Bối đi chơi đều là không yên lòng, trong lòng luôn phiền muộn, nhìn bầu trời thấy sắc trời dần dần tối đi, Bảo Bối mang theo Tiểu Ngoan trở về trong cung.

“Bảo Bối, người không đi cùng Tứ đệ?” Nhìn Bảo Bối dắt theo Tiểu Ngoan, trông mắt Chí Viễn cũng giống như muốn rớt xuống.

“Thiếu gia không để cho ta đi.” Bảo Bối lắc đầu.

“Lần này thăm!” Chí Viễn quá sợ hãi hô to lên “Người có biết hay không, cái chỗ kia vắng vẻ không có người nào, nếu mà có chuyện gì, Tứ đệ lần này chết chắc rồi?”

“Người nói cái gì?” Bảo Bối khó khăn hỏi, nàng cảm thấy thanh âm mình đang run rẩy.

“Ta dặn dò Tứ đệ nhất định phải mang theo người a.” Chí Viễn không tin nói.

“Hoàng Lăng ở đâu?” Bảo Bối nhảy lên.

“Xuất cung phía đông năm mươi dặm, người đi trước, ta lập tức an bài người đi theo sau.” Chí Viễn chỉ chỉ phương hướng.

Bảo Bối lập tức cười Tiểu Ngoan chạy như bay, lộ trình không xa, nhưng tâm Bảo Bối cũng không ngừng run rẩy “Thiếu gia, người ngàn vạn lần không được có chuyện a?”

“Các người rốt cuộc đã tới.” Mặc Huyền tỉnh táo nhìn mười cái hắc y nhân trước mặt, mấy bọn thị vệ đã chết trên mặt đất, chỉ còn lại vài người chắn trước người Mặc Huyền.

“Đưa thái tử lên đường.” Thủ lĩnh gật gật đầu, hắc y nhân bên cạnh lập tức nhào tới giết chết mấy tên thị vệ còn lại, bắt được Mặc Huyền nhốt vào một gian nhà đá trong Hoàng Lăng, cũng nhanh chóng đem những gì có trong phòng đốt cháy, đóng cửa lại.

Thì ra là bọn họ nghĩ muốn chế tạo cái chết ngoài ý muốn bằng hiện trường giả tạo này a, Mặc Huyền nhìn nhà đá bị phong bế (đóng kín mít) “Tâm tư cũng thật sự cẩn thận, quả nhiên không hổ là đại ca.” Hắn vẫn luôn biết vị bệ hạ bên ngoài kia là đại ca cùng nhị ca, lần này bọn họ lại tự thân xuất mã.

Lửa bên cạnh càng lúc càng lớn, hắn nhìn không được ho lên, khói dày đặc cuộn cuộn sặc đến không có cách nào lên tiếng, con mắt cũng không thấy rõ lắm, Mặc Huyền dần dần hôn mê.

Tiếng vang âm âm, cửa đá bị Bảo Bối một chưởng đánh vỡ ra “Thiếu gia, thiếu gia, thiếu gia.” Nàng lớn tiếng hô, nàng lo lắng trong phòng tìm kiếm, rốt cục nhìn thấy thiếu gia té trên mặt đất, ngã xuống gần cái bàn bốc cháy ở bên cạnh hắn.

“Thiếu gia!” Bảo Bối hoảng sợ hô, liều lĩnh vọt tới, đỡ thiếu gia dậy, lập tức huyết sáo, Tiểu Ngoan phía ngoài vọt vào, nàng đỡ thiếu gia nằm trên lưng hổ, mình cũng nhảy lên sít sao nằm ở trên người thiếu gia, hướng ra phía ngoài mà phóng đi.

Một tiếng hổ gầm, xuyên thấu bầu trời, Bảo Bối mang theo Mặc Huyền lao từ căn phòng lửa ra, Bảo Bối lập tức để xuống Mặc Huyền, thiếu gia liên tục không mở mắt, hù dọa Bảo Bối lớn tiếng khóc lên, nước mắt không ngừng không ngừng rơi xuống “Thiếu gia, người không được chết a, thiếu gia, người không thể chết được.” Bàn tay nhỏ bé khẩn trương ôm thiếu gia.

Hắc y nhân nghe thấy tiếng hổ gầm lập tức quay thân trở lại, bọn họ không nghĩ tới cửa chính làm bằng đá ngàn cân, lại có người phá tan.

Nghe thấy tiếng khóc Bảo Bối, hắc y nhân ngừng lại, bọn họ được nhìn sự lợi hại thấy tiểu nha đầu này, hắc y thủ lĩnh hướng người bên cạnh ra hiệu, hắc y nhân có chút do dự hướng Bảo Bối đến gần, Tiểu Ngoan đã phát giác nguy hiểm, trong miệng phát ra tiếng gào thét trầm trầm.

“Các người đều phải chết.” Bảo Bối đột nhiên ngẩng đầu lên, mặt mũi tràn đầy nước mắt che kín, trong mắt tràn đầy thống khổ, toàn thân bởi vì bị thương mà run rẩy, toàn thân điên cuồng tản ra hơi thở chết chóc.

Bảo Bối đứng lên “Tiểu Ngoan, coi chừng thiếu gia.” Tiểu Ngoan nghe lệnh lập tức quay thân vây quanh ở bên cạnh Mặc Huyền, trong màn đêm con mắt hồng hồng như đèn lồng chiếu sáng, làm người ta không rét mà run, nhưng càng làm cho người ta run rẩy chính là con mắt Bảo Bối đã trở nên đỏ rực.

Bảo Bối đưa bàn tay hướng hắc y nhân đánh tới, chỉ nghe thấy vài tiếng kêu thảm thiết, hắc y nhân ngã xuống, Bảo Bối đã hoàn toàn lâm vào trong thống khổ, nàng muốn đem thống khổ truyền đi ra ngoài, nàng hung hăng hạ chưởng, không cần bàn khoản nhiều như vậy, thiếu gia đã mất, rất nhanh ngực của mười mấy người bị nàng đánh nát.

Hai tay Bảo Bối đỏ tươi, tại trong ngọn lửa có vẻ lại càng rực mình, hắc y thủ lĩnh mắt thấy Bảo Bối đã gần đến bên cạnh, hắn nắm hắc y nhân bên cạnh đẩy về phía Bảo Bối.

Bảo Bối một chưởng ở giữa ngực quăng hắc y nhân ra, hắc y nhân ngã xuống không tin nhìn qua hắc y thủ lĩnh bỏ chạy, miệng chậm rãi phun máu tươi ra “Ca.” Mặt nạ che mặt rớt xuống, chính là Hiên Viên Mộc Tư.

Bảo Bối bỏ qua Hiên Viên Mộc Tư chạy trở về bên cạnh thiếu gia, nắm tay thiếu gia thật chặt, tay thiếu gia thật lạnh, thật lạnh “Đều do ta không đúng, đều do ta không đúng.” Bảo Bối lập đi lập lại những lời nói này.

Mặc Huyền trên mặt đất ho nhẹ vài tiếng, hắt khó khăn thở hổn hển mấy hơi thở, Bảo Bối ngạc nhiên mừng rỡ nhìn thiếu gia, thiếu gia chậm rãi mở mắt, đập vào mắt chính là mặt Bảo Bối tràn đầy nước mắt.

Mặc Huyền nhú mào, hắt bỏ tay Bảo Bối ra, lay động đứng lên, thẳng đi tới.

“Thiếu gia.” Bảo Bối đứng lên.

Mặc Huyền ngừng lại không xoay người lại “Người còn đến làm gì?” Nện bước chân lay động đi tiếp.

Bảo Bối cuống cuống từ phía sau bắt được tay của hắt “Thiếu gia”.

“Buông tay.” Mặc Huyền muốn rút tay về.

Bảo Bối lại nắm thật chặt, Mặc Huyền không thể không dừng bước, Bảo Bối lắc lắc đầu “Ta không buông.”

Mặc Huyền nghe xong xoay người, Bảo Bối nắm lấy tay hắt thật chặt, thật chặt.

“Thiếu gia, ta biết rõ ta bộ dạng không xinh đẹp, không thông minh, thường gây họa, ưu điểm cũng rất ít, nhưng mà, thiếu gia, người có thể yêu thích ta hay không?” Bảo Bối từ từ đến gần hắt, kiên định ngẩng đầu nhìn Mặc Huyền, Mặc Huyền kinh ngạc nhìn nàng.

Mặc Huyền kinh ngạc nhìn Bảo Bối cầm chặt tay hắt, ánh mắt của hắt dần dần ấm lên, hắt khẽ đi về phía trước một bước đi tới trước mặt Bảo Bối, ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng mơn trớn gò má trước mặt Bảo Bối.

“Tứ đệ.” Một tiếng thanh âm yếu ớt truyền đến, Mặc Huyền buông tay xuống nhìn sang, Mộc Tư đang khó khăn bò dậy.

Mặc Huyền đi tới, đỡ Mộc Tư đang muốn ngã xuống, trong miệng Mộc Tư máu tươi không ngừng tuôn ra.

111. Chap 112 Hôn Lên Môi Bảo Bối [2032 Chữ]

Chap 112 Hôn lên môi Bảo Bối [2032 chữ]

Bảo Bối chạy tới, cuống cuống nói “Thiếu gia, ta không phải là cố ý, ta không nghĩ tới sẽ là Nhị thiếu gia.” Bảo Bối sợ thiếu gia nói nàng lại gây họa.

Mặc Huyền nhìn nhìn Bảo Bối, lại cúi đầu đỡ Mộc Tư.

Mộc Tư lắc lắc đầu “Chuyện không liên quan đến người, là ta gieo gió gặt bão.” Hắt lại ho khan vài tiếng, Bảo Bối lập tức từ trong lòng ngực lấy ra thuốc của gia gia, nuốt mấy viên vào trong miệng hắt, cũng đỡ hắt ngồi xuống, truyền chân khí vào cho hắt, một cổ nhiệt được truyền vào, Mộc Tư cảm giác đã khá nhiều.

“Cám ơn người.” Hắt cảm kích nhìn Bảo Bối một chút, sau đó nhìn Mặc Huyền liên tục không lên tiếng.

“Thực xin lỗi.” Hắt khó khăn đứng lên, đi tới bên cạnh Mặc Huyền.

Đột nhiên, xa xa tiếng ngựa khàn hí, dần dần đi gần đến, Chí Viễn mang theo một nhóm người chạy tới, nhìn thấy bọn họ liền ngừng lại.

“Nhị ca, huynh bị thương?” Chí Viễn nhìn thấy cả người Mộc Tư toàn là máu, lo lắng nhảy xuống ngựa.

“Hắt là cứu ta bị thương.” Mặc Huyền quay đầu lại nhìn Mộc Tư “Tam ca, trước dẫn huynh ấy trở về dưỡng thương, không cần phải kinh động phụ hoàng cùng mẫu phi.”

“Đệ còn muốn trông coi Lăng?” Chí Viễn nói ra.

“Ừ” Mặc Huyền hướng Hoàng Lăng bên kia đi đến, hỏa hoạn còn đang cháy, đã có rất nhiều thị vệ đang dập tắt lửa.

Hai ngày này, Mặc Huyền liên tục đứng ở một gian phòng ốc trong, rất ít khi đi ra, ba bữa cơm Bảo Bối đưa vào nhìn thấy hắt một cái, liền cùng Tiểu Ngao canh giữ ở cửa.

Ngày thứ ba, Mặc Huyền rốt cục đi ra khỏi phòng, hắt hơi mệt mỏi nhìn Bảo Bối ngủ ở bên cạnh Tiểu Ngoan, đi đến bên người nàng ngồi chồm hổ xuống, nhớ tới sự thổ lộ can đảm ngày đó của nàng, khóe miệng nhẹ nhàng khơi gợi lên đường cong, cúi đầu, hôn lên môi Bảo Bối.

Bảo Bối khi tỉnh lại, phát hiện cửa chính đã mở, kinh hoảng nhảy dựng lên, liền xông ra ngoài, nhìn thấy thiếu gia đang cúi đầu đang ăn cơm, hấn ngẩng đầu lên nhìn về phía Bảo Bối “Tôi dùng cơm.” Bảo Bối vuốt vuốt đầu tóc, chạy tới.

“Chúng ta ăn xong sau đó khởi hành hồi cung, ngươi cũng đi thu thập một chút đi.” Hấn ngẩng đầu nhìn đầu tóc rối bời của Bảo Bối một chút, Bảo Bối gật đầu tiếp tục gặm bánh bao.

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thấp giọng cười khê tiếp tục ăn.

Trở lại trong cung, Bảo Bối đang định đi tu bổ cái cảm giác, lại nhìn thấy tỷ nữ trong cung tựa hồ cũng bề bộn nhiều việc, Bảo Bối kéo Hạ Hà đang đi qua lại.

“Các người đang làm gì thế, sao mọi người đều bề bộn nhiều việc vậy?” Bảo Bối nhìn nhìn mọi nơi.

Hạ Hà nhìn nhìn Bảo Bối, nàng biết rõ Bảo Bối có thân phận đặc biệt, vì vậy dừng bước “Cuối mỗi tháng Hoàng Thượng sẽ mở tiệc, để cho hoàng hậu cùng các vị phi tần cùng hoàng tử trong cung cùng nhau dự yến tiệc, hưởng thụ tề nhân chi phúc.”

“Nha.” Bảo Bối nhìn tụi nô tỳ lui tới chuẩn bị, nàng đi vào Khôn Nguyên điện, đi vào bên trong, Mặc Huyền đã ngủ, nàng nằm ở bên giường nhìn thiếu gia, ngày đó thổ lộ với thiếu gia, thiếu gia dường như vẫn chưa trả lời nàng, bất quá không trả lời luôn còn đỡ hơn lúc đó ở trước mặt nói không thích nàng thì tốt hơn nhiều, nàng nhún vai, lặng lẽ đi.

Mặc Huyền khi tỉnh lại, trời đã tối rồi, hấn mở trừng hai con mắt, cảm giác khá hơn nhiều, Hạ Hà đã tiến đến.

“Thái tử, ngài nên thay quần áo, phải đi tham gia yến hội.”

Mặc Huyền ngồi dậy, bọn hạ nhân lập tức tiến lên bắt đầu mặc quần áo tử tế cho hấn, hấn chậm rãi đi ra ngoài.

Ra cửa liền nhìn thấy Bảo Bối ngồi chính giữa một cái chén lớn, trong chén có chút thịt, Bảo Bối đang ngồi ở trên mặt đất cùng Tiểu Ngoan chia xẻ, bàn tay nhỏ bé của nàng cầm lấy một miếng thịt, trong miệng vừa nhai vừa hướng Tiểu Ngoan đang ngồi chảy nước miếng nói “Vừa rồi người ăn miếng lớn nhất, người phải ăn từ từ.” Sau đó chính mình lại cầm lấy một miếng, ăn tiếp một miếng, lại từ trong chén cầm một miếng cho Tiểu Ngoan “Cái này ăn được, không mặn.” Tiểu Ngoan lập tức ngậm vào.

“Thiếu gia” Bảo Bối lập tức đứng lên, oa, đêm nay thiếu gia mặc trường bào màu trắng lộ ra áo trong màu đỏ, đầu tóc được quấn trong cái mũ (còn gọi là quán =), một viên trân châu màu trắng thật to gắn ở bên trong, ánh mắt như cơn sóng di chuyển chậm rãi (Hự ta nghèo từ với cảnh tả này), cái chén Bảo Bối trong tay thiếu chút nữa giữ không được, nàng vội vàng ôm lấy.

Mặc Huyền đi tới “Đi thôi” Khê gọi một tiếng liền đi lên phía trước.

Bảo Bối đứng tại chỗ đó sững sốt một chút nhìn bóng lưng Mặc Huyền vui vẻ hô lên “Thiếu gia, ta có thể đi cùng được sao?”

“Ừ.”

Sau lưng vang lên thanh âm vui vẻ của Bảo Bối, nàng không nghĩ tới thiếu gia sẽ cho nàng đi theo, nàng vui vẻ đem chén lớn bỏ trên mặt đất “Tiểu Ngoan, toàn bộ cho người ăn.” Nàng lập tức đi theo Mặc Huyền đằng sau.

Yến hội bố trí tại ngự hoa viên, Hoàng Thượng còn chưa tới, Hoàng Hậu, Như phi cùng các phi tần khác đều đến, Hiền Viên Tuần Tư nhìn chằm chằm Mặc Huyền từ lúc đi vào, chính xác mà nói, hấn đang nhìn Bảo Bối phía sau, cái nha đầu kia phá hư kế hoạch của hấn, thậm chí hiện tại Nhị đệ cũng đã hoàn toàn cùng hấn đoạn tuyệt rồi.

Hắn oán hận cắn răng, đột nhiên hắn phát hiện Mặc Huyền như có như không nhìn qua hắn, ánh mắt lạnh lùng làm hắn thu hồi ánh mắt, nhìn cái chén trong tay.

“Mặc Huyền, mau tới nơi này ngồi.” Chí Viễn trông thấy Mặc Huyền tiến đến, lập tức ngoắc “Bảo Bối, người cũng tới.”

Bảo Bối vui vẻ gật đầu, nàng hưng phấn nhìn chung quanh một lần, khắp nơi đều có đèn lồng màu đỏ chiếu sáng, thấp sáng cả vườn hoa lên, mỗi đình đều có vài vị nương nương cùng một nhóm phi tần ngồi, bốn vị hoàng tử đã đến đủ, lấy Mặc Huyền là chủ tách ra ngồi, Mộc Tư sắc mặt vẫn khó coi, nhưng vì không muốn làm cho người khác chú ý, hắn vẫn kiên cường chống đỡ đi tới, Chí Viễn bên cạnh một mực chú ý hắn.

Mộc Tư ngẫu nhiên nhìn về phía Tuấn Tư ánh mắt đặc biệt hận, Tuấn Tư cùng hắn liếc nhau một cái rồi liền nhìn về phía nơi khác.

Hoàng hậu liên tục âm thầm liếc về phía Mặc Huyền, nhìn thần sắc của hắn, dường như càng ngày càng tốt, lúc trước hắn xuất hiện, nên cho thêm nhiều thuốc một chút, hoàng hậu oán hận nghĩ tới, hi vọng hôm nay chén canh này hữu hiệu, loại thuốc này do nàng hao hết tâm tư từ ngoài cung lấy về, bản thân thuốc không độc, nhưng nếu như trong thân thể Mặc Huyền còn dư độc chưa hết, nó có thể bộc phát độc trong cơ thể Mặc Huyền, so với trước càng thêm ác độc gấp mười lần.

Hoàng hậu nhìn bốn phía một cái, mọi người đều đến đông đủ, chỉ có Hoàng Thượng còn chưa tới, nàng đứng lên, cùng lúc hướng thị nữ bên người nháy mắt, thị nữ bưng một chén canh đi theo bên cạnh hoàng hậu, hoàng hậu mặt ngăm mím cười chậm rãi đi tới bên cạnh Mặc Huyền “Thái tử, vài ngày trông coi Hoàng Lăng cực khổ, ai gia cố ý nấu bát canh cho người suốt một ngày, hi vọng có thể giúp người bồi bổ thân thể.” Nàng mím cười ánh mắt làm trái tim người ta càng thêm băng giá

112. Chap 113 Đá Hoàng Hậu Xuống Nước [2018 Chữ]

Chap 113 Đá hoàng hậu xuống nước [2018 chữ]

Mặc Huyền nhìn nhìn thị nữ đưa chén thuốc tới, cũng không tiến lên tiếp nhận, hắn chậm rãi mở miệng “Đa tạ hoàng hậu có ý tốt, thân thể nhi thần đã không còn đáng ngại.”

Như phi gặp tình hình này, liền đi tới đây “Đúng vậy, tỷ tỷ, đa tạ tỷ tỷ quan tâm, Huyền Nhi thân thể khá hơn nhiều.”

Hoàng hậu nhếch nhẹ lông mày lên “Ai gia đúng là cố ý nấu cho người, biết thái tử trông coi Lăng cực khổ, cố ý dùng nhân sâm ngàn năm chế biến, người nếu không uống chính là trách ai gia bình thường đối đãi người không tốt?” Nói xong còn cố ý nhẹ lau khóe mắt, để ở mọi người ở đây cảm giác dường như thái tử mới vừa lên vị liền cùng hoàng hậu bất hòa.

“Thật sự là đáng giận.” Tiểu Lục ở sau người nhỏ giọng nói, Bảo Bối ở bên cạnh hỏi “Sao?”

Tiểu Lục lặng lẽ nói ra “Trước kia có tin đồn thái tử bệnh là do hoàng hậu hạ độc, đáng tiếc không chứng có, hiện tại hoàng hậu tự mình đưa tới một bát canh, ai biết trong bát canh này có độc hay không.”

Bảo Bối nghe xong một cái bước xa vọt tới “Khát quá a, vừa rồi thịt ngon hơi mặn.” Một phen bưng cái bát lên uống, uống xong liền thả trên khay, lau miệng, thất vọng nói “Ta vẫn còn khát.”

Bảo Bối tốc độ quá nhanh, không có người kịp phản ứng, chờ hoàng hậu kịp phản ứng, Bảo Bối đã uống xong canh, nên biết loại thuốc kia trân quý cỡ nào, nàng lại xem như nước uống?

Hoàng hậu bị chọc tức đến nổi mặt đen thui, nàng tức giận lấy ngón tay chỉ vào Bảo Bối “Lớn mật, ai gia cho thái tử uống, người lại dám uống.”

“Người đâu, đem nàng bắt lại.” Hoàng hậu lớn tiếng la to, có vài thị vệ lao đến.

Mặc Huyền đứng lên, một tay kéo Bảo Bối về phía sau “Hoàng hậu, Bảo Bối thay nhi thần uống, nhi thần cũng khắc ghi trong lòng hoàng hậu đối với nhi thần rất tốt, hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu (hoàng hậu một nước), trái tim rộng lớn như biển cả, cũng sẽ không cùng một nha đầu so đo chứ.”

Hoàng hậu mặt từ đen biến trắng, Như phi cũng đi tới trước mặt Bảo Bối “Đúng vậy, hoàng hậu sẽ không so đo a.”

“Hoàng Thượng giá lâm”

Mọi người đều quỳ xuống, Hoàng Thượng sải bước đi tới.

“Mau bình thân, hôm nay là thời điểm người nhà chúng ta đoàn tụ, không cần quá gò bó lễ tiết.” Hoàng Thượng vui vẻ nhìn mọi người, khi thấy hoàng hậu cùng Như phi đứng đối đầu nhau, hắn cười cười “Hoàng hậu, trẫm có phải đã tới chậm hay không?” Ở giữa giọng nói mang theo giọng nhẹ ỷ tổ không vui.

Hoàng hậu cúi đầu xuống “Không có Hoàng Thượng, chỉ là vừa mới nô tì cố ý tặng bát canh cho thái tử bồi bổ thân thể, bị nha đầu sau lưng cướp uống, không dám xía cấp bậc lễ nghĩa, nô tì đang giáo dục nàng.”

Hoàng Thượng nhìn nhìn Mặc Huyền cùng lúc hắn kéo Bảo Bối ra phía sau mình, Bảo Bối đang nhìn hắn, nhưng hoàng thượng lại nhìn mọi người “Trẫm nhớ rõ đã từng nói, Bảo Bối ở trong cung có thể không cần cấp bậc lễ nghĩa, hoàng hậu là đang kháng lại ý chỉ của trẫm?” Tuy là cười, nhưng toàn bộ mọi người đều nghe được giọng điệu uy hiếp của hoàng thượng.

“Nô tì không dám.” Hoàng hậu lập tức cúi người xuống.

“Được rồi, tất cả đứng lên đi, trẫm chỉ muốn nhìn người một nhà vui cười với nhau.” Hoàng Thượng đi tới, hoàng hậu cùng Như phi cũng lập tức đi theo.

Mặc Huyền ngồi xuống, cũng kéo Bảo Bối ngồi xuống, trong mắt tràn đầy lo âu “Người không sao chứ, có cảm giác không thoải mái ở đâu hay không?”

Bảo Bối nghi hoặc nhìn thiếu gia “Không có a.”

Mặc Huyền vẫn có chút không yên tâm đứng lên “Không được, vẫn nên gọi thái y đến xem một chút đi.”

“Thiếu gia, ta thật không có chuyện gì đâu.” Bảo Bối cười cười “Thiếu gia người quên ta là bách độc bất xâm.”

Mặc Huyền dừng một tý rồi ngồi xuống, đối mặt với nàng “Người là cố ý uống?”

Bảo Bối vui vẻ gật đầu.

Mặc Huyền sít sao bắt tay của nàng “Nhớ kỹ về sau không cho phép làm như vậy, biết không?”

Nhìn đôi mắt Mặc Huyền nghiêm túc, Bảo Bối không rõ gật đầu nhẹ.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Bảo Bối liền dẫn Tiểu Ngao tản bộ, đi tới phía sau núi, phía sau núi có mấy hòn non bộ, bao quanh là dòng sông nhỏ, bên cạnh là một hàng cây xanh um tươi tốt càng làm nổi bật nơi này lên, Bảo Bối rất thích tới nơi này đi dạo.

Phía trước một đám người chậm rãi đi tới, chính là hoàng hậu, hoàng hậu đi tới, thấy Bảo Bối, trong lòng lại càng tức giận đến nổi trợn mắt, nàng cố ý chuyển chỗ ngoặt hướng Bảo Bối bên này đi tới.

“Người lại dám mang theo loại vật này ở chỗ này đi dạo?” Hoàng hậu liếc xéo Bảo Bối.

Bảo Bối trong lòng lại càng không thoải mái, nghĩ tới người đối diện này là người hại thiếu gia, nàng cũng đã sớm liệt hoàng hậu vào hàng ngũ người xấu.

Bảo Bối nhìn hoàng hậu một cái, nhảy lên lưng hổ, tiếp tục hướng đi về trước, hoàng hậu tức giận chia về phía nàng “Làm càn.”

“Ai nha, mau tránh ra, Tiểu Ngao muốn đi đi tiểu một chút, đợi không được a.” Bảo Bối đột nhiên xông về trước, Tiểu Ngao cũng rất phối hợp nhảy lên, nhảy lên ba thước từ trên người hoàng hậu bay qua, mọi người thấy một đầu hổ vọt tới, lập tức tay chân rối loạn, hoàng hậu chỉ cảm thấy trên người bị ai một đá, nàng mất thăng bằng xoay người rơi vào trong sông.

“Ai nha, mau cứu hoàng hậu.” một nha đầu mắt tinh thấy hoàng hậu rơi xuống nước, lập tức kêu lên, vài thanh âm ồm ồm vang lên, một vài thị vệ nhảy xuống.

Đợi đến lúc hoàng hậu được cứu lên trông thật thảm hại, thì Bảo Bối sớm đã không thấy thân ảnh, nước sáng sớm lạnh buốt đến tận xương, hoàng hậu rung mình một cái “Bảo Bối, ai gia tuyệt đối không tha cho người.”

Bảo Bối hào hứng chạy trở về, thì gặp được Mặc Huyền “Sáng sớm sao lại vui vẻ như vậy?”

“A, ta đá hoàng hậu xuống nước.” Bảo Bối vui vẻ nhỏ giọng nói.

“Hử? Người lại đi đã gây họa.”

“Không có, ta chỉ là nhìn nàng không vừa mắt, nàng khi dễ thiếu gia, ta liền khi dễ nàng.” Bảo Bối ực ực đảo tròn mắt.

Mặc Huyền nhẹ gõ đầu nàng một cái “Về sau, không cho phép hồ nháo, biết chưa?”

“Biết rồi.” Vuốt đầu, lực tay thiếu gia dường như càng lúc càng lớn.

Trong hoàng cung ngoại trừ ngự hoa viên lớn nhất, còn có tất cả mười mấy tiểu hoa viên lớn nhỏ, các vị phi tần thích nhất ở trong hoa viên có điệp (bướm) này, thưởng thức trà, nói chuyện phiếm.

Bảo Bối đi vào trong nội cung gần một tháng, đã đi qua mấy lần, cơ hồ đều xem xong rồi. Bảo Bối đang trong tiểu hoa viên sau Khôn Nguyên điện, bẻ một đoá Mẫu Đơn dự định trở về trong điện tặng thiếu gia.

Xa xa hai thân ảnh quen thuộc dần dần đi tới, Bảo Bối dừng bước nhìn các nàng.

“Bảo Bối.” Oánh Oánh chủ động đi tới, sau lưng Dung Dung cũng đi theo tới đây.

“Tiểu thư.” Bảo Bối chần chờ gọi một tiếng.

113. Chap 115 Thật Sự Chán Ghét Ta Sao?[2011 Chữ]

Chap 115 Thật sự chán ghét ta sao?[2011 chữ]

“Mất lam, người còn chê ta gần đây không đủ xúi quẩy a, người không thấy được hiện tại bên cạnh thiếu gia đã có một đồng nữ nhân sao.” Lửa giận trong lòng Bảo Bối rốt cục bộc phát, mấy ngày gần đây nhìn thấy đủ loại mỹ nhân không ngừng lui tới Khôn Nguyên điện, vừa rồi lại thấy được Oánh Oánh cùng Dung Dung, trong nội tâm Bảo Bối đã vô cùng buồn bực.

“Vậy thì như thế nào? Ai nha, người đá người?”

“Ta đá người? Ta còn muốn đánh người, đừng ép ta đánh người, đem nữ nhân kia mang đi”

“Không mang.”

“Mang đi!”

“Không mang.”

“Ai nha” Bảo Bối lại đá hấn.

Thanh âm Bảo Bối đề cao lên tám độ “Nếu người không mang đi, ta liền cho Tiểu Ngoan cùng Ngạch Mãnh tuyệt giao.”

Trầm mặc một lát, Hô Nhĩ Bình Chỉ thở dài “Ta biết rồi.”

“A, a, cũng biết mất lam là tốt nhất.”

Người trong nội viện đều nghe rõ ràng rành mạch đối thoại của hai người phía ngoài, trên mặt mọi người mỗi người vẻ mặt biến đổi nhiều kiểu, Chí Viễn ngồi ở sau lưng Mặc Huyền liên tục nín cười vô nhẹ nhẹ bả

vai Mặc Huyền, Mặc Huyền sắc mặt một hồi hồng, một hồi trắng. Sắc mặt nữ tử bên kia cũng không tốt đến đâu.

Khi thấy Bảo Bối cùng Hô Nhĩ Bình Chỉ đi vào, tất cả mọi người lộn xộn quay đầu nhìn bốn phía, tất cả con mắt đều rơi vào tâm điểm (điểm trung tâm).

Bảo Bối mặt đắc ý cười tươi như hoa, vẻ mặt phi thường muốn ăn đòn nói “Thiếu gia, mắt lam không nở để cho biểu muội hấn lưu lại, đúng không?” Bảo Bối đẩy Hô Nhĩ Bình Chỉ.

Mặc Huyền nhìn Bảo Bối, lại chuyển hướng nhìn Hô Nhĩ Bình Chỉ, ánh mắt của hấn đã trở nên lạnh lùng.

“Thì ra là vậy, ta hiểu được.” Mặc Huyền nhẹ nhàng nói xong, giơ chén rượu giữa tay lên “Đoạn thời gian trước tại La quốc, nếu có quấy rầy, mong người thứ lỗi.” Uống cạn sạch một hơi, nhìn chăm chăm vào hấn.

Hô Nhĩ Bình Chỉ đi tới, đem rượu trên bàn uống cạn sạch một hơi, xoay người lôi kéo Bảo Bối “Đi.”

Không chờ Bảo Bối kịp phản ứng, nàng đã bị kéo đến sân nhỏ.

“Người muốn đi đâu?” Bảo Bối bị Hô Nhĩ Bình Chỉ một đường kéo ra khỏi hoàng cung, hấn này giờ không nói gì.

Rất cục, đi đến trước một con sông, Hô Nhĩ Bình Chỉ thở phì phì buông lỏng tay của nàng ra “Người nhất định phải một vốn một lời như vậy sao?” Hấn tức giận quát lên đối với Bảo Bối.

Bảo Bối có chút giật mình nhìn hấn, chưa từng thấy mắt lam tức giận như vậy.

Hô Nhĩ Bình Chỉ nhìn qua Bảo Bối thật sâu thở hổn hển mấy hơi “Trong mắt người chỉ có thể nhìn đến thiếu gia không quan tâm của người sao? Người không nhìn ra, ta thích người sao?” Hấn nắm thật chặt hai cánh tay nàng “Ta không quản đường xa ngàn dặm tới đây, cũng chỉ là vì tìm người, người không nhìn thấy sao? Kể từ lúc người rời đi, ta cho tới bây giờ cũng không có quên được người, tiểu tử, người cứ như vậy không đếm xỉa đến bản vương sao?” Hấn dùng lực lắc lắc nàng, thanh âm run rẩy, tâm của hấn muốn nổ tung.

Tiểu tử này luôn không đếm xỉa đến mình, luôn mồm nói đều là thiếu gia, thiếu gia, người kia tốt đến như vậy sao?

Đầu Bảo Bối bị làm cho choáng váng, nàng bị ngôn ngữ mạnh dạn của Hô Nhĩ Bình Chỉ làm cho sợ đến ngây người, nàng thật không có nhìn ra, hấn thích mình?!

Hô Nhĩ Bình Chỉ đột nhiên hôn lên Bảo Bối, hung hăng hôn xuống, con mắt Bảo Bối lập tức tròn, nàng dùng sức đẩy hấn ra, vừa lui về phía sau ba bước, nàng tức giận nhìn Hô Nhĩ Bình Chỉ “Ta chán ghét người.” Xoay người chạy đi.

Hô Nhĩ Bình Chỉ ngã ngồi xuống, thật sự chán ghét ta sao?

Bảo Bối thở phì phì chạy về trong cung, nhào lên trên giường chui vào trong chăn.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ từ đến gần.

“Buồn bực sẽ sinh ra bệnh.” Thanh âm thiếu gia từ bên ngoài truyền đến, chăn mền bị thiếu gia nhấc lên một góc, nhìn Bảo Bối trong chăn mặt đỏ giống như ngọn lửa “Người làm sao vậy?”

Bảo Bối có chút chột dạ cúi đầu, lắc đầu.

Mặc Huyền ngồi ở bên giường, không nói nhìn nàng, điều này làm cho Bảo Bối càng thêm không được tự nhiên.

Hấn nhẹ nhàng đẩy Bảo Bối ra, khuôn mặt tròn trịa lóe ra cặp mắt to hắc bạch phân minh kia “Ta sẽ nói mẫu phi đưa các nàng trở về.”

“Sao?” Bảo Bối ngẩng đầu lên nhìn về phía Mặc Huyền.

Mặc Huyền nhẹ xẹt qua gò má trước mặt Bảo Bối “Bởi vì ta, người cảm thấy bất an sao?”

Bảo Bối cúi đầu, làm sao mà an tâm được đây?

Mặc Huyền khẽ cười, ôm Bảo Bối vào trong ngực, sủng ái vuốt ve đầu của nàng “Người thật là một cái đứa nhỏ ngoan.”

Lần đầu tiên bị thiếu gia ôm, lưng Bảo Bối đều cứng ngắc, nàng có chút không biết làm sao, bất an ngẩng đầu lên, nhìn gò má thiếu gia, mỉm cười trong lòng Bảo Bối nổi lên tầng tầng nước gợn sóng trong suốt.

Mặc Huyền buông lỏng nàng ra, nhìn nàng một chút mới đứng lên “Khí trời tốt như vậy, chúng ta xuất cung một chút đi.”

Cho đến lúc cùng thiếu gia đi ra ngoài cung, Bảo Bối vẫn cảm giác như đang nằm mơ, nàng vội quay đầu ngẩng đầu lặng lẽ nhìn thiếu gia, thiếu gia hôm nay không có ngồi xe ngựa, cùng nàng vai kề vai đi, Bảo Bối kích động có mấy lần ngã văng ra ngoài.

“Oa, Đây là thiếu gia nhà ai, mà có bộ dạng xinh đẹp như vậy?”

“Bên cạnh kia là ai a?”

“Này còn phải đoán nữa sao, vừa nhìn chính là người làm.”

“Ừ”

Được một khoảng thời gian, xem ra dung nhan họa thủy của thiếu gia đưa tới vô số người xem, nghe mọi người nghị luận, khuôn mặt nhỏ nhắn Bảo Bối có vẻ đau khổ, biết rõ thiếu gia rất xinh đẹp, nhưng ta cùng thiếu gia chênh lệch lớn như vậy sao?

Bất chấp ánh mắt mọi người, Mặc Huyền bên cạnh nhẹ nhàng dắt tay nàng, dẫn nàng đi tới một quán phấn son bên cạnh, cầm lên một hộp phấn son đưa cho Bảo Bối.

« Thiếu gia?” Bảo Bối giật mình nhìn phấn son trên tay.

Mặc Huyền hơi thấp phía dưới, vẽ bẽ ngoài nụ cười mê người vô cùng rạng rỡ “Tặng cho người!”

Con mắt Bảo Bối dần dần tròn tròn, lời nói có chút không mạch lạc “Tặng cho ta? Thiếu gia, tặng cho ta sao? Thật sự là tặng cho ta à?”

Mặc Huyền cười khẽ gật gật đầu, con mắt Bảo Bối tràn trề kinh ngạc, vui sướng, nàng vui vẻ nhếch mép nâng miệng nở nụ cười “Cảm ơn thiếu gia.” Dè dặt cất vào trong túi, bàn tay nhỏ bé rõ ràng đang run rẩy.

Mặc Huyền trả bạc, dẫn nàng tiếp tục đi tới phía trước.

Bảo Bối ngậm miệng không nói chuyện đi theo ở phía sau, nàng đã không còn phân rõ phương hướng rồi, chóng mặt đi theo đằng sau thiếu gia, trong mắt chỉ có bóng lưng cao ráo kia của thiếu gia.

114. Chap 116 Ta Thích Cháu Rể Đây [2036 Chữ]

Chap 116 Ta thích cháu rể này [2036 chữ]

“Bảo Bối!” Có người vỗ Bảo Bối một cái, Bảo Bối không vui bỏ qua tiếp tục đi.

Thiếu gia ở phía trước ngừng lại, xoay người nhìn về phía bên cạnh Bảo Bối.

“Mạnh Hiên?” Mặc Huyền mở miệng.

“Hiên Hiên?” Bảo Bối lúc này mới hoàn hồn nhìn về phía bên cạnh, Mạnh Hiên đang vui vẻ đối với Bảo Bối cười “Sao người lại tới đây?”

“Không riêng gì ta, cha mẹ người, gia gia nãi nãi đều đến đây!” Mạnh Hiên vui sướng nhìn Bảo Bối.

“A?” Bảo Bối có chút phản ứng không kịp “Không phải nói lễ mừng thọ nãi nãi ta sẽ đến thăm sao, như thế nào đều đến đây?”

“Sư mẫu nói, người đi theo thiếu gia kia khẳng định thoát thân không ra, nên nàng liền tự mình đến tìm người.” Mạnh Hiên nhìn Mặc Huyền cười cười, Mặc Huyền đỏ mặt lên.

“Sư mẫu? A, người báai gia gia của ta làm vì sư rồi?” Bảo Bối ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên.

Mạnh Hiên vui vẻ gật đầu, cảm kích nắm lấy tay Bảo Bối “Bảo Bối, thật sự cảm ơn người, nếu không có người, ta bây giờ vẫn còn là người mù.” Bảo Bối có chút ngượng ngùng cười cười.

Mặc Huyền bên cạnh sắc mặt lại lạnh xuống, hần đi tới, đứng ở giữa hai người bọn họ, tách bọn họ ra.

Mạnh Hiên mắt có chút kinh ngạc nhìn Mặc Huyền, lập tức liền sáng tỏ cười cười.

“Bảo Bối, chúng ta vừa tới, ở tại trong phủ công tử, ta đang muốn đi vào cung tìm người.” Mạnh Hiên cười cười, nhìn thân ảnh phía sau chạy tới.

Nguyệt Nhi chạy tới “Mạnh Hiên, người tại sao phải chạy nhanh như vậy?” Thanh âm không vui truyền đến, lúc trông thấy Mặc Huyền cùng Bảo Bối, lập tức vui vẻ nở nụ cười “Thì ra là các người ở đây a, vừa vặn chúng ta đỡ phải đi tìm các người, đi thôi cùng đi Cao phủ gặp nãi nãi đi.” Nguyệt Nhi kéo tay Bảo Bối, liền hướng đi về trước, quay đầu hướng nhị vị nam tử sau lưng hô “Nhanh lên a!”

“Bảo Bối a!” Nãi nãi ôm lấy Bảo Bối mới vừa vào cửa, Bảo Bối cũng chưa kịp thấy rõ ràng vị nãi nãi tóc trắng mặt trẻ trước mắt này, đã bị nãi nãi vừa lòng ôm chặt.

“Nãi nãi, người mau buông tay, ta thở không được.” Bảo Bối tránh ra khỏi sự ôm ấp của nãi nãi, thở dốc một hơi thật sâu.

“Bảo Bối, nãi nãi nhớ người muốn chết.” Tô nãi nãi lại muốn ôm nàng, Bảo Bối lập tức lùi về phía sau đứng, bắt được tay thiếu gia.

Tô Nhã cười cười “Đứa nhỏ này, lúc này cần phải cảm tay của nãi nãi a.”

Mặc Huyền có chút ngượng ngùng nhìn nhìn mọi người, tất cả con mắt của mọi người đều nhìn hần.

Lục Thiên tuy có chút ít không vui, nhưng vẫn không lên tiếng, lúc này Tô gia gia nhìn nhìn Tô Nhã, âm thầm lắc đầu, Tô Nhã hiểu ý nhìn qua Bảo Bối đối diện.

“Bảo Bối, người xem nãi nãi mang rất nhiều đồ ăn ngon tới đây a, còn có rất nhiều y phục đẹp nữa.” Tô nãi nãi xoay người vào nhà lấy ra hai bao lớn, mở bao chia ra, từng loại thức ăn xuất hiện ở trước mắt, một cái khác chính là mấy bộ y phục xinh đẹp bằng lụa.

“Oa!” Bảo Bối buông lỏng tay thiếu gia ra, đi tới, nãi nãi đặc ý hướng bốn phía nhìn nhìn, tỏ vẻ kế hoạch hấp dẫn của mình đã thành công.

Mặc Huyền khẽ nở nụ cười, nãi nãi này thật đúng là thú vị, đoán chừng Bảo Bối là di truyền từ nàng.

Lúc mọi người đang nói chuyện vui vẻ, Tĩnh Tông cũng đi đến, hần nhìn thấy Bảo Bối bị nãi nãi ôm vào trong ngực đang gặm thịt khô, hần từ từ đi tới.

“Tất cả mọi người tới dùng cơm đi, đều chuẩn bị xong cả rồi.” Tĩnh Tông chào hỏi mọi người một tiếng, mọi người lập tức đứng dậy đi qua.

“Bảo Bối, nãi nãi rất nhớ người, nên đêm nay cùng nãi nãi ngủ nha.” Tô nãi nãi đầu tiên nhìn nhìn Bảo Bối, tâm liền muốn cưng chiều nàng, nàng ra sức nịnh nọt Bảo Bối, trên nét mặt già nua nở cười tươi như hoa, Tô thân y ở bên cạnh đều chen miệng vào không lọt, cùng Bảo Bối không thể nói hai câu.

Lục thiên cùng Tô Nhã đều có chút bất đắc dĩ, đây chính là cách thay mặt cưng chiều, may mắn bộ dạng Bảo Bối của hần không giống Nhị lão bên cạnh, nếu không có thể cưng chiều không giống bây giờ hay không?

Bảo Bối hoàn toàn không bị vô bọc đường oánh ngắt, nàng nhét đầy thức ăn khiến cái miệng phồng thật to, nàng lắc đầu, chỉ chỉ thiếu gia, lại chỉ chỉ chính mình.

Ánh mắt mọi người lần nữa bắn về phía Mặc Huyền, ánh mắt Lục Thiên vô cùng tối làm cho Mặc Huyền run lên, hần buông đầu xuống “Bảo Bối, người ở tại chỗ này, sau đó Tĩnh Tông sẽ phái người đưa ta trở về là được.”

Bảo Bối vừa nghe lập tức đứng lên “Không được!” Một câu nói làm toàn bộ thức ăn đều phun ra, nàng lấy bàn tay nhỏ bé lau miệng “Nãi nãi, thiếu gia trên người còn có vết thương, ta không thể để thiếu gia ở lại một mình tại đó được.” Bảo Bối lúc này nhớ tới hoàng hậu, cùng cái chén canh kia của hoàng hậu.

Nãi nãi thất vọng cúi đầu, bĩu môi, Tô thần y bên cạnh lập tức vỗ vỗ tay của nàng an ủi nàng.

Ánh mắt mọi người càng thêm không thân thiện nhìn Mặc Huyền, Liên Nguyệt Nhi cũng phản bội, nàng hiện chỉ đứng cùng với Mạnh Hiên ở bên này.

Mặc Huyền thở dài “Như vậy đi, hôm nay ta lưu lại ở nơi này.”

Tô nãi nãi vui vẻ ngẩng đầu lên, Bảo Bối ngồi xuống “Nãi nãi, cho người ăn móng heo ta thích ăn nhất”. Nhìn móng heo trong chén, nãi nãi vui vẻ nở nụ cười, giống như đứa trẻ thỏa mãn, Tô nãi nãi nhìn Mặc Huyền “Tiểu tử này không tệ, ta thích cháu rể này.”

Những lời này, có người vui mừng có người buồn! Tĩnh Tông liên tục chưa từng nói, nhú chặt hai hàng lông mày.

Sau bữa cơm chiều, nãi nãi cơ hồ một tắc cũng không rời đi theo Bảo Bối, Bảo Bối đổi lại nãi nãi chuẩn bị cho nàng váy dài trắng mịn, lần đầu tiên mặc váy dài Bảo Bối đi đường thập phần không được tự nhiên, nàng có chút không được tự nhiên giặt nhẹ y phục trên người ra.

Đang ngồi ở đại đường tất cả mọi người đều ngừng lại nhìn Bảo Bối, hai trăm gài tóc buông xuống, tóc dài đen nhánh thả xuống, hai lọng tinh tế rủ xuống gò má bên cạnh, tóc rối trên trán rộng đã sửa sang lại thành ngay ngắn, đằng sau tóc dài rủ xuống tới thắt lưng, khuôn mặt tròn trịa cơ trí đáng yêu, nhất là cặp mắt to hắc bạch phân minh lờ lờ tỏa sáng, má lúm đồng tiền ngọt ngào hóm thật sâu tại hai bên má, váy dài trắng mịn rủ thẳng xuống, thắt lưng dùng lụa màu lam phần quần lẩy, hiện ra cái eo nhỏ thon thon, càng làm Bảo Bối hiện ra trọn vẹn bộ dáng thiếu nữ ngọt ngào, Tô nãi nãi rất vừa lòng với ánh mắt mọi người, nàng rất đặc ý đi đến bên cạnh Bảo Bối.

Mặc Huyền ho nhẹ một tiếng, lúc này, nàng so với cha mẹ bên kia cũng tương đối khá, bây giờ Bảo Bối thật sự chắc là không biết nhìn sắc mặt, ánh mắt Lục Thiên đều muốn phun lửa.

Mặc Huyền khẽ gật gật đầu, Bảo Bối giống như là chiếm được khen ngợi lớn nhất, đã ngậm miệng không nói miệng dường như thấp thoáng nụ cười vô hình.

115. Chap 117 Bí Mật Của Bảo Bối [2056 Chữ]

Chap 117 Bí mật của Bảo Bối [2056 chữ]

Tĩnh Tông đi đến, nhìn Bảo Bối vui vẻ, trong mắt hiện lên một chút cô đơn, hần lẳng lẳng đi ra ngoài, Lục Thiên thấy vậy cũng đi theo ra ngoài.

“Cám ơn người, đã cho chúng ta ở nơi này.” Lục Thiên đứng ở bên cạnh Tĩnh Tông.

Tĩnh Tông cười cười “Bá phụ khách khí, có thể khiến cho bá phụ vào ở trong phủ, Tĩnh Tông cảm thấy thật cao hứng.”

Lục Thiên có chút hiểu vỗ vỗ bả vai Tĩnh Tông, sau đó hần nhìn về phía bầu trời xa xăm, tối nay trên bầu trời bao la dường như còn có mấy ngôi sao không được sáng cho lắm.

“Kỳ thật, có việc này ta muốn nhờ người.” Lục Thiên quay đầu lại.

Tĩnh Tông thu hồi nhãn thần nhìn Lục Thiên “Bá phụ, cứ việc giao cho.”

“Nếu như, ngày nào đó nhìn thấy Bảo Bối không được bình thường, người nhất định phải đem nàng mang về.” Lục Thiên suy nghĩ một chút, nghiêm túc nhìn Tĩnh Tông nói ra.

“Bảo Bối không được bình thường?” Tĩnh Tông giặt mình nhìn Lục Thiên.

Lục Thiên chuyển ánh nhìn về phía xa xa thở dài thật sâu “Ta chỉ là lo lắng mà thôi, hi vọng không có một ngày như vậy.”

“Bảo Bối rốt cuộc làm sao vậy?” Tĩnh Tông chần chờ hỏi.

Lục Thiên thu hồi nhãn thần, chậm rãi ngồi ở trên ghế dài bên cạnh, Tĩnh Tông cũng ngồi xuống.

“Năm ấy ta chỉ nghĩ tới thiên hạ đệ nhất võ công, tiêu diệt các môn phái, lấy được bí quyết bọn họ, ta thậm chí không tiếc hết thủy luyện Âm Tâm Bách Chuyển Ma Công, khi ta tẩu hỏa nhập ma, lúc ấy ta chỉ có giết người, một lòng phải lấy được thứ mình muốn, chỉ cần kẻ không thuận ta, ta liền giết! Càng giết, lòng của ta lại càng điên cuồng, cho đến khi có một ngày gặp được Tô Nhã” Thanh âm Lục Thiên do thống khổ dần dần trở nên ôn nhu “Nàng đối với ta vô cùng quan tâm cùng chiều cố, nàng không chê hai tay ta dính đầy máu tươi, không ngừng khích lệ ta, bất chấp tất cả mọi người phản đối việc làm việc nghĩa không được chùn bước của nàng ở lại bên cạnh ta, nàng dần dần làm cho ta hồi phục nhân tính, Tô Nhã nói muốn cho ta mái nhà, lúc trong bụng có Bảo Bối, ta hoàn toàn thu hồi tâm, ta chỉ nghĩ hảo hảo cùng Tô Nhã, hài tử trải qua cuộc sống hạnh phúc.” Lục Thiên trong mắt lộ ra hạnh phúc “Chỉ là, ta có chút lo lắng Ma Công này có thể ảnh hưởng đến Bảo Bối hay không, mặc dù Tô Nhã nói không có việc gì, nhưng ta còn lo lắng, ta muốn người giúp ta chú ý một chút.” Tĩnh Tông lắng lắng nghe xong lời Lục Thiên nói, nặng nề gật đầu “Yên tâm đi, bá phụ, ta nhất định sẽ chú ý.”

Lục Thiên cười cười đứng lên, hẩn ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt Mặc Huyền đứng cách đó không xa bọn họ, hẩn hẩn là cũng nghe được chứ.

Mặc Huyền chấp tay sau lưng nhìn bọn họ, xoay người từ từ đi xa.

“Bảo Bối, nói cho nãi nãi, người có phải thích tên tiểu tử kia hay không?” Tô nãi nãi nhìn Bảo Bối ngủ ở trên giường.

Bảo Bối cười cười, ngượng ngùng xoay người sang chỗ khác, đột nhiên nàng lại ngồi dậy, từ bên giường cầm túi lên, đem son phấn bên trong lấy ra, mặt đỏ hồng nói “Nãi nãi, đây là thiếu gia tặng cho ta, ta thật vui vẻ.”

Nãi nãi nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Bảo Bối, từ ái vỗ vỗ khuôn mặt của nàng “Sự vui vẻ của Bảo Bối là trọng yếu hơn!”

Bảo Bối cười càng vui vẻ hơn, lúc nàng ngủ, nàng đem son phấn nắm thật chặt trong tay, ngọt ngào ngủ thiếp đi, một đêm mộng đẹp!

“Thiếu gia, nãi nãi ta nói rất thích người.” Trở lại trong cung, Bảo Bối vẫn vô cùng vui vẻ, nàng vui sướng ở bên cạnh Mặc Huyền di chuyển qua lại, nàng không cách nào dừng vui vẻ lại được.

Mặc Huyền như có điều suy nghĩ nhìn qua Bảo Bối đang đảo quanh ở bên cạnh hẩn, trong nội tâm vẫn nhớ tới lời nói ngày hôm qua kia của phụ thân Bảo Bối.

“Khởi bẩm thái tử, Hoàng Thượng đang ở Nhàn Tâm điện, có khẩu dụ, đợi thái tử hồi cung lập tức đi đến đó, có việc cần nói.” Hạ Hà thấy thái tử trở lại, lập tức tiến lên quỳ xuống.

“Ta biết rồi.” Mặc Huyền gật gật đầu, xoay người nói với Bảo Bối “Người ở nơi này chờ ta.” Liền đi ra ngoài.

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Mặc Huyền quỳ xuống.

“Mau đứng lên!” Hoàng Thượng lập tức nói hẩn đứng lên, trông thấy Huyền Nhi, Hoàng Thượng luôn có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đây là hài tử hẩn cùng Như phi trân quý nhất.

Hoàng Thượng nhìn Mặc Huyền một hồi, mới mở miệng nói “Kỳ thật, hôm nay trăm gọi người tới, là vì có việc cần người đi làm.” Mặc Huyền ngẩng đầu lên.

“Lần này phụ thân Cao Tĩnh Tông, Cao Nguyên soái đang ở biên giới cùng với nước đối đầu, đã áp chế được chiến tranh, vừa lấy được tin chiến thắng.” Hoàng Thượng nói ra.

“Nhi thần chúc mừng phụ hoàng!” Mặc Huyền vẫn nhìn phụ hoàng, bởi vì trên mặt phụ hoàng không phải sắc thái vui mừng.

Phụ hoàng thở dài, có chút khó xử tiếp tục nói “Vốn là chuyện tốt, nhưng đột nhiên lại nhận được một phong mật báo, cách kinh thành trăm dặm tại Mật lâm sơn phát hiện có thêm hành tung của nước mặt thám, trầm an bài phái đại ca Tuần Tư người đi, nhưng hấn hi vọng người có thể cùng hấn đi, cho thấy muốn hóa giải hiểu lầm giữa huynh đệ các người một chút, hi vọng về sau chờ người đăng cơ, huynh đệ có thể đồng tâm hỗ trợ thống trị quốc gia.” Mặt Hoàng Thượng lộ vẻ khó khăn nhìn qua Mặc Huyền “Kỳ thật, nếu người không nguyện đi, cũng không có sao, trầm có thể trở về cự tuyệt.”

Mặc Huyền lắc đầu “Phụ hoàng, tất nhiên đại ca tự mình mở miệng, từ chối không tốt, nhi thần nguyện ý cùng đồng hành, nhi thần sẽ cẩn thận.”

Hoàng Thượng nắm tay Mặc Huyền “Trầm tin tưởng đại ca Tuần Tư người nhất định không dám đối với người làm ra chuyện gì, nhưng nhưng mọi sự vẫn phải cẩn thận!”

Mặc Huyền gật một cái “Phụ hoàng, yên tâm đi, ngày mai nhi thần cùng đại ca đi tới.”

“Thiếu gia!” Bảo Bối thấy Mặc Huyền trở lại, đặc biệt vui vẻ, nàng đã đổi về bộ y phục chấm hoa nhỏ màu lam của thiếu gia tặng nàng, mặc dù nàng hiện tại đã có rất nhiều quần áo mới, nhưng nàng cũng chỉ biết thích nhất bộ này.

Mặc Huyền tâm tình trầm trọng trở về, hấn nhìn Bảo Bối vui sướng chạy tới, dần dần hiện ra nét mặt tươi cười.

“Làm gì mà vui vẻ như vậy?”

“Thiếu gia, người thật sự đưa các tiểu thư về nhà!” Bảo Bối vừa về đến nghe Tiểu Lục nói mới biết mấy vị tiểu thư ở trong cung kia, chiều hôm qua đều xuất cung.

Mặc Huyền nhìn Bảo Bối mặt mũi tràn đầy hưng phấn, tâm tình cũng không khỏi là tốt quay vòng lên “Cũng bởi vì cái này mà vui vẻ như vậy?”

“Ừ!” Bảo Bối không chút nào che dấu tâm tình của mình bây giờ rất vui vẻ.

Mặc Huyền cười cười, đi vào thư phòng, Bảo Bối cũng đi vào theo.

Mặc Huyền từ từ đi tới ngồi xuống bên cạnh đàn cầm, bàn tay trắng trẻo của hấn chỉ nhẹ nhàng lướt dây đàn cầm, lúc nhanh lúc chậm, Bảo Bối đứng ở bên cạnh nghe ngơ ngác, một khúc kết thúc, Mặc Huyền ngẩng đầu nhìn qua Bảo Bối đang đứng ngây ngốc “Để nghe không?” Bảo Bối sững sờ gật đầu nhẹ.

116. Chap 118 Hôm Nay Là Ngày Chết Của Người

Hấn mỉm cười đưa tay ra “Tới đây.”

Bảo Bối từ từ đi tới, Mặc Huyền lời kéo tay của nàng làm cho nàng ngồi xuống bên cạnh của mình “Ta dạy cho người.”

Bảo Bối trừng to mắt nhìn thiếu gia, thiếu gia tựa hồ là nghiêm túc.

Hấn đem ngón tay Bảo Bối nhẹ nhàng đặt ở trên dây đàn cầm, tại trên dây đàn tay hấn đặt nhẹ xuống tay nàng, dây đàn cầm phát ra một tiếng thanh âm nhẹ giòn, Bảo Bối nhìn qua sợi dây đàn đang rung động kia, tâm nhỏ bé của nàng cũng rung động theo, tựa như đang nằm mơ!

Mặc Huyền đem ngón tay Bảo Bối đang ngây ngốc tách ra, đặt tại trên dây, bàn tay to của hấn che ở trên bàn tay nhỏ bé của Bảo Bối, cảm giác ấm áp từ trên bàn tay thiếu gia truyền vào trong tay Bảo Bối, Bảo Bối hít sâu một cái dễ ngửi thấy được mùi thơm trên người thiếu gia, lòng của nàng đã ngổn ngang, vẻ mặt thiếu gia chưa từng ôn hoà đối với mình như vậy, thiếu gia đây là thế nào?

Lại gảy mấy dây đàn, phả ra một bản nhạc ngắn, Bảo Bối hưng phấn khanh khách nở nụ cười, Mặc Huyền ngồi ở bên cạnh nhẹ nhàng ôm Bảo Bối vào trong ngực, từ từ gảy, ánh trăng phía ngoài từ từ lan vào trong phòng, lan tỏa tại trên người hai người, một vòng sáng rạng rỡ.

Mặc Huyền đi ra ngoài cung, nhìn nhìn Hiên Viên Tuấn Tư ngồi trên lưng ngựa, trên mặt đại ca là nụ cười giả tạo làm hắn vô cùng khó chịu.

Cao Tĩnh Tông mang theo mấy trăm binh lính đã ở bên ngoài chờ hắn, nhìn hắn đi ra cười cười, chỉ vào xe ngựa bên cạnh “Lên xe đi.” Xem ra Hoàng Thượng vẫn là không yên lòng, an bài Tĩnh Tông cùng đi, nhưng vì sao Oánh Oánh cũng theo tới đây? Bảo Bối có chút uể oải nhìn Oánh Oánh trên xe ngựa.

Đi theo sau lưng Mặc Huyền Bảo Bối đi nhanh đến phía trước thiếu gia “Thiếu gia, không bằng người cười Tiểu Ngoan đi, ta hảo bảo vệ người.”

Thiếu gia nhếch nhẹ đôi mi thanh tú “Người muốn cho ta cười Tiểu Ngoan ở trên đường chạy sao?” Bảo Bối vui vẻ gật đầu, thiếu gia lần này hiểu rõ thực thấu đáo.

Mặc Huyền liếc xéo Bảo Bối một cái, chậm rãi lên xe ngựa, cùng Oánh Oánh ngồi ở trong xe ngựa, Oánh Oánh nhẹ che khăn tay thuận theo mỉm cười, hảo một mỹ nhân e thẹn. (= =)

Tuấn Tư không vui nhìn mọi người một chút “Lên đường!” Vung tay lên, nhân mã liền bắt đầu đi về phía trước.

Trên đường, Bảo Bối cười Tiểu Ngoan liên tục dán vị trí gần cửa sổ xe ngựa của thiếu gia, duỗi dài cổ hướng bên trong nhìn nhìn, đáng tiếc rèm rủ xuống, nàng căn bản không cách nào nhìn thấy tình hình bên trong, chỉ là ngẫu nhiên nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng của Oánh Oánh.

“Ai.” Bảo Bối thở dài rốt cục bỏ qua, nàng chậm rãi đi về phía trước, Tĩnh Tông từ vừa rồi vẫn không vui nhìn Bảo Bối, dám không chú ý đến hắn.

“Như thế nào, không nhìn bên trong nữa?” Tĩnh Tông có chút hơi buồn.

Bảo Bối lắc đầu “Không nhìn thấy.” Nàng liên tục rất muốn xem.

Tĩnh Tông tức giận nhìn nàng một cái, liền tăng nhanh tốc độ ngựa đi về phía trước, Bảo Bối cũng tăng nhanh đi theo, một người hơi nhàm chán.

“Người nhà của ta ở chỗ của người, cảm ơn.” Bảo Bối thật lòng cảm tạ.

Tĩnh Tông đi về phía trước vài bước, thả chậm tốc độ “Bảo Bối, người nhà của người đều rất quan tâm người, nhất là phụ thân của người, mặc dù đối với người lời nói không nhiều lắm, nhưng rất thương người...”

Bảo Bối nặng nề gật đầu nhẹ, mặc dù phụ thân mang theo mình luyện công từ nhỏ, mỗi lần luyện không tốt không để ỉnh ăn cơm, nhưng nàng biết rõ phụ thân cũng chưa có ăn, phụ thân cũng cùng nàng nhịn, nương luôn nói nhiều nhưng thật sự là ngoài cứng trong mềm, mẫu thân là sinh mạng của phụ thân.

Dọc trên đường đi, đặc biệt yên tĩnh, ngày dần dần tối xuống, rốt cuộc đến Mật lâm sơn, núi ở đây nhìn qua cũng không cao, chính là có khá nhiều cây cối cùng mảnh sương trắng bao quanh.

“Oa, huyền người xem, thật xinh đẹp a.” Vừa xuống xe ngựa, Oánh Oánh đối với cảnh núi trước mắt liền tán thưởng, các cây cối màu xanh lục xanh lục (hự tác giả viết chứ k phải ta) bị sương trắng quay chung quanh, xác thực rất đẹp.

“Mọi người phải cẩn thận một chút, không được lơ là.” Tĩnh Tông nhắc nhở mọi người.

Tuấn Tư đẩy mắt gạt đi một tia ánh sáng lạnh, hắn nhìn thoáng qua, sau đó đem ngựa dừng ở dưới một thân cây, đem dây cương cột vào trên cây.

Bọn lính cũng đều ngừng lại, nhìn Tuấn Tư chờ đợi mệnh lệnh.

Tuấn Tư lúc này nhìn nhìn Mặc Huyền, cũng nhìn bốn phía nhìn Bảo Bối, nàng mới là người hắn kiêng kỵ nhất.

“Chúng ta bây giờ nghỉ ngơi một chút, trước mắt ta an bài vài chục người làm nhóm đầu tiên đi ra ngoài thăm dò một chút.” Ngồi xuống, cầm lấy bình nước uống một ngụm.

Trải qua một đoạn hành trình, Mặc Huyền cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, hẩn ngồi ở phía dưới một cái cây khác, Oánh Oánh cũng vội vàng đi theo, Bảo Bối vừa muốn đi qua, Tĩnh Tông đã ngăn ở phía trước “Uống miếng nước, ăn một chút gì đi.”

Bảo Bối chần chờ một chút, nhìn qua bên kia thiếu gia cùng Oánh Oánh cũng đã bắt đầu ăn, liền nhận lấy, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Ngoan, chia cho Tiểu Ngoan một chút thịt, sau đó chính mình gặm.

Oánh Oánh để đồ trong tay xuống đứng lên, nhìn chung quanh một lần, đột nhiên sau lưng xuất hiện một sợi thừng tử rất nhanh buộc lấy nàng kéo vào trong rừng cây, Oánh Oánh lớn tiếng kinh hô lên, Mặc Huyền lập tức đứng lên bắt lấy Oánh Oánh, kéo vào trong.

Bốn phía truyền đến tiếng bọn lính kêu thảm thiết, trong đất thể nhưng lại có dấu người nhảy lên, nhanh chóng đâm chết binh lính.

Tĩnh tông lập tức an bài bọn lính bắt đầu chống cự lại, Bảo Bối đã mang theo Tiểu Ngoan vọt tới hướng nơi Mặc Huyền bị kéo vào, kết quả bên trong ngoại trừ rừng cây chính là một mảnh sương trắng, nàng vòng vo vài vòng đều quay lại chỗ cũ.

Bảo Bối cuống cuống lớn tiếng la lên “Thiếu gia, thiếu gia!” Nhưng trong rừng chỉ có thanh âm của nàng.

“Bảo Bối.” Tĩnh Tông đã đuổi đến nơi.

Bảo Bối có chút hoảng hốt nhìn Tĩnh Tông.

“Này phiến sương trắng có vấn đề.” Tĩnh tông nhíu mày, đột nhiên bên tai nghe được tiếng kêu cứu hơi yếu của Oánh Oánh, bọn họ lập tức chạy tới, Oánh Oánh đang quỳ rạp trên mặt đất, đỡ Oánh Oánh dậy, Bảo Bối lo lắng hỏi “Thiếu gia đâu?”

Oánh Oánh lấy ngón tay chỉ phía trước một chút, khóc lên.

Bảo Bối lập tức đứng lên, mang theo Tiểu Ngoan nhanh chóng vọt vào.

Sau lưng lại vang lên thanh âm truy binh đuổi giết, Tĩnh Tông mang theo Oánh Oánh xoay người lại xông về phía tiếng truy binh, hẩn vội vàng muốn cùng bọn lính tụ họp lại mới có thể, hẩn hiện tại mới phát hiện, vẫn không nhìn thấy Tuấn Tư.

“Các người là ai?” Mặc Huyền bị trói chặt, lẳng lặng nhìn vài người ăn mặc quái dị đối diện.

“Người không cần phải biết, người chỉ cần biết rằng hôm nay là ngày chết của người là tốt rồi.” Một người trong đó bộ dạng đặc biệt cường tráng, tiếng nam nhân nói lên giọng đặc biệt thô.

117. Chap 119 Muốn Giết Bảo Bối [2046 Chữ]

Chap 119 Muốn giết Bảo Bối [2046 chữ]

“Nhị ca, vì sao không lập tức giết hẩn cho rồi?” Bên cạnh là một nữ tử tay cầm Trường Loan Cầu, vẫn nhìn chăm chăm vào Mặc Huyền, nam tử xinh đẹp như vậy mà bị giết dường như có chút đáng tiếc, không thể cãi lệnh người đó, nàng không thể không nhẫn tâm.

“Tứ muội không vội, trước hết chúng ta muốn dùng hẩn để giết một người khác.” Bên cạnh một nam tử cao gầy teo vừa cười vừa nói “Lần này nhất định phải giết cái người giết chết đại ca của chúng ta.”

“Hừ, dám giết đại ca của chúng ta, ta muốn nàng nợ máu phải trả bằng máu.” Nam nhân được gọi là nhị ca đi tới bên người Mặc Huyền “Đem hẩn treo ngược lên.” Hai người đằng sau lập tức đem Mặc Huyền treo lên.

Mặc Huyền nhú mảy nhìn bọn họ, trong miệng bọn họ nói muốn giết một người khác, chẳng lẽ là Bảo Bối! Tâm của hắn bắt đầu lo lắng.

“Nhị đương gia, bên ngoài nhìn thấy Hiền Viên Mộc Tư cùng Tam đệ của hắn mang theo một nhóm hắc y nhân chạy tới, đang ở ngoài rừng.” Một người bịt mặt vọt tới.

“Thì ra là người còn mang theo cứu binh khác, khó trách bình tĩnh như vậy.” Nam tử cao gầy nhìn Mặc Huyền bị treo lên, u ám nở nụ cười “Người có biết vì sao chúng ta muốn đem người lôi vào đây hay không? Bởi vì này mảnh sương trắng này sẽ ngăn trở đường đi của tất cả mọi người, nhưng nhất định không ngăn được người chúng ta muốn giết kia, chúng ta chỉ là đang đợi nàng mà thôi”.

“Bọn họ muốn giết Bảo Bối?” Mặc Huyền trước sau như một bình tĩnh, tâm bắt đầu hoảng loạn.

Mặc Huyền liên tục kỳ vọng Bảo Bối không cần phải xuất hiện, nhưng lúc này đã nhìn thấy Bảo Bối vọt tới, Tiểu Ngoan sau lưng cũng mau như tia chớp đi theo “Thiếu gia, thiếu gia.” Bảo Bối thấy được thiếu gia bị treo ngược ở trên cây, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức biến trắng.

Mặc Huyền miệng đã bị che lại, hắn chỉ có thể lắc đầu, ý bảo Bảo Bối đi mau, nhưng Bảo Bối làm sao có thể sẽ lưu hắn lại mà đi đây.

Bảo Bối quá sợ hãi lao đến, ba người dưới tàng cây trên mặt lộ ra mừng rỡ nụ cười, đúng theo như lời người nọ, nha đầu kia vô công mặc dù không tệ, nhưng đầu óc tựa hồ đơn giản, mà nhược điểm duy nhất của nàng chính là nam tử bị treo ngược ở trên cây này.

Vèo một tiếng, đột nhiên trên mặt đất ụp đến một cái lưới treo đầy móc sắt, đem Bảo Bối bao phủ, móc sắt trên lưới cắm vào thân thể Bảo Bối, máu tươi lập tức chảy xuống, Bảo Bối hừ một tiếng ngã trên mặt đất bị cái lưới bao phủ.

Con mắt Mặc Huyền tràn đầy nước mắt.

“Ha ha ha, nha đầu kia thật đúng là đơn giản, thật không biết đại ca làm sao lại bị nàng giết chết.” Nữ tử cuồng ngạo nở nụ cười, đối với Mặc Huyền trên cây cười “Giờ đến phiên ngươi, chẳng qua nếu như ngươi đáp ứng làm nam nhân của ta, ta có thể cân nhắc thả ngươi nha.” Trên mặt nàng lộ ra nụ cười tham lam.

“Tứ muội, người thật đúng là sắc tâm không giới a!” (hự con này giống mấy con kĩ viện quá, tội BB của ta huhu

~) Nam tử cường tráng cười ha ha một tiếng “Người nam nhân này giữ lại không được, giết hắn thôi!”

Nữ tử tiếc hận thở dài “Hảo đáng tiếc a.” Liền đem Trường Loan Cầu trong tay giơ lên.

“Người dám dẫm thương thiếu gia của ta?” Sau lưng truyền đến thanh âm lạnh lùng.

Nữ tử dùng Trường Loan Cầu giữa tay lại, quay đầu lại, hai tên nam tử cũng nhìn sang.

Bảo Bối đã bò dậy, tại trong lưới máu nàng đã chảy thành sông, y phục màu lam trên người đã nhuộm đỏ toàn bộ, ánh mắt của nàng đã trở nên so với máu còn đỏ hơn, Bảo Bối lạnh lùng nhìn qua nữ tử, bàn tay nhỏ bé cầm chặt cái lưới trong tay, cho dù móc sắt đâm vào trên người, nàng lại hướng trên người dùng sức đâm xuống làm cho lực đạo có thể xuất ra, Bảo Bối hét lớn một tiếng, một tiếng vang thật lớn, cái lưới đầy móc sắt bị nàng xé thành vài mảnh.

Bảo Bối nhanh chóng vọt tới nữ tử nắm Trường Loan Cầu trong tay, xoẹt nhanh như tia chớp chặt đứt cổ nữ tử đó, lập tức nhìn thấy thân thủ có chỗ khác biệt.

Trường Loan Cầu tại trong tay Bảo Bối giờ giống như lưỡi hái trong tay tử thần phát ra hàn quang, Bảo Bối khé miệng tóe ra vài giọt máu, nàng phóng tới hai tên nam tử kia, trực tiếp vọt tới, tay trái nắm Trường Loan Cầu xoay tròn, thật nhanh xẹt qua bên cạnh, tay phải dứt khoát túm lấy ngực nam tử cao gầy, trực tiếp đâm thủng lồng ngực của hắn.

Đầu của nam tử cường tráng đã bị Bảo Bối xách trên tay, nam tử cao gầy té trên mặt đất, con mắt to tròn trừng trừng về phía bầu trời.

Bảo Bối lay động thân thể một cái, đem Mặc Huyền để xuống, nắm thật chặt thiếu gia, vừa đi vừa nói “Thiếu gia, người không sao chứ?”

Mặc Huyền thống khổ hô “Bảo Bối, người sao rồi?”

Bảo Bối lắc lắc đầu, nắm thật chặt tay thiếu gia “Đi mau!”

Cười Tiểu Ngoan, Bảo Bối nằm ở sau lưng thiếu gia hướng ra phía ngoài nhanh chóng thả sức chạy vội đi ra ngoài.

Người ở phía ngoài đã bị Tĩnh Tông cùng Chí Viễn, cùng đoàn người Hô Nhĩ Bình Chỉ chạy tới giết, bọn họ lo lắng đang định đi vào bên trong tìm kiếm Mặc Huyền cùng Bảo Bối, khi thấy Tiểu Ngoan lao ra, Tĩnh Tông lập tức lớn tiếng hô “Bọn họ đã trở lại.”

Nhưng lập tức Tĩnh Tông hoảng sợ nhìn Bảo Bối sau lưng Mặc Huyền, một thân máu tươi từ trên người Bảo Bối chảy ra, nhiễm đỏ dưới thân tuyết trắng của Tiểu Ngoan, Bảo Bối đã cảm thấy mình không được, ánh mắt của nàng càng ngày càng mơ hồ, khi thấy tĩnh tông cùng Hô Nhĩ Bình Chỉ chạy tới gần, Bảo Bối rút cục thông tay nắm chặt thiếu gia xuống, ngã xuống.

“Bảo Bối, Bảo Bối” Hô Nhĩ Bình Chỉ đẩy Mặc Huyền ra ôm thật chặt toàn thân máu tươi của Bảo Bối, hẩn một tay ôm lấy Bảo Bối đặt trên đất bằng.

Hẩn lớn tiếng đối với Mặc Huyền găm thét “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Bảo Bối trong tay hơi thở đã càng ngày càng yếu.

Mặc Huyền thống khổ đi tới, nắm thật chặt tay lạnh buốt của Bảo Bối, tay của hắn một mực run rẩy, Tĩnh Tông thống khổ ngồi ở bên cạnh Bảo Bối.

“Mau, trong túi Bảo Bối có thuốc, trước hết lấy cho nàng ăn đi.” Duy nhất Chí Viễn có chút thanh tỉnh nhắc nhở mọi người.

Tĩnh Tông lập tức nhắc túi Bảo Bối lên, nâng bình thuốc đổ ra, đem mấy viên thuốc còn dư lại bên trong toàn bộ bỏ vào trong miệng Bảo Bối.

Bảo Bối dần dần có hơi thở.

“Mau, mau trở về.” Mặc Huyền ôm lấy Bảo Bối, lập tức lên ngựa, hẩn cảm giác tâm mình muốn ngừng lại, hẩn ôm Bảo Bối chặt trong ngực, thúc giục sai nha nhanh chóng chạy.

“Mặc Huyền, đưa Bảo Bối cho ta.” Tĩnh tông đã chạy tới, Hô Nhĩ Bình Chỉ đằng sau cũng đuổi theo.

Mặc Huyền hoàn toàn không thấy bọn họ, chỉ là tăng nhanh tốc độ chạy như bay về phía trước, tất cả mọi người không nghĩ tới, hẩn trước sau như một một thân gầy yếu thể nhưng lúc này lại kiên quyết như vậy, toàn thân tỏa ra một sức mạnh không thể xem nhẹ.

Trong hoàng cung, nhìn Bảo Bối máu chảy đầm đìa nằm ở trên giường, Tô Nhã cơ hồ sụp đổ, nàng nhào tới từ đầu đến cuối không để ý đến ai la tên Bảo Bối lên, Lục Thiên là nam nhân chưa bao giờ rơi xuống một giọt lệ, hiện giờ lệ rơi đầy mặt, hẩn nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của Bảo Bối áp úng nói “ Tay Bảo Bối của nhà chúng ta như thế nào lại lạnh như vậy?”

118. Chap 120 Chảy Đến Tận Giọt Máu Cuối Cùng [2025 Tự]

Chap 120 Chảy đến tận giọt máu cuối cùng [2025 tự]

“Các người mau tránh ra, mau tránh ra a.” Tô thần y hao hết toàn lực mới kéo Tô Nhã ra được, nhóm Thái y đã hao hết tâm tư trị liệu, nhưng mà Bảo Bối không có một chút phản ứng.

Mặc Huyền vẫn buồn bã nhìn chăm chăm Bảo Bối trên giường, môi trắng bệch, đờ đẫn ngồi “Nàng chảy đến tận giọt máu cuối cùng.” Lời nói của thái y luôn luôn quanh quẩn trong đầu Mặc Huyền.

Tô Nhã xoay người đánh lên người Mặc Huyền “Đều tại ngươi, nếu không phải do ngươi, Bảo Bối chúng ta làm sao có thể thành như vậy?”

Lục Thiên kéo Tô Nhã lại “Chuyện này không thể trách hần.” Tô Nhã ở trong lòng Lục Thiên khóc như ruột gan đứt từng khúc.

Tô thần y bắt mạch cho Bảo Bối xong, lập tức từ trong lòng xuất ra một viên đan hoàn màu đỏ để vào trong miệng Bảo Bối “May mắn, các ngươi đã cho nàng ăn viên thuốc lúc trước ta cho nàng.” Ông nhẹ nhõm nói ra.

“Cha, Bảo Bối có phải được cứu rồi hay không.” Tô Nhã nâng ánh mắt sưng đỏ lên nhìn phụ thân.

Tô thần y gật gù đầu “Bảo Bối chẳng qua là đổ máu nhiều quá, viên thuốc ta cho lúc trước đã bảo vệ tâm mạch của nàng, viên đan hoàn vừa rồi có thể làm cho Bảo Bối từ từ khôi phục, có khả năng Bảo Bối phải ngủ thêm một đoạn thời gian nữa, các ngươi không nên quấy rầy nàng.”

“Vậy chúng ta mau mang nàng trở về.” Tô Nhã vui mừng xông lên phía trước, quay đầu chuyển hướng về phía Lục Thiên, ý nói hần mang theo Bảo Bối.

“Không được.” Từ này giờ Mặc Huyền vẫn chưa mở miệng đột nhiên ngẩng đầu lên, hần nắm tay Bảo Bối thật chặt “Bảo Bối phải ở lại nơi này.” Ý kiên định chưa bao giờ từng có của hần.

Tô thần y lắc đầu “Bảo Bối hiện tại không thể chịu đựng được đường xa, miệng vết thương trên người vừa mới cầm máu, phía trên cái móc có cự độc(chất độc cực mạnh), tuy nói Bảo Bối bách độc bất xâm, nhưng dù sao thương tổn cũng rất lớn, nàng không thể lại bị ép buộc được.”

Tô Nhã nghe phụ thân cũng nói như vậy, liền nhìn về phía Lục Thiên, Lục Thiên nhẹ nhàng nắm tay nàng “Vậy nghe theo lời cha.”

“Tô Nhã, thật sự xin lỗi, chúng ta nhất định sẽ hảo hảo chữa trị cho Bảo Bối.” Như phi vẫn đứng ở một bên khóc nhưng lại khóc không thành tiếng, trong nội tâm nàng thật sự cảm thấy thật có lỗi.

Sắc mặt Hoàng Thượng lúc này cũng đã xám trắng, ngài gắt gao ôm Như phi.

Tô Nhã cũng dần dần bình tĩnh xuống, nhìn Mặc Huyền nói chắc như đinh đóng cột “Chờ Bảo Bối tốt lên, chúng ta liền mang nàng đi!”

“Bảo Bối muốn tỉnh dương, không cần các ngươi ở trong này náo loạn.” Tô thần y ngẩng đầu phát phát tay, ý bảo mọi người đều đi xuống, mọi người đi rồi, chỉ còn lại một mình Mặc Huyền.

Mặc Huyền thu hồi ánh mắt nhìn về phía Bảo Bối trên giường, hần nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt, cúi đầu hôn lên môi Bảo Bối, nhẹ nhàng nói “Ồ bên ta, ngươi chỉ biết bị thương, chỉ cần ngươi có thể sống hảo, vậy thì nên rời ta đi!” Giọt nước mắt trong suốt rớt ở trên hai gò má của Bảo Bối, chậm rãi chảy xuống dưới.

Bảo Bối ngủ sâu hơn một tháng, Mặc Huyền vẫn một tác cũng không rời canh giữ ở bên cạnh nàng, vết thương trên người nàng đã khép lại, khí sắc cũng dần dần khá hơn.

“Thái tử, Tô thần y nói, Bảo Bối mấy ngày nữa sẽ tỉnh, hay là ngài trước nên đi nghỉ ngơi một chút đi.” Lúc tiểu Lục đưa nước tiến vào, nhìn thái tử tiêu tụy, thật sự là không đành lòng, khí sắc thái tử trắng giống như tờ giấy, thân hình gầy yếu càng thêm vẻ mong manh.

Mặc Huyền khẽ nâng ánh mắt mệt mỏi lên, lắc lắc đầu “Khi nàng tỉnh lại, ta muốn ta là người đầu tiên nàng thấy.” Hần lộ ra vẻ tươi cười hiếm có.

Tiểu Lục thở dài, đi ra ngoài.

“Thái tử, đại vương Hô Nhĩ Bình Chỉ La quốc đến đây, nói là muốn gặp ngài.” Hạ Hà tiến vào hồi báo.

“Để cho hần vào đi.” Mặc Huyền gật gù đầu.

Hô Nhĩ Bình Chỉ nhanh rảo bước tiến vào, trực tiếp đi tới bên giường, nhìn nhìn Bảo Bối, lông mày nhúu chặt của hắn hơi hơi tản ra, hắn ngẩng đầu nhìn Mặc Huyền “Hôm nay ta đến chào từ biệt.”

Mặc Huyền có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Hô Nhĩ Bình Chỉ cười khỏ một chút “Tiểu tử kia, xem ra là ta không thể mang nàng đi!” Hắn thở dài “Người tốt nhất nên đối xử tốt với nàng.”

Mặc Huyền gật gật đầu, Hô Nhĩ Bình Chỉ lưu luyến nhìn Bảo Bối trên giường nói “Tiểu tử, người hảo hảo sống cho tốt.” sau đó nắm chặt hai tay rồi đi ra ngoài.

Mặc Huyền đứng lên, đi ra ngoài cửa nhìn Hô Nhĩ Bình Chỉ đã đi xa, bóng dáng của hắn nhìn sao mà cô đơn như thế.

“Thiếu gia, người muốn đi đâu?” Phía sau truyền đến thanh âm nhẹ nhàng của Bảo Bối, Mặc Huyền lập tức xoay người nhìn Bảo Bối đang ngồi trên giường.

Bảo Bối mở to ánh mắt nhìn Mặc Huyền ngoài cửa, sau đó lại cúi đầu kéo kéo đai bào màu trắng trên người, tay áo thật dài thật dài a, Bảo Bối xắn tay áo lên, bởi vì sợ đụng tới miệng vết thương, áo bào đang quần lên người nàng là Mặc Huyền cho nàng mặc đó là đai bào của hắn “Thật dài a!” Bảo Bối xắn viền tay áo lên vui vẻ cười.

Mặc Huyền bước nhanh đi tới, một phen ôm Bảo Bối vào lòng, Mặc Huyền vui vẻ thấp giọng kêu “Người đã tỉnh.”

Bảo Bối mở trừng hai mắt, gật gật đầu, ngửi thấy mùi trên người thiếu gia thật sự hảo hảo thơm a, tham lam hít vào một hơi.

Mặc Huyền nhẹ xoa đầu nhỏ của nàng, vui vẻ nở nụ cười.

Bảo Bối có chút ngượng ngùng cười cười, thiếu gia gần đây đối nàng thật tốt!

Bảo Bối nuốt vài nước miếng vào miệng, mới nhẹ nhàng nói “Thiếu gia, ta đói bụng!” Mặc Huyền mới chú ý tới bụng của Bảo Bối đang lớn tiếng vang lên, thấp giọng nở nụ cười.

Trải qua điều dưỡng, Bảo Bối rất nhanh liền khôi phục bộ dáng sinh long hoạt hổ (mạnh như rồng như hổ), mỗi ngày vẫn vây quanh thiếu gia đi tới đi lui, Mặc Huyền tựa hồ cũng không ngại ầm ỹ, có lẽ lần này là lần cuối cùng đối tốt với người.

Sáng sớm tỉnh lại, Bảo Bối nhìn Mặc Huyền đang lẳng lặng nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp “Thiếu gia” nàng ngồi dậy.

Mặc Huyền gật gật đầu, chậm rãi đứng lên “Hôm nay cha nương người sẽ đến đón người.”

“Sao?” Bảo Bối đang đứng lên, nghi hoặc nhìn thiếu gia.

Mặc Huyền thấp đầu một chút, xoay người “Bọn họ đến đón người đi.”

Bảo Bối kinh ngạc nhìn thiếu gia “Vì sao?”

Mặc Huyền ngừng cước bộ một chút “Thương thế của người đã tốt hơn rồi, nên bọn họ tới đón người trở về.” Cước bộ có chút rối loạn bước ra ngoài “Huyền nhi, người xem Tiệp Tĩnh nàng không chỉ có đánh đàn tốt, họa cũng thật tốt, bức tranh chim chóc này thật hảo thật giống như chim thật.” Như phi nhìn bức tranh trên bàn đối với Tiệp Tĩnh khen không dứt miệng, Tiệp Tĩnh ngồi đối diện da mặt đã ứng hồng khắp mặt, yêu kiều mỉm cười nghiêng người cúi đầu lẳng lẽ nhìn Mặc Huyền.

Mặc Huyền nhìn thoáng qua bức tranh, ngẩng đầu nhìn lên lại bắt gặp ánh mắt Tiệp Tĩnh, hắn rũ ánh mắt xuống lẳng lặng nghe Như phi nói chuyện, Như phi liếc nhìn Mặc Huyền, liền đưa ánh mắt ra hiệu cho Tiệp Tĩnh sau đó đứng lên “Ta còn có chút việc, các người tiếp tục nói chuyện đi.”

119. Chap 122 Người Cũng Học Cách Gạt Ta [2029 Tự]

Chap 122 Người cũng học cách gạt ta [2029 tự]

Bảo Bối cao hứng gạt gạt đầu.

Như phi quay đầu lại nhìn Mặc Huyền “Chúng ta đi thư phòng nói chuyện.” Mặc Huyền đi theo Như phi đi ra ngoài.

“Sao người có thể để cho nàng một mình ở tại nơi đó, còn bản thân thì chạy đi đâu?” Bên trong thư phòng, Như phi có chút trách cứ nói.

Bảo Bối kỳ quái nhìn bọn họ, Như phi rất ít khi tới nơi này, hôm nay là làm sao vậy? Nàng xoay người đột nhiên nhìn canh gà trên bàn “Ai nha, thiếu gia còn chưa có uống, này thừa dịp còn nóng mau uống a.” Nàng bưng canh gà lên theo đi ra ngoài.

Lúc đang đi đến cửa thư phòng liền nghe thấy thanh âm của Như phi “Huyền nhi, mau lập Phùng Tiệp Tịnh làm Thái Tử Phi đi, sau ngày đăng cơ đối với người khẳng định có thể giúp đỡ người, nàng nhất định có thể là mẫu nghi thiên hạ.”

“Mẫu phi, nhi thần hi vọng Mẫu phi không cần lại quan tâm chuyện lập Thái Tử Phi của nhi thần.”

“Mẫu phi biết Huyền nhi là đứa nhỏ thiện tâm (có tấm lòng lương thiện), đối với Bảo Bối kia càng thêm áy náy cùng day dứt, Mẫu phi cũng thực thích nàng, nhưng mà đứa nhỏ Bảo Bối này không thích hợp sống lâu dài tại hoàng cung.” Như phi rốt cục nói ra.

Mặc Huyền nhẹ nhàng lắc lắc đầu “Không liên quan đến Bảo Bối.”

“Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Như phi sốt ruột hỏi.

“Nhắc lại về chuyện Thái Tử Phi, về sau hi vọng Mẫu phi không nên nói lại nữa.” Mặc Huyền có chút mệt mỏi ngồi xuống.

Đứng ở ngoài cửa Bảo Bối nghe Như phi nói thiếu gia đối với mình là áy náy, đầu cúi xuống dưới, khó trách gần đây thiếu gia đối với mình tốt như vậy, không còn rống nàng, cũng không kêu mình cút ngay, nhưng hôm nay lại đột nhiên nói muốn nàng cùng cha mẹ rời khỏi đây, nguyên lai là hắn muốn lập Thái Tử Phi, ngại nàng ở trong này sẽ gây ra chuyện.

“Bảo Bối, canh gà của người còn không chịu đưa thái tử uống a.” Tiểu Lục kinh ngạc nhìn Bảo Bối, mọi người trong điện toàn bộ đều biết buổi chiều nàng nghiêm chỉnh ở đây nấu bát canh này, Bảo Bối đem canh đưa cho tiểu Lục sau đó liền rời đi.

Như phi đi rồi, Mặc Huyền ngồi ở trong thư phòng, tiểu Lục bưng canh tiến vào “Khởi bẩm thái tử, vừa rồi Bảo Bối bưng canh không có đi vào, nên nô tỳ giúp nàng đem vào.”

“Người nói vừa rồi Bảo Bối ở bên ngoài?” Mặc Huyền nhìn bên ngoài.

“Vâng, không biết tại sao nàng lại chạy đi, ngay cả bát canh cả buổi chiều nghiêm túc nấu cũng không đem vào.” Tiểu Lục buông canh liền lui xuống.

Mặc Huyền nhìn canh trên bàn, mở nắp ra, mùi thơm của canh gà nhàn nhạt truyền tới đây, hắn cúi đầu uống.

Bảo Bối vẫn ở đi lung tung không mục đích ở ngoài cung, thẳng đến khuya mới trở về, bầu trời ban đêm bắt đầu có mưa phùn rơi xuống.

Bảo Bối lặng lẽ đi tới bên giường thiếu gia, ánh mắt nhìn gương mặt thiếu gia dường như đang ngủ, Bảo Bối sờ mặt thiếu gia sau đó liền đứng lên, quay trở về phòng của mình, bắt đầu thu thập.

“Người muốn đi đâu sao?” Mặc Huyền không biết khi nào đã đứng ở phía sau Bảo Bối, Bảo Bối rất nhanh lau nước mắt rồi xoay lại.

“Thiếu gia, ta nghĩ tạm thời về nhà thăm cha mẹ một chút.” Bảo Bối có chút bối rối nhìn thiếu gia.

Mặc Huyền đã đi tới, liếc nhìn cái bọc nhỏ trên giường, quay đầu nhìn Bảo Bối “Tạm thời về nhà? Buổi chiều người mới nói không quay về, giờ người cũng học cách gạt ta sao?” Mặc Huyền tức giận nói.

“Ta không có gạt thiếu gia.”

“Nguyên lai, người trước kia nói sẽ không rời ta đi, cũng là gạt ta.” Mặc Huyền có chút bi thương nói “Hảo, tốt lắm, ta tiễn người.”

Hắn đột nhiên xoay người tự ý đi ra bên ngoài, mưa bên ngoài đã rất lớn, Mặc Huyền đã đứng ở trong mưa, cơn mưa lạnh lẽo đánh vào trên người hắn, trên mặt hắn tràn đầy nước mưa.

“Thiếu gia, thiếu gia, mưa rất lớn, người mau vào đi.” Bảo Bối chạy nhanh đi ra, lôi kéo hắn vào bên trong.

Mặc Huyền dùng sức bỏ tay nàng ra “Đi vào làm gì chứ? Ta còn muốn tiễn người.” Hắn bước đi nhanh hơn.

Bảo Bối chỉ đành đi theo ở phía sau, gắt gao bắt lấy tay hắn, Mặc Huyền dùng cước bộ “Thế nào?”

“Thiếu gia, ta không đi, ta không muốn đi.” Bảo Bối sốt ruột lôi kéo Mặc Huyền “Ta không có gạt người, thật sự.”

“Vậy thì vì cái gì?”

“Ta không muốn thiếu gia khó xử, lời nói của như di lúc chiều ta đều nghe thấy hết.” Bảo Bối có chút khó chịu cúi đầu.

“Người là cho rằng ta đối với người là áy náy sao?” Mặc Huyền nâng cằm của nàng lên, bình tĩnh nhìn nàng.

Bảo Bối ngẩng đầu nhìn thiếu gia trong mưa, sắc mặt thiếu gia càng ngày càng tái nhợt, hắn cúi đầu gần sát trước mặt Bảo Bối “Ta cho tới bây giờ đối với người không phải là áy náy, nếu người dám đi, ta sẽ không tha thứ người!” Bờ môi lạnh lẽo hạ xuống dán tại trên môi Bảo Bối.

Thiếu gia vừa hôn xong, Bảo Bối hôn mê suốt một ngày, nhưng mà còn chưa cao hứng được lâu, lại nghe tin thiếu gia ngã bệnh, hắn cháy sạch rất lợi hại. (chắc được nụ hôn mà sốt thì làm ăn gì được *lắc đầu*)

“Bảo Bối, Như phi đến đây có chuyện muốn nói đang ở thư phòng chờ người.” Hạ Hà đã đi tới, nhìn Bảo Bối đối diện đang ngăn người nhìn thiếu gia đang ngủ.

Bảo Bối tò mò ngẩng đầu “Như di tìm ta?”

Như phi đang đứng gần cửa sổ nhìn bên ngoài, Bảo Bối tiến vào nàng xoay người lại, gương mặt mang theo tươi cười đi qua kéo tay Bảo Bối “Bảo Bối, Như di tìm người có chuyện muốn nói với người.”

Bảo Bối gạt gạt đầu.

“Bảo Bối thích Huyền nhi, đúng không?” Như di nhìn Bảo Bối, mặt Bảo Bối đã muốn hồng toàn bộ.

Như di cười cười “Bảo Bối, con muốn Huyền nhi thích con sao?” Bảo Bối ngẩng đầu lên, chờ mong gạt gạt đầu.

“Huyền nhi vẫn thích nữ tử dịu dàng có giáo dưỡng giống như Oánh Oánh vậy, ta để cho Từ ma ma dạy con chút lễ nghi trong cung, Huyền nhi sẽ thích con, được không?”

“Hảo!” Nghe Mặc Huyền thích, Bảo Bối lập tức gạt đầu đồng ý. Như phi vui vẻ nhìn Bảo Bối, nàng thật tâm muốn Bảo Bối có thể thích ứng được cuộc sống ở trong cung, nếu nàng thật sự có thể ở lại trong cung, ở lại bên người Mặc Huyền cũng không tệ.

“Mẫu hậu, bước tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Tuấn Tư nhìn hoàng hậu, nội tâm có chút kích động.

Hoàng hậu bình tĩnh nhìn con, kế hoạch của bọn họ lại bị Bảo Bối phá hư lần nữa, chuyện lần trước, Hoàng Thượng đã sinh nghi bọn họ, giờ lại để cho Tông Nhân phủ bắt đầu tra chuyện của bọn họ.

Hoàng hậu cười lạnh “Trước mắt, người đi gặp cậu, kết hợp binh lực trong tay chúng ta, trực tiếp bức Hoàng Thượng xuống ngôi, cho người đăng cơ.” Trong mắt tia ác độc hiện lên, nàng tuyệt đối không cho

phép con của nữ tiện nhân kia lên ngôi, nếu để cho hắn đăng cơ, hắn nhất định sẽ không bỏ qua chúng ta, nếu như thế, không bằng tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm lợi thế).

Tuần Tư gật gật đầu, rồi đi ra ngoài.

120. Chap 123 Thái Tử Đêm Nay Không Trở Về [2080 Chữ]

Chap 123 Thái tử đêm nay không trở về [2080 chữ]

Ngồi cùng với mười mấy thị nữ bên trong, Bảo Bối hao hết tâm lực (tâm tư và lao lực), nhưng vẫn không chống đỡ được Chu công đang ra sức mời ngủ, Quế ma ma ở phía trước vẫn đang liên tục dạy mọi người lễ nghi không có dừng lại vẫn như cũ tiếp tục nói.

Quế ma ma nhìn mắt Từ ma ma, Từ ma ma nhẹ nhàng lắc đầu, nàng liền bắt đầu tiếp tục nói.

Mặc Huyền dần dần tỉnh lại, Hạ Hà lập tức tiến lên “Thái tử, ngài đã tỉnh.” Đồng thời cũng cho các cung nữ bên cạnh bưng được lên cho hắn.

Mặc Huyền uống được xong nhìn nhìn bốn phía “Bảo Bối đâu?”

“Khởi bẩm thái tử, Như phi an bài Bảo Bối đi học tập lễ nghi ở trong cung.”

“Bảo Bối đi học tập sao?” Mặc Huyền mở to hai mắt, hắn căn bản không thể tưởng tượng Bảo Bối học tập sẽ là bộ dáng gì nữa.

Bảo Bối bị một trận nháo thanh (âm thanh ồn ào) đánh thức, nàng dụi dụi mắt ngồi dậy, thị nữ bên cạnh đã không còn ngồi đây, ngoài điện chính vang tiếng cười vui của bọn thị nữ.

Bọn thị nữ này là cung nữ cấp bậc cao nhất, người người đều là tư sắc xuất chúng, các nàng đang ở ngoài điện trong đại viện chơi đùa.

“Mau nhìn, nó ở nơi nào?”

“Ở bên kia!”

“Chạy, chạy, ở bên kia!”

Một tiếng thanh âm chuông bạc truyền đến, Bảo Bối đã vọt đi qua, nhìn lên, nguyên lai là ao trong viện đại có mấy cá chép màu đỏ thắm đang ở trong ao nhàn nhã bơi, bọn thị nữ thỉnh thoảng quảng đồ ăn xuống hấp dẫn chúng nó bơi tới.

“Oa, cá lớn như vậy!” Hai mắt Bảo Bối sáng rực lên.

“Đó là đương nhiên, cá này đã được nuôi nhiều năm.” Một thị nữ trong đó quay đầu tròn tròn ánh mắt “Người đang làm cái gì?”

Bảo Bối đã cười hài nhảy xuống “Ta muốn bắt bọn chúng về nướng ăn.”

Không đợi người khác nói, nàng đã nhảy xuống ao, việc này làm bọn thị nữ mỹ nhân kia kinh hãi mỗi người trợn mắt há hốc mồm, nhìn Bảo Bối thuần thục bẻ gãy một cây gậy đối diện chuẩn bị đâm xuống với đàn cá đang bơi tới, một cái đâm trúng hai con cá lớn, bọt nước văng khắp nơi, Bảo Bối hưng phấn cười ha ha, bàn tay gơ cây gậy lên cao, trên mũi gậy con cá còn đang quẫy, quay lại đối với các nàng hô to “Có cá ăn, có cá ăn!”

Di, mọi người như thế nào đều quỳ xuống, có một thị nữ hướng ra phía ngoài sử cái ánh mắt liền nhanh chóng cúi đầu. Bảo Bối hướng bên tay phải nhìn qua, chỉ thấy Mặc Huyền tâm tình nhàn hạ đã ngồi ở bên cạnh ao nhìn nàng nói chuyện phím “Con cá thật lớn!”

Bảo Bối nghe thiếu gia khen cá như vậy, lập tức mi phi sắc vũ (mặt mày hớn hở) đi qua “Thiếu gia, người cũng thấy được cá rất lớn đi, ở lại ta sẽ nướng cho người ăn.”

Mặc Huyền khiêu mi nhìn nàng, nàng dường như thật sự thực hưng phấn!

Bảo Bối nhìn nhìn dưới chân mấy con cá đang bơi qua “Thiếu gia, ta bắt hai con nữa.”

“Còn bắt nữa sao?”

“Ừ, trước đó ngươi nhìn hai con này đi.” Đem cây gậy buông xuống, nàng lại bẻ cành cây bên cạnh chuyên chú nhìn cá.

Bọn thị nữ đang quỳ xuống nhìn thái tử hoàn toàn không buồn bực vô cùng kinh ngạc, đều lặng lẽ ngẩng đầu lên, thái tử dung nhan tuyệt mỹ chiếu vào trong mắt các nàng, mỗi người đều nhìn đến ngây người.

Thái tử mỉm cười nhìn Bảo Bối đang bắt cá trong ao, hoàn toàn không có ý trách cứ.

“Ha ha, lại bắt được hai con!” Bảo Bối cười kiêu thắng lợi, bò lên ao.

“Đi, đi nướng cá!” Bảo Bối đứng ở trước mặt Mặc Huyền.

“Được!” Mặc Huyền đứng lên, đi theo Bảo Bối đi rồi đi ra ngoài, để lại bọn thị nữ quỳ gối nơi đó không rõ đã xảy ra sự tình gì, các nàng nhìn lẫn nhau, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra a.

“Ngươi hôm nay đi học cái gì vậy?” Mặc Huyền nhìn Bảo Bối ở trong tiểu hoa viên sau Khôn Nguyên điện đánh hai cục đá vào nhau, đang bắt đầu nướng cá, động tác phi thường thành thạo a.

“Hả?” Bảo Bối sững sốt một chút, nàng thế này mới nhớ tới, nàng bây giờ phải đi học tập a, làm sao có thể đem cá đến đây, cá trong tay nàng rơi xuống “Ai nha, nguy rồi, ta đã quên mất!”

Nàng nhanh chóng xoay người định chạy, bị Mặc Huyền kéo lại “Vậy cá này làm sao bây giờ?”

Bảo Bối nhìn cá có chút không nỡ đi, thật sự thật lớn !

Hắn nở nụ cười “Đừng đi học nữa, nướng cá cho ta ăn đi, ta đói bụng.”

“Hảo!” Bảo Bối như buông được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, lập tức ngồi xuống dưới, tiếp tục bắt đầu công việc nướng cá.

Mặc Huyền ngồi ở bên cạnh nhìn Bảo Bối vui sướng nướng cá, thu hồi nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt dần dần trở nên thâm trầm.

“Hương vị gì vậy, thơm như vậy a?” Chí Viễn cũng đã đi tới.

“Tam thiếu gia, có cá ăn!” Bảo Bối ngẩng đầu hướng Chí Viễn đang đi tới vẫy vẫy tay, Chí Viễn cười chạy tới.

“Ngươi thật giỏi a, ở trong vườn hoa nướng cá ăn.” Chí Viễn cúi đầu nhìn Bảo Bối bận rộn, lại hướng Mặc Huyền bên kia nở nụ cười, tiểu tử này đối với Bảo Bối tựa hồ càng ngày càng quan tâm.

Ngồi ở bên cạnh Mặc Huyền, Chí Viễn thấp giọng nói xong “Chuyện ngươi nói, ta đã an bài làm rồi!”

Mặc Huyền hơi hơi gật gật đầu, tiếp tục nhìn Bảo Bối ngồi xổm nơi đó nướng cá, là vô ưu vô lự(không buồn không lo) như vậy.

“Aiz” Tự mình tiến vào nơi này học tập, hôm nay Bảo Bối thử dài đã là lần thứ một trăm, nàng căn bản không thể hiểu nổi, ngay cả cách bước đi đều phải học tập, quy trình pha trà nhất định phải làm tốt quá mức không cần thiết, lúc cười thì không được lộ răng đối nàng mà nói thật sự quá khó khăn.

Bảo Bối khó khăn chịu đựng qua một ngày, trở lại trong điện, Tiểu Ngaoan lập tức chạy đi tới quần lấy nàng, Bảo Bối nhìn nhìn chung quanh, thiếu gia không có ở đây, Bảo Bối chạy đi ra ngoài “Trương mục, Trương mục, thiếu gia đâu?” Thiếu chút nữa liền đụng vào Trương mục đang chuẩn bị ra khỏi cửa.

“Ôi, Bảo Bối a, làm ta sợ đến nhảy dựng cả người lên.” Trương mục vỗ vỗ bộ ngực, bằng phẳng một chút “Thái tử đi đến phủ Phùng Tế tướng, hình như Như phi muốn thái tử đi thăm Phùng tiểu thư một chút, nghe nói nàng ấy bị nhiễm phong hàn.”

“Họ đi đã được bao lâu rồi?” Bảo Bối vừa nghe đến Phùng tiểu thư, tâm tình liền hạ xuống, nàng lo lắng nhìn nhìn ra bên ngoài.

“Cũng đi cả buổi chiều rồi, hôm nay vừa vặn lại là sinh nhật Phùng Tể tướng, thái tử có thể phải ăn cơm chiều rồi mới trở về, nhưng cũng có thể đêm nay không trở về.” Trương mục lắc lắc đầu.

“Không trở về!” Bảo Bối quay đầu lại mở to hai mắt nhìn.

“Ừ, thái tử nếu uống rượu, đương nhiên là không thể trở về được.” Trương mục nhìn Bảo Bối thở dài, nha đầu ngốc này hẳn là hiểu được đây là ý gì chứ.

Bảo Bối sốt ruột lắc đầu “Chuyện đó làm sao có thể được, ta muốn đi đón thiếu gia, cái phủ Phùng Tể tướng kia ở nơi nào a?”

“Ra khỏi cung nhìn thấy cái phủ thật to ở thành Bắc là được.” Trương mục vỗ vỗ đầu Bảo Bối “Người vẫn là ở chỗ này chờ đi.”

Bảo Bối làm sao còn có thể ngồi yên, nàng lập tức chạy ra ngoài, Tiểu Ngaoan gắt gao đi theo nàng.

121. Chương 124: Bảo Bối Có Điểm Lạ

Chương 124: Bảo Bối có điểm lạ

Buổi tối lúc hoàng hôn, mưa nhỏ vẫn còn rơi nhẹ trên đường, người đi đường thưa thớt, Bảo Bối vui đầu chạy một mạch, Tiểu Ngaoan bám sát phía sau.

Đứng ở ngoài tường phủ, Bảo Bối do dự, một tòa nhà uy nghiêm cao ngất sừng sững trước mặt Bảo Bối, hai cánh cửa đá uy nghi mà trang trọng, trước cửa một loạt thị vệ đứng nghiêm mật.

“Trương tướng quân, ngài đã đến rồi!” Nhìn thấy một đám người đứng ở cửa như chào đón, Trương tướng quân cũng chấp tay, tùy tùng mang theo quà tặng theo tướng quân đi vào.

Cứ như vậy, Bảo Bối nhìn những món quà được mang tới cũng cúi đầu chấp tay rồi đi vào, nàng gãi gãi đầu, đứng ở cửa nhìn vào bên trong.

“Bảo Bối!” Một tiếng kêu kinh hỉ vang lên, không chờ Bảo Bối phản ứng lại, đã bị ôm vào một lồng ngực thật rộng.

Tĩnh Tông kinh hỉ nhìn Bảo Bối trong lòng, “Lúc trở về ta nghe nói người đã khỏe lại, đang định ngày mai đi thăm người, xem ra người đã khôi phục lại rồi.” Ngón tay của hắn theo khuôn mặt Bảo Bối lướt xuống vai, lòng bàn tay nhẹ vỗ lên bả vai Bảo Bối, “Người còn sống!” Giọng run run.

“Ừm?” Bảo Bối ra sức đẩy cánh tay hắn ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tĩnh Tông cười nhìn Bảo Bối ở trong lòng, “Sao người lại tới đây?”

“Ta tới đón thiếu gia.”

“À, thái tử cũng đến đây?” Tĩnh Tông kéo tay nàng, “Đi thôi, chúng ta đi vào.” Bảo Bối lập tức quay đầu gọi Tiểu Ngaoan, Tiểu Ngaoan lập tức đứng dậy theo sau bọn họ.

Người gác cửa thấy Cao Tĩnh Tông thì lập tức hoan nghênh, tuy rằng không chào đón Bảo Bối và Tiểu Ngaoan phía sau, nhưng lại nể mặt mũi Tĩnh Tông nên không nói gì.

Vừa đi vào nội phủ, âm thanh rộn ràng, người qua lại dập dìu, làm cho Bảo Bối hoảng sợ, nàng thật không ngờ sinh nhật là vậy, lại có nhiều người chúc mừng như vậy, sinh nhật hàng năm của nàng, có thêm Tiểu Ngaoan, hai đứa em, tính thêm cả cha mẹ mới miễn cưỡng được một bàn. Tĩnh Tông mang theo Bảo Bối ngồi ở một bàn ở phía ngoài, người xung quanh vừa nhìn thấy Tiểu Ngaoan thì vội lảng đi chỗ khác.

“Thái tử đến!”

“Tể tướng đến!”

Một tiếng hô truyền đến, âm thanh rộn ràng lập tức đình chỉ, Phùng tể tướng với khuôn mặt tươi cười toại nguyện đi cùng tể tướng phu nhân ra ngoài, theo sau là Phùng tiểu thư, bên cạnh nàng ta là Mặc Huyền mặc một thân cảm bào, khuôn mặt mang hơi hướng bệnh trạng của Phùng tiểu thư khiến cho người ta thương tiếc, thỉnh thoảng nàng khẽ lơ đãng tựa thân mình mong manh bên người Mặc Huyền, Mặc Huyền cũng nhẹ giúp đỡ nàng chậm rãi bước ra.

Nhìn Mặc Huyền giúp đỡ Phùng tiểu thư đi ra, mọi người phía dưới dường như có vẻ sáng tỏ, xem ra đây là sắp có việc vui!

Sau khi đoàn người theo tể tướng ngồi xuống, ông bưng chén rượu lên, vui vẻ cười: “Thần cảm tạ thái tử đại giá quang lâm.” Sau đó cung kính nói với người phía dưới: “Cám ơn mọi người cố động, các vị tận tình thoải mái thưởng rượu!”

Mặc Huyền gật nhẹ đầu, cầm lấy một chén rượu trên bàn khẽ nhấp một ngụm, sau đó bỏ xuống, Phùng tiểu thư vẫn tựa vào bên người hắn, mỉm cười không nói.

Bảo Bối ngồi phía dưới cảm thấy khó chịu mãnh liệt, nàng cúi đầu, dường như hiểu vì sao Trương mục lại giữ nàng ở cung chờ.

Tay nhỏ bé bị bàn tay to nắm lấy, Tĩnh Tông chậm rãi nắm chặt tay nàng: “Bảo Bối, có rất nhiều món ăn ngon.” Bảo Bối biết hắn muốn nàng vui vẻ.

“Thái tử và Phùng thiên kim ngồi cạnh nhau thật xứng!”

“Đúng vậy, Phùng thiên kim xinh đẹp như vậy, trí tuệ hơn người, tự nhiên hào phóng, chỉ có nàng ấy mới xứng đôi thái tử!”

“Xem ra là việc vui sắp tới gần rồi, thật chúc mừng Phùng tể tướng.”

“Chỉ có Phùng thiên kim mới thích hợp làm hoàng hậu sau này.” (Kat: *trùng mắt* ai nói câu này, chìa mặt ra ta đập!!!! HN: *gật gật* đập đi mèo iu ta cổ vũ a~)

Lời nói bên cạnh không ngừng đánh vào tâm của Bảo Bối, lần đầu tiên nàng cảm nhận được bản thân và thiếu gia chênh lệch lớn thế nào, tuy rằng nàng chưa bao giờ nghĩ tới việc làm Thái tử phi, nhưng dường như nàng cũng không muốn nghĩ tới việc thiếu gia sẽ lấy người khác. Ngồi ở đây nghe lời nói của mọi người, nàng bắt đầu dần dần thanh tỉnh lại, khoảng cách của nàng và thiếu gia dường như rất xa!

Phùng Tiệp Tịnh nghe những lời không chút che giấu sự ca ngợi bên dưới, khiến nàng ta như được uống mật ngọt ngào, lòng không yên lặng lẽ nhìn về phía Mặc Huyền, hắn vẫn chỉ ngồi yên lặng, không biết suy nghĩ gì.

Cách xa như vậy, Mặc Huyền không nhìn thấy nàng, Bảo Bối cúi đầu khẽ nói: “Ta no rồi.” Nói xong muốn rời đi.

“Thái tử, không biết người đối với nữ nhi của ta có vừa lòng không?” Phùng tể tướng nhìn vị thái tử vẫn không có phản ứng gì trước lời của mọi người, cảm thấy mừng rỡ, điều này chứng tỏ thái tử đã ngầm đồng ý, vì thế hắn nương theo vài phần rượu say mà hỏi.

Mọi người nghe xong lập tức im lặng, dường như cũng rất muốn biết, Mặc Huyền nghe được lời này rốt cục ngẩng đầu nhìn về phía tể tướng sau đó nhìn lướt qua mọi người.

Bảo Bối khó khăn cúi đầu, lòng lại quặn lại, đột nhiên cảm thấy cổ họng đặc biệt khô khốc, nàng bối rối cầm lấy bầu rượu trên bàn uống một ngụm.

Mặc Huyền nhìn mọi người, quay lại nhìn Tể Tướng, nói từng chữ, “Lệnh thiên kim quả thật xuất sắc.”

Chỉ một câu, Phùng tể tướng cười phá lên, mọi người ngồi dưới cũng cười ha ha.

Cả người Bảo Bối rung rung lên, bên tai đã không còn nghe thấy gì, đột nhiên nàng nhảy lên bay người đến bên cạnh Mặc Huyền.

Mọi người kinh ngạc kêu lên, “Có thích khách!” Một vài cao thủ thị vệ đã định tiến lên cản trở, nhưng không ai có thể ngăn được nàng.

Mười mấy thị vệ bị Bảo Bối đả thương, một bàn tay Bảo Bối đã muốn tóm lấy cổ Phùng Tiệp Tĩnh.

“Bảo Bối?” Lúc này Mặc Huyền mới phản ứng nhận ra thích khách lại là Bảo Bối, Bảo Bối đã hoàn toàn không nghe được âm thanh của hắn, hai mắt nàng đỏ bừng, khuôn mặt Phùng Tiệp Tĩnh cũng đã đỏ bừng lên.

Mặc Huyền tiến lên muốn ngăn nàng lại, Bảo Bối hoàn toàn không có phản ứng, một tay đẩy Mặc Huyền, khiến hắn phun một ngụm máu tươi bật về phía sau vào bước, được Tĩnh Tông đỡ lấy.

“Bảo Bối có điểm lạ.” Tĩnh Tông nói khẽ với Mặc Huyền, Mặc Huyền khựng lại một chút, lập tức có phản ứng.

“Bảo Bối, Bảo Bối, mau buông tay.” Mặc Huyền lớn tiếng gọi, từ phía sau ôm lấy nàng, không ngừng gọi tên nàng.

Hai mắt đỏ bừng của Bảo Bối dần nhạt màu, nàng mê mang buông lỏng tay thả Phùng thiên kim chỉ còn lại chút hơi thở, nghi hoặc nhìn mọi người xung quanh, có chuyện gì vậy?

Ánh mắt của nàng dừng lại ở Phùng Tiệp Tĩnh, nàng kinh ngạc, “Là ta làm nàng ta bị thương sao?” Tiệp đà thấy máu tươi trước ngực Mặc Huyền, “Thiếu gia, người bị thương?” Bàn tay nhỏ bé vừa đụng tới lại rút trở lại nhìn sắc mặt tái nhợt của thiếu gia, “Thiếu gia, là ta đả thương người?”

Mặc Huyền lắc đầu, “Ta không sao, Bảo Bối.” Muốn tiến lên giữ chặt nàng, nhưng Bảo Bối lại lui về phía sau vài bước, bối rối tự hỏi: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Nói năng có chút lộn xộn, lại bối rối bất lực đứng một chỗ, Mặc Huyền muốn tiến lên ôm lấy nàng.

“Ta mang nàng đi trước.” Tĩnh Tông lập tức ôm lấy nàng đi về phía cửa ngoài, Tiểu Ngao nhanh chóng theo phía sau.

Khụ khụ, Phùng Tiệp Tĩnh tỉnh lại trong vòng tay cha mẹ, giọng nói mỏng manh vang lên “Thái tử.”

Mặc Huyền dừng bước nhìn nàng ta, “Người nghỉ ngơi cho tốt.” Sau đó vội rời đi.

122. Chương 125: Bảo Bối Đứng Khóc

Chương 125: Bảo Bối đứng khóc

Tĩnh Tông ôm Bảo Bối chạy thẳng về Cao phủ, tự hắn tiến phủ, nhìn thần sắc trong mắt hắn, Lục Thiên đã hiểu toàn bộ, ông lo âu ôm lấy Bảo Bối đang khóc tới thương tâm, không hỏi han thêm gì, ông chỉ lo ôm chặt Bảo Bối chạy về phòng.

Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của trượng phu, Tô Nhã có chút khó hiểu chạy tới, khiếp sợ vuốt ve Bảo Bối đang khóc: “Bảo Bối, có chuyện gì vậy?”

“Nương, không phải ta cố ý khiến thiếu gia bị thương.” Bảo Bối vẫn khóc, nước mắt dâng tràn, “Ta không nhớ rõ, đến lúc ta nhìn lại, thiếu gia đã bị thương, còn vị tiểu thư kia, thiếu chút nữa ta đã bóp chết nàng, ta trở thành người xấu.” Bảo Bối nghẹn ngào đứt quãng, mắt nàng tràn đầy hoảng sợ.

Tô Nhã kinh ngạc liếc nhìn Lục Thiên, nhìn vẻ mặt thống khổ của Lục Thiên, bà nhanh chóng phản ứng lại, ôm lấy Bảo Bối, bắt động thanh sắc bắt mạch cho nàng, khẽ vuốt đầu Bảo Bối, “Bảo Bối đừng khóc, Bảo Bối không phải là người xấu, Bảo Bối chỉ không giống người bình thường.” nhẹ giọng dỗ Bảo Bối, dần dần nàng ngừng khóc.

Tô Nhã ngẩng đầu ý bảo Lục Thiên rời đi trước, bà nâng khuôn mặt Bảo Bối lên lấy khăn tay lau nước mắt, nhìn đôi mắt sưng đỏ của Bảo Bối thật lòng nói, “Bảo Bối không giống người khác, Bảo Bối của chúng ta thích thiếu gia, không thích thiếu gia thích người khác đúng không?” Bảo Bối gật gật đầu.

“Bảo Bối, bởi vì không thích thiếu gia thích người khác, cho nên dễ dàng ghen tị, dễ dàng tức giận, đều là điều nữ hài tử luôn có, bởi vì con rất thích, nên càng ghen tị hơn người khác rất nhiều lần.” Tô Nhã vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bối.

“Là như vậy sao?” Bảo Bối có chút nghi hoặc.

“Ừ.” Tô Nhã gật đầu khẳng định, “Bảo Bối, nương biết con thích thiếu gia, nhưng bởi vì rất thích nên dễ dàng kích động, chuyện này vốn không có gì, nhưng thiếu gia là thái tử, bên cạnh thái tử không có khả năng không có nữ tử khác, hơn nữa, càng lúc lại càng nhiều, con hiểu không?” Tô Nhã nghĩ, đã đến lúc Bảo Bối phải trưởng thành.

Bảo Bối mở to đôi mắt chưa khô nước nhìn mẹ, nàng chần chờ gật đầu.

Tô Nhã nhẹ nhàng ôm Bảo Bối, “Cho nên Bảo Bối thích thiếu gia sẽ rất vất vả, nhưng nếu Bảo Bối không chịu chấp nhận những cô gái bên cạnh thiếu gia, thiếu gia sẽ càng vất vả, cứ như vậy, Bảo Bối còn có thể vui vẻ sao?” Bảo Bối sưng sờ trong lòng mẹ.

“Bảo Bối, con phải suy nghĩ lại cho tốt!” Tô Nhã đứng lên, mỉm cười vỗ đầu nàng rồi ra khỏi phòng.

“Bảo Bối ra sao?” Mặc Huyền đã đứng ở ngoài cửa, hẩn lo lắng nhìn vào trong phòng, biểu tình Lục Thiên dọa người, chỉ có Tĩnh Tông còn có vẻ bình tĩnh.

Tô Nhã đóng cửa, nhún người nhìn mọi người, “Bảo Bối không có việc gì, nhưng con bé cần nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta không nên quấy rầy nó.”

Bà nhìn Mặc Huyền có chút ý vị thâm tường, “Thái tử, tôi muốn nói với người vài lời.”

Mặc Huyền gật đầu đi theo bà.

“Tình huống của Bảo Bối, cha con bé hẳn đã nói cho ngài rõ.” Tô Nhã ngừng lại một chút, “Bảo Bối hôm nay như vậy, là vì con bé rất để ý tới người, càng để ý lại càng ghen ghét, lỡ may không xử lý tốt, có lẽ con bé sẽ đánh mất chính mình.”

Mặc Huyền có chút khiếp sợ nhìn Tô Nhã, “Ý của bá mẫu, có thể nàng sẽ bị điên?” (Kat: ta đập chết ca, nói ai điên hả?)

Tô Nhã khó chịu gật đầu, “Để cho Bảo Bối ở lại đây một thời gian, điều dưỡng một chút. Hiện tại trong tình huống này để con bé ở lại cạnh người chỉ có hại tới người.” Thở dài một hơi bà xoay người rời đi.

Mặc Huyền nhìn Tô Nhã đi xa, xoay người tựa vào bờ tường nhìn ra hồ nước, phía sau vang lên tiếng bước chân tới gần.

“Bảo Bối, nàng ở đây, cũng yên tâm.” Tĩnh Tông lên tiếng lúc chỉ còn lại hai người.

Sắc mặt Mặc Huyền đã tái nhợt, hẳn đưa tay siết chặt trường bào, bình tĩnh nhìn xa xa, một lời cũng không nói.

Cả đêm Bảo Bối không ngủ, dường như nàng chỉ trong một đêm mà lớn lên, thương tâm ngồi phía trước cửa sổ nhìn bầu trời sáng dần lên.”

“Bảo Bối đi rồi, sáng nay không thấy ở trong phòng, nàng đã trở lại đây sao?” Tĩnh Tông chịu đựng tâm tình lo âu nhìn Mặc Huyền.

Mặc Huyền dường như cũng sửng sốt, “Nàng không hề trở lại.”

“Nàng có thể đi đâu? Thậm chí không thấy tiểu Ngoan đâu, cha mẹ nàng tìm quanh cũng không thấy, không được, ta phải đi xem thế nào.” Tĩnh Tông không thể kiềm chế được xông ra ngoài.

Mặc Huyền nhìn bên ngoài một lúc, chậm rãi đi tới bên ngoài đại điện, “Lý Cương.”

“Vâng, thái tử.” Người lần trước hộ tống Mặc Huyền trở về là Lý Cương lập tức ra ngoài cửa, quỳ xuống.

“Cho người dựa theo hướng núi sau thành mà tìm, tìm được cũng không cần kinh động nàng, báo lại cho ta là được.”

“Vâng!” Lý Cương lui ra ngoài.

Mặc Huyền chậm rãi đi về phòng Bảo Bối, ngồi xuống bên giường, “Nàng dám mang theo chuyện lục đục trong nhà đi ra ngoài?” Trong mắt lóe lên tia sáng.

“Ha ha, người nói Bảo Bối kia rời cung! Thật sự là trời cũng giúp ta!” Hiên viên Tuấn Tư không thể che giấu sự vui sướng khoa trương trên mặt, hẳn bị Bảo Bối làm hại đủ thảm, hiện tại có thể lớn mật thực hiện kế hoạch cuối cùng.

Hiện tại hắn và cậu Tư Mã đã hoàn toàn có thể bức được Hoàng Thượng xuống đài, chỉ duy nhất người bọn họ còn kiêng kị là Bảo Bối, nay nàng không ở trong cung, quả thực là trời đã giúp hắn.

Hiên Viên Tuấn Tư nhịn không được chạy nhanh ra cung, hắn phải tự mình nói tin vui này cho Tư Mã, làm cho kế hoạch nhanh tiến hành.

Từ khi Bảo Bối đi khỏi cuộc sống, Mặc Huyền ít khi rời khỏi phòng, hắn lại trở nên ít lời, một ngày khó nghe được một câu, hắn chỉ tựa vào bên giường, lẳng lặng suy nghĩ điều gì, thị nữ bên cạnh cũng không biết làm gì, thậm chí Như Phi tới, hắn vẫn chỉ ngồi lẳng lặng, cúi đầu suy tư, vài ngày sau, Mặc Huyền hoàn toàn bị bệnh nằm liệt trên giường, điều này khiến cho Như Phi lo lắng, bà mời Phùng tiểu thư thường xuyên tới với Mặc Huyền, nhưng Mặc Huyền nếu không phải nằm nghỉ ngơi, thì đọc sách trong thư phòng, hoàn toàn không để ý tới Phùng tiểu thư, Phùng tiểu thư làm sao chịu được sự làm lơ này, lặng lẽ chảy không biết bao nước mắt.

Bảo Bối quả như Mặc Huyền suy đoán, nàng ra phía sau thành, trời đã sáng choang, bởi vì Tiểu Ngoan là một con hổ lớn, nên nàng không thể không đi về hướng núi.

Đêm đó Bảo Bối suy nghĩ thật lâu, nàng không chịu được việc nữ nhân bên cạnh thiếu gia ngày càng nhiều, nếu bản thân tổn thương thiếu gia và nữ nhân bên cạnh người, thiếu gia nhất định sẽ rất chán ghét nàng, huống chi, thiếu gia chưa từng nói có thích nàng hay không, lúc trước bản thân thầm nghĩ bảo hộ thiếu gia, đơn giản là vì sâu trong nội tâm thật sự rất thích thiếu gia!

123. Chương 126: Chúng Ta Là Cướp!

Chương 126: Chúng ta là cướp!

Nàng đã không còn tự tin như trước, ở bên cạnh thiếu gia, nhìn hắn thành thân với nữ nhân khác, cho nên nàng nghĩ tới nghĩ lui, lại rời khỏi nhà, nàng muốn ra ngoài một chút, hiện tại tâm tình thật là khó chịu.

Mấy ngày nay vẫn đi theo sơn đạo, bởi vì tử hổ lớn lên trên núi, Bảo Bối rất dễ thích ứng, đói bụng thì chuẩn bị món ăn thôn quê, một nửa chia cho tiểu Ngoan, một nửa cho bản thân, sau đó tìm một mảng cỏ thoải mái dựa vào tiểu Ngoan cùng nhau ngủ.

“Oa!” Qua vài ngày đi dọc núi, Bảo Bối bị cảnh hồ trước mắt hấp dẫn, chung quanh núi bập phủ, cây cối tươi tốt vươn mình giữa những lớp mây, Bảo Bối ngẩng đầu lên nhìn bầu trời mây xanh, lại cúi đầu nhìn mặt hồ như tiên cảnh trước mắt, lòng của nàng rốt cục bình lặng lại chút ít.

Chạy tới gần, vọc tay xuống hồ vốc lên uống mấy ngụm.

“Oa, tiểu Ngoan, nơi này thật đẹp, đúng không?” Bảo Bối quay đầu nói với tiểu Ngoan, chống eo nhỏ đứng lên, chỉ về phía bình nguyên, “Chúng ta tới đó tìm một phòng, đến lúc đó gọi cha mẹ tới còn có Đại Bảo, Tiểu Bảo.” Còn một cái tên khắc trong lòng nàng, nhưng nàng định nói lại nuốt xuống.

Tiểu Ngoan ăn uống nó, quay đầu ngả xuống bụi cỏ rậm ngáp dài buồn ngủ.

Bảo Bối lại ngồi xuống, lấy trong hồ một chút nước, uống vào, rất ngọt!

“Nha đầu.” Có tiếng thét to từ phía sau, Bảo Bối buông chén nước quay đầu nhìn.

“Có việc gì?” Ở trong núi có thể thấy người, tâm tình Bảo Bối có chút vui lên.

Một nam tử trắng kiện cao sáu thước đi tới, chỉ vào Bảo Bối, “Chúng ta là cướp.”

“Cướp?” Bảo Bối há to miệng nhìn vẻ mặt hung hãn của nam tử.

“Sai, chúng ta không phải là cướp, là thu phí, thăng ngốc.” Phía sau xuất hiện một nam tử gầy gò, bởi vì vóc dáng không cao nên hắn nhảy lên phía trước vỗ vào đầu nam tử to cao. (Kat: chết cười!)

Tên gầy gò quay đầu nhìn Bảo Bối, mặt mang theo vẻ tươi cười, “Nha đầu, đây là núi của chúng ta, cho nên từng ngọn cỏ giọt nước đều là của chúng ta, vừa rồi ngươi uống nhiều nước như vậy, đưa bạc cho chúng ta.”

“Bạc!” Bảo Bối hiểu được cái này, nàng có vẻ hiểu ra nhìn hai nam tử đối diện.

Nam tử nhìn thấy Bảo Bối chỉ lo nhìn họ, không tỏ vẻ muốn lục tìm trong túi, có chút không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, “Đúng vậy, mau đưa đây.”

“Nhưng mà ta không có bạc.” vẻ mặt Bảo Bối tỏ vẻ xin lỗi, uống nước của họ, nàng thật có lỗi. (Kat: =.=, Bảo Bối ah!)

“Lừa ai chứ, ai ra khỏi cửa mà không mang theo bạc.” Nam tử gầy gò tỏ ra biểu tình không tin, nam tử trắng kiện bên cạnh cũng hừ lạnh hai tiếng.

Bảo Bối lắc lắc tay: “Thật sự ta không có, không tin các ngươi tự mình xem.” Nàng đem túi đưa hắn, vô cùng phối hợp.

Hai người họ có chút choáng váng, sao có thể phối hợp với cướp như vậy?

Bọn họ nhìn thoáng qua, quay đầu nhìn chăm chăm Bảo Bối, do dự tiếp nhận cái túi, mở ra, chỉ có hai bộ quần áo, ngoài ra chẳng có gì.

“Không ngờ còn khôn cùng hơn chúng ta?” Cả hai trằm miệng một lời, vẻ mặt khinh bỉ nhìn về phía Bảo Bối.

Nam tử gầy gò nhìn Bảo Bối, ánh mắt dừng lại chỗ túi tiền, chỉ chỉ, Bảo Bối lại lấy túi tiền đưa cho bọn họ, nam tử gầy gò mở túi, ngoại trừ hai bình dược, chỉ có một tờ giấy gấp lại.

“Hả?” Nam tử gầy gò lấy tờ giấy ra, mở ra thì nhận ra đây là một bức họa. Trời ạ, người trong tranh tướng mạo thật tốt.

Bảo Bối nhìn thấy bức họa kia, lập tức nhớ tới thiếu gia, mấy ngày nay nàng luôn làm bộ không nhớ tới thiếu gia, nhưng mà không nghĩ tới lòng đã khó chịu, lúc này nhìn thấy bức họa, nỗi nhớ trong lòng như lũ vỡ đê tràn về.

Nàng khó chịu ngồi xuống, lớn tiếng gào khóc, khiến cho hai nam nhân bị dọa đến choáng váng, cả hai kích động buông túi tiền.

Nam tử trắng kiện hít thở thật mạnh nói: “Nha đầu, ngươi đừng khóc, ta đem đồ trả lại cho người, chúng ta sợ nhất gặp nữ tử khóc.”

Nam tử gầy gò vội mang bức họa và hành trang trả lại, vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, ngươi đừng khóc, chúng ta trả lại cho người còn không được sao?”

Bảo Bối hoàn toàn không có ý dừng lại, nỗi nhớ của nàng không có chỗ biểu đạt, sự tủi thân trong lòng không thể nói ra, chỉ có thể gào khóc với hồ nước, đem toàn bộ thống khổ phát tác ra ngoài, nàng nghẹn ngào gọi tên thiếu gia với mặt hồ, thật sự nhớ hắn, muốn gặp hắn, trong lòng không ngừng tự nhủ thầm muốn gặp hắn.

Nam tử trắng kiện nhìn Bảo Bối khóc thương tâm, không ngờ cũng khóc theo, “A, chúng ta thật thảm, mới ngày đầu tiên ra hành tẩu giang hồ, đã bị người ta trộm túi tiền, hiện tại không một xu dính túi không dám về nhà gặp cha, nhất định cha sẽ đánh chết chúng ta.”

Nam tử gầy gò vỗ vỗ vai nam tử trắng kiện, “Đại Trụ, người đừng khóc, người khóc ta cũng khóc mất.” Nói xong cũng mếu mếu, Đại Trụ ôm đầu của hắn càng khóc thương tâm hơn, “Tiểu Trụ, là do ca không tốt, hai người ngay cả miếng cơm cũng không có mà ăn.” Nói xong hai nam nhân lại khóc ầm lên.

Cảnh này khiến Bảo Bối ngậy ngấn cả người, nàng nức nở vài tiếng rồi ngừng khóc, nhìn hai huynh đệ khóc còn thảm thiết hơn nàng.

“Tiểu Ngoan.” Nàng gọi, Tiểu Ngoan vẫn đang trốn trong bụi cỏ chui ra, từ tốn lại gần, sự xuất hiện của nó hữu hiệu ngăn lại tiếng khóc rống của hai nam tử, cả hai nhất thời ôm chặt lấy nhau.

“Tiểu Trụ, vừa rồi người không thấy nó sao?” Chỉ chỉ phía trước.

Tiểu Trụ lắc đầu: “Không có, nhìn thấy sẽ không nhào tới.” Huynh đệ đồng thời gật gật đầu.

Bảo Bối lấy từ trong cái túi trên lưng tiểu Ngoan, mở ra lấy một ít thịt nướng, đây là thịt nướng nàng mang theo còn lại.

“Cho các người, ăn đi.” Bảo Bối đưa tới trước mặt họ.

Hai huynh đệ có chút do dự nhìn Bảo Bối, lại nhìn con hổ không thèm nhìn họ mà lại quay đầu ngủ.

Thịt nướng tỏa ra mùi hương thơm, hai huynh đệ rốt cục nhìn không được bắt đầu ăn như hổ đói, một túi thịt lớn bị họ ăn hết không thừa một mảnh.

“A.” Ăn no trong lòng thật thoải mái, hai huynh đệ vừa lòng nằm lăn ra.

“Đây là bữa ăn no nề nhất trong cả tháng này của ta.” Đại Trụ vừa lòng nhìn bầu trời.

Tiểu Trụ vỗ bụng Đại Trụ, thoải mái vung cánh tay, ăn no phải ngủ, mới có thể hấp thu tốt đồ ăn, đây là kinh nghiệm của hắn.

Bảo Bối nhìn hai huynh đệ an nhàn nằm xuống, nàng đứng dậy tu dọn đồ đạc.

“Người đi đâu?” Tiểu Trụ đứng lên, Đại Trụ cũng đứng lên theo.

Bảo Bối chỉ về phía không xa, “Ta muốn đi tìm phòng ở.”

124. Chương 127: Quyết Định Của Bảo Bối

Chương 127: Quyết định của Bảo Bối

“A.” Hai huynh đệ nhìn theo hướng chỉ, “Vì sao?”

“Ta muốn tới đó ở.” Nói xong thì nhắc chân bước.

“Chúng ta giúp người.” Tiểu Trụ vỗ vỗ ngực, “Hai huynh đệ chúng ta quyết định đi theo người.” Tổ vẻ rất xem trọng Bảo Bối, Bảo Bối không nhìn lại cứ thế bước đi, tiểu Ngoan cũng

Hai huynh đệ bị đã kích trước thái độ đó, nhất thời mặt như quả cà tím.

Đại, Tiểu Trụ chạy tới, “Chúng ta thật sự có khả năng, không tin, người xem này.”

Đại Trụ đi tới bên cạnh một gốc đại thụ, thân lớn ước chừng phải năm người ôm mới vừa, Đại Trụ dang tay ôm lấy thân cây, một tiếng rống to, thân cây vang lên thanh âm răng rắc, hắn có thể nhổ bật cả gốc cây lên.

Tiểu Trụ tự hào đứng ở bên cạnh Bảo Bối nói: “Ca của ta trời sinh thần lực, lấy một chọi một trăm cũng không thành vấn đề.” Cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Bối cong thành chữ O, sau đó lại nhìn qua người em, tỏ vẻ: “vậy còn người?”

Tiểu Trạ đắc ý nhú mảy, chậm rãi tới cạnh Tiểu Ngoan, ngón tay điểm một tiếng, bỗng nhiên Tiểu Ngoan thốt lên một tiếng gầm nhẹ rồi ngã xuống.

“A, Tiểu Ngoan, làm sao vậy?” Bảo Bối sốt ruột chạy qua.

Tiểu Trạ cười cười, “Không có việc gì, nó chỉ bị ta điểm huyết.”

Bảo Bối ngẩng đầu, miệng cong thành hình chữ O, Tiểu Trạ lắc đầu, tao nhả đạo quanh Bảo Bối, “Ta tinh thông chính là chỉ cần là vật còn sống, ta có thể điểm huyết rồi chạy trốn.” Cười hắc hắc hai tiếng, hấn lại nhanh chóng giải huyết đạo của Tiểu Ngoan, Tiểu Ngoan đứng lên hơi lừng khờ, lắc lắc đầu, ánh mắt gầm ghè nhìn về phía Tiểu Trạ, Tiểu Trạ lập tức vọt về phía sau Bảo Bối, ra sức chớp mắt với Tiểu Ngoan.

Bảo Bối bây giờ mới có chút sáng tỏ nhìn hai vị huynh đệ này.

“Người chỉ cần cho chúng ta cơm ăn là tốt rồi, phòng ở chúng ta tự lo.” Tiểu Trạ vỗ vỗ ngực, gật gật đầu lại chạy qua.

Đi cùng nhau một quãng đường, qua ba bốn ngày, nàng cũng đại khái hiểu ra hai vị huynh đệ này mấy ngày trước bị cha mẹ đá ra khỏi nhà, mục đích là muốn bọn họ đi ra ngoài hành tẩu giang hồ, tạo sự nghiệp, nhưng hai vị huynh đệ này mới gia nhập giang hồ kinh nghiệm còn non kém, người duy nhất thông minh chỉ có Tiểu Trạ, bọn họ suy nghĩ, muốn làm nên đại sự phải đến thành lớn, vì thế hai người cùng nhau đi đến kinh thành, kết quả vừa mới đi đến kinh thành đã bị người ta trộm túi tiền, Tiểu Trạ liền đưa ra chủ ý cướp, mà theo ý hấn, cướp không nên ở nơi đông người, nên tìm nơi vắng vẻ, nên đi về phía núi, kết quả là gặp được Bảo Bối.

“Đúng rồi, Bảo Bối, sao ngươi lại tới đây?” Đại Trạ vừa nâng Mộc Đầu vừa hỏi.

Vừa nghe, ánh mắt Bảo Bối trở nên ảm đạm.

Tiểu Trạ gầy gò nhìn Bảo Bối, “Bảo Bối, có phải vì nam nhân trong bức họa kia?”

Bảo Bối khó chịu cúi đầu, “Thiếu gia muốn kết hôn với nữ nhân khác, hấn bị ta đã thương.”

Tiểu Trạ “A” một tiếng, tỏ biểu tình “ngươi xong rồi”, Bảo Bối càng thêm khó chịu đứng lên, Tiểu Trạ lập tức đi theo.

“Từ xưa đến nay nam nhân có ba bốn vợ là chuyện thường.” Tiểu Trạ an ủi.

Bảo Bối quay đầu đi, nước mắt lại bắt đầu rơi.

Tiểu Trạ suy nghĩ, hai mắt mở to vui vẻ, “Bảo Bối, nếu ngươi không muốn thiếu gia lấy nữ nhân khác cũng không phải không có cách!”

Bảo Bối quay lại nhìn Tiểu Trạ.

Tiểu Trạ suy nghĩ, “Chúng ta bắt thiếu gia của ngươi tới đây, ngươi cưới thiếu gia của ngươi, làm sơn trại phu nhân ngọn núi của chúng ta, tất nhiên, khi trở thành phu nhân của ngươi, hấn sẽ không thể lấy người khác.” (Kat: chỉ số thông minh ngang Bảo Bối!)

Bảo Bối sững sốt, ngẫm lại dường như cũng đúng, lại có chút do dự. “Vậy có được không?”

“Đương nhiên được!” Đại, Tiểu Trạ dùng ánh mắt khẳng định trăm phần trăm cổ vũ Bảo Bối.

Tâm tình Bảo Bối nhất thời thoải mái hơn, trái tim cũng đập rộn ràng lại, “Các ngươi mau tìm chỗ nghỉ chân, ta đi tìm thức ăn ngon.” Cười ha ha, đã lâu rồi nàng không vui vẻ như vậy, nàng quyết định, nàng muốn kết hôn với thiếu gia!

Vì thế, việc tìm kiếm phòng nghỉ được đẩy mạnh.

Đối với Bảo Bối thời gian qua thật mau, nhưng Mặc Huyền lại cảm thấy thật lâu, hấn trở nên càng lúc càng trầm mặc, thậm chí ngày càng âm trầm, làm cho người xung quanh không dám tới gần hấn, ngoại trừ Chí Viễn không sợ chết ra, hấn cũng vô thần ngồi ở đó không nói lời nào, đôi lúc ngẫu nhiên nhìn thấy nước mắt của Phùng tiểu thư, cũng âm thầm thở dài, được yêu và yêu cũng thật tàn khốc.

“Thái tử, Hoàng Thượng có khẩu dụ mời bốn vị hoàng tử đến ngự thư phòng.” Hạ Hà tiến vào bẩm báo với Mặc Huyền.

Mặc Huyền gật đầu đứng lên, mãi tới khi hần ra ngoài, Chí Viễn vội theo sát.

Hai người tiến vào ngự thư phòng thì cảm thấy không khí rất lạ, đại ca và nhị ca đã đến, đứng ở một bên trong ngự thư phòng, Hoàng Thượng ngồi ở trước bàn, vẻ mặt ẩn nhẫn sự lo âu nhìn bọn họ, thấy Mặc Huyền và Chí Viễn tiến vào, ánh mắt ông mới bình tĩnh lại một chút.

“Nhi thần khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Hai người cùng hô rồi quỳ xuống hành lễ.

“Mau đứng lên!” Hoàng Thượng vẫy vẫy tay, hai người cũng đứng lên lui về đứng cạnh đại ca và nhị ca.

Hoàng Thượng có vẻ bình phục tâm tình, nhìn lướt qua bốn vị huynh đệ, “Lần này trăm gọi các con đến, là vì Gia quốc lần trước lên lút cùng với ba nước là Lâm quốc, La Quốc, Tĩnh, muốn đối kháng với chúng ta, theo tin tức thì chỉ có La quốc tỏ vẻ không tham gia, hai nước còn lại đã muốn gặt đầu, hai nước phải ra hai mươi vạn đại binh trợ giúp, hiện tại đã hành binh tới gần chúng ta.” Hoàng Thượng đảo mắt qua bốn huynh đệ, “Hiện tại binh lính đường như có chút dao động, cũng có chút nổi giận, các con cũng biết sĩ khí như núi đổ, biên giới sẽ không giữ được, cho nên lần này trăm muốn phái bốn huynh đệ cái con đi tới đó, chấn chỉnh sĩ khí binh lính.” Hoàng Thượng ngừng lại nhìn bọn họ.

Hiên Viên Tuấn Tư trầm nghĩ lần này là việc lớn, sáu mươi vạn đại binh ập đến, nếu bây giờ chạy tới đó chẳng khác nào tự tìm chỗ chết, Bàng Biên Tuấn Tư ở bên cạnh đường như cũng nghĩ vậy.

Lúc này, Mặc Huyền đột nhiên bước lên, “Phụ hoàng, Nhi thần nguyện đi trước.” Chí Viễn thấy vậy cũng lập tức bước lên, “Nhi thần cũng phải đi!”

125. Chương 128: Nhất Định Để Cho Nàng Cướp Được

Chương 128: Nhất định để cho nàng cướp được

Hoàng Thượng thấy vậy lộ vẻ khó xử, thật ra ông muốn thái Tuấn Tư, nhưng lại ngại Hoàng Hậu, ông còn định để cho các huynh đệ giúp đỡ nhau, khiến cho Tư Tuấn tự nguyện gánh vác, lại không nghĩ tới Mặc Huyền lại đứng dậy nhận lấy.

“Việc này, con là thái tử vừa thượng vị, thân thể lại không khỏe, không nên đi.” Hoàng Thượng có chút khó xử lắc đầu.

Mặc Huyền lại tỏ vẻ kiên định: “Phụ Hoàng, nhi thần muốn đi.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Mặc Huyền, Hoàng Thượng rốt cục cũng gật đầu: “Vậy được rồi, trăm mệnh cho con làm nguyên soái, mang theo ba mươi vạn binh nghênh chiến, Chí Viễn là phó nguyên soái theo giúp Mặc Huyền.”

Mặc Huyền và Chí Viễn cùng nhau quỳ xuống, “Nhi thần tiếp chỉ.”

Trở lại điện thái tử, “Người vẫn không nên đi, ta đi là tốt rồi.” Chí Viễn nhìn không được cản trước mặt Mặc Huyền, Mặc Huyền chỉ nhìn hần một cái rồi đi tiếp.

“Cần bản là người muốn đi vào chỗ chết!” Chí Viễn tức giận kêu lên ở phía sau, lại theo sau.

Đi vào, thì thấy Lý Cương đã quỳ xuống, “Muôn tâu Thái tử, Tam hoàng tử.”

“Đứng lên đi.” Chí Viễn hơi kì quái nhìn Lý Cương, mắt Mặc Huyền lộ ra tia quang mang khó thấy.

“Thái tử, chúng tôi đã tìm được Bảo Bối ở phía bên ngoài hoàng cung khoảng ba mươi dặm.” Lý Cương cúi đầu hồi báo.

“Tìm được Bảo Bối!” Chí Viễn kinh hãi nhìn Lý Cương.

Lý Cương gật đầu, “Vâng, theo hồi báo, bọn họ nghe được tiếng Bảo Bối khóc gọi tên thiếu gia mới tìm được.”

“Bảo Bối khóc?” Mặc Huyền khó khăn lắm mới thốt nên lời.

“Đúng vậy, theo hồi báo, Bảo Bối gặp được hai nam tử mang tuyết công, gọi Bảo Bối là muội muội, nghe như bọn họ đang chuẩn bị kế hoạch.” Lý Cương bỗng tỏ vẻ khó xử, cúi thấp đầu.

“Kế hoạch gì?” Chí Viễn tò mò.

“Bọn họ hiện tại đang chuẩn bị phòng ở, tập luyện cướp đoạt, chờ thời cơ tốt Bảo Bối sẽ tới tóm thái tử, nói là muốn cướp thái tử làm sơn trại phụ nhân.” Thanh âm của Lý Cương càng nói càng nhỏ, hẩn xoa xoa cái trán đầy mồ hôi.

“Bắt thái tử, làm sơn trại phụ nhân?” Chí Viễn tròn mắt, không biết nói gì quay đầu nhìn về mặt vốn nghiêm nghị của Mặc Huyền đang lặng lẽ chuyển hồng, hẩn chỉ chỉ Mặc Huyền rồi cười cười.

“Đây mới chính là Bảo Bối a.” Hẩn khẽ liếc mắt cái người đang đông cứng tại chỗ.

Mặc Huyền phát tay, Lý Cương nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng đi một mạch ra khỏi điện.

Chí Viễn nhìn Mặc Huyền, “Tìm được Bảo Bối rồi, người cũng đừng đi chịu chết.”

Mặc Huyền không nói ngồi xuống, ánh mắt vẫn kiên định như cũ.

“Ít nhất để cho Bảo Bối đi theo người.” Chí Viễn có chút nóng nảy.

Rốt cục Mặc Huyền ngẩng đầu nhìn Chí Viễn, “Không được, ta không muốn nàng lại vì ta mà bị thương, các người không ai được phép nói cho nàng biết.” Nói xong thì đi vào trong phòng.

Chí Viễn nhìn bóng dáng hẩn, đi ra khỏi điện.

“Lý Cương!” Chí Viễn gọi, Lý Cương liền đi tới.

“Tam hoàng tử!” Lý Cương quỳ xuống.

Chí Viễn phát tay, chỉ về phía ngoài điện, Lý Cương liền gật đầu đi ra ngoài.

Chí Viễn mang theo Lý Cương về chính điện của mình.

Sau đó mới hỏi: “Hẩn là người cũng không mong thái tử gặp chuyện không may.” Lý Cương gật đầu.

Chí Viễn ngồi trước bàn viết mấy từ ngắn ngủi, sau đó đến bên kệ gỗ lấy một cái hộp nhỏ lấp lánh, bên ngoài cẩn một ít trân châu, trên định hộp mà một viên dạ minh châu to như quả trứng gà. (Kat: *mắt lóe sáng*, châu báu ah!!!)

Hẩn đưa cái hộp cho Lý Cương, “Người tự mình đi tới chỗ Bảo Bối, cải trang thành thương gia, mang theo cái hộp này, nhất định phải giúp nàng thành công trong lần cướp này.”

Lý Cương ngạc nhiên, Chí Viễn cười cười trêu tức: “Như vậy tứ đệ hẩn là không thể nói là do ta nói.”

Lý Cương hiểu được, “Tam hoàng tử yên tâm, thuộc hạ lập tức đi làm.”

“Ừ, nhớ kỹ, nhất định phải xác định nàng cướp được đấy.”

“Vâng!”

“Đại trụ, người xác nhật hôm nay thật sự không thể cướp sao?” Bảo Bối hơi nổi giận ngẩng đầu nhìn bốn phía, quả thực có thể dùng từ tịch mịch yên bình để hình dung.

“Người yên tâm, hôm nay là ngày tập hợp, nhất định sẽ có người qua sơn đạo của chúng ta.” Tiểu trụ dựa vào thân cây nói.

Bảo Bối gật gù đầu nhìn bốn phía, nàng nhìn tới tiểu Ngoan, nó đã muốn ngủ, thật sự là không hề cảm thấy hồi hộp gấp gáp.

Bảo Bối không biết phải đợi bao lâu, a, không đúng, là đã ngủ bao lâu, nàng mở mắt ngái ngủ nhìn quanh, từ buổi sáng đợi tới chiều, nàng nhìn về phía đồng bọn hai kẻ Đại, Tiểu Trụ, bụng bắt đầu kêu lên.

Bảo Bối ngồi dậy lấy đồ ăn từ trong túi, chia cho họ, “Chúng ta đành trở về, nghỉ ngơi thôi.” Bảo Bối hoàn toàn hết hy vọng, nàng đứng lên.

“A, các ngươi nhìn kia!” Đại Trụ hưng phấn chỉ về phía trước, Bảo Bối và Tiểu Trụ nhìn qua, liền thấy một đoàn người, giơ cao lá cờ “Chấn thiên tiêu cực”, trên xe ngựa là một cái thùng chói sáng, làm như sợ người ta không biết nó có giá trị cỡ nào, người đi phía trước còn không ngại mà ngẩng đầu nhìn chung quanh, người đi theo cũng tựa như rất để ý.

“Oa, tiêu cực lớn như vậy nha!” Tiểu Trụ không khỏi tán thưởng, cái thùng dưới ánh mặt trời rực rỡ, đập vào ánh mắt hẳn tới đau nhức.

Bảo Bối và Đại Trụ cũng không hèn mà cùng gật đầu.

“Mặc kệ, trước tiên cướp rồi nói sau, Đại Trụ mau xuống trước, ngăn bọn họ lại.” Tiểu Trụ phát tay, Đại Trụ lập tức vọt xuống, đứng sừng sững trước mặt những người đó.

Những người đó nhìn hẳn bằng vẻ mặt tràn ngập vui sướng, thậm chí còn có người nhẹ nhàng thở ra. (Kat: ôi, ta cười chết mất.)

“Chúng ta là cướp.” Đại Trụ mở giọng, chỉ tay về phía bọn họ.

Bảo Bối và Tiểu Trụ cũng theo xuống, Tiểu Ngoan theo sau cùng, dường như có cảm giác quen thuộc, nó ngửi ngửi xem xét đám người kia.

Người kia kinh hãi nhìn Bảo Bối, lập tức kêu lên, “A, cướp, mọi người chạy mau.” La một tiếng, sau đó những người nọ chạy toán loạn, để lại ba kẻ ngây ngẩn.

“Tiểu đệ, chúng ta nhìn qua lợi hai như vậy sao?” Đại Trụ mờ mịt nhìn qua Tiểu Trụ, mà ánh mắt Tiểu Trụ cũng không sáng sủa hơn là bao.

Tiểu Trụ lắc đầu, “Đại Trụ, mau xem xét thùng hàng.” Hai người lập tức nhảy lên xe ngựa, xốc thùng lên.

126. Chap 129 Không Sợ Hấn Chán Ghét Người Sao [2005 Tự]

Chap 129 Không sợ hấn chán ghét người sao [2005 tự]

“Oa! Nhiều vàng như vậy a! Lần này chúng ta có tiền rồi!” Ánh mắt của Tiểu Trụ lấp lánh vô số kim quang, còn Đại Trụ thì kích động đến nỗi chảy nước mắt luôn.

Bảo Bối nhảy lên, nàng nhìn trong rương được sắp xếp đầy vàng khối, trong góc thùng có một cái gói nhỏ được bao bọc bởi mảnh vải màu đỏ, Bảo Bối vươn tay cầm lấy, một cái hộp xinh đẹp hiện ra ngoài mảnh vải.

Bảo Bối tò mò mở hộp, thì chỉ thấy có một mảnh giấy, nàng lôi ra nhìn, nhưng mà nàng không biết chữ nên nàng chỉ nhận ra được một chữ “Huyền”.

“Tiểu Trụ, mau đọc cái này cho ta.” Bảo Bối sốt ruột lôi kéo đầu Tiểu Trụ khiến hẳn choáng váng mặt mày.

Tiểu trụ cầm lấy “Hai ngày sau, thái tử Hiên Viên Mặc Huyền sẽ dẫn dất đại binh xuất phát đến biên giới, đến lúc đó thêm quốc chớ quốc nhớ ở đây chờ mai phục, a đây là phong mật báo tín.” Tiểu trụ nói to.

Bảo Bối sốt ruột lấy tờ giấy nhét vào túi tiền, nhảy lên lưng Tiểu Ngoan ý định muốn đi.

“Bảo Bối, ngươi đi đâu a.”

“Ta đi tìm thiếu gia.”

Tiểu trụ lôi kéo Bảo Bối “Người không phải nói hiện tại thiếu gia nhà người còn giận người sao? Bây giờ người lại đi tìm hấn như vậy, không sợ hấn chán ghét người sao?”

Bảo Bối nghe như vậy liền ngừng lại.

“Như vậy đi, chúng ta tạm thời bám theo thiếu gia nhà người, đến biên giới bảo hộ hấn, chờ sau khi hấn trở về, chúng ta lại bắt hấn trở về làm sơn trại phu nhân, chúng ta có nhiều vàng như vậy, mời những người này ở lại đây, chờ chúng ta khi trở về cũng bằng lòng ở lại a.” Tiểu trụ nhìn Bảo Bối.

Bảo Bối nghĩ nghĩ “Cũng đúng.” “Tiểu trụ, thật sự phải làm như vậy sao?” Bảo Bối có chút không tự tin đứng dậy.

“Ừ, phải làm như vậy!” Tiểu trụ định liệu trước nhìn nhìn Bảo Bối, lại nhìn nhìn Đại Trụ “Đi, xuất phát!”

Vì thế, trên đường xuất hiện hai nông dân cùng một nông phụ, Tiểu Ngoan thì không có biện pháp, chỉ có thể đội một cái đầu lạp cực lớn, hơn nữa còn có một cái khăn đen che khuất được rử xuống, sau khi bọn họ tự nhận mình nguy trang vô cùng thành công, thì bọn họ bắt đầu xuất phát!

Bởi vì có vàng, nên ba người mua hai con bảo mã, gắt gao đi theo phía sau đội ngũ của Mặc Huyền, Bảo Bối đứng xa xa nhìn xe ngựa của Mặc Huyền, hai con mắt phát sáng xa đến vạn trượng, như là muốn xuyên phá cánh cửa màn kia “Thiếu gia, người có khỏe không?”

“Bảo Bối, người đừng đi về phía trước a, sẽ bị phát hiện đó.” Tiểu trụ kéo Bảo Bối đang sắp nhin không nổi muốn xông đến chỗ đường chính, hai ngày đi trên đường này, Bảo Bối đã xúc động không dưới một trăm lần.

Màn đêm buông xuống, đội ngũ đi trước bắt đầu ngừng lại nghỉ ngơi, tạm thời dựng vài cái liều giản dị để quân doanh nghỉ ngơi.

Bảo Bối cười ở trên người Tiểu Ngoan, nhìn địa phương ở nơi xa lưỡng lự, lòng của nàng hoàn toàn chinh phục lý trí của nàng, nàng nhảy xuống đất “Tiểu Ngoan chờ ta.” Tiểu Trụ ở không xa nhưng vì không để ý nên không kịp chạy tới ngăn trở, nàng thừa dịp bóng đêm lặng lẽ lên vào.

Tiến vào liều trại của Mặc Huyền, trên đường đi hơi mệt mỏi, nên hấn đã đi nằm, quanh thân đau đớn cùng huyết thái dương đột ngột đau đớn, hấn căn bản không thể tiến vào giấc ngủ, ở trong đêm đen, hấn mở to con mắt gượng gạo nhìn trên đỉnh đầu.

Một thanh âm rất nhỏ vang lên, hấn cảnh giác nhìn qua, chỉ thấy một cái thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn đang lặng lẽ tiến vào, đến vào thời điểm này, lại dùng phương thức này, thân ảnh hấn đã xem qua hàng trăm ngàn lần, hấn cũng đã biết là ai đến, trong lòng mừng như điên nhưng lập tức lại lâm vào đau đớn.

Bảo Bối đã tới gần bên giường, nhìn thiếu gia nhú mào ngủ không an ổn, Bảo Bối nhẹ nhàng sờ sờ lông mày của thiếu gia, đã lâu không được nhìn thấy thiếu gia, những ngày này cũng chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy thân ảnh thiếu gia ở đằng xa, hiện tại có thể đến gần nhìn thiếu gia, Bảo Bối cảm thấy yết hầu nghẹn ngào.

Nàng bỗng nhiên chạm nhẹ lên miệng một cái, đột nhiên Mặc Huyền trên giường xoay người lại, nghiêng thân thể một chút, bởi vì thân thể đau đớn làm hấn không khỏi lại nhú mào, khó chịu chuyển thân mình.

Bảo Bối vừa cúi thấp thân mình sau đó lại chậm rãi ngẩng lên, nhìn thiếu gia không khoẻ vắn vẹo, nàng rốt cục cũng hiểu được.

Vươn bàn tay nhỏ bé nhẹ truyền khí phía sau lưng của thiếu gia, âm thầm sử dụng nội lực chậm rãi đưa chân khí vào, từ từ chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, từng dòng chân khí âm áp đã thông kinh mạch thiếu gia, dường như cảm nhận được cổ chân khí này, cảm giác tứ chi được lưu thông, lông mày của hấn giãn ra, trên mặt cũng đã bắt đầu ứng đỏ.

Nhìn thiếu gia hình như đã ngủ an ổn, Bảo Bối mở to miệng, cong cái miệng nhỏ nhắn của mình lên chậm rãi cúi đầu nhẹ nhàng đụng chạm lên môi thiếu gia một chút, nàng ngẩng đầu lên nhìn thiếu gia, nhẹ nhàng nói “Thiếu gia, ngủ ngon!” Ánh mắt nhìn hấn mãi, sau đó mới lặng lẽ rời đi.

Hấn chậm rãi mở to mắt ra nhìn, khóe mắt của hấn có chút ẩm ướt, tiếp tục nhắm đôi mắt lại.

“Quái, sao ta luôn cảm giác khí sắc của người hôm nay dường như tốt lên rất nhiều?” Vừa lên ngựa, Chí Viễn nhìn chăm chăm Mặc Huyền thật lâu.

Mặc Huyền nhẹ liếc hắt một cái, khẽ vén rèm nhìn về phía bên ngoài, bởi vì cách kinh càng ngày càng xa, con đường cũng càng ngày càng dài, cây cối trên đường cũng đã trở nên thưa thớt một chút, cũng không thể nào che giấu được bất kỳ vật gì nữa rồi, nhìn thấy dấu chân ba người ở cách đó không xa kia, như ẩn như hiện, gắt gao đi theo.

Chí Viễn đi theo nhìn đi qua “Người đều biết hết rồi sao?”

Mặc Huyền thu hồi ánh mắt, nhìn Chí Viễn, khẽ thở dài “Nhớ rõ ngẫu nhiên để lại một chút đồ ăn cho bọn họ.”

“Có phải luyện tiếu nàng hay không?” Chí Viễn thấp giọng nở nụ cười “Người yên tâm đi, ta đã sớm an bài tốt lắm rồi, bằng không người nhìn bộ dạng kia của bọn họ thì biết, làm sao có thể thoải mái đi theo chúng ta mà không bị ai ngăn trở.”

Mặc Huyền nhíu nhíu mắt nhìn thấy vẻ mặt tự tin Chí Viễn, hắt lại khẽ thở dài.

“Đừng thở dài nữa, người cũng đã biết hết rồi.” Chí Viễn lắc lắc đầu, bước qua xe ngựa, nhảy lên một con ngựa rồi đi về phía trước.

“Bảo Bối, người mau cúi thấp thân mình xuống, đừng có nâng cao như vậy.” Tiểu trụ ở sau người lập tức kêu lên.

Bảo Bối lập tức cúi thân mình xuống, nàng quay đầu nhìn Tiểu Trụ Đại Trụ đang ngồi trên lưng ngựa, cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng vẫn không biết kỳ lạ ở chỗ nào, nàng cúi thấp thân thể đi thêm một đoạn đường, nàng rút cục bình tĩnh đại ngộ, nàng ngừng lại ở phía trước ngăn hai người lại “Đại Trụ, tiểu trụ các người cưỡi ngựa cao như vậy mà không có việc gì sao, ta ngồi thẳng dậy cười ở trên người của Tiểu Ngaoan cũng không có cao bằng các người a, các người xuống dưới đi.”

Đại Trụ cùng Tiểu Trụ đang ngồi trên lưng ngựa liền sửng sốt một chút, cảm thấy nàng nói có lý, vì thế lập tức nhảy xuống đất, nắm ngựa đi tiếp, Bảo Bối cũng nhảy xuống đất, cùng nhau đi.

“Bảo Bối, tối hôm qua đã thấy muội phu chưa, bộ dạng hiện tại muội phu hiện tại là như thế nào?” Tiểu Trụ đuổi kịp cước bộ của Bảo Bối. “Thiếu gia chưa từng đi đường xa đến như vậy, đường xá lại gập ghềnh, dường như không được thoải mái cho lắm.” Bảo Bối có chút lo lắng.

Tiểu trụ gật gật đầu “Đúng vậy, chim cũng không thêm bay qua nơi này.”

127. Chap 130 Bộ Dạng Của Muội Phu Rất Yêu Nghiệt [2026 Tự]

Chap 130 Bộ dạng của muội phu rất yêu nghiệt [2026 tự]

“Thiếu gia chưa từng đi đường xa đến như vậy, đường xá lại gập ghềnh, dường như không được thoải mái cho lắm.” Bảo Bối có chút lo lắng.

Tiểu Trụ gật gật đầu “Đúng vậy, ngay cả chim cũng không thêm bay qua nơi này.”

Đại Trụ tiến tới gần “Tiểu Trụ, cái biên giới kia hình như rất xa rồi cuộc phải đi thêm bao nhiêu nữa mới tới a, đã đi được vài ngày rồi.”

Tiểu Trụ đảo ánh mắt nhìn “Nhanh thôi, hai ngày trước lão bản ở quán trà có nói rồi, từ đây đến đó mất bảy ngày đường, hiện giờ chúng đã đi được năm ngày rồi.”

“A, vậy là tốt rồi, mấy ngày nay ta chưa có ngày nào được ăn no.” Đại Trụ vỗ vỗ bụng chính mình.

“Nhanh đi theo.” Đội ngũ phía trước càng ngày càng cách xa, Bảo Bối lập tức hô nhỏ, sau đó liền nhanh chóng chạy lên phía trước.

“Bảo Bối, đêm nay chúng ta muốn đi xem muội phụ.” Bóng đêm buông xuống, Đại Tiểu Trụ đi tới trước mặt Bảo Bối.

Bảo Bối đã ăn xong miếng bánh cuối cùng đang lau miệng “Tại sao?”

“Chúng ta chỉ mới nhìn qua bức tranh, hôm nay muốn nhìn thấy người thật.” Huynh đệ bọn họ vẫn rất muốn nhìn xem người thật có đẹp giống như bức tranh đã vẽ hay không.

Thấy Bảo Bối chưa đáp lại, Tiểu Trụ lại nói tiếp “Cũng sắp lên chiến trường, còn chưa biết mặt muội phụ, như vậy đến lúc đó lỡ đánh nhầm người thì làm sao bây giờ?” Đại Trụ cũng gật đầu.

Bảo Bối ngẫm lại quả thật cũng thấy có đạo lý, theo lộ trình thì hẳn là ngày mai sẽ đến nơi, bây giờ nên cho bọn họ biết mặt, chứ không đến lúc đó đánh nhầm người, thì thật thê thảm.

“Vậy được rồi, nhưng mà phải nghe theo lời của ta đó.” Bảo Bối gật gật đầu.

“Ừ!”

Giấu Tiểu Ngoan cùng ngựa ở đằng sau tảng đá không xa, cả ba người liền lặng lẽ hành động, Đại Tiểu Trụ bình thường nhìn qua có vẻ ngốc nghếch, lại không nghĩ rằng lúc cần hành động thật yên lặng, thì bọn họ hoàn toàn dành được điểm tối đa, chỉ thấy bọn họ thân nhẹ như chim én, bước đi lặng yên không một tiếng động xuyên qua các trường doanh trại.

Rất nhanh mọi người đã đến liều trại của thiếu gia, Bảo Bối quay đầu thở nhẹ một hơi, hai huynh đệ lập tức nín thở thả chậm cước bộ, tiến vào trường doanh trại nhưng mà vẫn chưa nhìn thấy thân ảnh của thiếu gia đâu hết, Bảo Bối sốt ruột nhìn xung quanh một chút, thiếu gia không ở bên trong liều, vậy thì hẳn đi đâu?

Bảo Bối có chút kích động chạy ra ngoài doanh trại, nhìn bốn phía, rốt cuộc cũng nhìn thấy thân ảnh của thiếu gia cùng tam thiếu gia ở sau núi nhỏ cách đó không xa, bọn họ đang đi qua phía bên kia ngọn núi.

“Tứ đệ, đệ đừng thấy người ở đây rất thưa thớt mà coi thường, nghe binh lính địa phương nói thì mới biết được, nơi này là một địa phương đặc biệt, ở nơi đó có một con suối, dòng nước rất ấm áp đặc biệt rất thoải mái, ta vừa mới tới đó tắm xong, thật sự rất thoải mái, ngày mai sẽ đến nơi, nên bây giờ người ở nơi này rửa mặt một chút đi.” Chí Viễn vô cùng hiểu tính cách của Mặc Huyền, hẳn vô cùng sạch sẽ, mấy ngày nay cũng đã hết sức chịu đựng của hắn rồi.

Mặc Huyền gật gật đầu, rồi đi vào, chỉ thấy một suối nước nóng không lớn, đang tỏa ra hơi nóng, chung quanh có mấy cây cối so le không đều ngăn trở, hắn nhẹ nhàng cởi trường bào, sau khi từng món đồ được cởi xuống, hắn bước vào trong suối, thoải mái nhắm hai mắt lại.

“Trời ạ.” Hai huynh đệ ghé mắt nhìn vào thì liền thấy một màn đặc sắc này, bọn họ cảm giác máu mũi muốn phun trào, bộ dạng cộng điệu bộ của người nọ lúc trước đã thấy đẹp, hiện tại càng thấy đẹp hơn, bởi vì hắn không có mặc quần áo.

Nước miếng của Bảo Bối đã chảy dài từ lúc nào, nghe thấy hai huynh đệ đang tán thưởng thiếu gia, nàng liền lấy lại tinh thần, chỉ vào Tiểu Trụ.

“Tiểu Trụ, người phụ trách không cho bất cứ người hay động vật nào trong vòng mười trượng xuất hiện ở đây, nếu xuất hiện thì liền đánh chết hẳn” Tiểu Trụ có chút giật mình nhìn Bảo Bối, Bảo Bối chỉ vào Đại Trụ “Đại Trụ người đứng canh cửa, đừng có cho người khác thấy được.”

“Bảo Bối, trước cửa có binh lính canh mà.” Đại Trụ gãi gãi đầu.

“Ta muốn người đi canh chừng binh lính, đừng có cho bọn họ nhìn lén, nếu bọn họ dám nhìn, thì đánh chết bọn họ ngay.” Bảo Bối oán hận nói “Nam hay nữ cũng không có quyền được nhìn thiếu gia của ta”.

Đại Tiểu Trụ có chút sáng tỏ nhìn Bảo Bối “Bảo Bối, khó trách muội phụ không thêm để ý tới người.”

Bảo Bối ngẩng đầu lên, thì đã không thấy bóng dáng của hai người đâu.

Nhìn thiếu gia ở trong suối, Bảo Bối nuốt vài ngụm nước miếng, nàng nhẹ nhàng tiến về phía trước thêm một chút nữa, gần một chút nữa, hiện tại không có cách nào điều khiển lý trí được nữa.

Cứ như vậy một chút một chút tới gần, thẳng đến khi trước mặt đã không còn vật nào che tầm nhìn, thì Bảo Bối mới giật mình nhẹ nhàng lui ra phía sau vài bước.

Mặc Huyền nghiêng mắt nhìn người ở cách đó không xa, hần nhẹ nhếch khóe môi, mái tóc đen dài xổ ra rơi vào trong dòng nước, nhẹ nhàng kích thích, nhìn mái tóc đen kia của thiếu gia, làm Bảo Bối có cảm giác muốn xông tới đó, trước kia tóc ướt của thiếu gia đều là do nàng lau khô, bây giờ nàng giống như đang được sờ tới mái tóc đen kia của thiếu gia.

Nửa canh giờ trôi qua, Mặc Huyền rốt cuộc cũng đứng lên, nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, bọt nước bắn tung tóe, Mặc Huyền đi vào bên trong màn thay đổi quần áo mới, mang theo mái tóc có một chút ít ẩm ướt đi ra ngoài, lúc đi ra ngoài hần còn nhếch miệng cười.

Chí Viễn đứng ở bên ngoài cười nói với Mặc Huyền “Ta sao cứ có cảm giác vừa rồi Tứ đệ cũng giống như tên tiểu tử Cao Tình Tông kia a?”

Mặc Huyền nhú mày giận dữ nhìn Chí Viễn, Chí Viễn không nhìn hần ngẩng đầu nhìn thân ảnh đang lau nước miếng ở cách đó không xa “Chắc chắc Tứ đệ, đệ vừa mới sử dụng mỹ nam kế vô cùng thành công a.”

Mặc Huyền hừ nhẹ một tiếng, đi qua, gương mặt xấu hổ dưới bầu trời ánh trăng, càng làm lộ ra màu hồng hồng khả nghi thật rõ ràng.

“Bảo Bối, chúng ta quyết định, trận đấu này nhất định phải chấm dứt nhanh một chút.” Đại Tiểu Trụ tiến tới trước mặt Bảo Bối.

Bảo Bối có chút kinh ngạc nhìn hai huynh đệ.

Tiểu Trụ vỗ vỗ bả vai Bảo Bối “Bảo Bối, bộ dạng muội phụ rất yêu nghiệt, ta e sợ đêm dài lắm mộng, trận đấu này chấm dứt, chúng ta liền bắt muội phụ trở về, để người sớm cưới hần một chút.” Đại Trụ đứng bên cạnh mãnh liệt gật đầu, một màn đặc sắc vừa rồi đã đánh sâu vào tâm trí của hai người, hai đại nam nhân mà còn có cảm giác không thể cưỡng lại được, hướng chỉ là Bảo Bối, vừa thấy thì liền biết đối với thiếu gia này nàng hoàn toàn không có khả năng miễn dịch.

Từ lúc nhìn thấy muội phụ, hai huynh đệ vô cùng tán thành ánh mắt của Bảo Bối, cho nên động lực đi theo ở phía sau tăng thêm gấp mười lần, hai mắt đồng đồng có thần, bọn họ có loại ý thức trách nhiệm, nếu là hạnh phúc của tiểu muội, các đại ca đương nhiên là phải bảo vệ rồi!

Đại quân đi thêm hai ngày nữa, rốt cuộc cũng đến được biên giới, nhóm binh lính đang ở biên giới nhìn thấy viện binh đã đến, cộng thêm đích thân thái tử thân chinh, nên sĩ khí nhất thời tăng lên không ít.

Tiến vào trong, nghe Trương tướng quân ở biên giới tường thuật xong, Mặc Huyền cũng hiểu đại khái về tình hình hiện giờ, Tam quốc đã tự xây dựng một đại quân đội, đi đầu chính là Tam vương tử Tống Thiết Quân của Gia quốc, người này lòng dạ độc ác, cho tới bây giờ loại người vẫn vô cùng tàn nhẫn, bởi vì dã tâm của hần, nên vốn thái tử ở Gia quốc không phải là hần, nhưng hần lại giết chết huynh của mình để đoạt vị, Hoàng Thượng hiện nay chỉ là một con rối, sắp tới hần sẽ lên làm Hoàng Thượng Gia quốc.

128. |

Chap 131 Dĩ kỳ nhân chi đạo, hoàn trị kỳ nhân chi thân [2107 tự]

(Dùng phương pháp của chính người đó để trị người đó *cám ơn nàng Âu Dương Đình đã giải thích hộ ta ~ iu nàng*)

Hai nước khác Tĩnh quốc, Nhân quốc thuộc loại hai mặt, mỗi người đều có mục đích riêng muốn đạt được, bọn họ đơn giản là nhìn trúng vùng đất phì nhiêu màu mỡ động vật phong phú của Chu quốc, thừa dịp Gia quốc dẫn đầu, bọn họ cũng muốn đến để được chia một chén canh.

Mấy ngày này, thanh âm bọn họ kêu đánh mỗi ngày đều vang lên, nhưng số lần chân chính phát động tiến công chỉ có một lần, bởi vì binh lính Chu quốc liều chết chống cự, cuối cùng cũng phải lui trở về, nhưng binh lực của Chu quốc cũng tổn thương không ít.

Trong cuộc chiến tranh lần này, đối phương có một nhân vật đặc biệt lợi hại, đó chính là Đại tướng quân Khổng Tĩnh của Gia quốc, người này võ công rất cao cường lại còn tinh thông chiến thuật, địa vị lần này của hắn trong cuộc chiến tranh này vô cùng trọng yếu, hắn chính là nguyên soái được chỉ định dẫn dắt quân đội Tam quốc.

Mặc Huyền nghe xong, nhíu chặt hai hàng lông mày, xem ra tình hình hiện tại ở biên giới rất bất lợi đối với Chu quốc, nếu không cho địch quân một kích thật mạnh, thì địch quân sẽ tiếp tục xâm lược mà không có lo sợ gì hết, mấy ngày nay bọn họ vẫn một mực không ra chiến đấu, chỉ có hai loại khả năng, một là trong lần chiến đấu trước bên phía địch, nhất định quân mình đã làm cho phương diện nào đó của địch bị thương tổn nặng, hai là, bọn họ còn đang đợi cơ hội nào đó?

Chí Viễn nhìn Mặc Huyền suy tư, vẫy vẫy tay ý bảo mọi người đều lui xuống, hắn đi đến bên người Mặc Huyền “Tứ đệ, xem ra tình hình hiện tại dường như rất bất lợi đối với chúng ta.”

Mặc Huyền gật gật đầu, đứng lên đi ra khỏi trường doanh, đi lên trên tường thành, nhìn về phía xa xa, địch quân ở cách đó không xa trên bãi cỏ đã hạ trại và ổn định trại giống như đã chuẩn bị chu đáo cho lần kháng chiến dài hạn này, cũng nói hình như bọn họ đối với lần tấn công Chu quốc này đã là nắm chắc thắng lợi trong tay.

Lại quay đầu quan sát, nhóm binh lính canh giữ ở tường thành, dường như có lòng nhưng không có sức, ngẫu nhiên có mấy binh lính ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của thái tử, lập tức cúi xuống, đợt tấn công lần trước rất thảm thiết, bọn lính này dường như có chút sợ hãi.

Mặc Huyền đang muốn xoay người đi vào, thì bên phía địch có một tên to con đi ra khỏi doanh trại tiến tới đây, trên tay đang kéo theo một binh lính Chu quốc bị bắt lần trước.

“Lão tử muốn cho các người nhìn xem, kết cục đối kháng với chúng ta là như thế nào, người thông minh thì hãy mau đầu hàng lại đây, đại vương của chúng ta chủ động đặc xá hàng phục người, nếu không, đây là kết cục của các người.” Giọng nói vừa xong, thì bỗng thấy mấy con chó đàng sau đã xông lên bắt đầu cắn xé binh lính nọ, tiếng kêu thảm thiết của binh lính bị trói đó liên tục vang lên, bị cắn xé chia năm xẻ bảy không đồng đều, nội tạng tung tóe ra, binh lính trên tường thành nhìn thấy liền lộ ra sợ hãi, một ít binh lính chịu không nổi một bên rơi lệ một bên nôn mửa.

“Hóa ra, bọn họ làm thế này để tra tấn binh lính của chúng ta.” Sắc mặt của Mặc Huyền đã tái nhợt, những binh lính này hàng ngày đều phải xem những cảnh như thế này, địch quân cố ý làm như vậy để tra tấn tinh thần của bọn họ.

Cắn chặt răng, Mặc Huyền xoay người đi xuống tường thành.

“Thái tử, thỉnh cho phép ta mang binh lính đi giết tên cầm thú này”, Hoắc Tướng quân xông lên, hai mắt đã đỏ như máu, nhìn binh lính dưới trướng mình bị giết hại như thế, toàn thân hắn đều run lên.

Mặc Huyền nhìn hắn một cái “Người hiện tại đi ra ngoài, chỉ biết làm hại thêm nhiều binh lính chịu chết.” Xoay người liền rời đi.

Hiện tại binh lính tuy là bị thương, nhưng chiếm phần lớn trong nội tâm hiện giờ là sự hoảng hốt sợ hãi, hiện tại mà cho bọn họ đi ra ngoài, thì chính là tăng thêm sĩ khí đối phương, như vậy công phá tường thành lại dễ như trở bàn tay.

Phương pháp giết chết người này nhất định là do thái tử Tống Thiết Quân nghĩ ra, quá độc ác, quá dẫm máu.

“Trương tướng quân.”

“Có mặt tướng.”

Mặc Huyền dùng ngón tay đã trở nên trắng bệch chỉ về ngọn núi không xa “Chỗ đó có đặc điểm gì?”

“Bẩm thái tử, đó là Thạch Đầu sơn, ở đó chỉ có tảng đá, không có cây cối, không có sơn đạo tuy có thể đi nhưng đường vô cùng gập ghềnh.”

“Tìm vài tên cao thủ leo núi đi lên đó, từ trên cao vẽ phác họa doanh trại của địch rồi mang xuống đây.” Mặc Huyền nói.

Trương tướng quân vẫn quỳ chưa đứng lên, khó xử nói “Khởi bẩm thái tử, mặt tướng từng có phái mấy người cao thủ đi lên rồi, nhưng bởi vì ban ngày thì nhìn thấy rất rõ ràng, chỉ lo lắng địch nhân sẽ thấy, nên chúng ta nhân buổi tối mới dám leo lên, nhưng là tất cả đều rơi xuống dưới, hài cốt cũng không còn.”

Mặc Huyền nhú mày “Tiếp tục tìm người leo lên.”

“Vâng!” Trương tướng quân lui xuống.

“Muốn nói tới leo núi, người hẳn là biết ai lợi hại nhất a.” Chí Viễn nhìn Mặc Huyền.

Mặc Huyền nhìn Chí Viễn “Nàng có thể biết leo núi, nhưng nàng lại không biết vẽ.”

Chí Viễn bưng tỉnh đại ngộ.

Thụ Nhật, Mặc Huyền cùng Chí Viễn đi theo Trương tướng quân thẩm duyệt binh lính đang xếp thành hàng một chút, bọn họ không hẹn mà cùng nhau nghĩ tới đội quân của Hô Nhĩ Bình Chỉ, nhiều tiếng vang vọng bầu trời, sĩ khí binh lính tăng vọt như hồng thủy(lũ lụt), cùng binh lính trước mặt hơi kém xa một tí, Chí Viễn thở dài, nếu cứ tiếp tục như vậy thì nên làm cái gì bây giờ.

Đột nhiên, phía xa có binh lính chạy tới “Thái tử, bên ngoài doanh trại có việc phát sinh.”

Mặc Huyền nhanh chóng gia tăng cước bộ.

“Bảo Bối!” Chí Viễn kinh hô một tiếng, ngoài tường đã có rất nhiều binh lính vây quanh lại đây.

Chỉ thấy Bảo Bối cười ở trên người Tiểu Ngoan, Đại Tiểu Trụ đứng ở bên cạnh, trên tay Đại Trụ đang cầm dây thừng trói mười mấy tên lính bên phía địch lại, Tiểu Trụ vừa lòi vừa hắng cổ họng hô: “Mau đến xem diễn! Độc võng “xem diễn miễn phí!”

Nhiều tiếng cổ họng the thé vang lên hấp dẫn mấy trăm tên lính bên phía địch chạy ra vây quanh lại xem.

Tiểu Trụ ở phía sau uống thêm nước cho nhuận cổ họng, lại bắt đầu ngẩng đầu lên hô, giống như gà trống đang gáy.

“Bảo Bối, nàng muốn làm gì vậy?” Chí Viễn nhìn nhìn Mặc Huyền, ánh mắt Mặc Huyền hiện ra vẻ kinh ngạc cùng dự tính.

“Người là người phương nào?” Nhìn thấy người tới tên to con liền vang lên thanh âm rống giận, tay cầm đại đao đang muốn xông lên phía trước.

Bảo Bối ngóc cái đầu nhỏ lên “Ta là Bảo Bối! Ta đến để nói đạo lý!” Tên to con ngây ngẩn cả người.

“Khụ khụ” Tiểu Trụ đang chuẩn bị nhuận họng bỗng ho khan vài cái, vội vàng chạy lên “Là dĩ kỳ nhân chi đạo, hoàn trị kỳ nhân chi thân (dùng phương pháp của chính người đó để trị người đó).”

À, nhóm người Mặc Huyền trên tường thành ở sau lưng có điểm sáng tỏ.

Bảo Bối nhảy xuống đất, vỗ vỗ đầu Tiểu Ngoan “Tiểu Ngoan, đi ăn cơm đi, nhớ kỹ chỉ có thể cắn một cái.”

Tiểu Ngoan nhanh chóng vọt tới, cái miệng to như chậu máu nhào vào đám binh lính cắn một cái, tất cả binh lính đều bị điểm huyết, trong ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi, cổ họng bọn họ còn chưa kịp kêu lên một tiếng, thì cổ liền bị cắn đứt.

“Người!” Người to con khiếp sợ nhìn một màn này, hấn nhanh chóng buông tay để ấy con chó hoang ở phía sau lưng vọt tới đây, Tiểu Trụ ở phía sau nhanh chóng xông lên trước, chỉ thấy ba hai nhất, đám chó này đều ngã hết xuống đất.

Tiểu Trụ ra vẻ tiêu sái lắc đầu, đột nhiên ngẩng đầu lên hướng về phía Mặc Huyền đang đứng ở trên tường thành hô to “Muội phu, có chúng ta ở đây người cứ yên tâm đi!”

Nhóm binh lính trên tường đều đồng loạt chuyển ánh mắt nhìn qua, khiến thân hình Mặc Huyền có chút đứng không vững may mắn là nhờ Chí Viễn đứng lúc đỡ được.

“Các người rốt cuộc là ai?” Đột nhiên bên phía địch có một người mặc chiến phục ở trong doanh trại chạy ra, cảm tức nhìn đám người Bảo Bối, trên tay của Đại Trụ là mười mấy thủ hạ của mình đã bỏ mình toàn bộ, toàn thân hắt tỏa ra hơi thở phần nộ điên cuồng đáng sợ, hẳn chính là Khổng Tĩnh.

129. Chap 132 Chúng Ta Là Người Nhà Mẹ Để Của Thái Tử [2020 Chữ]

Chap 132 Chúng ta là người nhà mẹ để của thái tử [2020 chữ]

Bảo Bối chuyển động eo nhỏ ngẩng cái đầu nhỏ lên, đang muốn vọt tới, thì Tiểu Trụ ở phía sau đã xông tới trước.

“Chúng ta là người nhà mẹ để của thái tử!”

Lời vừa nói ra, Mặc Huyền đứng ở trên tường thành hoàn toàn dựa vào người Chí Viễn, Chí Viễn an ủi vỗ vỗ hấn.

Hiện tại binh lính trên tường thành dường như đang sôi trào huyết mạch, lúc trước bọn họ vẫn muốn làm chuyện này, không nghĩ tới hiện giờ lại do một tiểu nha đầu làm, hơn nữa lại dám làm dám chịu! Đẳng này bọn họ là nam nhi bầy thước nào lại có thể núp ở trong thành.

“Thỉnh thái tử cho phép thần mang binh lính đi ra ngoài.” Hoắc Tướng quân lại đi tới.

Mặc Huyền nhìn nhìn khe gập gập đầu “Dẫn theo năm ngàn binh lính đi ra ngoài.”

“Dạ!” Hoắc Tướng quân kích động đứng lên, trong máu binh lính bắt đầu sôi trào, rất nhanh mang theo binh lính ra khỏi thành đứng ở sau lưng đám người Bảo Bối.

Khổng Tĩnh nhìn thấy tình hình này, cuồng ngạo nở nụ cười “Sao đây? Nhìn thấy giết được vài người, các người liền dám khiêu chiến với chúng ta sao? Cũng tốt, lần trước bản tướng quân vẫn chưa có giết đủ đầu? Hôm nay ta sẽ cho toàn bộ các người nhuộm đỏ máu tươi ở nơi này!”

“Vậy người có thể thử xem.” Bảo Bối lần đầu tiên ra tiếng, lại làm cho hấn không thể lên tiếng được nữa.

Bảo Bối đã đứng ở trước mặt hấn, bàn tay nhỏ bé chỉ lên vị trí ngực hấn, bởi vì nàng bĩu môi nên nhìn bộ dáng rất đáng yêu, ánh mắt tròn xoe chớp chớp nhìn hấn, nếu đứng ở chỗ xa mà nhìn, thì giống như nàng đang làm nũng.

Khổng tướng quân lui từng bước về phía sau, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, binh lính phía sau lập tức đỡ hấn, nhanh chóng lui trở về.

Bảo Bối đứng ở phía sau bọn địch đang thối lui lớn tiếng hô lên “Trở về nói cho vương các người biết, người Chu quốc chúng ta cũng không phải hạng người dễ chọc.” Thanh âm vừa dứt, binh lính phía sau đều vang vọng tiếng vang đáp lại, nhất thời sĩ khí của bọn họ tăng vọt lên.

Kết quả là, nhóm Bảo Bối được bọn lính ủng hộ đi vào bên trong tường thành, nàng cười khanh khách khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ vui sướng, vừa nhắc đầu lên, thì thấy thiếu gia đang cúi đầu nhìn nàng, nhưng ánh mắt dường như không được tốt cho lắm a.

Bảo Bối hoảng hốt cúi đầu chạy nhanh tới, chậm rãi tiêu sái đi qua, nhẹ nhàng gọi “Thiếu gia.”

Mặc Huyền nhìn nàng một cái, liền xoay người rời đi, Bảo Bối ngẩng đầu lên có chút không biết làm sao, Chí Viễn ở sau người nhảy mắt, ý nói nàng mau đi theo phía sau.

Bảo Bối lập tức chạy theo tới, đi theo phía sau thiếu gia đi vào trường doanh.

“Thiếu gia.” Lại kêu lên một tiếng.

Mặc Huyền đã ngồi ở trên ghế cầm lấy một quyển sách, ho nhẹ một tiếng, thì thấy một chén nước đang bưng ở trước mặt, ngẩng đầu lên thì thấy Bảo Bối đang cười lấy lòng hẳn “Thiếu gia, uống nước.”

Nhìn Bảo Bối, nàng vẫn vẫn nhất mực duy trì tư thế khom người như thế, nụ cười vẫn vô cùng sáng lạn như cũ, khi thấy thiếu gia thì trong nội tâm nàng luôn nở ra nụ cười sáng lạn.

Mặc Huyền khẽ nhếch môi cuối cùng cũng nhận lấy chén nước kia, uống xong Bảo Bối lập tức tiếp nhận cốc nước, nàng có chút bất an nhìn thiếu gia, thiếu gia mặc dù không mắng nàng, nhưng cũng không nhìn nàng, về việc này nàng cũng không biết nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ hẳn vì chuyện mình đã thương Phùng tiểu thư nên vẫn còn canh cánh trong lòng.

Bảo Bối bất an vặn vẹo tay vào nhau, chỉ liếc mắt một cái, ngẩng đầu lại nhìn một cái, aiz thiếu gia chính là không thèm nhìn đến nàng!

Sau một lúc lâu, Chí Viễn ở phía ngoài doanh đi vào “Mau tới ăn cơm.”

Nghe tới ăn cơm, Bảo Bối mới nhớ tới sáng sớm hôm nay vội đi bắt người, nàng còn chưa kịp ăn cơm.

Mặc Huyền chậm rãi đứng lên đi ra phía ngoài, Bảo Bối lập tức mỉm cười đi theo ra ngoài.

Chỉ thấy Đại Tiểu Trụ giống như đã quen thuộc cùng với đám lính ở trong doanh trại, bọn họ vừa ăn vừa ba hoa chích chòe với đám lính đang vây quanh, vài lần mãi nhìn Tiểu Trụ thiếu chút nữa bước hụt mấy bậc thang suýt ngã xuống, Tiểu Ngoan cũng được chiêu đãi đặc biệt, hiện đang gặm một khúc xương cực lớn.

Đi theo thiếu gia vào chỗ ăn cơm, sau khi thiếu gia cùng Chí Viễn ngồi xuống, vẫn chưa mở miệng để cho Bảo Bối ngồi xuống, Bảo Bối đứng ở phía sau hẳn nhìn chăm chăm vào bát móng giò kia, thiếu gia gấp một miếng từ từ bỏ vào miệng ăn, Chí Viễn nhìn nhìn hai người bọn họ lắc lắc đầu tự mình ăn, Bảo Bối đứng ở phía sau vừa đứng thẳng vừa dậm chân, nàng nuốt nước miếng, bụng thẳm thì kêu lên. (Đoạn này ta hùn MH)

Lúc này, Mặc Huyền mới chỉ chỉ bên cạnh “Ngồi xuống đi.”

“Vâng, thiếu gia!” Bảo Bối vui vẻ ngồi xuống, kích động cầm lấy chiếc đũa, tấn công tới tấp tới cái bát có móng giò kia, Mặc Huyền này giờ cúi đầu ăn cơm nhưng hiện giờ vẫn chưa động đũa, Chí Viễn cũng trợn mắt há hốc mồm.

“Ăn ngon! Cho ta thêm một chén nữa” Bảo Bối duỗi tay đưa cái bát không cho binh lính bên cạnh, binh lính có chút kinh hãi thất thố “Bởi vì bình thường thái tử không ăn nhiều, cho nên chúng ta chuẩn bị cũng có chừng đó.” Ý tứ thật rõ ràng, chính là không còn cơm.

Bảo Bối đang nhai cơm trong miệng, nghe nói vậy hơi thất vọng thu hồi bát.

“Sao khó ăn như vậy.” Mặc Huyền đem cái bát trước mặt đẩy qua, nhú nhú lông mày.

“A, thiếu gia, người không thích ăn sao.” Bảo Bối nhấp miệng vài cái, rốt cục cũng bưng cái bát cơm kia qua “Ta đây giúp thiếu gia ăn nha.”

Chí Viễn khẽ cười một tiếng, đang muốn mở miệng, thì bị ánh mắt lạnh lùng của Mặc Huyền liếc nên nuốt trở về.

“Các người cứ từ từ ăn đi.” Chí Viễn lắc đầu đứng lên.

Rất nhanh, Bảo Bối thành công chinh phục bốn món ăn trên bàn một chén canh cộng thêm hai bát cơm.

Chúi chúi miệng vừa lòng đánh ợ một cái, nàng ngẩng đầu lên, thì đón nhận ánh mắt kinh ngạc của Mặc Huyền, Bảo Bối lập tức nhìn lại bản thân mình một cái, lại đánh ợ một cái.

“A, bởi vì tâm tình thật tốt, nên ăn hơi nhiều.” Bảo Bối cuối cùng biết rõ là lúc này nàng không có phép lịch sự, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng đỏ.

Mặc Huyền hơi tiến sát thân mình đến nhìn Bảo Bối “Ta nói rồi, nếu người dám rời ta mà đi, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người.”

“Nhưng mà, thiếu gia, ta đã trở về.” Có chút chột dạ.

“Vì sao người lại tự do ra đi rồi có thể quay lại như vậy chứ?” Hấn có chút tức giận rống lên một tiếng, đứng lên xông thẳng ra ngoài.

Lần đầu tiên bị rống Bảo Bối ngồi ở chỗ kia có chút sững sờ, thiếu gia lần này là thật thật sự tức giận!

Mấy ngày này, Mặc Huyền không thêm để ý tới Bảo Bối, chỉ là tự mình cúi đầu trầm tư tìm đối sách, trông thấy thiếu gia nhú mày thật chặt, Bảo Bối đột nhiên có chút sợ hãi, sợ hấn thật sự vĩnh viễn không tha thứ ỉnh, không để ý tới nàng nữa.

Nhìn Bảo Bối không yên nhìn thiếu gia ở bên trong, lại nhìn bộ dáng không dám đi vào cửa nàng, Chí Viễn có chút không đành lòng liền tiêu sái lại đây “Người đừng để ý, Tứ đệ hiện tại là vì chuyện bản đồ nên phát sầu đó mà.”

130. Chap 133 Tay Thiếu Gia Rất Lạnh A [2033 Chữ]

Chap 133 Tay thiếu gia rất lạnh a [2033 chữ]

“Bản đồ gì?” Bảo Bối xoay qua.

Chí Viễn chỉ chỉ ngọn núi to lớn có đỉnh nhọn như gọt bút ở không xa kia “Tứ đệ muốn từ trên núi kia xem tình hình địch doanh ở phía xa xa kia, sau đó vẽ lại thành một bản đồ, nhưng mà chúng ta đã phái người đi lên núi kia đã hai ngày rồi mà vẫn chưa có trở về, chắc là đã ngã xuống núi rồi.”

Bảo Bối ngẩng đầu nhìn xem, ngọn núi này mặc dù có chút hiểm trở, nhưng so với ngọn núi ở nhà kia thì cũng không là cái gì.

Chí Viễn nhìn thấy ánh mắt của Bảo Bối, biết nàng muốn đi, hấn lắc lắc đầu “Tuy rằng người đi được, nhưng người sẽ không biết vẽ a.” Hấn cười cười, an ủi vỗ vỗ bả vai Bảo Bối sau đó đi ra.

Bảo Bối đứng xa xa nhìn ngọn núi, lại quay đầu nhìn nhìn thiếu gia trong doanh, liền rời đi.

Đêm dần dần hạ xuống, bầu trời có chút u ám, bị tầng tầng lớp lớp mây đen bao trùm, một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn nhanh chóng biến mất tại trong bóng đêm, đi tới chân núi, nàng nhanh chóng nhảy lên trên, đang nhảy thì gặp vài chỗ hơi hiểm trở, nàng xoay người chuyển qua nhảy lên chỗ khác, đến mấy tảng đá nhô ra, nàng bám vào đó rồi tiếp tục nhảy lên.

Ầm ầm, bầu trời lại thoáng xuất hiện vài tia sấm sét, không thể nghi ngờ việc này làm trở ngại tốc độ leo núi của Bảo Bối lên gấp bội, mưa đột nhiên nhanh chóng rơi xuống, tia chớp lóe lên dường như muốn làm cả bầu trời bừng sáng, cùng với kéo theo tiếng sấm rầm trời.

“Bảo Bối đâu?” Sau khi Tiểu Trụ đi vài vòng nhưng vẫn không phát hiện ra Bảo Bối, liền đi tới doanh trại của Mặc Huyền lại gặp Mặc Huyền đang muốn đi vào bên trong.

Mặc Huyền có chút kinh ngạc nhìn Đại Tiểu Trụ, lập tức đi vào, Bảo Bối không có ở bên trong.

“Nàng đi đâu rồi?” Đại Tiểu Trụ nhìn nhau, lại nhìn Mặc Huyền.

Mặc Huyền nhanh chóng bước ra bên ngoài doanh trại, lúc này bên ngoài đang có cơn dông, hấn hỏi binh lính ngoài cửa “Các người có thấy Bảo Bối đâu không?”

“Khởi bẩm thái tử, không có thấy.” Binh lính cúi đầu xuống.

Mặc Huyền cau mày nhìn thoáng qua bốn phía, lúc này trời đã tối, nàng có thể đi đâu?

Chí Viễn chạy nhanh ra đứng phía sau che ô cho Mặc Huyền “Tứ đệ, chúng ta đi về trước chờ đi, ta nghĩ hiện tại Bảo Bối nhất định đang ở nơi nào đó núp mưa, đợi mưa tạnh tự nhiên sẽ xuống dưới, ta nghe Như di nói, Bảo Bối trước kia sống tại một ngọn núi nhưng mà nghe nói ngọn núi đó chân chính hiểm trở, cho

nên đối với ngọn núi nhỏ này nhất định là không có vấn đề gì đâu.” Chí Viễn an ủi nhưng cũng không có tác dụng lắm, Mặc Huyền vẫn đứng ở nơi đó, nắm chặt nắm đấm nhìn trên núi.

Mưa bắt đầu dần dần nhỏ lại, thẳng đến nửa đêm, mưa cũng đã ngừng lại, nhưng những cơn gió đang thổi lúc này rét lạnh đến tận xương, Chí Viễn vô cùng lo lắng cho thân thể của Mặc Huyền, lúc này thân thể đang phát run càng lộ rõ vẻ gầy yếu, xem ra nếu hắn vẫn không thấy Bảo Bối thì hắn sẽ không chịu rời đi, Chí Viễn vội vàng lệnh ột binh lính đem tới một trường áo choàng khoác lên trên người Mặc Huyền.

Trời dần dần sáng, vốn nhóm người đang đứng, hiện giờ đã tự mình ngồi xuống bên cạnh tảng đá, mái tóc Mặc Huyền hơi ẩm ướt nước mưa dấp tại hai gò má, ánh mắt hắn có chút trống rỗng, đã một đêm trôi qua, nàng vẫn chưa có xuống dưới!

“Thiếu gia?” Phía sau vang lên thanh âm chần chờ của Bảo Bối.

Mặc Huyền cùng mọi người nhanh chóng nhìn qua, chỉ thấy toàn thân Bảo Bối lầy lội từ bên cạnh đi tới, nàng theo sườn núi xuống dưới, vừa mới chuyển tới khúc ngoặt thì liền thấy đoàn người thiếu gia đang ngồi ở nơi đó.

Mặc Huyền đến gần gắt gao nhìn chằm chằm Bảo Bối, Bảo Bối toàn thân lầy lội, khuôn mặt nhỏ nhắn dính không ít nước bùn, cả khuôn mặt chỉ còn thấy có hai con mắt to đang chớp.

“Thiếu gia, người không sao chứ, làm sao sắc mặt kém như vậy?” Sau khi đến gần, Bảo Bối hoảng sợ, sắc mặt của thiếu gia cư nhiên trắng giống như tờ giấy, không có một tia huyết sắc.

Mặc Huyền lấy tay lau bùn dính trên đầu Bảo Bối, không nói một lời nào nắm tay nàng dẫn trở về trưởng doanh, tay thiếu gia rất lạnh a.

Trở lại trong doanh trại, quân y trong doanh trại lập tức nấu một bát canh gừng gừng gừng cho Mặc Huyền, Mặc Huyền nhận lấy tiến tới đưa cho Bảo Bối “Uống đi.”

Bảo Bối chần chờ nhìn thiếu gia “Thiếu gia, người cũng uống đi, thân thể của ta tốt lắm.”

“Uống nhanh.” Ngữ khí không cho nàng phản bác.

Bảo Bối bưng lấy, nàng uống một ngụm rồi lại đưa cho thiếu gia “Thiếu gia cũng uống đi.” Có chút khấn cầu, có chút lo lắng.

Mặc Huyền chỉ nhìn nàng, Bảo Bối chỉ có thể lại tiếp tục uống.

Quân y thấy tình hình như vậy lập tức lại đi nấu thêm một chén nữa, lúc này Mặc Huyền mới chịu uống.

“Thiếu gia, người xem này.”

Mở ra là một bản đồ nhỏ, Mặc Huyền tiếp nhận vừa nhìn thấy nhận ra đó là bản đồ bên phía địch, bởi vì Bảo Bối không biết chữ, cũng không biết họa, nhưng nàng lại dùng cách đơn giản để biểu hiện bức vẽ, tỷ như lương thực nàng vẽ cái bánh bao, trưởng doanh thì toàn bộ được nàng vẽ thành nửa vòng tròn, ba trưởng doanh đặc biệt nhất thì nàng vẽ một vòng tròn thật to, hình tam giác là đại biểu trạm gác, vài cái cửa ra vào nàng vẽ hình vuông, nhìn qua có vẻ đơn giản nhưng lại rất dễ hiểu.

Bảo Bối cười tủm tỉm nhìn thiếu gia “Thiếu gia, ta hết sức cố gắng vẽ đó, người xem vòng tròn này thật sự tròn nha.” Có chút đắc ý, biểu tình có chút khoa trương, nhưng mà khoa trương kia bị nước bùn bao trùm hết mặt nên không nhìn ra được cái biểu tình gì.

Mặc Huyền hơi hơi thấp giọng nở nụ cười một chút “Nhanh đi tắm rửa đi.” Sau đó liền đi ra ngoài, hắn phải tranh thủ thời gian cùng với các tướng quân của hắn thảo luận đối sách đối phó một chút.

Mặc Huyền cùng Chí Viễn, và các tướng quân nhìn bản đồ bắt đầu thảo luận, bên ngoài doanh trại một binh lính tiến vào bẩm báo “Khởi bẩm thái tử, bên ngoài có một nhóm người đến đây, nói là, có quen biết với thái tử.”

Mọi người đang cúi đầu liền ngẩng đầu lên, ánh mắt Mặc Huyền có chút nghi hoặc nhìn Chí Viễn, hắn đứng lên rồi đi ra ngoài, lập tức hắn gặp người.

Cha mẹ Bảo Bối, cung chủ hoa đào trại, lại còn có Nhị nương Bướm Trắng (mẹ nuôi tập trước của BB nhé) cũng đến đây, còn có hai người trước mặt hẳn hẳn không biết đó là một nữ nhân tướng mạo hung hãn cùng với một nam tử nhả nhả trông giống như thư sinh, còn có mấy chục người ở phía sau bọn họ.

Lục Thiên có chút lưỡng lự đi đến trước mặt Mặc Huyền “Cái kia, chúng ta đi tìm Bảo Bối, thì tìm đến nơi đây.”

Tô Nhã đã đi tới có chút sốt ruột nói “Bảo Bối ở trong này đúng không, ta nghe bọn họ nói Bảo Bối ở trong này.” Chỉ chỉ về đôi nam nữ mà hẳn không biết kia.

“Bảo Bối ở trong này.” Mặc Huyền gật gật đầu, Tô Nhã nhất thời nhẹ nhàng thở ra.

“Cha, nương?”

“Cha, nương!”

Phía sau, Bảo Bối, Đại Tiểu Trụ trăm miệng một lời hô lên.

Chạy tới trước mặt cha mẹ, Bảo Bối lập tức nhào vào trong lòng nương, nước mắt Tô Nhã lại tiếp tục rớt xuống, Lục Thiên chỉ có thể ở bên cạnh nhẹ nhàng vỗ vỗ Tô Nhã “Cha, nương, hai người như thế nào lại đến đây?” Bảo Bối ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, lập tức lại lộ ra kinh hãi “Nhị nương!” Lập tức chạy đi qua “A, nhị nương, người đứng lên được rồi sao?” Nàng không thể tin được hô lên.

131. Chap 134 Con Rẻ Nhìn Từ Xa Càng Đẹp Mắt [2033 Chữ]

Chap 134 Con rẻ nhìn từ xa càng đẹp mắt [2033 chữ]

“A, Bảo Bối, cái này còn phải cảm ơn nương con nha” Bướm trắng đau lòng vỗ vỗ mặt Bảo Bối, khuôn mặt của tiểu gia hỏa này so với trước kia gầy hơn, xem ra gần đây chịu khổ không ít.

“Cha mẹ, hai người đến làm gì chứ?” Đại Tiểu Trụ ở phía sau kỳ quái nhìn cha mẹ trước mặt.

“Chúng ta lo lắng các người a, chúng ta chắc núi lớn xong liền tìm các người.” Thư sinh Trương Kỳ nhã nhặn lấy cây quạt đang cầm trên tay gõ lên đầu của Tiểu Trụ, Phong Nhị nương bên cạnh nhìn giống như Mẫu Dạ Xoa cười ha ha “Không hổ danh là con ta, ngày hôm qua thấy mấy đứa khiêu chiến địch nhân rất khí phách, nương thích!”

“Cảm ơn nương!” Đại Tiểu Trụ vui vẻ chạy đến bên người nương “Nương, đây là tiểu muội Bảo Bối mà chúng con mới quen.”

Phong Nhị nương trông thấy Bảo Bối đi tới mừng rỡ cười nói “Nương đã biết rồi, Bảo Bối, Phong Nhị nương ta thực thích con!”

Bảo Bối được khen ngợi có chút ngượng ngùng, gương mặt đỏ bừng bừng “Cảm ơn Phong Nhị nương.”

Phong Nhị nương nhìn Lục Thiên cùng Tô Nhã phía sau “Không thể tưởng tượng được chúng ta lại nhờ mấy đứa nhỏ mà gặp lại nhau a.”

Lục Thiên cười cười “Đúng vậy.”

Nguyên là, năm đó giang hồ đồn đại có hai đại ma đầu, một là cuồng ma Lục Thiên, hai là ngạo ma Trương Kỳ, hai người này đều là người có tập tính quái dị, võ công cao không thể lường được, được giang hồ gọi là nhị ma, nhị ma này chỉ qua một lần gặp mặt, liền đánh nhau tám ngày tám đêm, cứ nhiên không phân được thắng bại, cũng có chút hận gặp nhau hơi trễ, cảm giác không đánh nhau thì không quen biết, liền cùng nhau bá sư huynh đệ. Nhưng từ khi Lục Thiên thành thân liền quy ẩn, hai người liền không có tin tức của nhau, không thể tưởng tượng được ngày hôm qua lúc tìm được Bảo Bối cùng Đại Tiểu Trụ, bọn họ lại gặp lại, sau khi xác nhận nhóm Bảo Bối không có việc gì, hai người liền đi uống rượu thỏa thích, cho tới tận bây giờ mới đến.

“Ai nha, con rể của người nhìn từ xa càng đẹp mắt a!” Phong Nhị nương đi tới bên cạnh Mặc Huyền dạo qua một vòng, ánh mắt lộ ra vẻ thán phục, Lục Thiên hơi xấu hổ cười cười, Tô Nhã cũng ngằm hạ ánh mắt.

Bảo Bối lại hoàn toàn không nhìn ra sắc mặt của cha mẹ, nàng vui vẻ chạy tới “Thiếu gia của ta nhìn cực tốt!” Vừa nói vừa gật đầu.

Mặc Huyền bị nhóm người này nhìn có chút ngượng ngùng, hần khê cười một chút “Không ngờ các vị lại đến đây, có chút kinh ngạc, ta đã an bài người chuẩn bị đồ ăn cho các vị rồi.”

“A, con rể này quả thật không tệ!” Phong Nhị nương tán thưởng một tiếng, các huynh đệ đi theo phía sau đều gật đầu tán thành, trong không khí này người duy nhất không thấy xấu hổ chính là Bảo Bối, nàng nghe thấy có người khác khen ngợi thiếu gia, trong lòng nàng cũng rất vui mừng, nhất là người khác còn một câu con rể hai câu con rể, mà thiếu gia cũng không có nói gì, đây chẳng phải ý nói là thiếu gia không có ghét mình, vừa nghĩ như vậy, Bảo Bối đã cảm thấy vui mừng muốn ngất.

Phong Nhị nương chỉ chỉ nhất bang huynh đệ phía sau “Đây là huynh đệ sơn trại của chúng ta, mỗi người đều có võ nghệ cao cường, huynh đệ xuất thân ra tử, lần này chúng ta nguyện ý tận lực giúp đỡ thái tử điện hạ, những người kia dám khi dễ dẫn lính xâm lược lãnh thổ Chu quốc chúng ta thì chúng ta liền đánh cho bọn chúng đến một mảnh giáp cũng không lưu lại.” Thanh âm có lực vang lên, khiến cho tình hình hiện trường càng thêm sôi trào lên.

Mặc Huyền gật gật đầu “Cám ơn các vị đã tận lực giúp đỡ, Hiên Viên Mặc Huyền ta xin chân thành cảm ơn!”

Bảo Bối đi theo bên cạnh vẫn cười tíu tít, bỗng nhiên bị nương tiến tới kéo ra phía sau “Bảo Bối, nương có chuyện muốn nói với con.” Không đợi Bảo Bối đáp lời, nàng đã bị nương lôi đi.

Bảo Bối bị nương kéo đến phía sau doanh trại, Tô Nhã nhìn người Bảo Bối, thở dài một hơi “Aiz, Bảo Bối, nói cho nương biết, trong khoảng thời gian này có chịu khổ hay không?”

Bảo Bối lắc lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi!” Tô Nhã kéo Bảo Bối vào trong lòng “Bảo Bối, cha con và nương đã cùng nhau thương lượng rồi, đợi khi nào tìm được con liền mang con trở về trên núi.”

“Nương, con không đi.”

“Con nghe nương nói, con cũng đã biết hiện tại mình đang có bệnh, đây là tâm bệnh sẽ không dễ dàng chữa được như vậy đâu, cha mẹ cùng với con cả đời đều ở tại trên núi, nơi đó thích hợp với con hơn.” Tô Nhã nhìn ánh mắt Bảo Bối “Trong lòng con hẳn là rõ ràng hơn ai a, con cũng không muốn hần ghét con chút, bằng không một mình con làm sao có thể rời đi đâu chứ? Nương biết trong lòng con cảm thấy khó xử, thống khổ, nhưng con hãy tin tưởng nương đi, cha mẹ là vì muốn tốt cho con thôi, thời gian có thể chữa khỏi hết thấy, có lẽ chờ con quên được thiếu gia, chúng ta lại xuống núi lần nữa, được không?” Nàng đau lòng ôm Bảo Bối.

Nước mắt Bảo Bối như hạt châu rơi xuống vì phải cắt đứt quan hệ với hần, thật sự chỉ có rời hần mà đi mới tốt sao?

“Nương, con đáp ứng người, nhưng mà có thể chờ thiếu gia đánh thắng trận này rồi hồi cung có được hay không, sau đó chúng ta sẽ đi.” Bảo Bối nghẹn ngào nói xong, Tô Nhã một bên lau nước mắt cho Bảo Bối, một bên cùng nữ nhi rơi lệ.

“Khổng tướng quân còn chưa có tỉnh lại sao?” Tổng Thiết Quân lớn tiếng rít gào với các quân y bên cạnh “Ta không cần biết bọn đần độn các người dùng các loại thuốc nào, nhưng nếu ngày hôm nay hần còn không tỉnh lại, các người liền mang đầu của mình đến gặp ta.”

“Dạ” Quân y đang quỳ trên mặt đất sợ đến phát run, không dám đứng lên.

“Cư nhiên có thể đả thương Khổng tướng quân nghiêm trọng như vậy?” Tổng Thiết Quân nghiến răng nghiến lợi “Nếu mà để cho ta bắt được nàng, ta nhất định sẽ tận tay giết nàng.” Cái nha đầu kia cư nhiên đả thương nặng người quan trọng nhất của hần như vậy, hiện tại Tam quốc bên ngoài nói là đồng tâm hiệp lực nhất trí đối kháng với Chu quốc, nhưng chân chính tận lực tấn công thì chưa có một lần nào, cuộc chiến

lần trước cùng Chu quốc đối kháng, những người đó chỉ biết đợi đến lúc cuối cùng mới chịu xông vào, người chết tất cả đều là binh lính Gia quốc của bọn họ, thật sự là rất đáng giận, hấn đánh thật mạnh lên cái bàn.

Mặc Huyền đang cùng các vị tướng quân thương thảo sách lược, nhóm Lục Thiên cũng chờ nguyện tiến vào tham dự.

“Kho lương thực Tam quốc được đặt tại chính phía sau quân doanh của mình, còn có lực lượng binh lính hùng hậu canh gác cẩn mật, không dễ dàng tới gần, mặt khác kỵ binh cùng bộ binh các quốc gia đều có dựa theo phương thức hạ trại đan xen nhau, nhìn ra được bọn họ là vô cùng cẩn thận, Tam quốc đều bố trí một đường lui, được chia ra ba vị trí Đông Nam Tây.” Mặc Huyền chỉ chỉ ba chỗ được vẽ đặc biệt nhất trên bản đồ.

Mọi người chăm chú nhìn vào bản vẽ.

“Đây là cái gì?” Trương Kỳ chỉ chỉ một đoạn vẽ không xa kho lương thực.

“Hẳn là nguồn nước.” Mặc Huyền trả lời “Theo thám tử hồi báo, Tổng Thiết Quân là người vốn đa nghi, không tin nhiệm người khác, cho nên nguồn nước trong quân của bọn họ cũng là tách riêng ra không dùng chung với mọi người. Khác với Tam quốc là bọn họ cùng dùng chung nước uống.”

“Thái tử, không bằng chúng ta đốt toàn bộ kho lúa của bọn họ?” Hoắc Tướng quân nói.

Mặc Huyền nhẹ nhàng lắc đầu “Chỉ đốt thôi cũng chưa đủ để đánh lui bọn họ, chỉ cần làm bọn họ gia tốc tiến công, chúng ta chỉ đốt một cái, giữ lại hai cái là được rồi, mặt khác về nguồn nước, chúng ta cũng sẽ cho người hạ thủ, mà không khiến những người khác phát hiện.”

“Thái tử quả nhiên thông minh!” Trương Kỳ khen “Nếu muốn hạ độc, vậy thì phải nhờ tới Độc nương tử Bướm Trắng.”

132. Chap 135 Người Rốt Cuộc Có Thích Bảo Bối Hay Không A [2073 Chữ]

Chap 135 Người rốt cuộc có thích Bảo Bối hay không a [2073 chữ]

Bướm Trắng này giờ vẫn không nói chuyện hiện giờ đang gật gật đầu “Yên tâm đi, ta nhất định sẽ cho bọn họ hảo hảo hưởng thụ.” Đoàn người đều nở nụ cười.

“Chúng ta thương lượng với mọi người một chút về việc phân công như thế nào đi.”

“Bảo Bối, ngươi sao vẫn chưa tiến vào vậy?” Tiểu Trụ nhìn Bảo Bối đang ngồi ở ngoài trường ngắn người, nàng còn đang suy nghĩ những lời nương nói lúc này, tâm loạn như ma.

Bảo Bối lắc đầu “Cha ta nói, tiểu cô nương không cần cùng các lão già đàm luận chuyện đánh giặc, cho nên để ta ở bên ngoài chơi.”

Đại Tiểu Trụ đều ngồi xuống bên cạnh Bảo Bối “Aiz, ngươi là tiểu cô nương không cần đàm luận thì cũng không có sao, nhưng mẹ ta nói chúng ta chỉ tổ làm vướng bận thêm, cho nên đuổi chúng ta ra ngoài.” Tiểu Trụ có chút cảm giận bất bình.

“Không có việc gì đâu, nương không phải nói trước rồi sao, chờ mọi người thương thảo xong, sẽ kêu chúng ta đi hỗ trợ.” Đại Trụ an ủi Tiểu Trụ.

“Bảo Bối, sao ta cảm thấy ngươi giống như không được vui cho lắm?” Tiểu Trụ nhanh trí nhìn Bảo Bối đang cau mày.

Bảo Bối ngẩng đầu nhìn nhìn Tiểu Trụ “Tiểu Trụ, mẹ ta nói chờ đánh giặc xong liền dẫn ta về nhà ở trên núi, không bao giờ xuống núi nữa.”

“A? Ngươi không cần muội phụ nữa sao?” Tiểu Trụ khiếp sợ nói “Không phải nói đánh giặc xong, liền tới bắt hấn đi thành thân sao?”

Bảo Bối cúi đầu “Thiếu gia chưa bao giờ nói thích ta, ta lo lắng hẳn sẽ cảm ghét ta.”

“Hắn tuy rằng chưa nói, nhưng ta nhìn ra, hẳn thích ngươi.” Tiểu Trụ khẳng định gật đầu với Bảo Bối.

Bảo Bối ngẩng đầu “Có thật không?”

“Đương nhiên, mắt của ta chưa bao giờ nhìn sai, trước kia nhà của ta có nuôi mấy con gà, ta chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra con gà trống thích con gà mái Tiểu Hoàng Hoa kia, cho nên ngươi yên tâm đi.”

Tuy rằng Tiểu Trụ so sánh không hay lắm, nhưng mà Bảo Bối lại vui vẻ gật đầu, nàng lập tức cảm giác thời tiết hôm nay thật tốt a, mặc dù có mưa nhỏ.

Bên trong địch doanh, lúc này các đại tướng Tam quốc tề tụ đông đủ bên trong trướng doanh, thương thảo thời gian xuất chiến lần sau.

“Đề nghị Gia quốc ngày mai mang mười lăm vạn binh lính trước tiên đón đầu đánh chính diện Chu quốc, Tinh quốc của ta cùng Nhân quốc mang mười vạn đại quân từ hai hướng khác nhau xông vào đột phá.” Phương Lực Tướng quân của Tinh quốc nói xong, cũng nhìn người bên cạnh, Nhân quốc bên cạnh cũng gật đầu khen ngợi đó là một biện pháp tốt.

“Hừ, vì sao không phải là Tinh quốc của ngươi đánh từ chính diện, để Gia quốc chúng ta từ bên cạnh xông ra, trong đợt chiến tranh lần trước Gia quốc chúng ta đã tổn hại ba vạn binh lính, lần này đáng lẽ các người ra mặt mới đúng chứ.” Nét mặt của Tổng Thiết Quân âm trầm.

Phương Lực chấp tay vào nhau “Nhị quốc chúng ta lần này xuất binh, hoàn toàn là vì mặt mũi của quốc vương Gia quốc, tất nhiên muốn chính thức khai chiến tấn công, đương nhiên là phải để Gia quốc dẫn đầu đánh trực diện mới đúng.”

“Vậy người sai lầm rồi, ta không quản ai xuất binh trước, hiện giờ Chu quốc đều biết, Tam quốc chúng ta đều đang cùng nhau ở trên một con thuyền.” Tổng Thiết Quân khinh bỉ nhìn Phương Lực.

Vì thế, lần đàm phán này cuối cùng xoay quanh vấn đề ai sẽ là người đánh trực diện, rốt cuộc gặp phải trở ngại, mọi người tan rã trở về trướng doanh của mình trong không khí không vui vẻ gì.

“Hừ, cái tên Phương Lực kia thực rất đáng giận, chờ ta đoạt được Chu quốc, thì nước kế tiếp ta sẽ diệt chính là Tinh quốc của ngươi.” Tổng Thiết Quân tức giận ở trong trướng doanh đi qua đi lại.

“Không xong rồi, kho lương thực bị cháy” Bên ngoài vang lên thanh âm luống cuống, Tổng Thiết Quân lập tức lao ra ngoài doanh, chỉ thấy kho lương thực cách đó không xa đang cuộn cuộn bốc lên khói đen, ngọn lửa rất lớn căn bản không thể dập tắt được, rất nhiều binh lính chạy nhanh dùng nước đi dập tắt lửa, ra sức dập tắt lửa, ngọn lửa rất cực cũng từ từ chậm rãi tắt, sau khi dập tắt được hoàn toàn, thì lương thực bên trong toàn bộ cũng đã bị cháy hết.

“Nhất định là do Gia quốc các người làm.” Phương Lực tức giận vọt tới trước mặt Tổng Thiết Quân.

Từ lâu Tổng Thiết Quân đã nhìn Phương Lực không vừa mắt, liền cười lạnh “Con mắt nào của ngươi nhìn thấy được là do chúng ta làm?”

“Ngươi nhất định là vì chuyện buổi sáng, nên mới làm như vậy.” Phương Lực vẫn đang khó hiểu tức giận nhìn hắn.

“Hừ, ngươi thật sự điên rồi phải không, hiện tại chúng ta cùng là người trên một chiếc thuyền, ta sẽ đi đốt cháy kho lương thực của ngươi sao?”

“Đúng vậy, Phương Tướng quân, ta nghĩ nhất định là do người của đối phương làm, hiện tại Gia quốc không có khả năng đi làm tổn hại người một nhà là chúng ta đâu.” Phan Tướng quân Nhân quốc chạy tới.

“Không bằng như vậy đi, Nhân quốc chúng ta cùng Gia quốc xuất ra một phần lương thực đưa cho các người.” Phan Tướng quân nhìn nhìn song phương.

“Các người đưa trước đi, chúng ta sẽ đưa sau.” Tổng Thiết Quân khinh thường quay đầu rời đi, Phương Lực ở đằng sau tức giận nắm chặt nắm tay.

Mặc Huyền cùng Chí Viễn đứng ở trên đầu tường thành xa xa ngăm nhìn đám khói đặc ở phía xa đang dần dần tắt, Chí Viễn cười hài lòng “Tứ đệ, xem ra bọn họ hành động thực thuận lợi a.” Mặc Huyền gật gật đầu.

Mặc Huyền xoay người chậm rãi tiêu sái đi xuống bậc thang, đang đi về phía trước thì lại gặp Tiểu Trụ đang đi tới.

“Muội phu, người đi đâu vậy?” Tiểu Trụ đem mấy cây ngô cắt vào trong lòng, đi theo phía sau Mặc Huyền.

Mặc Huyền than nhẹ một hơi, xoay người nhìn hắn “Có việc gì sao?”

Tiểu Trụ gật gật đầu “Muội phu, ta muốn hỏi người một câu.”

Mặc Huyền nhìn hắn gật gật đầu.

Tiểu Trụ tới gần Mặc Huyền “Muội phu, người rốt cuộc có thích Bảo Bối hay không a?” Nhẹ giọng hỏi xong lại đứng trở về nhìn hắn.

Mặc Huyền buồn cười nhìn Tiểu Trụ “Là Bảo Bối muốn người hỏi sao?”

“Không phải.” Tiểu Trụ lắc lắc đầu “Muội phu, Bảo Bối nói nương nàng đợi đánh xong trận chiến lần này liền dẫn nàng trở về núi, hiện giờ Bảo Bối đang rất buồn phiền.”

“Nàng phải quay trở về núi sao?” Thân hình Mặc Huyền chấn kinh một chút.

Tiểu Trụ cười cười “Ta nhìn thấy Bảo Bối không muốn trở về, nên tìm một cái lý do nói cho nàng, nói người thích nàng” Tiểu Trụ đột nhiên thu hồi nụ cười, còn thật sự nhìn Mặc Huyền “Muội phu, Bảo Bối thật sự rất thích người, nếu người không thích nàng, cũng đừng có nói trắng ra, đỡ nàng vui vẻ một chút, cho dù lừa nàng cũng được, như vậy nếu nàng thật sự phải về trên núi, ta cũng muốn nhìn thấy nàng vui vẻ mà trở về.” Nói xong Tiểu Trụ thở dài đi ra.

Mặc Huyền cảm thấy trong lòng một trận buồn phiền, hắn nện bước chân chậm rãi trở về trường doanh.

“Thiếu gia.” Bảo Bối đang vui vẻ đùa giỡn với Tiểu Ngoan, thấy hắn tiến vào, lập tức đứng lên.

Mặc Huyền chậm rãi ngồi ở trên ghế, Bảo Bối lập tức cầm trà nóng rót vào chén “Thiếu gia, ta rót cho người chén trà nóng, hiện tại trời có chút lạnh, Nhị nương nói thân mình của người không thích hợp uống trà lạnh.” Bảo Bối nhẹ nhàng buông ấm trà, nhìn hắn uống.

Nhìn hơi nóng đang bốc lên ở trong chén trà, Mặc Huyền cảm thấy trong mắt dường như đang có tầng sương mù tràn ra, hắn nhẹ nhàng nâng mắt phượng lên nhìn Bảo Bối đang vui mừng chờ hắn uống trà, hắn khẽ mỉm môi nhấp một ngụm rồi đứng dậy, đi đến bên giường nằm xuống.

“Thiếu gia, người không sao chứ.” Bảo Bối sốt ruột chạy tới trước mặt hắn.

133. Chap 136 Thiếu Gia, Ta Sẽ Phụ Trách [2011 Chữ]

Chap 136 Thiếu gia, ta sẽ phụ trách [2011 chữ]

Hắn vươn tay nhẹ nhàng kéo nàng qua, khiến nàng phải ngồi xuống.

“Thiếu gia, người làm sao vậy?” Tay thiếu gia tại sao lại luôn luôn lạnh như thế, chờ chút nữa nàng sẽ hỏi Nhị nương xem có biện pháp nào không, Bảo Bối thầm nghĩ.

Mặc Huyền lắc đầu, hắn chậm rãi dựa đầu vào trong ngực của Bảo Bối, Bảo Bối lập tức kinh sợ “Thiếu gia, người đừng làm ta sợ, người không thoải mái chỗ nào?”

“Đừng nhúc nhích, ta mệt mỏi quá.” Hắn nhắm mắt lại nhẹ nhàng nói.

Bảo Bối lập tức không nhúc nhích ngồi ở bên giường, vụng trộm cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt của thiếu gia, mặt trắng muốt như ngọc, cái mũi thì cao thẳng, còn có đôi môi mỏng hồng hồng kia, nhẹ nhàng nuốt nước miếng, cảm thấy tim của mình đang đập rất nhanh, Bảo Bối che miệng lại, cẩn thận điều trị hô hấp của mình.

Nàng cẩn thận duỗi tay ra, lấy cái gối tựa lưng ở đằng sau thiếu gia, nhẹ nhàng kê người cho hắn, đang muốn đứng dậy, thì phát hiện tay kia của mình vẫn đang bị thiếu gia nắm giữ.

Nàng lại ngồi xuống, nhẹ nhàng đẩy tóc trên trán thiếu gia ra, aiz, nàng thật sự là nhìn thiếu gia đến lần thứ một trăm cũng không chán a, nhìn xuống dưới, bởi vì quần áo lỏng lẻo nên lộ ra cái cổ như ngọc của thiếu gia, khe lộ ra xương quai xanh nhìn hết sức đẹp mắt a, thân mình Bảo Bối không tự chủ được lạng lẽ cuối xuống vươn tay nhẹ nhàng đụng vào xương quai xanh của hắn một chút.

Đột nhiên thiếu gia hơi xoay người, Bảo Bối bỗng nhào người về phía thân thể của hắn, bàn tay nhỏ bé lướt qua xương quai xanh, trượt thẳng đến bên hông của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đối diện với ánh mắt đang mở của hắn, Bảo Bối chợt dạ nuốt một chút nước miếng “Thiếu gia, ta chỉ là nhìn xem người không thoải mái chỗ nào hay không thôi.”

Đôi mắt màu đen của hắn lúc này trở nên sâu như không thấy đáy, mái tóc có chút rối rơi ra phía sau lưng, có mấy cọng tóc rơi trước ngực dừng lại trên làn da trắng như tuyết kia, một bộ dáng xinh đẹp khuynh thành, vốn định lực của Bảo Bối đã không duy trì được nữa, nàng nuốt nước miếng so với chảy nước miếng còn nhiều hơn. Mặt nàng đỏ bừng lên, bàn tay nhỏ bé đang ở trong áo bên hông muốn rút về, dùng một chút lực, lại lòi cả vạt áo của hắn ra, lập tức, quần áo của thiếu gia liền xổ ra, trong đầu Bảo Bối oanh một tiếng vang lên, nàng ngây ngẩn cả người.

“Thiếu gia, không phải như thế, thật sự không phải như thế.” Nàng có chút nói năng lộn xộn, nàng bối rối khép lại quần áo của hắn, bàn tay nhỏ bé bắt đầu run run.

Mặc Huyền vẫn lẳng lặng nhìn Bảo Bối ở trên người hắn sờ tới sờ lui, Bảo Bối thấy hắn nhìn chăm chú lại càng hết sức khẩn trương, khẩn trương đến nỗi bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi như mưa.

Hắn chậm rãi ngồi dậy “Người còn muốn đi sao?”

“A?” Bảo Bối khó hiểu nâng cái đầu nhỏ đang đổ mồ hôi ròng ròng lên, hắn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên cái trán của nàng, Bảo Bối cúi đầu “Thiếu gia, người đều biết hết rồi sao?”

“Ừ.”

“Mẹ ta nói ta có tâm bệnh, nếu ở bên cạnh người sẽ hại người.” Nàng có chút khó khăn lo lắng nói ra “Ta sợ thiếu gia sẽ chán ghét ta.”

“Nhưng mà người đã hại ta.” Hắn vẫn đang nhìn nàng.

Bảo Bối ngẩng đầu “Thiếu gia, lần trước đã thương người, ta thật sự không phải cố ý.”

“Bất luận là lần trước, hay là lần này, người đều đã thương ta, người không chịu phụ trách, cứ như vậy bỏ đi sao?” Hắn tới gần Bảo Bối, Bảo Bối không tự giác ngửa mặt lên lùi về phía sau, nhưng hắn vẫn đang tiến tới gần về phía trước.

Bảo Bối nuốt nước miếng “Thiếu gia, ta sẽ phụ trách.”

Mặc Huyền đang dựa thì bỗng ngồi dậy “Nhớ kỹ lời người đã nói.” Hắn sửa sang lại quần áo cho tốt rồi đứng lên, cúi đầu mỉm cười đi ra trước doanh, để lại Bảo Bối đang ngồi ngẩn người ở trên giường, ý của thiếu gia vừa rồi là muốn nàng phụ trách sao? Sao nàng cứ cảm giác thiếu gia đang ép nàng phải phụ trách vậy? Thiếu gia muốn ta phụ trách, ta đương nhiên sẽ phụ trách, Bảo Bối há miệng nở nụ cười, nàng nhảy xuống giường “Nương, ta không đi, ta muốn phụ trách.” Nàng vui sướng thì thào mấy chữ sau đó xông ra ngoài.

“Người xác định?” Tổng Thiết Quân nhìn quân y đang quỳ trên mặt đất.

“Bẩm thái tử, hiện tại trong quân doanh có rất nhiều huynh đệ phản ứng rất dị thường, chính là lẳng lặng ngồi khóc, nhất là vào thời điểm ban đêm, bọn họ đều khóc lóc nói nhớ nhà, theo bước đầu chẩn đoán của

thần, chắc chắn là đã trúng loại kỳ độc nào đó, nhưng bây giờ vẫn chưa có tra ra là loại độc gì, cùng dùng phương pháp gì?” Quân y kiên trì đem lời nói nói cho hết, bọn họ không dám ngẩng đầu nhìn thái tử trong cơn giận dữ.

“Hừ, hạn cho các ngươi thời gian một ngày.” Hắc buồn bực ấy người đó lui xuống dưới.

“Mặt tướng tham kiến thái tử.”

“A, Khổng tướng quân người rất cục cựa cũng tỉnh.” Tổng Thiết Quân vui vẻ đứng dậy, tại loại thời điểm này, nhìn thấy đại tướng đặc lực đã tỉnh dậy, đối với hắc mà nói việc này không thể nghĩ ngờ là một chuyện đáng vui mừng.

“Mặt tướng vô năng, thỉnh thái tử giảng tội.” Khổng Tình mang vẻ mặt xấu hổ quỳ xuống.

“Mau đứng lên, việc này không thể trách ngươi, chính là do ta đã coi thường cái tiểu nha đầu kia.” Tổng Thiết Quân an ủi vỗ vỗ bờ vai của hắc.

“Đúng rồi, Khổng tướng quân, hiện tại trong quân doanh đột nhiên xuất hiện nhiều binh lính ban đêm khóc nhớ nhà, quân y nói là trúng độc, ngươi có ý kiến gì không?” Tổng Thiết Quân nhìn hắc

Khổng tướng quân hơi suy tư “Thái tử, hiện tại đầu tiên chúng ta nên tra ra độc từ nơi nào phán tán ra, sau đó lại tiếp tục tra đó là độc gì.”

Tổng Thiết Quân tán dương gật gật đầu “Loại bệnh này chỉ có xuất hiện bên Gia quốc của chúng ta, hai nước khác hình như không có, ngươi nói xem độc này có thể là do bọn hắc hạ hay không, nhất là Tĩnh quốc kia.” Nhớ tới tên Phương Lực kia, Tổng Thiết Quân tức giận cắn chặt răng.

“Không có khả năng” Khổng tướng quân khẳng định lắc lắc đầu “Tại loại thời điểm này, bọn họ sẽ không làm như vậy đâu, dù sao trận chiến này còn cần chúng ta đi tiên phong, bọn họ sẽ không ngu ngốc đến như vậy đâu.”

Tổng Thiết Quân ngẫm lại thấy cũng có lý “Chẳng lẽ là do người Chu quốc?” Khổng tướng quân nhớ tới ngày đó tiểu nha đầu kia đi tới trước mặt hắc lặng yên không gây một tiếng động nào, hơn nữa còn đã thương được hắc “Quả thật có thể là bọn họ, mặt khác thần vừa tỉnh dậy liền nghe bọn lính nhắc tới kho lương thực của Tĩnh quốc bị cháy, thái tử, lúc này là thời điểm chúng ta lôi kéo lòng người, chúng ta tốt nhất nên cấp lương cho họ.”

Tổng Thiết Quân nghe xong, dường như bỗng nhiên bừng sáng, hắc ha ha nở nụ cười “Không hổ danh là tướng quân Gia quốc của ta, được, vậy ngươi cứ đi làm đi.” Khổng tướng quân ôm quyền sau đó đi ra ngoài.

Tổng Thiết Quân yên tâm ngồi xuống, bưng chén trà ở trong tay lên chuẩn bị uống, bỗng hắc nhanh chóng buông chén trà xuống nhìn chăm chăm chén trà trong tay, hắc đột nhiên đứng lên “Hóa ra bọn họ đầu độc như thế này.” Hắc lập tức liền xông ra ngoài “Người tới, lập tức chặn nguồn nước kia lại nước đó không thể uống.”

Khổng tướng quân đang chuẩn bị đi qua trại của Tĩnh quốc để cấp lương thảo, nghe mệnh lệnh của thái tử, hắc cũng lập tức hiểu được, xem ra lần này không những đi cấp lương, mà còn phải đi mượn nước nữa.

134. Chap 137 Cuộc Chiến Của Tam Quốc [2032 Chữ]

Chap 137 Cuộc chiến của Tam quốc [2032 chữ]

Đứng ở trong trường doanh, Phương Lực giả bộ cười đón Tổng Thiết Quân “Ta thật sự cảm tạ các người đã nguyện ý cấp lương, nhưng mà chúng ta cảm thấy như vậy là đủ rồi, chúng ta đã chuẩn bị rút quân về nước.”

“Ngươi nói cái gì?” Tổng Thiết Quân tức giận tròn tròn hai mắt.

Phương Lực dường như không thèm kiêng dè thêm gì nữa cười lạnh “Ta vừa nhận được tín hàm của quốc vương Tĩnh quốc, trong Nhân quốc có việc phát sinh, chúng ta phải trở về viện binh, nguồn nước ở chỗ này cùng lương thực đều để cho Gia quốc các người.” Nói xong, liền xoay người sang chỗ khác, làm bộ đáng không tiền.

Tổng Thiết Quân đang muốn xông lên, thì Khổng tướng quân ở phía sau ngăn lại, hần lắc đầu, ý bảo hần phải bình tĩnh, dù sao đây cũng là trường doanh của bọn họ, hiện tại tức giận, chỉ tự làm mình chịu thiệt mà thôi.

Khổng tướng quân tiến lên cười cười “Nếu Tĩnh quốc đột nhiên có việc, chúng ta cũng không miễn cưỡng, chỉ hy vọng các người có thể lo lắng thêm một chút, nếu hôm nay đã muốn lui bước thì sau này sẽ không còn cơ hội nào nữa.”

Tổng Thiết Quân hừ một tiếng liền xông ra ngoài, Khổng tướng quân đi theo sát phía sau hần.

“Phương Tướng quân, chúng ta làm như vậy có thể bị bọn họ trả thù hay không?” Một tướng sĩ ở sau lưng Phương Lực nói.

“Hừ, lúc đầu đã không muốn cấp lương, hiện tại đột nhiên hào phóng cấp lương như vậy, lại muốn dùng chung nguồn nước với chúng ta, nguồn nước gần đây càng ngày càng ít, với lại ở lại đây sớm hay muộn thì cũng chờ chết mà thôi, xuất binh hần không muốn, lại chờ chúng ta xung phong đi, Tổng Thiết Quân này muốn hưởng hết toàn bộ chỗ tốt, ta có nghe nói, hần muốn chiếm được Chu quốc sau đó sẽ coi Tĩnh quốc của chúng ta là kẻ địch, nếu đã như thế, chúng ta càng không thể tham gia chiến sự lần này.” Phương Lực xoay người nhìn ngoài doanh “Truyền lệnh của ta, lập tức thu doanh rút quân, đêm nay chúng ta sẽ rút khỏi bản doanh một trăm dặm, yên lặng theo dõi kỳ biến.”

“Dạ!”

“Thái tử, Tĩnh quốc đột nhiên rút quân ra khỏi nơi đóng trại một trăm dặm.” Binh lính quỳ trên mặt đất báo cáo.

“Đã biết.” Mặc Huyền vẫy vẫy tay, binh lính lập tức thôi lui.

Chí Viễn vui vẻ nói “Tứ đệ, Tĩnh quốc lui binh, xem ra hiện tại sĩ khí binh lính trong quân doanh của địch nhất định đang dao động.”

Mặc Huyền suy tư một lát “Tĩnh quốc chỉ tạm thời lui binh thôi, hần đang ngồi chờ làm ngư ông đắc lợi, hiện tại Nhân quốc hần là có chỗ dao động, hiện giờ chắc chắn là ngại mặt mũi của Gia quốc nên vẫn ở lại chống đỡ, đây là thời điểm chúng ta phải hành động.” Mặc Huyền đứng lên nhìn mọi người “Sáng sớm vào canh ba ngày mai, chúng ta tấn công bọn họ.”

“Dạ!”

“Tứ đệ, người yên tâm, chúng ta sẽ hảo hảo hồi báo bọn họ.” Chí Viễn có chút hưng phấn.

“Ta cũng đi!” Mặc Huyền trầm ổn nói, tất cả mọi người đều kinh sợ.

“Thiếu gia, người ngày mai cũng phải đi sao?” Bảo Bối vừa nghe được tin tức, liền vọt vào trong doanh, Mặc Huyền đang ngồi ở trên ghế dài điềm tĩnh đọc sách.

“Ừ.” Mặc Huyền vẫn chưa ngẩng đầu, tiếp tục lật qua một tờ.

Bảo Bối sốt ruột ở trước mặt hần xoa xoa tay “Thiếu gia, người có thể không đi được hay không?”

Mặc Huyền buông sách ngẩng đầu nhìn nàng “Vì sao?”

“Bên ngoài rất nguy hiểm!”

Mặc Huyền nhẹ lắc đầu một cái, lại cúi đầu xem sách, Bảo Bối lại đi qua bên kia của hần “Thiếu gia, ta xin người đừng đi có được không?”

“Không được.”

Bảo Bối đột nhiên ngồi xổm xuống giật cuốn sách của hần “Thiếu gia, người đừng đi, rất nguy hiểm.”

“Ta nhất định phải đi.” Hấn thở dài.

“Vì sao?”

“Lần chiến tranh này vốn là thái tử Gia quốc dẫn đầu, nếu thái tử là chúng ta ở bên này tránh ở trong trường doanh, vậy người cảm thấy tâm tư binh lính sẽ ổn sao? Yên tâm đi, ta sẽ ở phía sau đại quân.” Hấn hi vọng nàng có thể nghe hiểu.

Bảo Bối cúi đầu suy tư một chút “Thiếu gia, ngày mai ta cùng thiếu gia sẽ cùng nhau cười trên một con ngựa.”

“Vì sao?” Hấn buông sách xuống.

“Bởi vì ta phải bảo vệ thiếu gia.” Ánh mắt Bảo Bối lộ ra kiên định.

“Được.” Hấn khẽ cười một tiếng, lắc lắc đầu.

Thời tiết ngày hôm nay đặc biệt nắng ráo, vừa nhìn qua liền thấy một đại quân đông nghìn nghịt.

Hiên Viên Mặc Huyền lần đầu tiên mặc chiến bào, đầu đội đầu khô, toàn thân vô cùng tản ra một loại khí phách của vương giả, hấn cúi đầu nhìn nhóm đại quân phía dưới, lần này hấn xuất ra hai mươi vạn binh.

“Xâm lược đất nước của người Chu quốc, giết, đả thương người dân Chu quốc ta, giết.” Thanh âm trong trẻo của Mặc Huyền vang lên, nhóm đại quân giờ binh khí trong tay, lớn tiếng hô “Giết! Giết! Giết!” Sĩ khí đặc biệt tăng vọt.

Hấn bình tĩnh vung tay, bọn lính liền lập tức chia làm ba nhóm, Lục Thiên, Trương Kỳ, Hoắc Tướng quân chia ra tấn công quân địch từ ba hướng.

Đối diện là Tổng Thiết Quân cũng dẫn theo một nhóm đại quân xông về phía bên này.

Tổng Thiết Quân vẫn đang dẫn hai vạn kỵ binh xông về phía bọn họ, Lục Thiên, Trương Kỳ, Hoắc Tướng quân đứng ở một bên đường, tất cả binh lính đột nhiên dừng lại chờ đợi bọn họ xông tới, Lục Thiên vẫy tay một cái, nháy mắt binh lính phía sau giờ lên lá chắn, hợp lại thành một bức tường chắc chắn không thể lọt qua.

Tổng Thiết Quân cười coi thường, tiếp tục ra hiệu tiếp tục trống trận, nhóm kỵ binh ra sức cưỡi ngựa về phía trước, đúng lúc bọn họ còn cách khoảng mười thước, thì bỗng có hàng vạn hỏa tiễn được bắn ra, bay ngay tại cách bọn họ mười thước khi, Vạn Phát hỏa tiễn tề phát đến, bí mật mang theo lửa cùng với một mùi kì lạ, nhóm chiến mã bỗng hí lên một tiếng dài, toàn bộ giống như phát cuồng ngừng lại, tiếp đó liền lĩnh phóng trở về, làm Tổng Thiết Quân cùng Khổng Tĩnh thất kinh.

Nhóm Lục Thiên vừa thấy ngựa quay đầu, lập tức xua ngựa dẫn quân phóng đi, đại đao vung lên, đầu người lập tức rơi xuống đất, cây quạt trong tay Trương Kỳ này bỗng trở nên lợi hại vô cùng, mỗi khung quạt đều mang theo một tia sắc bén, cổ họng binh lính chưa kịp kêu lên một tiếng liền ngã gục, nháy mắt tiếng kêu rên vang lên.

“Bọn họ là ai?” Tổng Thiết Quân chỉ vào vài người đang dẫn theo một đội quân, những người này chưa từng gặp qua lần nào.

Khổng Tĩnh cũng lắc lắc đầu, có thể nhìn ra được, võ công của những người đó vô cùng lợi hại, bọn họ nhìn qua, đột nhiên thấy Hiên Viên Mặc Huyền đang cười ở trên một con ngựa khố miệng đang tươi cười lạnh lùng nhìn chiến trường.

Khổng Tĩnh nhanh chóng cưỡi lên một con ngựa “Thái tử, để ta đi giết hấn.” Lửa giận đang thiêu đốt ở trong ngực hấn.

Hấn nhanh chóng tránh được chương ngại trước mắt, ở cách đó không xa, hấn cắn chặt răng cầm lấy cung tiễn, nhắm ngay trái tim của Mặc Huyền, sau đó bắn ra, mũi tên như ngọn gió xé tan bầu trời lao thẳng về phía trước, hấn vui sướng nhìn mũi tên sắp cắm vào ngực Mặc Huyền, đột nhiên một bàn tay nhỏ bé ở phía sau Hiên Viên Mặc Huyền vươn ra tiếp được mũi tên, hấn khiếp sợ dừng ngựa lại, Bảo Bối đang ở phía sau lưng Mặc Huyền lộ đầu ra, lạnh lùng nhìn hấn.

“Đại Tiểu Trụ, bảo vệ thiếu gia.” Bảo Bối nhìn chăm chăm vào Khổng Tĩnh ở cách đó không xa “Người này cứ nhiên bắn tên vào ngực thiếu gia.”

135. Chap 138 Thiếu Gia Kia Có Nói Là Thích Con Sao?[2008 Chữ]

Chap 138 Thiếu gia kia có nói là thích con sao?[2008 chữ]

Bảo Bối nhảy xuống, đi qua với tốc độ rất nhanh, mũi tên vẫn bị nàng gắt gao cầm ở trong tay.

Khổng Tĩnh nhìn thấy Bảo Bối sắp tới trước mặt, lập tức liền cầm đại đao xông lên chém nàng, lực cánh tay của hắn thật kinh người, nắm đại đao mấy chục cân ở trong tay mà vẫn thoải mái vung lên vung xuống, tiếng đao vù vù xé gió, Bảo Bối nghiêng thân người tránh được một đao, thì một đao khác đang từ đỉnh đầu chém xuống, Bảo Bối liền cúi người khễ xoay thân hình tiếp theo liền phóng tới con ngựa của hắn, con ngựa nhảy dựng lên, Khổng Tĩnh lập tức xoay người tiếp tục chém, chân Bảo Bối nhẹ nhàng điểm trên mũi đao, bước qua phía trước một chút, cho hắn một cước, Khổng Tĩnh chặt vật từ trên ngựa ngã xuống.

Hắn nhanh chóng đứng lên, Bảo Bối đã đi tới trước mặt hắn, mũi tên trong tay đã đâm vào ngực hắn, Bảo Bối nhìn hắn “Trả lại cho người!” Sau đó lập tức chạy trở về, một lần nữa nhảy lên ngựa ngồi sau lưng Mặc Huyền, nàng chăm chú nhìn bốn phía, Mặc Huyền nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay của nàng.

Binh lính Gia quốc nhìn thấy Khổng tướng quân ngã xuống, lòng quân càng thêm dao động, rất nhanh liền bị nhóm Lục Thiên đột phá, Nhân quốc nhìn thấy Gia quốc đã bị đột phá, lập tức mang binh lui trở về.

Tổng Thiết Quân nhìn thấy Khổng tướng quân ngã xuống, cũng không còn tâm trạng nào mà chiến đấu nữa, lập tức thu binh, chiến trường chỉ để lại một mảnh huyết tinh.

Tiếng hô hào của binh lính Chu quốc chấn vang cả bầu trời.

Thắng trận này không thể nghi ngờ sẽ giúp cho sĩ khí của binh lính Chu quốc tăng thêm, binh lính đối với thái tử lại càng thêm bội phục cùng trung thành.

“Xem ra, trận chiến này chắc hẳn là rất nhanh sẽ đánh xong.” Chí Viễn chí khí hào hùng nói, mặt mũi trong lúc đó lộ ra vẻ vui sướng.

Mặc Huyền khễ cười cười “Chúng ta vẫn không được lơ lỏng, hiện tại mới là bắt đầu thôi, chúng ta phải thừa dịp thắng mà đuổi theo, phá tan ý niệm trong đầu của bọn họ.”

“Tứ đệ, chẳng lẽ đệ đã nghĩ ra được bước tiếp theo?”

“Phá Nhân quốc, đánh Tĩnh quốc.” Mặc Huyền nhìn ngoài thành nói ra suy nghĩ.

“Thiếu gia” Bảo Bối vui sướng chạy tới, vừa rồi Tiểu Trụ có nói hiện tại mọi người đều khẳng định nói trận chiến này rất nhanh sẽ chấm dứt, cho nên bước tiếp theo muốn cướp cô dâu theo kế hoạch, nghe như vậy mặt mày Bảo Bối hớn hở, nàng hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng, căn bản không thể dừng lại.

“Làm sao vậy, sao vui vẻ như vậy?” Mặc Huyền nhìn vẻ mặt lóe tia sáng của Bảo Bối, nàng không vui hay vui chỉ cần liếc một cái điều nhìn ra, hiện giờ nàng vô cùng vui vẻ.

Bảo Bối hưng phấn di di chân vài cái “Thiếu gia, người thích bộ hỉ phục như thế nào?” Vừa rồi Tiểu Trụ cũng hỏi qua vấn đề này, muốn nàng uyển chuyển tìm hiểu một chút, nếu là Tiểu Trụ biết Bảo Bối trực tiếp hỏi như vậy, nhất định sẽ học máu bò mình.

Mặc Huyền kinh ngạc nhìn Bảo Bối, Bảo Bối dường như có chút phản ứng vấn đề này hẳn là không phải hỏi như vậy, nàng có chút kích động lắc đầu “Vừa rồi, cái kia, chính là, Tiểu Trụ, a, không phải, Đại Trụ, không đúng.” Bởi vì hưng phấn gia tăng thêm nên phản ứng không đủ mau, Bảo Bối cuối cùng cũng nghẹn lời.

Mặc Huyền bộ dạng phục tùng cười khẽ “Hỉ phục đương nhiên là màu đỏ, bộ dáng thì sao cũng được.” Hắn xoay người ngồi xuống, thuận tay cầm lấy món đồ bên cạnh cái bàn, cúi đầu nhìn xuống.

“A!” Bảo Bối vui vẻ chạy đi ra ngoài.

“Nha đầu kia sao vậy, miệng cười rộng đến mang tai.” Chí Viễn bước vào một bên tò mò nhìn Bảo Bối chạy đi, một bên lắc đầu ngồi xuống.

“Ủa, Tứ đệ, mặt của đệ sao lại đỏ như vậy, đệ bị bệnh sao? A sách cầm ngược rồi kìa.” Chí Viễn miệng há to thành hình chữ o.

Mặc Huyền cầm sách xoay ngược lại, không nhìn ánh mắt của Chí Viễn.

Chí Viễn hiểu ý cười, không cần phải nhiều lời nữa.

“Cha, nương, con có lời muốn nói với hai người.” Bảo Bối đi vào doanh trướng của cha mẹ, chăm chú nhìn cha mẹ.

Lục Thiên cùng Tô Nhã đều sửng sốt một chút, vẻ mặt này của Bảo Bối là lần thứ hai xuất hiện, lần đầu tiên chính là lúc trước thời điểm nàng muốn xuống núi nàng nói muốn bảo hộ ca ca xinh đẹp.

“Bảo Bối, làm sao vậy?” Tô Nhã hạ thấp thanh âm.

“Chờ đánh giặc xong, con không theo hai người trở về đâu” Bảo Bối cố lấy dũng khí nhìn cha mẹ “Con muốn thoát thiếu gia để thành thân!”

“A!” Lục Thiên cùng Tô Nhã ngược lại hít một hơi.

“Hoang đường.” Lục Thiên rống to một tiếng.

Tô Nhã cầm tay của Bảo Bối “Bảo Bối, nữ nhi ngoan a, con có biết con vừa rồi đang nói cái gì không?”

“Con biết, con muốn thoát thiếu gia để thành thân.”

“Ngươi! Hoang đường!” Lục Thiên tức giận đứng dậy, ngón tay của hắn vì tức giận mà run rẩy.

“Con thích thiếu gia! Con không muốn rời hắn đi.”

“Thiếu gia kia có nói là thích con sao?” Tô Nhã kiềm chế Lục Thiên thiếu kiên nhẫn, hơi thở bình tĩnh nhìn Bảo Bối hỏi.

Bảo Bối ngẩn ra “Thiếu gia chưa có nói.”

“Con có biết hay không, con làm như vậy thì cùng tỷ muội Vũ thị có gì khác nhau chứ?” Tô Nhã đã nghe Mạnh Hiên nói chuyện Bảo Bối ở La quốc.

Bảo Bối hoàn toàn bị lời của mẹ đánh bại, đúng vậy, làm như vậy thật sự không có khác gì bọn họ, cũng đều là cướp đoạt!

Bảo Bối có chút mờ mịt nhìn nhìn cha mẹ trước mắt, gắt gao nắm chặt tay sau đó liền xông ra ngoài.

Lục Thiên ngã ở trên ghế, Tô Nhã vỗ vỗ lưng hắn “Đừng quá tức giận, Bảo Bối chính là nói suy nghĩ của mình mà thôi, chàng ngấm lại đi nào có chuyện dễ dàng như vậy, đến lúc đó nàng sẽ biết khó mà tự rút lui, tình huống hiện tại của nữ nhi chàng cũng biết mà, không thể dùng đến cứng rắn được.” Lục Thiên bắt đầu dĩ gặt gặt đầu.

“Phương Tướng quân quả nhiên anh minh, trận chiến lần này của Gia quốc cùng Nhân quốc đã thua thảm hại, hơn nữa Khổng tướng quân Gia quốc cũng bị giết, hiện tại bọn họ đã lui doanh hai mươi dặm.”

Phương Tướng quân nhìn tướng sĩ bên cạnh cười cười “Trận chiến lần này, thất bại chủ yếu cũng là do Gia quốc khinh địch, chúng ta ở trong này yên lặng theo dõi kỳ biến, truyền lệnh xuống, gia tăng phòng thủ.”

“Dạ”

Mặc Huyền cùng các tướng sĩ thức trắng đêm ở bên trong doanh thảo luận đối sách, Bảo Bối vẫn đứng ở ngoài doanh nhìn thân ảnh thiếu gia mờ ảo in trên liêu do ngọn lửa bên trong, nàng chậm rãi tiếp cận cái bóng, nhẹ nhàng sờ sờ, cái mũi cảm thấy ê ẩm “Thiếu gia, người có thích ta hay không?”

Lúc trước ở Hoàng Lăng, nàng cũng từng có hỏi thiếu gia có thích mình hay không? Nhưng mà thiếu gia cũng không có ình đáp án nào, vậy thiếu gia có phải giống như Như di nói, hẳn cũng chỉ là bởi vì áy náy thôi sao?

Nữ tử rơi vào tình yêu thường trở nên ngu ngốc thường hay suy nghĩ miên man, nhất là giống với Bảo Bối hiện giờ vẫn là tiểu cô nương yêu đơn phương thiếu gia, lần đầu tiên nàng cảm thấy bất lực, trong lòng giống như Lục Bình trôi bồng bềnh trên mặt nước, mình bây giờ dường như làm cái gì cũng không đúng, nàng chậm rãi ngồi xuống

136. Chap 139 Giúp Người Cướp Muội Phu [2103 Chữ]

Chap 139 Giúp người cướp muội phu [2103 chữ]

Bảo Bối bắt đầu lặng lẽ trốn tránh Mặc Huyền, nàng luôn vây quanh bên cạnh Đại Tiểu Trụ, xem hai người bọn hắn đấu võ mồm như thế nào, đánh nhau xong lại làm hòa, hai huynh đệ này như một đôi đũa hơi, sức sống vô hạn.

“Bảo Bối, tối hôm nay chúng ta sẽ hành động.” Tiểu Trụ lặng lẽ đi đến trước mặt Bảo Bối.

“Hả?” Nàng có chút khó hiểu ngẩng đầu.

“Đêm nay chúng ta bắt đầu phát động tiến công kẻ địch.” Tiểu Trụ hưng phấn nói, từ trước đến nay hắn mới được tham gia trận chiến lớn như thế này, nên hắn hưng phấn không thôi.

Đại Trụ cười ha ha “Bảo Bối, chúng ta được phân ở trong một đội với ba mẹ chuẩn bị công kích Gia quốc, còn người thì sao?”

Bảo Bối lắc lắc đầu “Cha nương không có nói cho ta biết, với lại ta muốn bảo vệ thiếu gia .”

“Vậy a, vậy người hảo hảo bảo vệ muội phu a, chờ đại ca cùng nhị ca trở về giúp người cướp muội phu.” Tiểu Trụ hì hì nở nụ cười.

Những lời này vừa nói ra khiến ánh mắt Bảo Bối lập tức đỏ lên, nàng cúi đầu xuống.

“Làm sao vậy?” Tiểu Trụ kỳ quái .

Bảo Bối lắc lắc đầu “Chúng ta sẽ không cướp người, mẹ ta có nói, thiếu gia chưa từng có nói thích ta, như vậy nếu ta cướp người thì cùng tỷ muội Vũ thị cũng không có gì khác nhau.”

“Không cướp sao?” Đại Trụ cùng Tiểu Trụ trầm miệng một lời.

“Không cướp!”

Bóng đêm dần dần buông xuống, cơn gió mát mẻ thổi nhẹ mang theo một tia lạnh, trưởng doanh Tỉnh quốc bỗng xuất hiện một ít bóng đen, theo phương hướng bất đồng nhanh chóng đi vào, vài tiếng trầm đục, binh lính canh giữ trước doanh trại ngã xuống.

“Có thích khách!” Có người lớn tiếng hô lên, rất nhiều binh lính bị kinh động, nhất thời toàn bộ trưởng doanh được ánh lửa chiếu sáng bốn phía, bóng đen không lùi mà ngược lại còn đứng ở nơi đó cười.

“Người nào, thừa lúc ban đêm dám can đảm xâm nhập vào quân doanh của Tỉnh quốc?” Phương Lực rống lớn.

“Cung Tái Hoa, người chính là Phương Tướng quân sao?” Cung chủ hoa đào trại tự báo họ danh, sau đó đứng một bên quan sát Phương tướng quân đối diện.

Phượng Lực trừng mắt nhìn ánh mắt của nữ nhân kia không thềm đếm xỉa, Cung chủ hoa đào trại nâng ánh mắt tuyệt đẹp kia nam tử đối diện, nàng khoát khoát tay, vài người ở phía sau vẫn đứng ở chỗ cũ chưa động, nàng nhẹ lay động bước đi tới.

“Ta đến đây có ý định cùng ngươi nói chuyện.” Giống như là đang việc nhà, thẳng người bước chân vào trong trường doanh của Phượng Tướng, Phượng Tướng quân ra hiệu binh lính bên cạnh đứng yên ở đó đợi sau đó liền đi vào bên trong.

Sau khi đi vào, Cung Tái Hoa đã thản nhiên ngồi ở trên một cái ghế, còn tự châm ỳnh một ly trà, Phượng Tướng quân ngồi xuống đối diện với nàng.

Cung chủ hoa đào trại không nhanh không chậm uống hết một chén nước, mới buông chén trà xuống “Phượng Tướng quân, thái tử của chúng ta cho tới nay đều vô cùng ngưỡng mộ Hoàng thượng gan dạ và sáng suốt của Tĩnh quốc các người, nhưng lần này quý quốc xuất binh cũng là một cái nét bút hồng, nay tình thế đã vô cùng rõ ràng, tin tưởng Phượng Tướng quân hẳn là biết phải làm như thế nào?”

Phượng Tướng quân càng nghe càng tức giận “Mấy người Chu quốc các người rất không để Tĩnh quốc chúng ta vào mắt, cứ nhiên lại phái một nữ nhân tới cùng chúng ta nói chuyện.”

Cung Tái Hoa nhướn lông mày “A, nguyên lai Phượng Tướng quân xem thường Cung Tái Hoa ta a, vừa khéo, ta và ngươi cũng giống nhau a.”

“Ngươi.” Phượng Tướng quân có chút ghen lời, phần nộ đứng lên “Thứ cho không tiễn xa được, hẹn gặp nhau trên chiến trường.”

Cung Tái Hoa không giận mà ngược lại còn cười, bắt chéo chân “Ta muốn nói, Phượng Tướng quân vẫn là đi ra bên ngoài để thấy rõ ràng tình thế hiện tại sau đó đuổi ta đi cũng chưa có muộn.”

Phượng Tướng quân lập tức đứng lên, đi ra ngoài trường, bên ngoài đám binh lính đã ngã xuống, hẳn khiếp sợ quay trở về “Các người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Cung chủ hoa đào trại nhìn Phượng Tướng quân rồi đứng lên “Phượng Tướng quân không cần phải khiếp sợ như thế, bọn họ chỉ ngủ một chút thôi, thái tử Chu quốc chúng ta rất có chí đức, hi vọng hai nước có thể hòa hảo trở thành bằng hữu, Cung Tái Hoa ta chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân của Chu quốc, nhưng cũng hiểu rất rõ chiến tranh sẽ mang lại rất nhiều tử vong, bao nhiêu nữ nhân mất đi trạng phu, bao nhiêu đứa nhỏ mất đi phụ thân, Phượng Tướng quân làm hộ quốc tướng quân, đơn giản cũng muốn đảm bảo con dân an toàn, trong lòng Phượng Tướng quân chắc chắn hiểu rõ cách làm người của thái tử Gia quốc, nếu Gia quốc do hắn làm vua, đối Tĩnh quốc chắc chắn cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, hi vọng Phượng Tướng quân cân nhắc, cáo từ” Cung Tái Hoa nói xong, liền bước đi ra trường doanh.

Phượng Tướng quân nhìn Cung Tái Hoa rời đi, chậm rãi ngồi xuống, không thể tưởng tượng được một nữ tử có thể nói ra những lời trong lòng của hắn, điều này khiến cho nội tâm hắn không thể không bội phục đối với thái tử Chu quốc, có thể nghĩ đến việc lấy nhu thắng cương, nếu là người khác tới nói với hắn, chỉ biết kích thích nổi loạn trong nội tâm của hắn lớn thêm.

“Ngươi nói cái gì, Tĩnh quốc lui binh?” Tổng Thiết Quân rít gào với mấy tên trinh thám, biết Tĩnh quốc lui doanh trăm dặm, nhưng dù sao cũng còn chưa có lui binh, vẫn đang có hi vọng, hiện tại hắn cho rằng bên này đã bị thua trận, nên hắn bỏ chạy rồi?

“Tĩnh quốc chết tiệt, sau này bốn vương nhất định sẽ không tha cho các người.” Hắn phần nộ đá văng ghế dựa phía sau.

Trận đấu lần này, Nhân quốc cũng đã để lộ ra ý định lui binh, nhưng vẫn còn ôm chút hi vọng Tĩnh quốc một lần nữa lại đẩy trợ giúp, hiện tại biết Tĩnh quốc đã lui binh, nên tăng lúc trước dựng ra giờ đã không còn kiên định bắt đầu sụp đổ.

Quả nhiên giống như suy nghĩ Tổng Thiết Quân, đêm đó Nhân quốc liền lui binh quay về nước, để lại Gia quốc một mình chiến đấu.

Tổng Thiết Quân bỗng nhiên rơi vào tình thế bất lợi.

“Thái tử, không xong rồi, người Chu quốc đang đánh vào đây.” Người ở bên ngoài trướng bối rối xông vào bên trong.

“Cái gì?” Tổng Thiết Quân đứng dậy, bọn họ làm sao có thể nhanh như thế đã biết được tin tức Nhân quốc trở về nước cùng Tình quốc lui binh, lại phát động tiến công vào đêm nay, xem ra lần này bọn họ thật sự bắt đầu phản kích.

“Mau, cấp tốc nghênh chiến.” Hần lập tức xông ra bên ngoài.

Bên ngoài đã có vài cái trướng doanh bị đốt cháy, nhóm Lục Thiên đã khởi xướng dùng lửa đối với bọn họ, sau đó lại phái mười vạn binh trực tiếp xông lên vào trung tâm, Trương Kỳ mang theo mười vạn binh vây quanh các doanh trướng, ngăn chặn cửa ra vào ở phía sau, Hoắc Tướng quân cùng Cung Tái Hoa dẫn theo năm vạn binh từ hai bên xông lên tập kích, đánh Gia quốc khiến bọn binh lính có chút trở tay không kịp.

Rất nhiều binh lính muốn lui ra phía sau, nhưng bị Trương Kỳ vây hãm khiến đám binh lính đó không thể lui ra phía sau, nhất thời toàn bộ chiến trường đều kêu thảm thiết, đánh nhau, thanh âm đao kiếm xen lẫn thành một đồng.

Tổng Thiết Quân đã dẫn theo hai vạn tinh binh bên người ra sức muốn từ đằng sau Trương Kỳ đột phá, nhưng binh lính của Trương Kỳ anh dũng liều chết chống cự, làm thành một bức tường người không thể đột phá, khiến Tổng Thiết Quân không thể động dảy.

Trương Kỳ cười lạnh nhìn Tổng Thiết Quân trước mặt đang ra sức liều mạng đánh nhau, hần nhẹ lay động thiết phiến, một đạo tinh quang nhanh chóng bắn ra, khảm đao trong tay Tổng Thiết Quân rơi xuống đất, hần không thể tin được nhìn màu đỏ ở hai tay, kinh mạch ở hai tay của hần đã bị cắt trúng.

Rất nhanh đã bị mười mấy tên binh lính vây quanh ở bên cạnh, những binh lính này là huynh đệ do Trương Kỳ từ đập nước trên núi mang xuống, cũng chưa cho hần kịp nghĩ gì nhiều, đã bị bọn họ bắt giam.

137. Chap 140 Ta Thích Người, Vẫn Luôn Như Vậy! [2007 Chữ]

Chap 140 Ta thích người, vẫn luôn như vậy! [2007 chữ]

Chiến tranh thắng lợi, làm cho tên tuổi của Hiên Viên Mặc Huyền vang dội cả quân đội, thái tử mưu tính sâu xa, túc trí đa mưu, quan trọng nhất chính là thái tử tuyệt đối là một mỹ nam tử khuynh thành, khi hần thay chiến bào, tháo đầu khôi xuống một thân trường bào màu bạc theo làn gió nhẹ lay động, hần đứng sừng sững trên tường thành, binh sĩ dưới tường nhìn không chớp mắt. Mặc Huyền khẽ mỉm cười đi xuống tường thành nhìn Tổng Thiết Quân đã bị bắt đang được dẫn tới, Tổng Thiết Quân ngẩng đầu hai mắt tràn đầy lửa giận nhìn hần. Mặc Huyền mỉm cười “Thái tử Tổng Thiết Quân vẫn bình tĩnh được quả nhiên làm cho Mặc Huyền bội phục, đành ủy khuất người theo ta trở về Chu quốc một chuyến.” Tầng tầng lớp lớp quân đội đang trên đường trở về, gần vài ngày mệt nhọc, Mặc Huyền liên tục ngồi ở trong xe ngựa tĩnh dưỡng, kể từ lúc trên đường trở về, hần cũng chưa từng nhìn thấy Bảo Bối, lần này rõ ràng hần cảm giác được nàng đang trốn tránh mình, ánh mắt Mặc Huyền càng ngày càng lạnh. “Tứ đệ, người làm sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?” Chí Viễn chui vào, muốn tìm hần hàn huyên một chút, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Tứ đệ khiến hần không khỏi sợ hết hồn, dáng vẻ này là vẻ mặt muốn đánh người một trận. Mặc Huyền khẽ xoay người, chưa từng nói lời nào cúi mắt xuống, nhìn cái đệm để dưới chân, đó là chỗ mà Bảo Bối thường xuyên ngồi. Chí Viễn cười lắc đầu, kỳ thật hai ngày này hần cũng đã nhìn ra, nha đầu Bảo Bối kia dường như đang trốn Mặc Huyền, nhưng lại ở phía xa rướn cổ lên nhìn hần, mà Tứ đệ lại một mực chờ đợi nàng, nhưng vẫn đợi không được nàng. Aiz, Chí Viễn tới gần, ngồi xuống bên cạnh Mặc Huyền nhẹ nhàng nói ra “Tứ đệ, đừng nói ta không giúp người a, người không cần chờ đợi nữa.” Vô vô Mặc Huyền. Hần đột nhiên nhào ra ngoài xe ngựa kinh hoảng hô to “Tứ đệ, người làm sao vậy?” Vừa dứt lời, màn cửa xe liền bị một trận gió thổi qua, Bảo Bối đã vọt vào, sắc mặt kinh hoảng nhìn người ở bên trong “Thiếu gia, người làm sao vậy?” Chí Viễn cúi đầu cười một tiếng, đi thẳng ra ngoài. Bảo Bối kinh hoảng nhìn thiếu gia, nhìn thấy thiếu gia không nói, hần tựa người ở chỗ đó không nói một lời làm nàng càng cuống cuống, nàng

bước gần tới lại lần nữa hỏi hần “Thiếu gia, người không thoải mái ở đâu sao?” Mặc Huyền từ từ ngẩng đầu lên nhìn nàng, bên trong đôi mắt phượng hàm chứa ưu thương nhân nhậ “Người bây giờ còn có thể quan tâm ta không thoải mái sao?” Bảo Bối bị câu hỏi này làm ngây ngẩn cả người, nàng vẫn luôn rất quan tâm thiếu gia a. Bảo Bối không biết trả lời như thế nào, có chút cứng họng “Thiếu gia, nếu người không có việc gì, ta liền đi ra ngoài.” Tay nàng liền bị một bàn tay lạnh buốt nhẹ nhàng giữ chặt, kéo tới, ngồi xuống bên cạnh hần, ngửi thấy được mùi thơm đặc biệt trên người thiếu gia, Bảo Bối lập tức khấn trương ngồi cứng ngắc, con mắt chỉ là nhìn chăm chăm thiếu gia đang lôi kéo tay của mình, đây là lần đầu tiên thiếu gia kéo nàng tay. Mặc Huyền cúi đầu nhìn Bảo Bối đang ngẩn ra, có chút không vui nhếch lông mày lên “Như thế nào, hiện tại ngay cả ngồi bên cạnh ta cũng không muốn sao?” “Không phải, không phải vậy.” Bảo Bối lập tức ngẩng đầu lên, lo lắng lắc đầu. Mặc Huyền nhẹ nhếch khóe môi, nâng thành một độ cong đẹp mắt “Lần trước người nói về chuyện hỉ phục, đã làm tới đâu rồi?” “A” Bảo Bối hoàn toàn không nghĩ tới thiếu gia sẽ hỏi tới chuyện này, chẳng lẽ thiếu gia cũng biết rồi? Là ai nói? Tiểu Trụ sao? Trong lòng nàng hiện đang bối rối, nàng nuốt một chút nước miếng thật sâu “Cái kia, ta không có làm.” Nhìn thấy hần hơi nhũu lông mày, Bảo Bối hoảng hốt “Thật sự, thiếu gia, ta biết rõ thiếu gia nhất định sẽ không vui, ta không muốn giống tỷ muội Vũ thị, cho nên ta thật sự chưa có làm.” “Ai nói ta sẽ không vui chứ?” Hần có chút hờn giận nhìn Bảo Bối. Bảo Bối trừng trừng mắt nhìn thiếu gia “Cái kia, nếu ta làm như vậy, thiếu gia sẽ chán ghét ta.” Hần khẽ cúi đầu xuống nhìn Bảo Bối đang mở to hai mắt nhìn mình, nhẹ nhàng cúi thấp xuống tiến tới bên cạnh tai của nàng “Ta thích người, vẫn luôn như vậy!” Không đợi Bảo Bối kịp phản ứng, môi mỏng của hần đã che ở trên môi nàng, ngón tay dài nhỏ nhẹ nhàng giữ đầu của nàng, kéo sát tới mình, khẽ hôn một hồi lâu, hần mới buông nàng ra. Bảo Bối nhìn thiếu gia trước mắt, nhẹ nhàng giơ tay lên vuốt môi, mặt của nàng đã nóng bừng, tựa như đôi môi bây giờ. “Thiếu gia.” Nàng nói lẩm bẩm, không thể tin nổi nhìn hần. Thần trí chậm chạp của Bảo Bối rốt cục cũng tỉnh, nàng ngạc nhiên mừng rỡ cầm lấy tay của hần, nói năng lộn xộn “Thiếu gia, người thích ta, có phải thật vậy hay không, là thật sao?” Mặc Huyền nhắm mắt lại “Thật ồn ào, ta mệt quá.” “Ừ, thiếu gia, người hảo hảo nghỉ ngơi, ta, ta ở bên ngoài coi chừng.” Sự kích động trong tâm của Bảo Bối giờ đã chuyển tới cuống họng, nàng lập tức nhảy xuống xe. Mấy ngày nay Bảo Bối cười đến miệng đều không thể khép lại, cha nương nàng chỉ có thể bắt đắ dĩ lắc lắc đầu, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi. Nàng nghe một câu thổ lộ của thiếu gia, ngược lại làm cho nàng có chút thẹn thùng giống một cô gái, nàng luôn đứng ở một nơi không xa nhìn Mặc Huyền, hai gò má luôn hồng hồng, hai mắt thật to luôn nhìn theo thân ảnh chuyển động của hần, luôn có thể nhìn thấy trong ánh mắt nàng không hề che dấu sự yêu thích đối với hần, Mặc Huyền thường lơ đãng ngẩng đầu nhìn đến cặp mắt sáng long lanh của nàng, hần khẽ nâng khóe miệng đều khiến gò má của Bảo Bối đỏ bừng không có cách nào lui. Chí Viễn buồn cười nhìn cảnh hai người ở đây, hần từ từ đi đến bên người Mặc Huyền, khoa trương thở dài “Aiz, Tứ đệ, thật sự là hâm mộ người a.” Mặc Huyền nhẹ xoay người, cũng không để ý tới Chí Viễn bên cạnh, hần yên lặng đi thẳng về phía trước, Chí Viễn liền đi theo, sau đó ở bên cạnh hần nói “Tứ đệ, mặc dù Bảo Bối là một cô gái thật tốt, nhưng nếu suy nghĩ cho Chu quốc về sau, thì dường như muốn Bảo Bối làm hoàng hậu một nước thì hơi quá xa.” Hần lo lắng nhìn nhìn Mặc Huyền. Ánh mắt Mặc Huyền hơi tối đi, hần dừng bước, xoay người nhìn Chí Viễn, sau đó lại xoay người tăng nhanh bước chân rời khỏi đây. Lần này Chí Viễn không đi theo, nhìn bóng lưng Mặc Huyền đã đi xa “Xem ra, Tứ đệ cũng nghĩ đến việc này.” Khẽ lắc đầu liền đi về hướng bên kia. “Khởi bẩm thái tử, có một thiên tướng đến kinh.” Thị vệ sau lưng đi vào trướng doanh báo cáo cho Mặc Huyền, Mặc Huyền gật gật đầu, hần ngồi ở trên ghế, hơi nhũu lông mày, nghĩ tới lời nói mới vừa rồi của Tam ca. Một hồi sau nghe thấy tiếng bước chân, nghe tiếng bước chân hần khẽ cười, hần khẽ nâng đầu lên, nhìn thấy Bảo Bối đang vui vẻ tiến tới gần.

138. Chap 141 Không Cho Phép Người Rời Ta Mà Đi! [2059 Chữ]

Chap 141 Không cho phép người rời ta mà đi! [2059 chữ]

“Thiếu gia.” “Đi đâu về?” Hần nhìn Bảo Bối một thân tro bụi. Bảo Bối vỗ vỗ bụi trên người, vui vẻ chạy tới “Thiếu gia, mẹ ta nói đêm nay nàng làm mấy món ăn ngon, nên bảo ta đến gọi thiếu gia đến cùng đi ăn.” “Bá mẫu bảo ta đến ăn cơm?” Có chút kinh ngạc, Mặc Huyền nhìn Bảo Bối trước mắt. Bảo Bối hăng hái gật đầu “Ừ, mẹ ta nói ngày mai sẽ phải vào kinh rồi, cho nên hôm nay ăn trước một bữa cơm, thiếu gia, người

tới được không?” “Được.” “Vậy ta đi trước để giúp đỡ, người nhớ nhanh tới đó nha.” Bảo Bối vui vẻ chạy ra ngoài. Mặc Huyền nhìn thân ảnh Bảo Bối, như có điều suy nghĩ. Một hồi lâu sau, Mặc Huyền thay xong y phục, đi tới trước cửa doanh của cha mẹ Bảo Bối, một rào bước tiến vào, liền nhìn thấy cả bàn thức ăn phong phú, Lục Thiên vừa nhìn thấy Mặc Huyền tiến đến, khuôn mặt nghiêm nghị cũng lộ ra một cái tươi cười khó có được, hần đứng lên vừa định hướng Mặc Huyền hành lễ, Mặc Huyền đã hành lễ trước “Bá phụ hảo.” Lục Thiên tán thưởng nhìn Mặc Huyền trước mắt một chút, mặc dù vẫn cảm thấy bộ dạng hần nhìn quá tốt, nhưng xác thực là một nam tử vô cùng hiểu lễ nghi, tài hoa hơn người, huống chi hần còn là một thái tử. “Thiếu gia, người đã đến rồi.” Bảo Bối đang bưng một tô súp đi đến, trông thấy Mặc Huyền, vui vẻ bước nhanh hơn. “Cẩn thận một chút, súp muốn đổ rồi kìa.” Tô Nhã ở phía sau cười mắng Bảo Bối. Mặc Huyền nhìn thấy Bảo Bối gấp đến nỗi không kịp để cái tô xuống, hần mỉm cười đứng lên, Tô Nhã để đĩa cá trong tay xuống, rồi ngồi xuống “Hôm nay, chủ yếu chính là gọi thái tử tới đây ném bữa cơm gia đình, chờ trở lại trong nội cung, sẽ không còn có cơ hội này.” Tô Nhã đối với Mặc Huyền cười nói: “Bá mẫu quá khách khí.” Mặc Huyền nhìn thức ăn trên bàn một chút: “A, những thứ này đều là mấy món ăn sở trường của ta trước kia, nhưng đã lâu cũng chưa có làm, trên chân núi không có nhiều nguyên liệu như vậy, rất ít khi làm, không biết có ngon như trước không nữa.” Tô Nhã đưa mắt nhìn Lục Thiên: “Ăn ngon!” Bảo Bối đã nhai một miếng thịt, gạt đầu. “Đứa nhỏ này, tại sao có thể tự mình ăn lấy chứ.” Tô Nhã vỗ nhẹ lên tay Bảo Bối một tý, Bảo Bối xin lỗi thu hồi bàn tay bóng nhẫy của mình lại. “Ăn đi, a, đúng rồi, nơi này có một chút rượu, là cha Bảo Bối cất ở trên chân núi đem xuống, thái tử, có muốn uống một chút hay không?” “Bá mẫu gọi ta là Mặc Huyền là được rồi.” Mặc Huyền đưa ra chén rượu trước mặt, Tô Nhã vui vẻ rót đầy rượu. Tô Nhã cười nhìn Mặc Huyền trước mặt, lại nhìn Bảo Bối bên cạnh đang vui vẻ nhìn Mặc Huyền, trong lòng âm thầm thở dài “Nào, ăn nhiều một chút.” Nàng chỉ chỉ mấy món ăn. Bữa cơm này, Bảo Bối vui vẻ trong tiếng cười, mọi người ăn rất vui vẻ, trò chuyện trên trời dưới đất, Tô Nhã và Lục Thiên cùng Mặc Huyền trong lúc nói chuyện với nhau, trong nội tâm đều âm thầm bội phục hần sáng suốt, hần đối đáp rất trôi chảy, cũng nhận xét năng lực của mình, từ phương diện khác nhau đến đối đãi từng chuyện, ấn tượng của Lục Thiên đối với hần càng ngày càng tốt, tâm tình của Tô Nhã lại càng ngày càng nặng. Sau khi ăn xong, Tô Nhã cười nói với Bảo Bối “Bảo Bối, đến chỗ mẹ tiểu Trụ lấy lá trà ngày hôm qua tới đây, nương muốn uống.” “Dạ!” Bảo Bối nhanh nhẹn chạy ra ngoài. Nhìn thấy Bảo Bối đi xa, Tô Nhã mới thu hồi ánh mắt, nhìn Mặc Huyền “Ta có lời muốn nói với người.” Nàng ra hiệu Lục Thiên ra ngoài cửa nhìn, Lục Thiên đột nhiên đứng lên đi ra ngoài. Tô Nhã thở dài “Mặc Huyền a, ta với mẫu thân người quen biết cũng đã gần hai mươi năm, ta biết rõ các người đều là người tốt, Bảo Bối có thể gặp được người và thích người, ta thật sự cũng rất vui vẻ, nghe Bảo Bối nói, người cũng thích nàng, mặc dù ta biết rõ việc này có thể do nàng hiểu lầm, nhưng ta cũng không muốn làm cho nàng khổ sở.” Tô Nhã chân thành nhìn Mặc Huyền “Dù cho các người thật sự thích lẫn nhau, nhưng Bảo Bối chưa hiểu chuyện, ta nghĩ người cũng đã hiểu rõ, hai người các người không thích hợp, ta nghĩ mẫu thân người nhất định cũng chung ý tưởng giống ta.” Mặc Huyền không nói nhìn Tô Nhã, trong nội tâm càng ngày càng trầm trọng. Tô Nhã dừng lại một chút “Ta muốn mang Bảo Bối trở về núi, bất luận mặt nào của nàng cũng không thích hợp ở cùng một chỗ với người, đêm nay chúng ta sẽ đi.” Mặc Huyền lung lay thân hình một cái. Tô Nhã liếc mắt về phía ngoài coi như đã nói xong “Ta cùng cha nàng đã thương lượng hết rồi, đồ ăn vừa rồi chúng ta có bỏ thuốc, rất nhanh Bảo Bối sẽ ngủ thiếp đi, người yên tâm, trong rượu của người có giải được, chúng ta không muốn ra đi mà không từ giả, cũng muốn để cho Bảo Bối cùng người vui vẻ để nói lời từ biệt.” Mặc Huyền không thể tin nổi nhìn Tô Nhã “Các người muốn dùng biện pháp ép buộc này để mang nàng đi sao?” Hần đứng dậy trầm giọng gào lên. Tô Nhã nhìn Mặc Huyền phần nộ đứng lên, nàng nhẹ lau nước mắt ở khóe mắt “Nha đầu Bảo Bối kia chúng ta hiểu, nếu không làm như vậy, nàng nhất định sẽ không đi, nàng luôn quán quít lấy người, chúng ta không còn cách nào khác để mang nàng đi, chúng ta cũng là không có biện pháp khác.” “Bảo Bối không được đi!” Mặc Huyền nắm chặt quả đấm vội vàng xông ra bên ngoài trường, đứng ở ngoài trường Lục Thiên nhìn thấy hần chạy ra, lập tức tiến lên ngăn cản hần “Người đi về trước đi.” “Các người không được mang nàng đi.” Thân thể Mặc Huyền không ngăn được run rẩy, hần lần đầu tiên chân thật cảm nhận được sự sợ hãi, lần này thật sự ngăn không được sao? Lục Thiên bất đắc dĩ nhìn Mặc Huyền, lần này là chủ ý của Tô Nhã. “Cha, thiếu gia, các người đang làm cái gì?” Bàn tay nhỏ bé của Bảo Bối đang cầm lấy bọc giấy lá trà, tò mò đi tới. Mặc Huyền nghiêng thân người bước nhanh tới, một tay bắt được tay của Bảo Bối, lá trà rơi đầy xuống đất. “Ai nha, toàn bộ rách mất rồi.” Bảo Bối tiếc nuối nhìn lá trà, ngẩng đầu nhìn đầu Mặc Huyền, trong mắt của hần đã chứa đầy nước mắt, bàn tay cầm lấy tay của nàng lạnh buốt, run rẩy. “Thiếu gia, làm sao vậy?” Bảo Bối kinh ngạc nhìn hần. “Đi theo ta.” Mặc Huyền lôi kéo nàng muốn nàng đi cùng, Tô Nhã cùng Lục Thiên đã đi tới. “Cha nương, làm sao vậy?” Bảo Bối cảm thấy trước mắt có chút choáng

vàng, nàng lắc đầu, lại tò mò nhìn thiếu gia. “Bọn họ muốn dẫn ngươi đi.” Mặc Huyền có chút tức giận nói: “Đi? Đi đâu?” Bảo Bối có chút lắc lư đứng lên, nàng nhìn thấy cha nương, có chút bình tĩnh đại ngộ: “Cha nương, các ngươi muốn dẫn ta trở về?” Tô Nhã gật đầu nhẹ, Lục Thiên chỉ nhìn Bảo Bối: “Ta nói rồi, ta không quay về.” Bảo Bối có chút kinh hoảng, đầu óc càng ngày càng nặng. Mặc Huyền đỡ lấy thân hình đang lay động của Bảo Bối: “Nghe ta, ta không cho phép ngươi rời ta mà đi!” Hắn ôm lấy nàng sau đó muốn đi.

139. Chap 142 Không Muốn Nàng Quá Thương Tâm [2008 Chữ]

Chap 142 Không muốn nàng quá thương tâm [2008 chữ]

Lục Thiên đã đứng ở trước mặt bọn họ “Bảo Bối, nghe lời.” Đưa tay muốn bắt lấy Bảo Bối. Mặc Huyền bị Lục Thiên khê đẩy ra, Bảo Bối dễ dàng bắt được Mặc Huyền “Cha, ta không quay về!” Không khí của hiện trường bắt đầu ngưng trọng lên. “Các ngươi đang làm cái gì?” Chí Viễn đã đi tới, đi tới bên cạnh Mặc Huyền. “Bọn họ muốn dẫn Bảo Bối đi.” Mặc Huyền thống khổ nói. Chí Viễn khiếp sợ nhìn người đối diện “Vì cái gì?” Tô Nhã hết than lại thở “Chúng ta cũng là vì muốn tốt cho bọn chúng.” Chí Viễn lắc đầu “Các trưởng bối tất nhiên là vì muốn tốt cho bọn họ, càng phải muốn nhìn thấy bọn họ hạnh phúc chứ, các người cũng biết tính tình của Bảo Bối, dùng biện pháp cứng rắn như vậy tính mạng nàng đi, dường như hiệu quả chỉ sẽ hoàn toàn ngược lại.” Hắn ra hiệu hai vị nhìn ánh mắt của Bảo Bối, ánh mắt của nàng đã bắt đầu thay đổi chuẩn bị biến thành màu đỏ. Tâm Tô Nhã run lên, lập tức ngừng lại, Lục Thiên cũng ngừng lại. “Tứ đệ, ngươi trước mang Bảo Bối đi nghỉ ngơi đi, ta theo chân bọn họ nói chuyện một chút.” Chí Viễn vỗ vỗ Mặc Huyền, Mặc Huyền dịu lấy Bảo Bối lập tức rời khỏi đây. Chí Viễn nhìn hai vị đối diện, đi tới “Hai vị trưởng bối, Tứ đệ của ta lần này là nghiêm túc, các người nên tin tưởng hắn, tin tưởng hắn sẽ xử lý tốt mọi chuyện, được không?” Lục Thiên thở dài “Sớm biết như thế, cũng không nên nghe lời của mẹ nàng nói muốn ăn bữa cơm đoàn viên rồi mới đi, lúc trước trực tiếp mang đi thì tốt rồi.” Tô Nhã dừng lại một chút, không nói gì. Chí Viễn lắc đầu “Bá phụ, nói thế là sai rồi, tính tình Bảo Bối mọi người chúng ta đều biết, hiện tại dù cho các người mang nàng đi, nếu không phải do nàng tự nguyện rời đi, các người nhất định cũng ngăn không được nàng một lần nữa quay trở về đây, cho dù bọn họ thật sự không thể đi đến được với nhau, cũng chỉ có thể do chính Bảo Bối chết tâm mới có thể rời đi.” Tô Nhã bắt đắc dĩ nhìn Chí Viễn “Ta cùng cha nàng chính là không muốn nàng quá thương tâm.” Chí Viễn gật gù “Tâm tư của hai vị, Chí Viễn hiểu, nhưng chuyện tình cảm như vậy, ta tin tưởng hai vị cũng rõ ràng hơn ta, nếu không nắm đó cũng sẽ không cùng nhau ẩn vào trong núi sâu, không phải sao?” Tô Nhã cùng Lục Thiên liếc mắt nhìn nhau, thở dài xoay người rời đi. Mặc Huyền dẫn Bảo Bối vào trong trường doanh sau đó đặt nàng lên trên giường, Bảo Bối gian nan mở mắt ra nhìn nhìn thiếu gia “Thiếu gia, ta buồn ngủ.” Mặc Huyền vuốt ve cái trán nàng một chút “Ngươi ngủ đi, ta ở trong này.” “Ừ” Nàng rót cục nhắm mắt lại, nhưng tay vẫn nắm thật chặt hắn, nàng sợ nếu buông lỏng tay của hắn thì lúc tỉnh dậy sẽ không thấy tăm hơi. Mặc Huyền nhìn Bảo Bối ngủ say, hắn nắm lấy tay của nàng nâng lên bên môi, trong mắt hiện lên sự thông suốt kiên định “Không được rời ta mà đi! Vinh viễn cũng không được rời đi.” Bảo Bối chóng mặt nặng nề mở ra mí mắt đang nặng trĩu, nàng nhìn thấy bốn phía là phòng ở dĩ nhiên không phải đang ở trong trường, nàng lập tức nhảy dựng lên, kết quả một cước chạm đất đập phải chân của Tiểu Ngao, Tiểu Ngao đang nằm ở bên cạnh. “Tiểu Ngao.” Bảo Bối ngồi dậy, nhìn nhìn thân hình của Tiểu Ngao, nàng mới ổn định lại tâm tình, thì ra là các nàng đã hồi cung. “Oa, người cuối cùng cũng tỉnh ngủ.” Tiểu Lục ở ngoài cửa đi đến, nhìn Bảo Bối đang ngồi ở bên người Tiểu Ngao. “Tiểu Lục!” Bảo Bối vui vẻ đứng lên, chạy tới. “Đừng kéo a, đây chính là xiêm y mới của ta đó.” Tiểu Lục đau lòng vỗ vỗ tay áo. Bảo Bối nở nụ cười “Tiểu Lục, ta rất nhớ ngươi cùng Trương mục a!” “Nhớ sao? Nhớ mà ngươi còn ngủ ba ngày liên tục a?” Tiểu Lục hoàn toàn không nể mặt liếc mắt, để cái khay trong tay xuống “Nói nhiều, biết rõ ngươi tỉnh sẽ đói, Trương mục cố ý muốn ta đem một ít thức ăn tới đây cho ngươi.” “Các ngươi thật tốt!” Bảo Bối vui vẻ cầm lấy thịt trong mâm, miệng gặm hai miếng, nàng ngẩng đầu lên “Tiểu Lục, thiếu gia đâu?” “Thái tử đi ngự thư phòng, lần này thái tử đánh thắng trận mà về, Hoàng Thượng vui vẻ mấy ngày nay miệng cũng chưa khép lại, hiện đang lôi kéo thái tử đi đánh cờ rồi.” Tiểu Lục tự hào cười cười. “A” Bảo Bối cúi đầu bắt đầu ăn “Đúng rồi, cha nương ta đâu?” Tiểu Lục lại liếc mắt một cái xem thường “Bọn họ đang ở trong phủ Cao Nguyên soái, hai ngày này Cao tướng quân thường xuyên sang đây thăm ngươi, mà ngươi vẫn đang ngủ.” “Người nói Tinh Tông sao?” “Còn có ai nữa a.”

Tiểu Lục quay thân rời khỏi. Bảo Bối cúi đầu bắt đầu ăn, đột nhiên trước mặt nhiều hơn một chén nước, nàng lập tức bưng tới uống sạch, đặt chén trà xuống lại bắt đầu ăn, nàng ngẩng đầu lên mới nhìn thấy cặp mắt dụ dỗ kia của Tĩnh Tông đang nhìn nàng. Khụ khụ, Bảo Bối bị sắc ho mãnh liệt vài cái. “A, nhìn người kia, trông thấy ta có cần kích động đến như thế không.” Tĩnh Tông dường như rất hài lòng vỗ vỗ lưng Bảo Bối, Bảo Bối từ từ nhuận khí trở lại bình thường. “Sao người lại tới đây?” “Thật không có lương tâm, ngày đầu tiên người ta nghe nói người trở lại nên liền ngày ngày tới thăm người, người cũng được lắm, tỉnh lại chỉ biết đến đồ ăn, đều không thèm nhìn ta.” Tĩnh Tông nhẹ nhàng phẩy miệng một tý, sủng ái đưa tay lấy miếng thịt bị dính trên gò má của nàng, sau đó từ từ đẩy Bảo Bối ra, cẩn thận tường tận xem xét Bảo Bối. Bảo Bối bị hấn khê vuốt khiến cho không biết làm sao, nàng vội vàng để khối thịt xuống, ngẩng về phía sau, lại bị hấn kéo trở lại. “Đừng động, trên tóc đều có dính kia.” Tĩnh Tông vẫn cẩn thận lau cho nàng. “Cái kia, ta tự mình lau.” Bảo Bối gơ tay muốn phẩy trên đầu xuống, lại bị hấn một phát bắt được. “Tay của người cũng dính đầy mỡ, vẫn là để ta giúp đi.” Một tay của hấn vẫn cầm lấy tay của nàng, tay kia vẫn cẩn thận lau tóc cho nàng. “Các người đang làm cái gì?” Ngoài cửa Mặc Huyền mặt đen lên tiến vào. Bảo Bối nhìn thấy Mặc Huyền lập tức vui vẻ đứng lên “Thiếu gia.” Mặc Huyền nhìn nhìn Bảo Bối “Tĩnh.” Bảo Bối gật đầu nhẹ, mới vừa rồi còn cảm thấy đầu có điểm choáng, nhưng vừa nhìn thấy thiếu gia lập tức liền thanh tỉnh. Mặc Huyền nhìn về phía Tĩnh Tông đang đứng bên cạnh Bảo Bối, hấn không nói gì chỉ đi qua, rồi ngồi xuống. “Người gần đây dường như rất rảnh.” Hấn cầm lấy trà trên bàn, tiếp đó uống vào. Tĩnh Tông cười cười “Ta có không có rảnh, hoàn toàn muốn thăm người.” Ánh mắt liếc mắt nhìn Bảo Bối vẫn đang ngồi ở đó.

140. Chap 143 Thiếu Gia Đi Di Viện Hồng Hoa [2014 Chữ]

Chap 143 Thiếu gia đi di viện Hồng Hoa [2014 chữ]

Mặc Huyền khẽ nhú mày một cái. Tĩnh Tông không đếm xỉa cười cười, đứng lên, vỗ vỗ đầu Bảo Bối “Bảo Bối, hôm nay ta có việc nên đi về trước, ngày mai ta trở lại thăm người.” “Ừ.” Bảo Bối gật gật đầu, nhìn Tĩnh Tông nhẹ lay động ống tay áo sau đó thấy hấn đi xa nàng mới thu hồi ánh mắt sau đó ngheh tiếp ánh mắt thật sâu kia của Mặc Huyền. “Hấn đẹp không?” Mặc Huyền đột nhiên hỏi. Bảo Bối ngơ ngác một chút “Thiếu gia?” “Nếu là hấn nói muốn người đi bảo vệ hấn, người sẽ đi sao?” Mặc Huyền tiếp tục nhìn nàng. Thật sâu trong ánh mắt của thiếu gia, Bảo Bối nhìn thấy hai mắt của mình bị trợn tròn, nàng có chút không biết làm sao, nàng không biết thiếu gia tại sao đột nhiên lại hỏi cái vấn đề này. Mặc Huyền cúi người xuống ở trước mặt nàng làm nàng không có cách nào lẩn tránh, nhìn thấy gương mặt tuyệt mỹ của thiếu gia, Bảo Bối lại cảm thấy đầu của nàng lại bắt đầu choáng váng. “Hấn là có a.” Bảo Bối khi bị hấn nhìn soi mói, liền ấp a ấp úng nói. Ánh mắt Mặc Huyền lạnh lẽo, trở lại chỗ ngồi, nặng nề ngồi ở trên ghế không nói lời nào, một hồi lâu sau hấn mới chậm rãi nói “Nói cách khác, ở trong lòng của người ta cùng hấn là giống nhau sao?” Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Bảo Bối trong mắt hấn lộ ra vẻ u oán. Bảo Bối đã hoàn toàn không biết nên nói như thế nào, thiếu gia làm sao có thể giống với Tĩnh Tông chứ? Mặc Huyền không đợi Bảo Bối trả lời, tức giận đứng lên, phất tay áo làm thức ăn trên bàn đều rơi xuống, không hề liếc nhìn nàng một cái tức giận rời khỏi đây. Bảo Bối nhìn chén bị bể trên đất, hoàn toàn không rõ sững sờ ngồi nguyên tại chỗ. “Chuyện này là thế nào?” Tiểu Lục nghi hoặc đi vào, mới vừa nhìn thấy thái tử mặt đen đi ra ngoài, Tiểu Lục không dám nói lớn tiếng. Bảo Bối nhìn thấy tiểu Lục, cũng không rõ chuyện gì xảy ra. Tiểu Lục chỉ chỉ Bảo Bối “Nhất định là người lại gây họa.” Liếc mắt một cái sau đó bắt đầu thu dọn đồng chén bể. Bảo Bối suy nghĩ một chút, gấp gáp đứng dậy xông ra ngoài, nàng muốn đi tìm thiếu gia, thiếu gia vừa rồi dường như rất tức giận, mặc dù không biết là vì cái gì. “Bảo Bối, làm sao người có thời gian rảnh mà đến đây?” Chí Viễn nhìn thấy Bảo Bối đi tới, đặc biệt kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Bảo Bối tới nơi này a. “Thiếu gia ở chỗ này sao?” Bảo Bối nhìn xung quanh một chút. “Tứ đệ? Hấn không có tới a.” Chí Viễn lắc đầu. “Vậy thiếu gia đi đâu?” Bảo Bối cuống cuống hỏi, vừa rồi lúc nàng đến, cũng đã đi khắp nơi mà thiếu gia sẽ đi tìm vài lần. “Đừng có gấp, Tứ đệ chắc cũng không đi đâu quá xa đâu, ta đi giúp người tìm xem.” Chí Viễn an ủi Bảo Bối một tý, sau đó liền đi đi ra ngoài. Không giống như lúc đi lúc về Chí Viễn liền lộ ra vẻ mặt khó khăn. “Biết rõ thiếu gia đi đâu không?” “Ừ, hấn chắc là đi di viện Hồng Hoa.” Chí Viễn có chút khó nói, vừa rồi hấn hỏi qua công công quản sự, biết rõ hướng đi của hấn. “Di viện Hồng Hoa? Ở đâu a?” Bảo Bối nhìn thấy vẻ mặt của Chí Viễn kỳ quái nên hỏi. “Đó là kỹ viện.” Chí Viễn có ý liếc

về phía phương xa, không nhìn Bảo Bối. Bảo Bối nghiêng đầu suy nghĩ một chút “Kỷ viện ở đâu a.” Nàng suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ đến chỗ này là ở đâu. Chí Viễn lúng túng cười cười “Ồ tại một góc tường kinh thành, hay là người trở về đợi chút đi, Tứ đệ sẽ thật nhanh trở lại thôi.” Bảo Bối lắc đầu “Vậy không được, vừa rồi lúc thiếu gia đi ra đặc biệt tức giận, ta không yên tâm, ta đi tìm xem.” Không đợi Chí Viễn nói tiếp, Bảo Bối đã xông ra ngoài: “Ta đi với người.” Chí Viễn lập tức đi theo. Một nhóm người xuất cung, Chí Viễn cùng Bảo Bối liền tới đến di viện Hồng hoa, kỳ thật cái di viện này là do quan viên trong triều mở, nơi này chỉ chiêu đãi quan lớn cùng quý tộc, cô nương ở nơi này cũng đều là những mỹ nhân, nhất là cô nương trải qua huấn luyện biết rõ khi nào làm nũng, khi nào rơi lệ, khi nào cười vui, chộc cho nam tử ở nơi này lại càng vui vẻ móc bạc. Mặc Huyền đầu nóng lên liền tới chỗ này, kỳ thật cái chỗ này hẳn chỉ cùng Chí Viễn tới có một lần, lần đó hai người cũng chỉ là tới đây uống chút rượu, lần đó đến, cũng đã làm cho các cô nương ở nơi này mong nhớ hẳn ngày đêm lâu rồi, hôm nay hẳn một mình đến, các cô nương đã bắt đầu tung ra hết tất cả các vốn liếng đã học được để bắt hẳn lại, Thủy Tiên cùng Mẫu Đơn là hoa khôi ở nơi này, hôm nay các nàng ngồi ở hai bên người của Mặc Huyền để rót rượu cho hắn. “Các người đi xuống đi.” Mặc Huyền hơi nhíu lông mày: “Vị công tử này, có phải có chuyện gì phiền lòng hay không?” Thủy Tiên nhẹ chuyển mắt hạnh, kiều mỵ nhìn Mặc Huyền, nam tử xinh đẹp trước mặt như người tu hành không ăn khói lửa nhân gian, nàng liên tục đề lại nội tâm đang điên cuồng: “Đúng vậy, không bằng nói ra, sẽ dễ chịu hơn một chút.” Mẫu Đơn không cam lòng yếu thế lại gần hắn, ngón tay mảnh thon dài bắt được tay hắn đang rót rượu. Mặc Huyền hất tay của nàng ra, rót thêm một chén, không để ý tới hai người. Ngay cả như vậy, hai người cũng không nguyện ý rời đi, nhìn bộ dạng hắn một mình ưu sầu uống rượu, cả hai dường như cũng cảm thấy có chút say: “Thiếu gia.” Đột nhiên cửa bị đẩy ra, Bảo Bối đã vọt vào, Chí Viễn đi theo đằng sau. Mặc Huyền khẽ nâng nâng con mắt hơi có men say nhìn mặt mũi tràn đầy khẩn trương của Bảo Bối, nhớ tới lời buổi chiều của nàng nói, trong lòng không khỏi bắt đầu dâng lên phần nộ, hẳn một tay kéo cô gái bên cạnh vào trong ngực. Bảo Bối nhìn thấy sững sờ tại chỗ, vốn là nàng chuẩn bị kéo hắn đi nhưng bàn tay ngừng lại trước mặt của hắn. Mặc Huyền lạnh lùng nhìn nàng “Có chuyện gì sao?” “Không có.” Bảo Bối đơn giản rút tay trở về, nhìn thiếu gia đối diện cùng nữ nhân trong ngực: “Không có việc gì thì đi ra ngoài đi.” Mặc Huyền bưng rượu lên uống cạn sạch một hơi, Thủy Tiên lập tức nhu thuận rót đầy rượu, Bách Hợp thì ở trong ngực hắn cười kiều mỵ: “Tứ đệ, người làm cái gì vậy?” Chí Viễn đứng ở phía sau bắt mắt nói: “Tam ca, tới đây uống một chén.” Mặc Huyền chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, Chí Viễn nhìn Bảo Bối đứng ở một bên, không biết nên làm như thế nào cho phải? Bảo Bối cảm thấy nước mắt đang trong khóe mắt muốn chảy ra, nàng thu tay về, từ từ xoay người rồi đột nhiên liền xông ra ngoài: “Người đây là làm cái gì?” Chí Viễn tức giận ngồi xuống, tức giận nhìn Mặc Huyền trước mặt. Ánh mắt Mặc Huyền hạ xuống, lộ ra vẻ sầu bi cùng đau xót, hắn cầm rượu trong tay uống cạn, đốt ngón tay đã trở nên trắng bệch.

141. Chap 144 Về Sau Chỉ Được Nhìn Ta, Chỉ Được Đối Với Ta Chảy Nước Miếng [2068 Chữ]

Chap 144 Về sau chỉ được nhìn ta, chỉ được đối với ta chảy nước miếng [2068 chữ]

“Tam ca, nàng chỉ là yêu thích bộ dạng túi da này của ta, một ngày kia xuất hiện một túi da khác tốt hơn, nàng nhất định sẽ chạy nhanh hơn bây giờ.” Mặc Huyền lẳng lặng nói, trong lời nói lại mang theo thương cảm trầm trọng. Chí Viễn nghe xong nở nụ cười “Tứ đệ, người bình thường đọc nhiều sách như vậy, làm sao lại khiến người trở nên ngốc luôn rồi, chúng ta ai cũng nhìn ra được, nàng là từ trong lòng thích người, nàng thà rằng vì người chảy hết một giọt máu cuối cùng cũng không nguyện nhìn người chảy một giọt máu, người duy nhất có thể làm cho Bảo Bối mất khống chế chỉ có người, người chẳng lẽ không nhìn ra được sao? Người không thấy được mỗi lần nghe thấy người gặp phải chuyện gì đó, thì bộ dạng Bảo Bối như phát điên lên để đi tìm người, người vẫn còn ở đây vướng mắc cái gì nữa a? Bảo Bối từ nhỏ sống tại vùng núi, với tính tình kia của nàng khẳng định sẽ không nói ra lời người thích nghe, chẳng lẽ người vẫn không rõ sao? Người thật đúng là đang ở trong phúc mà không biết phúc, người cũng không biết ta có bao nhiêu hâm mộ người!” Ánh mắt Chí Viễn nhìn về phía nơi khác, không có nhìn Mặc Huyền. Mặc Huyền nghe lời nói của Chí Viễn xong, lập tức tỉnh ngộ, thứ tình yêu này vĩnh viễn là người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc

thì u mê. Hấn đứng lên, nhanh chóng chạy ra ngoài. Mặc Huyền bước nhanh chạy trở về hoàng cung, trở lại trong điện, chỉ thấy Bảo Bối đang ngồi ở trên tường cung điện, ngẩng đầu nhìn trăng sáng. Mặc Huyền ngẩng đầu nhìn Bảo Bối, nàng dường cũng cảm nhận được ánh mắt thiếu gia, nàng cúi xuống nhìn thẳng vào ánh mắt hấn. “Xuống đây.” Mặc Huyền nhẹ giọng gọi. Bảo Bối sau khi nhìn hấn một hồi lâu nàng lau nước mắt, sau đó liền nhảy xuống. “Thiếu gia.” Mặc Huyền cúi đầu nhìn thấy trên lông mi mắt của Bảo Bối còn vương vãn vài giọt nước mắt, trong trí nhớ của hấn nàng dường như vĩnh viễn đều tươi cười. Hấn nâng khuôn mặt của nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên ánh mắt của nàng, buông tay ra nhìn nàng “Không cho phép rơi nước mắt, ta không thích nhìn! Biết không?” Bảo Bối ngẩng đầu nhìn hấn “Ừ” Gật gật đầu. Mặc Huyền kéo nàng vào trong phòng, ngồi ở bên cạnh đàn cầm “Lúc trước dạy ngươi giờ còn nhớ rõ không?” Bảo Bối ngưng cười, nàng không lường trước được việc này, đã sớm không nhớ rõ. Mặc Huyền kéo nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng kéo ngón tay của nàng lướt nhẹ trên dây cung của cây đàn, thanh âm như nước suối vang lên, làm tâm tình của Bảo Bối cũng bình tĩnh rất nhiều. Nàng đơn giản nghiêng qua nhìn xem gò má của thiếu gia, làn da như ngọc dưới ánh trăng phát ra ánh sáng, vài sợi tóc của thiếu gia rủ xuống trên gò má của nàng, một mùi thơm ngát xộc vào mũi, Bảo Bối hoàn toàn nhìn đến ngây người, nước miếng khoe miệng đã bắt đầu rơi xuống. Hấn chưa từng ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói “Về sau chỉ được nhìn ta, chỉ được đối với ta chảy nước miếng, biết không?” Bảo Bối sững sốt một chút, hấn nhẹ nâng đầu Bảo Bối lên nhìn thẳng vào mắt nàng “Ngươi phải đáp ứng ta, không cho phép nhìn người khác, chỉ được nhìn ta, chỉ được đối với ta chảy nước miếng.” (Bá đạo nhưng ta thích hô hô) Bảo Bối vui vẻ gật đầu nhẹ “Được”. Mặc Huyền nhẹ giọng nở nụ cười “Nhanh như vậy mà đã đáp ứng, nhất định không phải là thật tâm.” “Ta là thật tâm mà.” Bảo Bối cuống cuống giơ tay lên, định chỉ đánh đàn, bàn tay nhỏ bé đối với trăng sáng “Ta đối với trăng sáng thề, về sau chỉ nhìn thiếu gia, không nhìn người khác, chỉ đối với thiếu gia chảy nước miếng, vĩnh viễn chỉ bảo vệ thiếu gia!” Vô cùng nghiêm túc, từng câu từng chữ phát ra dưới trăng sáng. Mặc Huyền khẽ vuốt đầu Bảo Bối, cúi đầu xuống hôn cái miệng nhỏ nhắn còn đang nhiều nước miếng của nàng, ánh trăng bao phủ sự ngọt ngào giữa hai người. “Mẫu hậu, ta đã nói với cậu rồi, ba ngày sau vào cung bực Hoàng Thượng thoái vị.” Tuấn Tư nhìn mẫu hậu, chờ nàng nói chuyện. “Nhanh như vậy sao?” Hoàng hậu có chút kinh ngạc. “Vâng, cậu nói, vì để tránh cho đêm dài lắm mộng, lần này hấn đánh thắng trận trở về, làm ấy quan viên trong triều lúc trước đối với hấn có nhiều bất mãn bây giờ cũng đã dao động, cậu sợ tiếp tục như vậy, những người đứng bên phe chúng ta sẽ càng có nhiều người bị dao động. Cho nên lần này chúng ta phải nhanh chóng hành động.” Trong mắt Tuấn Tư hiện lên sự hung ác. Hoàng hậu có chút chần chờ, nàng không nghĩ tới lại nhanh như vậy, đối với vị hoàng đế này nàng cũng không phải là không có tình cảm, nàng hận chính là Hoàng Thượng đã bỏ nàng qua một bên không để ý tới. Nhìn mẫu hậu có chút chần chờ, Tuấn Tư lập tức đi tới trước mặt của nàng “Mẫu hậu, lần hành động này của chúng ta chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại, ngày đó đúng lúc là sinh nhật của phụ hoàng, tất cả đại thần cùng quan viên cũng sẽ tới đây, hơn nữa cũng sẽ không nghĩ đến chúng ta sẽ chọn đúng lúc đó mang đại quân đến xâm lấn, đến lúc đó, mẫu thân nhất định phải tận lực kéo dài thời gian, để cho tiệc sinh nhật kết thúc vào tối nay là được.” Hoàng hậu khẽ gật đầu. Sáng sớm tỉnh lại, Bảo Bối vẫn có thói quen từ trong ngực hoa viên hái hoa, đang muốn mang về, đột nhiên nghe thấy tiếng nói thì thầm của hai người. Bảo Bối tò mò đi tới, thì thấy rõ Hiên Viên Tuấn Tư đang quay lưng về phía nàng và hấn đang cùng một nam tử lạ cúi đầu nói gì đó? Tên nam tử kia chỉ thoáng gật đầu đồng ý. Bọn họ đang nhìn xem xung quanh, nam tử đột nhiên quay đầu nhìn về phía chỗ đứng của Bảo Bối, quát lớn “Người nào?”, trong tay áo vung ra một cây dao găm ngắn bay thẳng tới nàng, Bảo Bối cả kinh lập tức đưa tay tiếp được ám khí bay tới. Bảo Bối tiếp được cây dao găm liền nhảy ra ngoài, trực tiếp đứng ở trước mặt hai người. “Bảo Bối, người sao lại ở chỗ này?” Tuấn Tư có chút ngạc nhiên nhìn Bảo Bối. “Người chính là Bảo Bối?” Tên nam tử kia chau lông mày nhìn tiểu nha đầu tầm thường trước mắt này, nhìn không ra nàng chính là người đã liên tục hại kế hoạch của Tuấn Tư không thành công. “Đúng vậy, cừu, nàng chính là Bảo Bối.” Tuấn Tư có chút nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Bảo Bối. Bảo Bối khẽ cười cười, đem dao găm trong tay đưa cho tên nam tử “Ừ, ta chính là Bảo Bối.” Hôm nay tâm tình nàng không tệ, cho nên nàng quyết định ngoan ngoãn, không gây chuyện nữa. Tư Mã Kính hơi kinh ngạc một chút nhìn cô gái đang cười không hề có tâm kế trước mắt này, tiếp nhận dao găm bỏ lại vào trong tay áo. Bảo Bối vỗ vỗ tay xoay người rời khỏi đây. Tư Mã Kính vẫn nhìn thân ảnh Bảo Bối trầm tư. Tuấn Tư đứng ở phía sau Tư Mã Kính nhìn thân ảnh của Bảo Bối “Cậu, Bảo Bối này là địch nhân mà chúng ta tuyệt đối không được bỏ qua, võ công của nàng ta cao không lường được, cần bản đánh không lại nàng.” “Hừ, đối phó nàng, cần phải dùng trí để thắng, không thể dùng võ để đấu được.” Tư Mã Kính âm trầm cười một tiếng, Tuấn Tư đứng ở bên cạnh cảm nhận được cậu đang cười âm hiểm, cũng cười theo. Bảo Bối trở lại sau điện thái tử, phát hiện Mặc Huyền đã đi đến chỗ của Như phi, nàng chỉ có thể

nhằm chán ngồi ở bên ngoài nằm ở trên mặt ghế đá nhắm mắt lại phơi nắng dưới ánh mặt trời. Không nghĩ rằng nàng lại ngủ thiếp đi, trên chóp mũi lại có một chút ngứa, Bảo Bối lấy tay xua xua, chuyển thân tiếp tục ngủ, lần này lỗ tai lại nhột, Bảo Bối có chút tức giận xua xua, lỗ tai lại vẫn nhột, Bảo Bối rút cuộc tức giận lắc lắc tay, xoay người ngồi dậy.

142. Chap 145 Người Không Biết Là Người Cũng Cần Phải Đối Với Ta Chịu Trách Nhiệm Hay Sao [2038 Chữ]

Chap 145 Người không biết là người cũng cần phải đối với ta chịu trách nhiệm hay sao [2038 chữ]

Không ngờ, đối diện lại là một đôi mắt dụ dỗ, Tình Tông đang nở nụ cười chết người nhìn nàng, Bảo Bối bất mãn cong miệng lên “Người sao lại đến đây chọc ta a.”

“A, Tiểu sâu lười, sáng sớm lại ngủ.” Tình Tông không đếm xỉa đến sự bất mãn của nàng, ngồi ở bên người nàng, một phen ôm nàng vào lòng.

Bảo Bối lập tức nhảy vọt lên cao “Tình Tông, người không được ôm ta như vậy.”

“Vì cái gì?” Tình Tông hếch lông mày lên, có chút bi thương nhìn nàng.

“Thiếu gia sẽ mất hứng.” Bảo Bối có chút đỏ mặt, nàng còn nhớ rõ tối hôm qua nàng mới phát lời thề.

Nụ cười của Tình Tông bỗng tắt ngấm “Người nói cái gì?” Tức giận bắt được tay của nàng.

Bảo Bối trở tay rút bàn tay của hắn ra “Ta đã đáp ứng thiếu gia, về sau chỉ nhìn hắn, không nhìn người khác, cũng không để cho người khác ôm ta.” Một câu cuối cùng là chính nàng cộng thêm vào.

Tình Tông đứng dậy nhanh chóng vọt đến trước mặt của nàng, cúi đầu nhìn nàng “Người lặp lại lần nữa.”

“Ta đã đáp ứng thiếu gia, về sau chỉ nhìn hắn, không nhìn người khác, cũng không để cho người khác ôm ta, ta muốn phụ trách với thiếu gia.” Bảo Bối nhìn hắn nghiêm túc nói ra từng câu từng chữ.

Ánh mắt Tình Tông tóe ra lửa giận “Vậy ta thì làm sao đây? Người không biết là người cũng cần phải đối với ta chịu trách nhiệm hay sao?”

Bảo Bối nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Tình Tông, đối với đôi mắt dụ dỗ kia, rất khó bình tĩnh để nhìn hắn, Bảo Bối thu hồi nhãn thần nhìn mũi chân của mình.

Tình Tông tiến đến trước mặt của nàng, trầm giọng nói “Chẳng lẽ người đã quên, trên chân núi người đã làm việc gì với ta sao?” Hắn chỉ chỉ lồng ngực của mình.

Bảo Bối bừng tỉnh nghĩ tới, lần đó nàng đã nhìn thấy sạch sành sanh thân thể của hắn, nàng đã sớm đã quên mất tiêu, nếu nói muốn nàng chịu trách nhiệm, hình như cũng có đạo lý nha.

Nghĩ đến bộ dáng của hắn ngay lúc đó, mặt Bảo Bối lập tức đỏ lên, nàng e lệ lắc đầu “Lần đó là ta không cẩn thận.”

“Một câu không cẩn thận, có thể đuổi ta được sao, vậy thì người cảm thấy ta là người có thể tùy ý để đùa bỡn?” Tình Tông làm căng lên hỏi nàng.

Bảo Bối vội vàng lắc đầu, lại khoát khoát tay.

Tình Tông lập tức một phát bắt được tay của nàng, thở phào nhẹ nhõm, nâng mặt của nàng lên khiến cho nàng phải nhìn thẳng vào ánh mắt dụ dỗ của mình “Không phải là tốt rồi, vô luận như thế nào, nhớ kỹ, ta là người của người, biết không?”

Bảo Bối có chút không biết làm sao nhìn Tình Tông trước mắt, rõ ràng là người quen, hôm nay sao nhìn lại xa lạ đến thế.

Cho đến khi Tĩnh Tông rời đi, Bảo Bối vẫn còn cảm thấy có chút choáng váng.

Đột nhiên, bị một cái kéo nhẹ ôm vào trong ngực.

“Đang suy nghĩ gì?” Thanh âm dễ nghe của Mặc Huyền từ phía sau truyền đến, tim Bảo Bối lập tức đập thật nhanh.

“Thiếu gia.”

“Ừ.” Ngón tay dài nhỏ của Mặc Huyền nhẹ nhàng vén một ít tóc trước mặt Bảo Bối ra, gương mặt của Bảo Bối thoáng một cái liền đỏ bừng lên.

“Thái tử, y phục đã làm xong.” Nhìn thấy Mặc Huyền ôm Bảo Bối, Hạ Hà vẫn đi tới.

“Biết rồi, dẫn Bảo Bối đi vào mặc thử đi.” Mặc Huyền buông Bảo Bối ra, nói với Bảo Bối.

“Hai ngày nữa chính là ngày sinh nhật của phụ hoàng, người mặc y phục mới trên người cùng ta đi đến tham dự.” Chỉ chỉ y phục trên tay Hạ Hà.

“Được!” Bảo Bối vui vẻ gật đầu, bởi vì thiếu gia nói muốn cùng đi với nàng.

Hai ngày này trong hoàng cung cực kỳ an tĩnh, ngay cả bình thường hoàng hậu hay lớn lối giờ dường như cũng không có bất kỳ thanh âm gì phát ra, các vị tần phi đã tham kiến các nàng lúc sáng sớm, nàng cũng rất bình thản bỏ qua những gì bình thường nàng nhìn không thuận mắt với các vị đó.

“Thật sự là kỳ quái, chẳng lẽ hoàng hậu là vì chuẩn bị tiệc thọ cho Hoàng Thượng, mà không rảnh để đối phó chúng ta sao?” Mai phi thấy kỳ lạ nói với Như phi, bình thường hoàng hậu làm không ít chuyện khiến hai người chịu ăn đau khổ.

Như phi khẽ cười cười “Tỷ tỷ thật đúng là quan tâm, hoàng hậu không đếm xỉa tới chúng ta, vậy không tốt sao, lần này chúng ta có thời gian chuẩn bị lễ vật cho hoàng thượng?”

Mai phi cười cười “Ừ.”

Như phi cùng Mai Mai hiểu ý cười cười, hai người liền rủ nhau đi đến Mai viên.

Mặc Huyền ở bên trong thư phòng đọc sách cho tới lúc trưa, vẫn không thấy Bảo Bối trở lại, hắn luôn lơ đãng hướng ra phía ngoài nhìn nhìn, chẳng lẽ nàng thật sự đi Cao phủ, nghĩ tới đó, trong lòng hắn âm thầm không vui.

Hạ Hà bưng một chén súp bỏ từ từ tiến đến “Thái tử, thỉnh dùng súp.”

“Bảo Bối đâu?” Mặc Huyền rốt cục ngẩng đầu lên.

Hạ Hà lắc đầu “Sáng nay còn trông thấy nàng một cái, nàng đang đi tìm Trương mục.”

“A?” Thì ra là nàng không có đi Cao phủ, hắn khẽ nâng lên khóe môi “Đi xuống đi.”

“Dạ” Hạ Hà hạ thấp đầu, liền đi ra ngoài.

Mặc Huyền cầm lấy sách lật vài trang, sau đó để xuống, hắn suy nghĩ một chút rồi đi ra ngoài.

Trải qua vài cái hành lang gấp khúc, hắn nghe được tiếng Bảo Bối kinh hô.

“Trương mục, mau!”

“Trương mục, a!”

“Trương mục, ô!”

Vài câu kêu thảm thiết, làm Mặc Huyền tăng nhanh cước bộ vọt vào.

Chỉ thấy đầu Bảo Bối đầy mồ hôi, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đã bắt đầu vằn vẹo lên, Trương mục bên kia, đã tức đến nổi không muốn lại đi lên phía trước đập một cước.

“Các người đang làm cái gì?” Mặc Huyền kinh hãi nhìn một màn trước mắt này.

“Thiếu gia, ta đang luyện vũ.” Bảo Bối nhìn Mặc Huyền, ngón tay còn đang duy trì kiểu Lan Hoa Chỉ (ngón tay xếp thành hình hoa lan), một ngón cong xuống, một ngón khác đứng thẳng, vì để thấy xinh đẹp, ngón tay thì bên này còn cái móng nghiêng sang bên kia, vốn là động tác rất đẹp, nhưng trải qua sự tập luyện của Bảo Bối, liền biến thành một con vịt bị trật. (đọc đến đây mà ta buồn cười quá đi mất =))))

Trương mục ở bên cạnh lắc đầu, lặng lẽ chạy trốn, nội tâm của nàng đã bị thương nghiêm trọng, nhớ năm đó nàng cũng là cung nữ khiêu vũ tốt nhất giữa đám vũ nữ, nên nàng mới khoe khoang với Bảo Bối, Bảo Bối liền quyết định bái nàng làm vi sư, làm nàng một phen sôi trào nhiệt huyết, nhìn thấy Bảo Bối phần đầu một buổi sáng từ một cái động tác tuyệt mỹ mà nhảy thành như vậy, nội tâm của nàng liền bắt đầu khóc ồ lên.

Mặc Huyền nhìn động tác kỳ quái của nàng, Bảo Bối đứng ở trên ghế cao, nghiêng mắt nhìn xuống Mặc Huyền, Mặc Huyền nhìn nàng thở dài “Người mau xuống đây đi, động tác này không phải là như vậy.”

“Ta biết rồi.” Bảo Bối vẫn duy trì cái tư thế này.

“Xuống a.” Mặc Huyền đợi một lúc, Bảo Bối vẫn không có xuống.

Bảo Bối bĩu môi lên tiếng “Thiếu gia, cổ của ta giống như bị trật rồi.”

143. Chap 146 Đánh Bại Những Nữ Nhân Bên Cạnh Thiếu Gia [2058 Chữ]

Chap 146 Đánh bại những nữ nhân bên cạnh thiếu gia [2058 chữ]

“A!” Mặc Huyền há to miệng, hần cuối cùng cũng có phản ứng, mở bàn tay đang rảnh ra “Tối cầm tay của ta, nhẹ nhàng chuyển đầu từ từ xuống.”

Bảo Bối từ từ lấy bàn tay đang xếp thành hoa lan của mình, nắm lấy tay của hần, đầu khẽ quay qua một chút “Ai nha.” Một tiếng kêu đau, Bảo Bối bỗng đứng không vững, liền ngã xuống.

Mặc Huyền thấy vậy muốn tới đỡ lấy nàng, lại bị nàng đụng trúng khiến cả hai đều ngã xuống, Bảo Bối nện thẳng vào trong ngực của hần.

Mặc Huyền nhú mồm “Người không sao chứ.” Hần có chút khó khăn hỏi.

“Tốt hơn một chút rồi!” Bảo Bối từ từ ngồi dậy, đầu của nàng cuối cùng đã trở về vị trí cũ.

“Ai nha, thiếu gia, người không sao chứ!” Nàng cuối cùng cũng phát hiện nàng ngồi ở trên người của hần suốt này giờ, lập tức dịch người ra.

Mặc Huyền từ từ ngồi dậy, nhìn nàng “Tại sao phải luyện vũ?”

“Các nàng đều nói muốn dâng tặng lễ vật.” Bảo Bối xoa nhẹ cái cổ, không thể tưởng tượng được luyện vũ so với luyện võ còn vất vả nhiều hơn vậy.

“Ai nói?” Mặc Huyền khẽ nâng lông mày.

“Tiểu Lục nói, nhóm hồng nhan tri kỷ của người đều chuẩn bị xong vũ đạo tốt nhất, ta nghĩ nếu các nàng có thể, ta cũng có thể vậy.” Thanh âm Bảo Bối càng ngày càng thấp, bởi vì nàng biết rõ nàng thật sự làm không được.

“Nhóm hồng nhan tri kỷ của ta?” Mặc Huyền buồn cười nhìn nàng.

Bảo Bối có chút uể oải cúi thấp đầu xuống “Tiểu Lục nói rất đúng, ta không phải là khối nguyên liệu.” Vậy làm sao có thể đánh bại những nữ nhân bên cạnh thiếu gia a. (có thể hiểu nôm na là nàng ấy ko phải khối nguyên liệu dễ nhào nặn)

Bảo Bối có chút ừ ừ đứng lên.

Mặc Huyền đứng lên, đi tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng kéo tay của nàng “Người không cần để ý tới người khác, người chính là người, biết không?”

Bảo Bối không có ngẩng đầu, cũng không nhìn thấy được sự ôn nhu trong mắt của thiếu gia, nàng vẫn than thở “Vì sao Tĩnh Tông cũng có thể nhảy cái kia đẹp đến như vậy?” Nhớ tới hân múa Kiếm trên chân núi, Bảo Bối đến nay vẫn cho rằng đó là điệu múa đẹp nhất mà nàng từng xem.

Bàn tay đang lôi kéo tay nàng không khỏi nắm chặt hơn một chút, Mặc Huyền đi tới trước mặt nàng ngăn cản nàng lại “Người vừa rồi đang suy nghĩ tới người khác?” Có chút tức giận.

“Ừ?” Bảo Bối đang đi về phía trước thì đường bị ngăn cản, nàng sờ sờ mũi, nhìn thấy ánh mắt của thiếu gia “A, thiếu gia, không phải vậy đâu”. Nàng cuống cuống lắc lắc đầu, ai nha, cổ thật sự vẫn còn hơi đau.

Mặc Huyền buông lỏng tay ra, xoay người “Người vừa rồi rõ ràng đang suy nghĩ tới Tĩnh Tông, không phải sao?”

Bảo Bối cầm chặt cái tay kia của hắn “Thiếu gia, không phải vậy đâu, ta chỉ là đang nghĩ đến vũ đạo thôi, ta thật không có ý tứ gì khác. Ta chỉ nghĩ không muốn để cho thiếu gia mất mặt mà thôi.”

“Mất mặt?” Hắn xoay người.

“Ừ” Bảo Bối gật đầu nhẹ “Tiểu Lục nói, ngày mai đi theo bên cạnh người, cái gì cũng không có, nhóm Oánh Oánh biết hát lại còn biết nhảy và còn có thể ngâm thơ, ta ngâm lại, giống như cái gì ta cũng không biết.”

Mặc Huyền nhìn Bảo Bối trước mắt có chút uể oải, hắn khẽ cười lên, tiến lên nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực “Đứa ngốc này, người chỉ cần ở bên cạnh ta là tốt rồi, hiểu chưa?” Nhìn trong mắt nàng là sự khó hiểu, thì vui vẻ càng đậm.

Năm nay là đại thọ sáu mươi của hoàng thượng, tất cả các quan đại thần tụ họp tới đây từ rất sớm, cả hoàng cung hôm nay đều là không khí vui mừng.

Bảo Bối sáng sớm liền vui vẻ mặc vào y phục mà thiếu gia chuẩn bị ình, đó là bộ trường bào màu vàng, đính bằng sợi kim tuyến màu vàng, trước ngực là đóa hoa Mẫu Đơn nở rộ, viền mép ống tay áo đính ngọc màu vàng, lông mày như dòng nước chảy để lộ ra cặp mắt to tròn linh động lóe sáng, đầu tóc đã được chải gọn gàng, thắt tóc bằng dây cột tóc màu tím được thiếu gia tặng cho trước kia.

Bảo Bối vui rạo rức nhìn mình trong gương, khó có được thời khắc nhìn mình xinh đẹp như vậy.

Tô Nhã vừa vào cửa, liền trông thấy Bảo Bối đang xoay vòng quanh cái gương mười mấy vòng, nhìn trái nhìn phải, cười vui vẻ, Tô Nhã hiểu ý cười cười, khó có được chứng kiến nữ nhi vui vẻ như vậy, làm cha mẹ có thể nào không cao hứng theo chứ, Lục Thiên tiến vào cùng cũng cười theo.

“Cha, nương!” Bảo Bối vui sướng chạy tới, vây quanh cha nương xoay vòng tầm vài vòng, khoe khoang y phục mới của mình “Cha, nương, đây là y phục mới thiếu gia tặng cho ta, đẹp không?” Lú lú vui vẻ nói nhiều lần.

“Đẹp, đẹp, Bảo Bối của chúng ta là đẹp nhất !” Tô Nhã khích lệ tán thưởng, Lục Thiên đi theo bên cạnh cũng hòa theo.

“Cha nương, gia gia cùng nãi nãi đâu?” Bảo Bối dừng bước, nhìn nhìn ngoài cửa.

“Bọn họ nói có chút việc tìm Mặc Huyền rồi.” Tô Nhã đã bắt đầu gọi thiếu gia là Mặc Huyền, Bảo Bối nghe thấy đặc biệt vui vẻ, đây không phải là ý bày tỏ cha và nương đều rất thích thiếu gia sao, đương nhiên, tại sao có thể có người không thích thiếu gia chứ?

Bảo Bối vui vẻ “A, ta cũng muốn đi tìm thiếu gia” Nàng đang mặc y phục mới nàng không thể chờ được nữa muốn cho thiếu gia xem bây giờ.

Còn chưa kịp đợi Tô Nhã kêu lên, nàng đã xông ra ngoài “Thiếu gia, thiếu gia!” Nàng chạy vào thư phòng, vẫn không thấy thiếu gia, chỉ thấy gia gia cùng nãi nãi đang đi ra ngoài.

“Bảo Bối, ai nha, như thế nào lại xinh đẹp như vậy a.” Tô thần y vui vẻ nhìn cháu gái đang vui mừng hào hứng trước mắt, ông vuốt chòm râu.

“Gia gia, nãi nãi! Đây là y phục thiếu gia cho cháu.” Bảo Bối vui vẻ lại đi xoay vòng vài cái mới dừng lại cước bộ.

Nãi nãi với nét mặt già nua giờ đã cười tươi như hoa “Bộ dáng Bảo Bối nhà chúng ta thật xinh đẹp!”

Bảo Bối vui mừng nhìn xung quanh một chút “Gia gia, thiếu gia đâu?”

“A, hần nói có chút việc, đợi đến tối sẽ đi qua đón cháu!” Tô thần y âm thầm liếc mắt mắt với nãi nãi của nàng.

“A!” Cũng hơi thất vọng, Bảo Bối nhìn nhìn dây cột tóc màu tím trước ngực, đây là thiếu gia cho nàng, trong lòng lại vui vẻ.

“Oa, Bảo Bối, người thật xinh đẹp!” Tinh Tông chẳng biết từ lúc nào đã tiến đến phía sau, hai mắt tỏa sáng nhìn Bảo Bối trước mắt.

“Phải không?” Bảo Bối được khen nên đầu có chút ngất ngây.

“Ừ!” Tinh Tông khẳng định gật đầu nhẹ “Trong nội tâm ta Bảo Bối là cô nương xinh đẹp nhất.” Ánh mắt của hần truyền lại tiếng lòng.

Đáng tiếc, Bảo Bối không có nhận ra cái tâm ý này của hần, nàng vui vẻ xoay một vòng liền chạy ra ngoài “Ta đi tìm tiểu Lục, còn có Trương mục, và cả Chí Viễn nữa.” Những cái tên người mà nàng có thể nghĩ đến, nàng đều đi gặp để khoe!

“Bảo Bối, chờ ta một chút!” Tinh Tông theo ở phía sau chạy ra ngoài.

Cho đến màn đêm buông xuống, Mặc Huyền mới xuất hiện, hần mặc cùng kiểu trường bào giống của Bảo Bối, làm cho Bảo Bối vui vẻ đến nỗi hai con mắt sáng rực lên, thiếu gia mặc một thân y phục này như tiên tử giáng trần, tóc được bó gọn trong cái mũ để lộ ra cái trán trơn bóng, mắt phượng lưu chuyển giống như mặt nước nhu tình.

144. Chap 147 Biến Động Hoàng Cung [2049 Chữ]

Chap 147 Biến động Hoàng cung [2049 chữ]

Bảo Bối gấp đến nỗi không thể chờ được xông tới “Thiếu gia, người đã trở lại.”

Mặc Huyền lẳng lặng nhìn nàng gật đầu nhẹ, chưa từng nhiều lời, chỉ là nhìn Tô thần y sau lưng Bảo Bối, âm thầm gật đầu nhẹ.

“Chúng ta đi thôi!” Tô thần y đột nhiên mở miệng nói ra.

“Được!” Bảo Bối vui vẻ nói, liền đi theo sau lưng Mặc Huyền.

Đi vào ngự hoa viên lúc, khắp nơi đã giăng đèn kết hoa, các cây đều treo đèn lồng hồng hồng, cả đại đình cùng tiểu đình đều được chiếu sáng rực, ngay chính giữa một khoảng đất trống, đã bày xong mười mấy cái bàn thật dài, trên mặt bàn bày đầy các món ăn phong phú bao gồm hoa quả cùng thức ăn, rượu ngon.

Các đại thần đã ngồi yên vị trí của mình, các tần phi cũng đã ngồi xuống ở cái bàn dài bên kia, cả trong ngự hoa viên tràn đầy tiếng cười đùa vui vẻ.

Oánh Oánh cùng Dung Dung cũng đã ăn mặc đẹp để xuất hiện, bên cạnh là Phùng thiên kim lại càng tỏa ra hào quang bốn phía, khi các nàng vừa trông thấy Mặc Huyền đi vào, con mắt lại càng sáng ngời, đang muốn đi tới, nhưng trông thấy Mặc Huyền đi ngang qua không đếm xỉa gì đến các nàng, các nàng thương tâm ngồi xuống.

Bảo Bối đi theo sau lưng Mặc Huyền đi tới một cái bàn dài ở phía trước, bên cạnh đứng là Hiên Viên Tuấn Tư đang ngồi, hần nhìn nhìn Mặc Huyền, khỏe mắt hiện ra một tia ánh sáng lạnh.

Bảo Bối có chút hoảng hốt ngồi ở bên cạnh Mặc Huyền, nhẹ nhàng lôi kéo tay Mặc Huyền, Mặc Huyền ngồi có chút cứng ngắc nhìn Bảo Bối một chút, sau đó khẽ cười cười.

Bảo Bối đỏ mặt cúi đầu, mỗi lần thiếu gia cười với nàng, nàng đã cảm thấy tim đập đặc biệt nhanh.

Hiên Viên Tuấn Tư nhìn Bảo Bối bên cạnh nhớ tới lời nói của cậu “Đổi phó nha đầu kia, không thể dùng võ để đấu, mà phải dùng trí để thắng.” Hắn âm hiểm cười một tiếng, xem các người còn có thể hạnh phúc bao lâu!

Chí Viễn lúc này cũng đi đến, nhìn một chút rồi sau đó đi tới đây, ngồi xuống đối diện với bọn họ, không có nói bất kỳ câu nào, chỉ là nhìn Mặc Huyền, lại nhìn Tuấn Tư một chút.

“Hoàng Thượng, hoàng hậu giá lâm!” Một tiếng hô thật to, tất cả mọi người đều đứng lên.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Tất cả đứng lên đi!” Hoàng Thượng vui vẻ vẫy vẫy tay, mọi người liền tự ngồi trở lại vị trí của mình.

“Chúng khanh gia, hôm nay mời các vị uống rượu thỏa thích, không say không về!”

“Tạ ơn Hoàng Thượng!”

Rất nhanh mọi người liền bắt đầu cười vui vẻ, vũ khúc cũng vang lên, một đám vũ nữ nhẹ nhàng nhảy múa, làm cho cả không khí lại càng náo nhiệt.

Hoàng hậu nhìn nhìn ngồi xuống Tuấn Tư, Tuấn Tư gật đầu nhẹ với hoàng hậu, hoàng hậu hết sức thở gấp.

“Hoàng hậu, thân thể khó chịu sao?” Hoàng Thượng ở bên cạnh đột nhiên nghiêng người ân cần hỏi han.

“Không có.” Hoàng hậu dường như không nghĩ tới Hoàng Thượng sẽ nói chuyện với nàng nói chuyện, hơi có chút bối rối.

Hoàng Thượng bưng lên một chén rượu “Nào, hoàng hậu, cùng trầm uống một chén, vô luận như thế nào, nàng cùng trầm cũng đã có tình cảm bốn mươi mấy năm, trầm còn nhớ rõ, hoàng hậu mười lăm tuổi đã vào hoàng cung, trầm vẫn còn nhớ rõ lúc đó là tết Trung thu.”

Hoàng hậu nhìn Hoàng Thượng trước mắt, trong nội tâm không khỏi có chút dao động, hắn còn nhớ rõ thời gian nàng tiến cung, nàng bưng rượu lên uống cạn sạch một hơi, trong mắt xuất hiện một tia bọt nước.

Hoàng Thượng nhìn nàng rồi lại xoay người nhìn về phía tần phi cùng các hoàng tử ở phía dưới, cảm thán nói “Mới nháy mắt một cái, không thể tưởng tượng được, con của chúng ta đều đã lớn như vậy!”

Nghe hoàng thượng cảm thán, hoàng hậu đột nhiên có chút hoảng hốt loạn cả lên, không được, hiện tại đã không còn rút lui được nữa rồi, nàng lần nữa cảnh báo cho chính mình.

Hoàng hậu ngẩng đầu mỉm cười nhìn Hoàng Thượng một chút, liền quay đầu xuống phía dưới nhìn người ngồi ở phía dưới, tâm tình của nàng bây giờ cực kỳ rối loạn.

Các đại thần vui vẻ mời rượu Hoàng thượng, Hoàng Thượng cũng lần lượt nhận lấy rượu bọn họ mời, Tuấn Tư, Mộc Tư, Chí Viễn, Mặc Huyền, cùng đi ra nhất tề quỳ xuống mời rượu phụ hoàng.

Hoàng Thượng nặng nề gật đầu nhẹ, ý vị thâm trường nhìn Mặc Huyền một chút.

“Huyền nhi, gần đây nghe nói Như phi đang quan tâm đến việc tuyển thái tử phi của con, con đã quyết định gì chưa?” Hoàng Thượng nhìn Mặc Huyền đồng thời liếc về phía Bảo Bối đang ngồi ở chỗ kia.

Mặc Huyền bất động thanh sắc quỳ “Nhi thần sẽ nghiêm túc suy tính, tạ ơn phụ hoàng quan tâm.”

“Ừ” Hoàng Thượng ân cần nhìn hắn “Tất cả đứng lên đi.”

“Tạ ơn phụ hoàng.” Trăm miệng một lời, các huynh đệ đều tự trở về vị trí.

Hoàng Thượng nhìn xem bốn phía, ánh mắt định tại trên người Như phi bên kia, ánh mắt của ngài trở nên ôn nhu, ánh mắt của hoàng hậu ngồi bên cạnh cũng lạnh xuống.

Lúc này, trời đã tối hẳn, yến hội cũng gần tới kết thúc, Mặc Huyền đang cúi đầu uống rượu, một vị thái giám đột nhiên đi tới bên cạnh Mặc Huyền thấp giọng nói “Thái tử, Hoàng Thượng xin người đi lên nói chuyện cùng với ngài.” Mặc Huyền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn phụ hoàng ngồi ở phía trên, phụ hoàng cũng không nhìn về phía bên này.

Mặc Huyền chần chờ gạt đầu nhẹ, đứng lên, Bảo Bối cũng tò mò đứng lên muốn đi theo, thái giám ngăn ở phía trước “Hoàng Thượng chỉ thỉnh thái tử đi qua, nhà hoàn không được đến gần.”

Bảo Bối đang muốn lên tiếng, Mặc Huyền xoay người nhìn nàng “Người ở nơi này chờ ta.”

Bảo Bối gạt gạt đầu, ngồi trở về vị trí cũ, lúc này khoe mắt Tuấn Tư ở đối diện lộ vẻ lãnh ý.

Lúc này, bên ngoài nghe được tiếng thét cùng âm thanh binh khí, không rõ nguyên do khiến mọi người khiếp sợ nhìn ra phía ngoài, rất nhanh một đám binh sĩ cầm binh khí trong tay tiến vào bao vây xung quanh.

Hoàng Thượng tức giận nhìn một đám binh lính bên ngoài: “Lớn mật, các người là ai?”

Bọn lính vây quanh không nói lời nào, bỗng có một tiếng cười to, Tư Mã Kính hào hùng đi ra, lúc này hắn đã mặc chiến bào trên người, tay cầm trường kiếm “Hoàng Thượng, người không nghĩ hôm nay là sinh nhật của người, cũng chính là ngày giỗ của người.”

“Tư Mã Kính?” Hoàng Thượng nhíu mày nhìn hắn “Chẳng lẽ, người muốn tạo phản.”

“Không sai, ta chính là muốn làm phản tên cầu Hoàng Thượng nhà ngươi, nhớ năm đó gia tộc Tư Mã chúng ta vì Hiến Viên gia vào sinh ra tử, lập được bao nhiêu chiến công lớn, lại không nghĩ tới tên cầu hoàng đế nhà ngươi lại đem giang sơn cho con trai của người đàn bà lăng lợ kia, cũng không giao cho Tuấn Tư.” Tư Mã Kính nói những lời hùng hồn đầy lý lẽ.

Hoàng Thượng cười lạnh một chút “Người chỉ là muốn dùng tên Tuấn Tư, sao không tự lập mình làm vương đi.”

“Hừ, nào có chuyện đó?” Tư Mã Kính không thể tưởng tượng được Hoàng Thượng lại ngay trước mặt mọi người nói một câu đã để lộ chân tướng của mình.

Hoàng Thượng chậm rãi đứng lên, đi xuống bậc thang “Trẫm đã sớm biết người sớm có ác ý, xúi giục Tuấn Tư làm xằng làm bậy, hiện cũng không nghĩ tới lá gan của người cũng thật không nhỏ, lại dám trực tiếp đến hoàng cung uy hiếp trẫm, người xác định có thể ép được trẫm sao?”

145. Chap 148 Bức Diên Bảo Bối [2028 Chữ]

Chap 148 Bức diên Bảo Bối [2028 chữ]

“Nếu không có sách lược vẹn toàn, Tư Mã Kính sao dám vào cung?” Trên mặt Tư Mã Kính lộ vẻ đắc ý.

“A? Sách lược vẹn toàn? Người chỉ hai mươi vạn đại quân của người ở ngoài cung sao?” Hoàng Thượng khẽ mỉm cười.

Tư Mã Kính sắc mặt đại biến, tên Hoàng Thượng này làm sao lại biết.

Hoàng Thượng không đếm xỉa cười một tiếng, nhẹ nhàng nói “Người nên tiến đến phía trước, nhìn lại cho kỹ, cờ của những đại quân kia chen vào đây là của ai?”

Trong nội tâm Tư Mã Kính cả kinh, sau lưng một tướng sĩ đột nhiên vọt tới “Tướng quân, bên ngoài tất cả đều là binh sĩ của La quốc cùng người của thái tử.”

“Người nói cái gì?”

“Tướng quân, chúng ta bị bao vây.”

Tư Mã Kính khiếp sợ nghe tướng sĩ nói, hần xoay người nhìn Hoàng Thượng, sau đó đột nhiên phá lên cười “Bình sĩ của La quốc? Điều này sao có thể được”

“Điều này sao lại không thể chứ.” Một thanh âm trầm thấp truyền đến, Hô Nhĩ Bình Chỉ từ bên cạnh đi ra.

“A, mắt lam.” Bảo Bối vui vẻ nở nụ cười, nàng đứng dậy chạy tới chỗ hần, Hô Nhĩ Bình Chỉ nhìn Bảo Bối chạy tới, trong ánh mắt lóe hào quang, tiểu tử ta rất nhớ người a.

Hô Nhĩ Bình Chỉ bình tĩnh nhìn Tư Mã Kính “Ta được thái tử Hiên Viên Mặc Huyền Chu quốc mời, mang ba mươi vạn đại quân tới đây để chúc mừng thọ của Hoàng Thượng Chu quốc, lại không nghĩ lúc vào cung lại gặp được một đám trở ngại người của ta, được thái tử gật đầu, nên ta đã tiêu diệt toàn bộ.”

Tư Mã Kính không thể tin nổi nhìn vị đại vương La quốc trước mặt này, rõ ràng là đồng ý đến trợ giúp Chu quốc, mà trong thời gian ngắn ngủi thái tử lại có thể điều động được nhiều binh lính Chu quốc như vậy để cùng La quốc hợp lại, những tên lính kia chính là lúc thái tử đi tấn công Tam quốc, là đội quân bị thái tử thu phục.

Hần đột nhiên cảm thấy hết thấy đều xong rồi, gương mặt của hoàng hậu ngồi ở trên cùng Tuấn Tư ở bên cạnh đã sớm biến thành màu trắng, bọn họ cũng không có nghĩ đến, thì ra kế hoạch của bọn họ hết thấy đã sớm đã bị thái tử nắm giữ.

Ánh mắt Tư Mã Kính lạnh lẽo, hần đột nhiên từ trong binh lính bên cạnh lôi ra một người, mọi người vừa nhìn, đúng là Mặc Huyền, vừa rồi thái giám kia đúng là người giả trang lừa gạt hần rồi đi.

Bảo Bối lập tức luống cuống, nàng lập tức vọt tới, Tư Mã Kính lạnh lùng cười một tiếng, tóm lấy Mặc Huyền thì triển khinh công bay lên tường thành hoàng cung, đứng ở trên tường thành đối thủ của hần là Mặc Huyền hần cười cười “Lão phu có sai lầm này, toàn bộ thất bại là do người ban tặng.”

Trong lòng Mặc Huyền chỉ cười lạnh, hần ra tay đẩy Tư Mã Kính, Tư Mã Kính trong nội tâm cả kinh, thái tử không phải là không biết võ công sao? Hần ra tay nghênh đón, vừa quay người lại trong lúc đó đã chế trụ được Mặc Huyền, nhìn Bảo Bối sắp chạy tới đây, hần về mặt âm trầm đánh thẳng vào ngực của Mặc Huyền, ngực bị đánh nát.

Một ngụm máu tươi tuôn ra, Mặc Huyền chậm rãi ngã xuống về phía sau, ngã xuống tường.

“A, thiếu gia.” Bảo Bối lập tức phi thân tiếp được Mặc Huyền, nàng nhảy mấy bước đã bay được lên tường thành.

“Thiếu gia, thiếu gia.” Sắc mặt Mặc Huyền đã trắng bệch, không còn một tia khởi sắc, ánh mắt hần liếc nhìn Bảo Bối sau đó liền nhắm mắt lại.

“Không được, thiếu gia, không được.” Bảo Bối kinh hoảng rơi nước mắt, từng giọt từng giọt chảy xuống, đúng là thân thể của Mặc Huyền đang ở trong ngực đã bắt đầu dần dần lạnh như băng.

“A, không được, không được. Thiếu gia, không được.” Bảo Bối lập tức cảm thấy trái tim như đang vỡ ra từng mảnh, bầu trời như đang sụp xuống.

“Hừ, kẻ tiếp chính là người.” Tư Mã Kính đã mất đường lui, hần một chưởng đánh tới Bảo Bối đang ngồi bệch dưới mặt đất.

Một chưởng đó đánh trúng lưng của Bảo Bối, Bảo Bối phun một ngụm máu tươi trên người của Mặc Huyền.

“Ha ha ha ha.” Tư Mã Kính cười điên cuồng “Còn nói là nha đầu có bao nhiêu lợi hại, ta thấy cũng không có lợi hại gì mấy.”

Hần cầm lấy cây kiếm bên cạnh đâm xuống, một hồi nhanh – mạnh mẽ, cây kiếm bị gãy lìa phát ra một thanh âm “rắc”, Tư Mã Kính lui về phía sau một bước, lúc này Bảo Bối ngồi bên cạnh thân thể Mặc Huyền đã đứng lên, bây giờ cặp mắt của nàng đã biến thành màu đỏ, toàn thân Bảo Bối run lên do bị Tư Mã Kính đánh trúng một chưởng hồi nãy, nàng nhìn chằm chằm vào hần “Người giết thiếu gia, thiếu gia đã chết! Thiếu gia đã chết!” Trên tay của nàng còn dính máu của thiếu gia, tại sao lại chói mắt như thế.

Tư Mã Kính nhìn phản ứng của Bảo Bối có chút kỳ quái, không nghĩ nhiều liền đổi chưởng lực xông tới, Bảo Bối xoay người một cái, lật bàn tay chặn lại, tay kia đập thẳng vào ót của hần, Tư Mã Kính thấy tình

thể không đứng, lập tức rút tay lui về phía sau, nhưng mới vừa lui lại một bước, Bảo Bối đã vững vàng bắt được tay của hắn, vừa vang lên âm thanh ma-sát, bàn tay của hắn bị một lực mạnh mẽ làm gãy thành đoạn, chưa kịp lớn tiếng hô, cổ họng liền bị xiết chặt, ngón tay của nàng lại đâm thẳng qua cổ của hắn, ánh mắt của hắn trừng thật to, lại không thể phát ra một thanh âm nào, thẳng tắp té xuống thành.

Bảo Bối mờ mịt nhìn xung quanh, nàng cảm thấy tâm đang rất đau, bởi vì đau, quá đau, nàng không chịu nổi, nàng gào lớn lên bầu trời, thân thể cũng đã bắt đầu đứng không vững.

“Bảo Bối, dừng như vậy, Bảo Bối.” Tô Nhã cùng Lục Thiên vừa rồi đi tiêu diệt quân phản loạn, mới vừa đuổi đến đây, liền nghe thấy Bảo Bối đang gào thét, lại trông thấy bộ dáng điên cuồng của Bảo Bối, bọn họ sợ hết hồn.

“Nhanh lên ngăn nàng lại, mau gọi nàng xuống, nếu không nàng sẽ chết.” Tô thần y cũng đã đuổi đến đây, hơn nữa lớn tiếng hô Bảo Bối “Bảo Bối, thiếu gia của ngươi không chết, hắn không chết.”

Nhưng mà, Bảo Bối đứng ở trên tường hiện tại cái gì nàng cũng không nghe thấy, ánh mắt của nàng đã bắt đầu chảy máu, lỗ tai cũng nhỏ ra máu.

“Không tốt.” Lục Thiên thấy vậy lập tức bay vọt lên, ra tay điểm huyết ngủ của Bảo Bối, nhưng mà Bảo Bối lập tức dụng thân phản kích bức lui Lục Thiên, hai mắt nàng hoàn toàn không thấy gì hết, mặc cho Tô Nhã, Lục Thiên kêu gọi.

Nhìn thấy Bảo Bối như thế, Tô Nhã, Lục Thiên, Tô thần y, Tô bà bà, Tĩnh Tông, Chí Viễn đều nhảy lên, đều nhảy vào tấn công nàng, chỉ cầu nàng đình chỉ gào thét.

Nhưng mà, rất nhanh tất cả mọi người đều bị trúng một chưởng của Bảo Bối, cuối cùng Tô thần y rắc một bao phấn vào Bảo Bối, rốt cục Bảo Bối cũng phun ra một ngụm máu tươi, té xuống.

Lục Thiên lập tức ôm lấy Bảo Bối nhảy xuống.

“Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Bảo Bối làm sao vậy?” Mặc Huyền vừa mới tiến cung, liền nghe thấy thanh âm của Bảo Bối, khi hắn vừa đuổi tới nơi, lại phát hiện nàng một thân nhuốm máu nằm ở trong ngực của phụ thân.

“Bảo Bối cho là người đã chết, nên nàng phát điên rồi, vừa rồi nàng đã tự đả thương bảy mạch của mình, khả năng nàng cũng không thể tỉnh lại, nếu tỉnh lại cũng có thể trở thành phế nhân.” Tô thần y lắc đầu.

“Người nói cái gì?” Mặc Huyền lui về phía sau một bước, Như phi đã đi tới đỡ hắn.

Hoàng Thượng nhìn Bảo Bối “Mau truyền thái y.”

“Không cần, nếu ta không thể trị bệnh, thái y cũng không cứu được.” Tô thần y lắc đầu “Ta muốn mang Bảo Bối trở về, bên kia có toàn bộ dược liệu ta cần.”

146. Chap 149 Chờ Người Tỉnh Lại [đại Kết Cục][2737 Chữ]

Chap 149 Chờ người tỉnh lại [đại kết cục][2737 chữ]

“Tốt, nếu có yêu cầu gì thì cứ việc nói, trăm nhất định sẽ nghĩ biện pháp.” Hoàng Thượng gật gật đầu, hắn biết rõ, có lẽ đây là biện pháp cuối cùng.

“Ta muốn đi!” Mặc Huyền dờn người ra khỏi tay Như phi, đi tới, run rẩy lau máu tươi dính trên mặt của Bảo Bối.

“Huyền nhi.”

“Thái tử.”

Hoàng Thượng cùng Như phi trăm miệng một lời hô.

Mặc Huyền đỡ lấy Bảo Bối từ trong ngực của Lục Thiên ôm vào lòng, vẫn nhìn nàng “Ta muốn vĩnh viễn cùng nàng ở cùng một chỗ.”

Hắn nhìn Bảo Bối ở trong ngực, cúi người xuống ghé vào bên tai của nàng nói “Ta sẽ vĩnh viễn chờ người tỉnh lại!” Một giọt nước mắt từ trong mắt Bảo Bối chảy ra, nhưng người ở trong ngực không có một chút phản ứng nào.

Một năm sau

Trong một sân viện yên tĩnh, có một cô gái đang ngồi nhu thuận, trong ánh mắt của cô gái trống rỗng, chỉ đang nhìn đám mây trên bầu trời.

“Bảo Bối, uống thuốc đi.” Tô Nhã bưng thuốc đi tới.

Cô gái vẫn yên tĩnh nhìn bầu trời.

Tô Nhã bình tĩnh ngồi ở trước mặt Bảo Bối, đưa chén tới bên miệng của nàng, nhẹ nhàng nói “Bảo Bối, uống thuốc đi.” Cái chén ghé vào bên miệng, Bảo Bối cúi con mắt xuống nhìn Tô Nhã trước mặt, liền yên tĩnh hé miệng uống vào, đợi Bảo Bối uống xong, Tô Nhã khẽ mỉm cười đứng lên “Bảo Bối, nương đi chuẩn bị cơm tối, con phải ngoan ngoãn ngồi ở đây nha.”

Bảo Bối tiếp tục nhìn ra bên ngoài, lẳng lặng nhắm mắt lại, bên tai đột nhiên truyền đến một hồi tiếng đàn, tiếng đàn dịu dàng nhu tình làm cho Bảo Bối chớp chớp con mắt, nàng đứng lên đi về hướng phát ra tiếng đàn.

Nhìn bóng lưng của Bảo Bối, Lục Thiên lặng lẽ hỏi Tô Nhã “Nàng xác định như vậy Bảo Bối sẽ có phản ứng sao?”

Tô Nhã kiên định gật đầu “Bảo Bối tỉnh lại đã được ba ngày, hiện tại nàng dần dần đã có chút tri giác, chẳng xem, mỗi ngày vào buổi tối Mặc Huyền đều đánh đàn, hôm nay rốt cục nghe thấy tiếng đàn của Mặc Huyền nàng cũng đã có phản ứng rồi.”

Lục Thiên nhẹ nhàng gật đầu, bày tỏ đồng ý.

Bảo Bối men theo tiếng đàn dần dần đi đến, nàng lẳng lặng đứng ở bên dưới một thân cây nhìn một vị nam tử ngồi trước cửa cách đó không xa, tên nam tử kia một thân bạch y, mái tóc dài đen nhánh hơi ướt chảy xuống như thác nước, một đôi mắt phượng câu hồn nhìn nàng, hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau như vậy, khúc nhạc dưới tay nam tử dần dần tăng nhanh, càng ngày càng cấp.

Một khúc kết thúc, Mặc Huyền để đàn cầm xuống đứng lên ngồi ở trước mặt tấm gương, ngón tay mảnh khảnh của hắn chậm rãi trượt xuống mái tóc ẩm ướt, hắn mới vừa tắm rửa sau đó nhanh chóng đánh đàn chỉ vì muốn để cho nàng tới đây.

Bảo Bối dần dần đến gần, khi thấy ngón tay của nam tử trong gương nhẹ nhàng trượt xuống, đáy lòng không khỏi giống như có một dây cung đang được gảy lên, nàng không tự chủ được mà đi vào.

Nhìn thấy Bảo Bối tiến đến, Mặc Huyền khẽ mở đôi môi đỏ mọng cười nhạt một tiếng, một nụ cười câu hồn xinh đẹp “Còn không qua đây lau cho ta?” Một thanh âm lười biếng vang lên, Bảo Bối dường như theo quán tính cầm cái khăn bên cạnh tới bắt đầu lau tóc cho hắn, tay của nàng càng ngày càng chậm, tựa hồ có cái gì đang nhắc nhở chính mình, nhưng dường như lại nghĩ không ra.

Dần dần, đầu của nàng bắt đầu có chút mơ hồ, nàng lui về phía sau vài bước, xoay người chạy ra ngoài.

“Tại sao có thể như vậy?” Tiểu đại Trụ núp ở phía sau cánh cửa bên cạnh thất vọng đi ra, nói với Tô Nhã “Bảo Bối giống như không muốn tỉnh dậy a.”

Mặc Huyền cũng quảng ánh mắt ra nhìn.

Tô Nhã nhìn ánh mắt của mọi người, nở nụ cười “Bảo Bối sẽ khá hơn, chỉ cần cho nàng một chút đoạn quen thuộc trong quá khứ.”

“Đoạn quen thuộc trong quá khứ?” Mặc Huyền hơi nhíu lông mày suy nghĩ một chút, đột nhiên khẽ nở nụ cười.

“Bảo Bối, người xem con sông này rất đẹp a, nơi này có rất nhiều cá đó.” Tình Tông bên cạnh cười đi theo bên cạnh Bảo Bối, trong mắt lộ ra vẻ đau lòng.

Trên mặt Bảo Bối mang theo một nụ cười, trong mắt của nàng dần dần có một tia hào quang. Tiểu ngoan bên cạnh cũng đi theo ra ngoài, yên tĩnh đi bên cạnh nàng.

Đột nhiên, trước mắt một chiếc thuyền từ từ lướt qua trước mặt, trên thuyền có một ánh mắt nhu tình của vị nam tử mặc hồng y lẳng lặng nhìn nàng, một thân hồng y nhìn thật nổi bật, tại trên hồ này lại đột nhiên lộ ra vẻ đặc biệt, đứng bên cạnh nam tử mặc hồng y trên thuyền là hai nữ nhân xinh đẹp, thay vì nói là nữ nhân, phải nói đó là đại tiểu Trữ đang giả dạng làm tỷ muội Vũ thị, đại Trữ nhìn Bảo Bối một cái cố ý cười ha ha một tiếng, tiểu Trữ ở bên cạnh lập tức nói to “Tỷ tỷ, nam tử xinh đẹp như vậy, chúng ta còn không mau bắt hắn đi thành thân.” Nói xong còn cố ý tiến đến trước mặt Mặc Huyền hôn một cái.

Một nụ hôn này khiến Mặc Huyền thất kinh, không có nói tới có đoạn này a, hắn khiếp sợ nhìn tiểu Trữ, gương mặt của tiểu Trữ đỏ bừng, tiểu Trữ thấp giọng nói “Thuốc phải hạ điểm hung ác thì mới có tác dụng.” Nói xong lại áp vào bên cạnh Mặc Huyền, cố ý tựa vào trong ngực Mặc Huyền.

Mặc Huyền không được tự nhiên lui về phía sau dựa trên thành thuyền, quay đầu lại nhìn về phía bờ sông.

Sắc mặt của Bảo Bối trên bờ sông dần dần trở nên nóng lên, nàng cảm thấy trong lòng vang lên một âm thanh “Boom”, lúc nhìn thấy nam tử kia u oán liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt của nàng dần dần mở to.

Tình Tông ở bên cạnh nhìn thấy tình hình này, nháy mắt Tô Nhã cùng Lục Thiên ở phía sau một cái, Tô Nhã khẽ mỉm cười, ở sau lưng hô to một tiếng “Ai nha, Đây là thiếu gia nhà ai, bộ dạng sao tuần mỹ như vậy, còn muốn thành thân nữa a, còn cùng hai vị tiểu thư nữa nha.”

Bảo Bối nghe thấy dừng bước chân lại, nàng vừa rồi nghe được hai chữ “Thiếu gia”, nàng nhìn thấy thuyền ở trước mặt đang chậm rãi lướt qua, nhẹ nhàng nói “Thiếu gia.” Một tiếng gọi khẽ này, lại làm cho người bên cạnh toàn thân run lên.

Bảo Bối không chớp mắt nhìn chằm chằm nam tử mặc hồng y đứng trên thuyền, lúc nhìn thấy con thuyền dần dần đi xa, Bảo Bối đột nhiên a một tiếng “Tiểu Ngoan, lên.” Nhanh chóng nhảy lên trên người Tiểu Ngoan sau đó liền xông về phía trước.

Vừa chạy như điên vừa ở trên bờ hô to “Thiếu gia, đừng thành thân a, ta còn không có đáp ứng.”

Mặc Huyền nhìn thấy một người ở trên bờ chạy như điên, lại nghe nàng gọi tên của hắn, hắn rất cục đứng người lên nhìn qua bên bờ, tâm của hắn đã bắt đầu gia tăng tốc độ đập liên hồi.

Đại tiểu Trữ vui vẻ kêu lên “Bảo Bối đã khôi phục, nàng đã khôi phục.”

Bảo Bối chạy đến gần thuyền, liền nhảy một cái lên trên thuyền, nàng nhảy xuống thuyền lập tức chạy vội tới trước mặt Mặc Huyền “Thiếu gia, đừng thành thân a, ta còn không có đáp ứng.”

Mặc Huyền ửng đỏ mặt, híp mắt ngẩng đầu nhìn nàng, nhẹ hỏi “Tại sao người phải đáp ứng?”

Một câu nói này, làm Bảo Bối đứng sững sờ, nàng cảm giác dường như những lời này rất quen thuộc? Nhìn qua ánh mắt của thiếu gia, dần dần những thứ ngắt quãng kia cũng bắt đầu ào ào trào vào trí nhớ của nàng.

Con mắt Bảo Bối bắt đầu chứa đầy nước mắt “Thiếu gia, ta nhìn thấy người nọ giết chết người, ta cho là người chết.” Nói xong nàng bắt đầu thương tâm khóc nức nở, nước mắt Mặc Huyền dần dần trào ra, hắn đứng dậy, một tay kéo nàng vào trong ngực “Ta không chết, tiểu ngọc, đó là một thể thân, là gia gia người nói trước nên tìm người dịch dung.” Vừa an ủi nàng, vừa giải thích.

Bảo Bối nâng lên khuôn mặt đầy nước mắt “Thiếu gia, ta rất nhớ người.”

Nước mắt Mặc Huyền chảy xuống “Tiểu ngọc, ta cũng vậy rất nhớ người.” Gắt gao ôm nàng thật chặt trong ngực, không muốn buông tay.

“Thiếu gia, người không có làm thái tử!” Một ngày trôi qua, Bảo Bối nghe được tin khiến nàng khiếp sợ nhất chính là Mặc Huyền đã từ ngôi thái tử, Chí Viễn lên làm thái tử, Tư Mã hoàng hậu đã vào lãnh cung, Hiền Viên Tuấn Tư bị cách chức làm bình dân, Như phi làm hoàng hậu, hết thấy những chuyện này đều làm Bảo Bối quá kinh hãi rồi.

Mặc Huyền nhìn mặt mũi Bảo Bối trước mắt tràn đầy khiếp sợ, khẽ mỉm cười gật gật đầu “Ừ”.

“Nhưng mà, vì cái gì?” Bảo Bối quá kinh hãi nên miệng cũng không khép lại được “Chẳng lẽ là bởi vì ta sao?”

Mặc Huyền khẽ nhấc tay của nàng lên, để cho nàng ngồi ở bên cạnh “Ta chỉ muốn cùng người sống ở đây, nếu ta làm thái tử, tương lai sẽ phải làm Hoàng Thượng, cùng với ba nghìn tần phi làm bạn với ta, người sẽ không tức giận sao?” Có chút buồn cười nhìn nàng.

Con mắt Bảo Bối bắt đầu chuyển động ba vòng, chăm chú nhìn Mặc Huyền “Ta sẽ tức giận.”

Mặc Huyền cười cười, sủng ái ôm nàng “Ta thích bộ dạng bản thân mình được tự do tự tại, ta càng ưa thích cùng người sống một cuộc sống tự do tự tại, về sau, chỉ được nhìn ta, chỉ được đối với ta chảy nước miếng, chỉ cho phép bảo vệ một người đó là ta, hiểu chưa?”

“Hiểu!” Bảo Bối trịnh trọng gật đầu, trả lời vang dội.

Mặc Huyền cúi đầu xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn xem ra lại chuẩn bị muốn phát lời thề dưới ánh trăng nữa.

Một đám người ngoài phòng đang núp ở bên cửa sổ nhìn vào bên trong, chỉ có một người ở trong bóng đêm lẳng lặng rời đi, hắn quay đầu lại nhìn hai người ở trong phòng, mặt tràn đầy cô đơn cười “Bảo Bối, chúc người hạnh phúc!”

Thân ảnh xoay người rời đi tùy bóng đêm càng kéo càng dài.

[hết trọn bộ]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-sac-tuong-cong-la-cua-ta>